

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LADY SHERLOCK SERIES

A
CONSPIRACY
IN BELGRAVIA

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *A STUDY IN SCARLET WOMEN*

SHERRY THOMAS

"Sherry Thomas has done the impossible and crafted
a fresh, exciting new version of Sherlock Holmes."

—Deanna Raybourn, *New York Times* bestselling author

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

Kızıl Kadınlar Üzerine Bir Çalışma

NPR 2016'NIN EN İYİ KİTABI

"Thomas'ın dili kullanışı, ifşaatları gizlemek için cinsiyet değiştirmeyi kullanması ve olay örgüsündeki incelikler, *A Study in Scarlet Women*'ı her yeniden okuduğumda daha fazla keyif alacağım şeyi yeniden keşfedeceğim anlamına geliyor."

-NPR.com

"Dikkatle kurgulanmış olay örgüsünden zarif ifade biçimlerine kadar, *Kızıl Kadınlar Üzerine Bir Çalışma* Holmes'un dünyasına muhteşem bir katkı."

-Deanna Raybourn, *A Perilous Undertaking* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Sherry Thomas işinin ustası."

-Tasha Alexander, *Korkunç Bir Güzellik* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Zeki tarihi detaylar ve üst düzey bir gizem, Lady Sherlock serisinin bu ilk cildinin cazibesini artırıyor. Tarihi gizem hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*Library Journal* (starred review)

"İkonik dedektifin tamamen yeni ve zekice tasarlanmış bir yorumu. Sir Arthur Conan Doyle'un en iyi eserlerine layık bir olay örgüsü."

-*Booklist*

"Okurlar, Thomas'ın Sherlock kanonunun her bir yönünü nasıl ustalıkla dokuyacağını keşfetmek için nefeslerini tutarak bekleyecek ve gizemin nasıl ortaya çıktığını öğrenmek için sayfaları yutacaklar."

-Anna Lee Huber, *Lady Darby Gizemleri*'nin ulusal çok satan yazarı

"Tanıtılan çeşitli karakterler oldukça ilginç ve olay örgüsü harika. Bu, yeni Lady Sherlock serisinin ilk kitabı ve eğer bu bir ipucuysa, Charlotte ve devam eden maceralarını okumak heyecan verici olacak."

-*Suspense Dergisi*

Ayrıca Sherry Thomas

Leydi Sherlock Serisi

KIZIL KADINLAR ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA

BENİM GÜZEL DÜŞMANIM
LONDRA'NIN EN ŞANSLI HANIMI GELİNİ
BAŞTAN ÇIKARIYOR
MİRASÇIYI BAŞTAN
ÇIKARAN GÜZELLİĞİ
GECELERİ
TAM OLARAK LEZZETLİ BİR
KOCA DEĞİL
ÖZEL DÜZENLEMELER

ŞİŞİRCİ
JELGR AV İA'DA

SHERRY THOMAS

BERKLEY

An imprint of Penguin Random House LLC

375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2017 Sherry Thomas tarafından

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Thomas, Sherry (Sherry M.), yazar.

Başlık: Belgravia'da bir komplo / Sherry Thomas.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, 2017. | Seri: Leydi Sherlock serisi ; 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2017024223 (basılı) | LCCN 2017027874 (e-kitap) | ISBN 9780698196360 (e-kitap) | ISBN 9780425281413

(yumuşak kapaklı)

Konular: LCSH: Kadın özel dedektifler-İngiltere-Londra-Kurgu. | GSAFD: Gizemli kurgu. | Tarihsel kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3620.H6426 (e-kitap) | LCC PS3620.H6426 C66 2017 (baskı) | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2017024223> adresinde mevcuttur

İlk Baskı Eylül 2017

Kapak resmi: kadın fotoğrafı © Ilina Simeonova; sisli arka plan © Joana Kruse

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Bu kitapların gerçek bir savunucusu olan Kerry'ye

İÇİNDEKİLER

[*Sherry Thomas'ın da Yazdığı A*](#)
[*Study in Scarlet Women İçin*](#)
[*Övgüler*](#)
[*Başlık*](#)
[*Sayfası*](#)
[*Telif Hakkı*](#)
[*İthafı*](#)

[*Önsöz Birinci*](#)
[*Bölüm İkinci*](#)
[*Bölüm Üçüncü*](#)
[*Bölüm Dördüncü*](#)
[*Bölüm Beşinci*](#)
[*Bölüm Altıncı*](#)
[*Bölüm Yedinci*](#)
[*Bölüm Sekizinci*](#)
[*Bölüm*](#)
[*Dokuzuncu*](#)
[*Bölüm Onuncu*](#)
[*Bölüm Onbirinci*](#)
[*Bölüm Oniki*](#)
[*Bölüm*](#)
[*Onüçüncü*](#)
[*Bölüm*](#)
[*Ondördüncü*](#)
[*Bölüm*](#)
[*Onbeşinci*](#)
[*Bölüm Onaltıncı*](#)
[*Bölüm*](#)
[*Bölüm On Yedi*](#)
[*Bölüm On Sekiz*](#)
[*Bölüm On Dokuz*](#)
[*Bölüm Yirmi*](#)
[*Bölüm Yirmi Bir*](#)

Bölüm Yirmi İki
Bölüm

Teşekkür

Yazar Hakkında

Önsöz

Apaçık ortada olan bir cinayet için Tanrı'ya şükürler olsun.

Müfettiş Treadles bu sözleri yüksek sesle söylemedi - bu merhuma saygısızlık olurdu. Ama Çavuş MacDonald'ın yedeğinde cesedin bulunduğu eve doğru ilerlerken bu düşünceyi aklından geçirdiği kesindi.

Sackville davasının yorucu düzensizliklerinden sonra, sıradan bir cinayet sakinleştirici ve onarıcı olacaktı. İpuçlarını toplamak için sabırsızlanıyordu. Tanıkları sorgulamayı dört gözle bekliyordu. Kraliyetin kanıtı olarak hizmet edecek bir hesap oluşturmayı dört gözle bekliyordu.

Kimseden yardım istemeye gerek kalmadan işin her yönünü kendi başına halletmeyi dört gözle bekliyordu.

Bölge heyecan verici değildi, sokaklar karakersizdi, evler mülayimliklerinde kusursuzdu. Müfettiş Treadles bu davayı gittikçe daha çok sevmeye başlamıştı, hatta zihninin bir köşesinden bir ses onun iyi olduğu tek şeyin bu olduğunu fısıldıyordu: tamamen sıradan davalar. Sadece sıkıcı, ağır iş gerektiren davalar.

Düşünceleri hışımla bir kenara itti. Onlar gecenin küçük saatleri içindi. Şu anda zamanı ve zihni Kriminal Soruşturma Departmanı'nın işlerine aitti. Ve üstlerine Sherlock Holmes olsun ya da olmasın, yetenekli ve etkili bir adam olduğunu, her polis gücü için bir değer olduğunu gösterecekti.

"İlerideki yer burası," dedi Çavuş MacDonald.

Londra'yı çevreleyen banliyöler halkasının herhangi bir yerinden gelebilecek bir sokaktaydılar: makadam şerit, iki ve üç katlı kahverengi tuğlalı binalar, bir uçta bir gazete bayii ve diğer uçta bir pub. A

polis memuru cinayet mahallinde, ön kapının dışında konuşlanmıştı. Onlar yaklaştıkça yakındaki evlerin perdeleri dalgalanıyordu.

Bir hackney geçti ve durdu. Bir adam durdu. "Bu ..."
diye mırıldandı Çavuş MacDonald.

Bu oydu. Lord Ingram, Müfettiş Treadles'ın saygın dostu - belki de "Sherlock Holmes" ile olan ilişkisi göz önüne alındığında bugünlerde biraz daha az saygın.

Lord Ingram at arabasının yanında durdu ve bir kadının inmesine yardım etti. Hayır, bir hanımefendi değil, ne geçmişinden ne de bugününden hiç utanmamış olan düşmüş bir kadın.

Treadles'ı gördüler, birbirleriyle bakiştılar ve ona doğru geldiler.

"Müfettiş, Çavuş, ne kadar beklenmedik," dedi Lord Ingram. "Buralarda sorun mu var?"

Treadles arkadaşının selamlaşırken her zamankinden daha az sıcak olduğunu fark etti. Treadles'ın çenesindeki gerginliği okumuş ve Bayan Charlotte Holmes'un varlığından duyduğu rahatsızlığı mı anlamıştı? Her ikisinin de arkadaşı olarak kendini kısıtlanmış hissetmesi doğaldı. Ama Treadles, Lord Ingram'ın haftanın herhangi bir günü Bayan Holmes'u kendisine tercih edeceğine dair derinlerde bir yerde hissettiği incinmişlik duygusuna engel olamıyordu.

"Korkarım polis meselelerini tartışmaya yetkim yok," dedi sesinin sertliğinden nefret ederek.

Evden uzun boylu, kırmızı yüzlü bir adam çıktı. "Ah, Müfettiş Treadles," dedi yüksek sesle. "Buradasınız. Ceset içeride ve hiç hoş değil."

"Sizi işinizden alıkoymayayım." Lord Ingram başıyla onayladı. "Müfettiş, Çavuş, iyi günler."

O ve Bayan Holmes arabaya döndüler ve uzaklaştılar. Müfettiş Treadles arkalarından bakakaldı. Kendisi daha bir saat önce haberdar olmuşken, onların suçu nasıl öğrendikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu olaya karışmalarının daha yeni başladığına dair bir önsezisi vardı.

Ve bundan hoşlanmadı.

Bir

PAZAR
ALTI GÜN ÖNCE. . .

Bu, Sherlock Holmes adında olağanüstü bir adamın hikayesidir.

Hayır, hayır, çok *sıradan* bir açılış. Bayan Olivia Holmes çizgiyi çizdi.

Bir keder ve intikam öyküsü anlatmama izin verin.

Belki daha iyi. En azından biraz daha ilgi çekici.

Hikâyemizin kökeni onlarca yıl önce, şiddet ve ihanet paroksizminde yatıyor. Zihninizin Atlantik Okyanusu'nun çalkantıları üzerinden Yeni Dünya'nın enginliğine sıçramasına izin verin. Kıtanın Doğu Kıyısı'ndaki şehirleri, daha evcil iç bölgelerindeki çiftlikleri ve çiftlik evlerini geçin. Şimdi sınırın kenarına geldiniz. Ötedeki topraklar sert; hayatta kalmak belirsiz. Ama çok uzağa geldiniz. İlerlemekten başka seçeneğiniz yok.

Livia kaleminin ucunu alt dudağına vurdu. Kendisinin de söylediği gibi, bu yeterince adil bir başlangıçtı. Ortam açıldı. Cümleler kaslıydı. Ve tamamını yüksek sesle okuduğunda -tüm iyi hikâyelerde olması gerektiği gibi- hecelerde hoş bir ritim yakaladı.

Bunu gerçekten yapabilmesi, kız kardeşi Charlotte'un başarılarından esinlenerek sürükleyici bir hikaye yazabilmesi mümkün müydü?

Bir gün önce Charlotte ona bu göreve layık olduğuna dair güvence vermişti. Livia gözünü bile kırpmamıştı. Karanlık tavana bakarken, hikâye bir anda aklına gelmişti: kurak ve düşmanca bir arazide çimenli, dağlarla çevrili bir vaha, Kaliforniya'ya doğru yola çıkan yorgun ama umutlu ailelerle dolu bir araba treni, zulümden korkan ve yabancılardan nefret eden Utah Bölgesi milislerinin kalbinde mayalanan bir katliam.

Eğer bu hikayeyi doğurmayı başarırsa, pekala saygın ve çok okunan bir yayında yer alabilir. Sosyetenin hangi salonunda olursa olsun, ihmal edilmiş köşesinden, kendisiyle hiçbir zaman ilgilenmemiş olan konukların şaşkın bir hayranlıkla anlattıklarını dinlemek ne kadar da sevindirici olurdu.

Livia hissedeceği sıcak tatmini, rahat ve kalıcı bir esenlik duygusunu hayal etti.

Pastırmasından bir ısırık aldı ve kütüphaneden ödünç aldığı seyahat el kitabına baktı. Utah'ı doğru bir şekilde tarif etmesi şarttı. Sherlock Holmes'un vakanüvisinin yaptığı yanlışlar, okuyucuların büyük dedektif hakkındaki düşüncelerini azaltabilirdi ve bunun olmasına izin vermemeliydi.

Sorun şu ki, el kitabı bile sadece bölük pörçük bilgiler sunduğundan, o da çok eksiksiz bir resim çizemiyordu. Mekânın tam olarak nerede olduğu konusunda muğlak kalması -bir şekilde bir ya da iki açıklayıcı paragrafı bir araya getirmesi- ve ardından karakterlerinin yaptıklarına geçmesi gerekiyordu.

Ancak bu karakterlerin kim olması gerektiğini henüz bilmiyordu. Kurban bir kız olacaktı, bu çok açıktı. Peki ya yıllar sonra suçluları cezalandırmak için ortaya çıkan intikamcı ne olacaktı? Bu kişi bir kadın mı yoksa bir erkek mi olacaktı? Peki ya suçlular, onlar kimdi?

Mountain Meadows Katliamı ile ilgili anlattıkları ona bir intikam öyküsü fikrini ilk kez veren Bay Mark Twain'e göre, daha sonra dokuz kişi hakkında suç duyurusunda bulunulmuş, ancak sadece biri mahkemede yargılanmıştır. Adaletten kaçanlar, doğal olarak, uyanık bir intikamcı için iyi hedefler oluşturdular. Ama sekiz hedef çok fazlaydı; iki ya da üç hedef daha makul görünüyordu.

Bu, daha az sayıda katili hesaba katmak için katliamın ölçeğini de küçültmesi gerektiği anlamına mı geliyordu? Yoksa daha fazlasının yasal olarak cezalandırıldığını söylemek doğru olur muydu? Kayıtlara göre, sadece yedi yaşından küçük çocuklar kurtulmuş ve yakındaki aileler tarafından yanlarına alınmıştı. Eğer onun

İntikamcı bu çocuklardan biriydi, bu da hikayeye bambaşka bir karmaşıklık boyutu eklerdi. Daha büyük bir çocuk, belki de bir ergen, gece boyunca sürünerek kaçmış olabilir mi?

Livia şakaklarını ovuşturdu. Şimdi neden hiçbir hikâyede birkaç sayfanın ötesine geçemediğini hatırlıyordu: Verilecek çok fazla karar vardı. Çoğu zaman hayatının bu kadar kısıtlı olmamasını, kendi seçimlerini daha fazla yapabilmeyi diliyordu. Ama önündeki büyük ölçüde boş kâğıda bakarken, hayır, kendi kararlarını vermek isteyen kişinin Charlotte olduğunu hatırladı. O, Livia, sadece dünyanın bir tepside sunulmasını, ısırik büyüklüğünde kesilmesini ve tam olarak onun beğenisine göre baharatlanmasını diliyordu.

Kahvaltı salonuna bir hizmetçi girdi. Livia defterini çarparak kapattı. Ama hizmetçi sadece gazetenin ütülenmiş bir kopyasını masanın üzerine koydu ve sessizce gitti.

Livia nefesinin altında küfretti. Neden her zaman bu kadar gergindi? Neden bunun yerine sakin ve heybetli olamıyordu?

Gazeteye uzandı. Daha doğrusu, gazetenin arkasındaki küçük ilanlara. Özellikle şifreli olanları, açıkça iletişim kurmaya cesaret edemeyen sevgililer arasındaki gizli yazışmaları seviyordu.

Kullandıkları kod basit harf değişimlerinden ibaretti ve çoğu zaman alfabenin tamamını bir harf kaydırmaktan daha karmaşık değildi. Bazıları biraz daha sofistike olmayı hedefliyordu. Örneğin, birkaç gün önce başlayan bir dizi bildirim, alfabede bulundukları yere göre halihazırda değiştirilmiş harfleri sayılara dönüştürmek gibi ekstra bir adım atmıştı.

Oldukça üzücü bir mesajlar dizisiydi bunlar da, terk edilmiş bir aşık umutsuzca ama inatla sadakatsiz sevgilisinden bir yanıt almaya çalışıyordu.

Ya da en azından Livia mesajları bu şekilde yorumluyordu. Gönderenin umduğu yanıtı alacağına inanmıyordu ama her sabah karşılıksız mesajların hâlâ devam edip etmediğini kontrol etmekten de kendini alamıyordu.

Neredeyse kız kardeşinin takma adını yazıda görmeyecekti. Ama bir şey onu atladığı gazete sütunlarına tekrar bakmaya itti.

*TAVAN ARASINDAN GARIP SESLER MI GELİYOR? SHERLOCK HOLMES HER
ZAMAN VARDIR*

Bu yılın Haziran ayında Saygıdeğer Harrington Sackville'in ölümü, Metropolitan Polisi'nin kendine özgü danışmanı Bay Sherlock Holmes'u gündeme getirdi. O zamandan beri Bay Holmes hizmetlerini halkın kullanımına sunmuştur. Bu da akla en mantıklı soruyu getiriyor: Holmes sokaktaki adam için tam olarak ne yaptı - ya da, bu konuda, salondaki hanımefendi için?

Bir beyefendi, Bay S_Bay Holmes'un sevgilisinin doğum günü hediyesiyle ilgili ipuçlarını çözmesine yardımcı olduğunu söyledi. Bir hanımefendi, Bayan O_Bay Holmes'un kayıp yüzüğünü bulduğunu iddia etti. Üç yaşlı kız kardeş, tavan arasındaki gizemli seslerin Mors alfabesiyle iletişim kuran ruhlardan değil, günlük rutinlerini yerine getiren odun delici böceklerden kaynaklandığı konusunda zihinlerinin rahatlamasına yardımcı olduğunu beyan etti.

Scotland Yard'dan bir yetkili, Bay Holmes'un ağırlıklı olarak ev içi özel danışmanlıklarıyla ilgili bir soruya, "Sherlock Holmes'un zamanını nasıl geçirmeyi tercih ettiği Metropolitan Polisi'ni ilgilendirmez" yanıtını verdi. Aynı yetkili, Scotland Yard'ın gelecekte Bay Holmes'un yardımını isteyip istemeyeceği konusunda yorum yapmayı reddetti, ancak şu anda herhangi bir davada tavsiyesine ihtiyaç duyulmadığını belirtti.

Sahneye heyecan verici bir giriş yapan Sherlock Holmes'ün büyük vaadi, evdeki merakları ortaya çıkarmanın sıkıcılığı içinde kaybolup gitti mi? Gök gürültülü cinayetlerden ölüm saati böceklerinin yaşam döngüsüne?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Penelope Redmayne gazete makalesini yüksek sesle okumayı bitirdiğinde, "Ah, ne saçmalık!" diye haykırdı.

"Aynı fikirdeyim," dedi evin hanımı olan teyzesi Bayan John Watson.

İkisi de masanın üçüncü sakini olan yirmili yaşlarının ortasındaki genç kadına baktı. Parlak sarı buklelerini, iri mavi gözlerini ve cömert dudaklarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran, kolalı beyaz kuşgözü dantelden fırfırlı bir yakası olan koyu pembe bir günlük elbise giymişti. Aynı dantel, üç kat halinde, manşetlerinden de sarkıyordu; yeni pişmiş bir kekin üzerine bir parça tereyağı sürerken kenarları masa örtüsüne sürtünüyordu.

Bayan Watson, Bayan Charlotte Holmes'un yemeğini ciddiye aldığını en başından beri fark etmişti. Aslına bakılırsa, hoş bir şekilde dolgun olan bedeni ve ikinci bir çeneye sahip olduğu izlenimi veren yüz hatları güzeldi ama kemik yapısı asla övülmezdi; Bayan Holmes'un yemekten başka bir şey düşünmediği kolayca tahmin edilebilirdi.

Bayan Holmes kekinden bir ısırık aldı, yüz ifadesi zevkten gerilmişti. Ama konuştuğunda sesi soğuk ve ölçülüydü. "Makaleyi beğendim. Zamanlama iyi - bu iki hafta içinde reklam için harcama yapmamıza gerek kalmayacak. Ve açıkçası, yazarın itici gücü bizim çıkarlarımız için daha az avantajlı değil. Ev meraklıları girişimimizin bel kemiğidir. Sokakta Sherlock Holmes'a danışmamaya karar vermiş çok sayıda erkek -ve salonda da hanımlar- olmalı, çünkü onu sadece cinayetler konusunda Scotland Yard'a danışmanlık yapan biri olarak tanıyorlar. Artık Holmes'un aile içi tuhaflıklar konusunda yardımcı olmaktan mutluluk duyduğunu anladıklarına göre, ortaya çıkma olasılıkları daha yüksek."

Sanki daha fazla tereyağı sürüp sürmemeyi tartıKıyormuK gibi çöreğe baktı. Bayan Watson'ın aklına *Maksimum Tolere Edilebilir Çene* terimi geldi; birlikte masaya oturdukları ilk seferde ortaya atılmıştı, Bayan Holmes'un istediği gibi yiyip yemediğinin ya da iştahını frenlemek için acınası bir zorunluluğa boyun eğip eğmediğinin ölçütü.

Bayan Holmes gözle görülür bir üzüntüyle tereyağı bıçağını bıraktı. "Ayrıca, evdeki tuhaflıkları ortaya çıkarmayı çok severim. İyi para kazandırıyor ve kimseyi tehlikeye atmıyor."

"Duyduk duymadık demeyin!" dedi Penelope neşeyle.

Bayan Watson dudaklarını büzdü. "Makalenin alaycı üslubu hâlâ hoşuma gitmiyor."

"O zaman yazarın Sherlock Holmes'un gerçek cinsiyetini bilmediğine sevinmelisin, Jo Teyze." Penelope rahatsız edici geniş sayfaya dokundu. "Açıkça Sherlock Holmes'un dehasının Londralıların gündelik sorunları tarafından iğdiş edildiğini ima etmek istiyor. Sherlock Holmes'un yaşlı dulların zihinlerini rahatlatmaya çalışan bir kadından başka bir şey olmadığını öğrendiğini düşünsene. Bu, söz konusu dehayı tamamen geçersiz kılardı."

Bayan Holmes kekinden küçük bir ısırık aldı. Başka bir genç kadında bu hareket bir incelik olarak yorumlanabilirdi ama Bayan Watson, Bayan Holmes'un başka bir çörek yemeyeceği için sadece tek bir çöreğin keyfini uzatmaya çalıştığından şüpheleniyordu.

"Böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değiliz," dedi. "Trafalgar Meydanı'nın ortasında durup sorunları anında çözssem bile, nüfusun büyük bir kesimi bana gizli yollardan ve tabii ki erkekler tarafından cevaplar verildiğine inanacaktır."

"Ama başarılarınızın takdir edilmesini istemez misiniz?" diye sordu Penelope.

Bayan Holmes'tan küçük bir ısırmak daha. "Ben sadece yeteneklerimi kullanmak ve yaptığım iş karşılığında makul bir ücret almak istedim."

Soğukkanlılığı, son zamanlarda koşulları büyük ölçüde değişmiş biri için övgüye değer bir olgunluk olarak yorumlanabilirdi. Ama Bayan Holmes aynı zamanda çoğu insanın ya kanıksadığı ya da alışkanlıktan bastırıldığı türden duyguları yaşamaya yatkın değildi.

Aslında bazen Bayan Watson, Bayan Holmes'un bir durumu bir terzinin müşterisini ölçüp biçmesi gibi incelediği, sonra da terzinin ipek ve kadife parçalarına baktığı gibi bir yanıt kataloğuna göz attığı izlenimine kapılıyordu.

Bu bir hesaplama değildi. Bayan Watson'ın aklına gelen en yakın benzetme, ileri yaşlara kadar İngilizce öğrenmemiş bir yabancıninkiydi. Azim ve çok fazla pratik sayesinde yabancı, bu karmakarışık dilin sözdizimini, dilbilgisini ve kelime dağarcığını fena sayılmayacak bir şekilde kavramıştı. Ancak, ana dili İngilizce olmayanları pusuya düşürmek için bekleyen tüm deyimler ve kullanım tuhaflıkları nedeniyle bir konuşma her zaman bir deneme olacaktı.

"Bayan Holmes," dedi Penelope, hevesle öne doğru eğilerek, "daha fazla müşteriniz olacağına göre, bu yaz beni kullanmak ister misiniz? İnsanları Yukarı Baker Sokağı'ndaki salona götürmekten ve çay tepsisini getirmekten mutluluk duyarım. Benim de ev içi gizemlere ve gündelik tuhaflıklara karşı kararlı bir küçümseme eksikliğim var."

Bayan Watson nefesini içine çekti. Penelope'nin soruyu doğrudan Bayan Holmes'a yöneltmeden önce kendisine sormasını diledi. Ama daha da önemlisi, Sherlock Holmes'un işi sadece aile içi gizemler ve sıradan tuhaflıklardan ibaret değildi: Örneğin Bayan Marbleton'ın son vakası - tavan arasından gelen sesler yüzünden şaşkına dönen küçük yaşlı kadınlarla ilgili olmadığını söylemek yeterliydi.

"Ve tabii ki asıl tutkum Sherlock Holmes'un kız kardeşini oynamak," diye devam etti Penelope. "Profesyonel olarak sahneye çıkmamış olabilirim, ama teyzem onun için çocuk odasında gösteriler düzenlediğime ve inandırıcı bir Juliet -ve daha da iyi bir Lady Macbeth- olduğuma tanıklık edebilir."

Bayan Holmes, Bayan Watson'a doğru baktı. "Bayan Watson görev atamalarından sorumludur. Yukarı Baker Sokağı'nda bir asistana ihtiyacımız olursa eminim size haber verecektir."

"Aha, planımı anladınız. Teyzemin katı kurallarını atlatmayı umuyordum." Penelope, Bayan Watson'a arsızca sırıttı. "Ama şimdi bir çorba kepçesinden başka bir şey kullanmadan bir dağı yerle bir etmem gerektiğini görüyorum. Herkülvari görevler için yaratılmış bir mizacım olması iyi bir şey."

Bayan Watson'ın cevap vermesini beklemeden ayağa kalktı. "Gidip yürüyüş elbisemi giysem iyi olacak. Tekrar yağmur yağmadan önce günlük anayasamızı yapmak istiyorsak acele etmemiz gerekecek."

Masada yalnız kalan Bayan Holmes bir şeyler atıştırmaya devam ederken, Bayan Watson da çayını yudumluyordu. Kendini huzursuz hissediyordu. Bu sabah Lord Ingram'dan bir not gelmişti ve Bayan Holmes'un onların hilesini anladığını, Bayan Watson'ın sürgündeki Bayan Holmes'a tesadüfen rastlamadığını, Lord Ingram tarafından ihtiyacı olan bu genç kadına yardım etmekle görevlendirildiğini bildiriyordu.

Ama Bayan Holmes bu konuda hiçbir şey söylememişti, Lord Ingram da söylemesini beklemiyordu. *Bunu bize karşı kullandığını sanmıyorum - kesinlikle size karşı değil,* diye yazmıştı. *Ama onun hayal kırıklığını hissettim: Felaketi, gözden düşmeden önce tanıdığı biri sayesinde atlatmıştı; hayatın sandığından daha nazik olduğu ortaya çıktığı için değil.*

Bayan Watson, Bayan Holmes'u Lord Ingram kadar uzun zamandır tanııyordu; genç kadında ne öfke ne de hayal kırıklığı hissediyordu. Bu da onu endişelendiriyordu. Bayan Holmes'a büyük saygı duyuyordu ve istemeden de olsa onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu.

Ama bu konu nasıl açılacaktı? Bayan Holmes'a sevgisinin ve yoldaşlığının gerçek olduğuna dair güvenceyi çok fazla itiraz ediyormuş gibi görünmeden nasıl verebilirdi?

Bayan Holmes kekini ve tabağındaki diğer her şeyi bitirdi. "İzninizle hanımefendi," dedi her zamanki sakinliğiyle, "ben de üstümü değiştirip yürüyüşümüz için hazırlanacağım."

"Gazetede Sherlock Holmes hakkındaki makaleyi gördünüz mü?" diye sordu Müfettiş Treadles'ın karısı, kravatını düzeltirken.

Vardı. "Hayır, kaçırmış olmalıyım. Ne yazıyordu?"

Alice dudaklarını düzeltirdi. "Okumaya değer bir şey yok, gerçekten. Sıradan erkek ve kadın müşterileri ve onların pek de şaşırtıcı olmayan sorunları hakkında oldukça küçümseyici. Halkın dramatik suçların içine dalmaması gerekmez mi?"

Bitmiş düğümü okşadı ve ela gözleri kahverengiden çok yeşil olan adama baktı. "İfadeyi veren Emniyet Müdürlüğü yetkilisi de hiç iyi görünmüyor. İnsan Scotland Yard'ın daha minnettar olacağını düşünüyor."

O kısa açıklamayı yapan yetkili oydu. Bunu bilmemesi, sözlerinin daha da derinleşmesine neden oldu.

"Scotland Yard'dan herhangi biri basit ve açık bir şey dışında başka ne söyleyebilir ki?"

Sesi savunmacı mıydı? Ya da olması gerekenden daha mı savunmacı?

Bakışları meraklıydı, şaşkıındı ve - bu mümkün müydü? Hafif de olsa bir şüphe izi var mıydı? "Sanırım Bayan Holmes'a yazacağım ve makalenin tamamen saçmalık olduğunu düşündüğümü bildireceğim."

Hayır, ona yazmayacaksın.

Kelimeleri yuttu.

Görüşmemizin sonunda onun hakkında bir daha asla kötü düşünmeyeceğimi biliyordum, diye itiraf etmişti karısına Bayan Holmes'la ilk kez karşılaştıktan kısa bir süre sonra. Ama Alice'e gerçeği hiç söylememişti -aslında Sherlock Holmes diye biri yoktu, sadece parlak bir zekâya sahip bir kadın vardı.

Kibar toplumda artık kabul görmeyen bir kadın.

Ama neden bu kadar acımasız olsun ki? Neden Alice'in hasta yatağında tündengelim hünerlerini sergileyen, etrafı bir grup ilgili kadın tarafından şefkatle sarılmış büyük danışman dedektif illüzyonunun tadını çıkarmasına izin vermiyor?

Onun yüzünü avuçladı. "Bir sorun mu var?"

Daha birkaç hafta önce kendisini erkeklerin en talihlisi olarak görüyordu. Üstlerinin teveccühüne, astlarının saygısına ve yaşayan en mükemmel kadının aşkına sahipti. Sherlock Holmes'a doğrudan ulaşma imkânından bahsetmiyorum bile - kariyeri için muhteşem bir nimet.

Kuşkusuz, Tanrı ona çocuk armağan etmemeyi seçmişti. Yine de kendisine verilen her şey için şükranla doluydu. Sonra Sherlock Holmes ahlaksız ve pişmanlık duymayan bir kadına dönüşmüştü. Ve Alice, Alice, bir kadın olmayı arzuladığının bilinmesine izin vermişti.

Dümen Cousins Manufacturing, babasının hayatının işi olan büyük sanayi firması.

Treadles bunu asla tahmin edemezdi. Zeki ve iyi okumuştı, yetkin ve düzenli olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Ama hırslı mıydı? Kendini aşan bir hırs mı?

Elbette Cousins İmalat'ı yönetmesi gibi bir tehlike yoktu - babasının onu bu iş için düşünmeyi reddetmesi konusunda açık sözlüydü. Ve her halükarda, şirket artık kardeşinin elindeydi.

Yine de kadının ifşası onu çok, ıstırap ve kederin çeşitli aşamalarından geçirmişti. *Neden sana veremeyeceğim şeyleri istiyorsun? Neden güç ve kadınsı olmayan başarıları arzuluyorsun? Ve sonuçta sen de benim düşündüğüm kişi değil misin, sevdiğim ve saygı duyduğum kişi değil misin?*

"Elbette hiçbir sorun yok," dedi, belki de bir saniyeden biraz daha uzun süren bir gecikmeden sonra. "Bunu neden soruyorsunuz?"

Sanki bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi alt dudağının kenarıyla oynadı. "Son zamanlarda biraz dikkatin dağınık."

"Bazen işten biraz yorgun dönüyorum."

Onu bir süre daha inceledi, sonra gülümsedi ve yanağından öptü. "O halde, bu Şabat'ı gerçek bir dinlenme günü yapacağız."

Kadının ona inanıp inanmadığından ya da o an için bu konuyu kapatmayı tercih edip etmediğinden emin olamadı.

Makyaj masasına doğru yürüdü ve Gotik bir katedral kadar karmaşık bir mimariye sahip olan pazar şapkasını taktı. "Ah, neredeyse unutuyordum. Sen banyodayken Eleanor'dan bir not geldi. Barnaby kendini iyi hissetmiyormuş. Pazar yemeğimizi gelecek haftaya ertelememizi istiyor."

Şu anda Cousins Manufacturing'in başında bulunan Barnaby Cousins ve karısı Eleanor, Treadles'ın en sevmediği iki kişiydi. Ve bu hisler karşılıklıydı. Saygıdeğer kayınpederi Bay Mortimer Cousins hayattayken, tüm aile her hafta kiliseden sonra Pazar yemeği için bir araya gelirdi. Onun ölümünden sonra ortak Pazar yemeklerinin sıklığı giderek azalmış, iki haftada bir, ayda bir ve şimdi de iki ayda bire düşmüştü.

"Bundan böyle üç ayda bir görüşecek miyiz?" Treadles onları görmemeye aldırımıyordu ama yine de bunun hakaret olduğunu düşünüyordu.

Alice şapkasının tepesinden uzun bir iğne geçirdi; gözleri aynada onunkilerle buluştu. "Benim de ilk aklıma gelen buydu. Ama ne zaman eğilmek isteseler

Daha önce Pazar yemeklerinde hep *Eleanor*'un kendini iyi hissetmediğini söylerlerdi. Barnaby'ye ilk kez böyle bir rol veriliyor ve bir yanım bunun doğru olup olmadığını, gerçekten hasta olup olmadığını merak ediyor."

Treadles omuz silkerek ceketini giydi. "Onu aramam için beni sürüklemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, ama akşam olabilir." Kadın ona tekrar gülümsedi. "Ayaklarınızı uzatın ve izin gününüzün tadını çıkarın, Müfettiş."

Charlotte Holmes odasının penceresinin önünde durmuş, caddenin karşısındaki Regent's Park'ın yeşilliğini seyrediyordu. Gölün üzerinden yumuşak bir sis süzülüyor, yağmur ve yapraklarla ağırlaşmış olgun ağaçlardan oluşan bir sütunun hemen ötesinde görünüyordu.

İyi bir kış sağanağının tadını çıkarırdı, ama bir yaz yağmurundan da neredeyse o kadar hoşlanırdı - yani başının üzerinde düzgün bir çatı varken ve bu çatıyı kaybetmekle ilgili acil bir endişesi yokken.

Bunu fark etmek tuhaftı ama şimdiye kadar oturduklarından çok daha iyi bir kasaba evindeydi.

Baronet olan babası Sir Henry Holmes'un bir zamanlar Londra'da bir evi vardı. Ama Charlotte ilk sezonunu yaşamadan çok önce satılmıştı. Charlotte'un annesi Leydi Holmes her yıl bu kayıptan yakınırdı. Kiralık bir mülk yerine kendi evine varmak ne kadar iyi olurdu.

Kiraladıkları evler şehrin Bayan Watson'inkinden daha gözde semtlerindeydi ama bu onları pahalı yapıyordu ve hiçbir zaman Leydi Holmes'un ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük olmamışlardı. On altı kişiden fazla bir akşam yemeği söz konusu değildi ve uygun balolar hayaldi. Dans etmek için yapabilecekleri en iyi şey, tüm mobilyaları salonun dışına itmek ve vals yapmaya cesaret eden beyefendilerin eşlerini diğer konuklara çarpmayacak kadar becerikli olmaları için dua etmektir.

Bu evler ne manzara ne de sıhhi tesisattaki son gelişmeleri sunuyordu. Hâlâ yavaş yavaş kabullenmeye çalıştığı elektrik de yoktu. Ailesi hiçbir zaman Madam Gascoigne kadar iyi bir aşçı ya da Bay Mears kadar becerikli bir uşak çalıştırmamıştı. Aslında hiçbir zaman kendine ait bir odası olmamıştı.

Charlotte böylesine iyi bir serveti hak etmediğini ya da en azından bunu hak etmediğini düşünerek sinir bozucu bir hisse kapıldı. Ve bu iyi talihin tohumlarının, en umutsuz anında bile ona borçlu kalmak istemediği için yardımına başvurmadığı Lord Ingram tarafından kendisine bahşedilmiş olması gerçeğiyle nasıl uzlaşacağını bilmiyordu.

Ama artık öyleydi, her zaman ve sonsuza dek.

Yağmur ancak onlar yürüyüşten döndükten sonra başlamıştı ve bu sırada Bayan Penelope Redmayne kararlı bir neşeyle Bayan Watson'ın direnci üzerinde çalışıyordu. Bayan Watson direnmeye devam etti. Charlotte hiç çaba harcamadan tarafsızlığını korumuştı.

O anda Bayan Watson, Bayan Redmayne'in kararlı yakarıları karşısında biraz soluklanmıştı: Bayanlar kilisedeydi. Charlotte evden kaçtığından beri kiliseye gitmemişti. Tanrı, evine girmesine muhtemelen aldırmazdı -İsa gönüllü olarak pek de iyi şöhretli olmayan kadınlarla ilişki kurmuştu- ama takipçileri daha az yüce gönüllü olma eğilimindeydi.

Her halükârda, Bayan Watson'a bahsetmediği önceden alınmış bir randevusu vardı.

Elinde şemsiye, Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya doğru ilerledi. Ev Bayan Watson'a aitti ve genellikle bir kiracıya kiralanırdı. Ancak son zamanlarda, kendisini yatalak ve normal yollardan iletişimsiz bırakan gizemli bir hastalığa yakalanan ve kız kardeşini, müşterilerinin büyük ve korkunç içgörülerini elde etmek için danışmaları gereken bir kahin olarak bırakan hayali Sherlock Holmes için bir konuta dönüştürülmüştü.

Normalde kız kardeş rolünü Charlotte oynardı ama Bayan Watson da zaman zaman bu rolü üstlenirdi.

Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın salonu oldukça büyüktü ve şöminenin etrafına dizilmiş rahat sandalyelerle döşenmişti. Havada viski ve tütün kokuları vardı, erkeksi bir varlığı ima etmeye yetecek kadar, ama insanın aklına bir meyhaneyi getirecek kadar değil. Ayrıca nekahat döneminin, kafur ve keten tohumu yağının kokusu da vardı. Ve tüm bunların üzerinde sakin bir şekilde süzülen çiçek kokusu, baş pencerenin koltuğunda her zaman açan taze buketin izniyle.

Saat tam on birde kapı çalındı -Lord Bancroft, tıpkı kardeşi gibi, ikisinin de ortak özelliklerinden biri olan mükemmel bir dakikliğe sahipti.

"İyi görünüyorsunuz, Bayan Holmes," dedi, kadının gösterdiği koltuğa yerleşirken, ses tonu biraz şaşkındı.

Charlotte onun gelişi için ispiro lambasının üzerinde kaynamak üzere bir çaydanlık ayarlamıştı. Şimdi bir çaydanlığı ısıttı ve iki kaşık birinci cins Seylan yaprağını demlemeye bıraktı. "Teşekkür ederim, efendim."

Bazı açılardan kardeşinin antiteziydi. Lord Ingram fizikselliği ve çekiciliğiyle dikkat çekerken, Lord Bancroft kişisel karizmadan yoksundu. Ancak unutulmak yerine, sosyal etkinliklerde onun yanında kalanların eski benliklerinin sadece gölgeleri olarak ortaya çıktıkları konusunda fikir birliği vardı.

Onun "mülayimliği" tekil bir sıcaklık eksikliği, inatçı bir sosyal ısrar ve ağır bir şüphecilik uygulamasından oluşuyordu. Livia bir keresinde ona akşam yemeğinde eşlik etmişti. Holmes kızlarının neredeyse hiç olmayan eğitimlerinden, babalarının başarısız adaylık girişiminin ardından taşradaki ilçelerde yapılan bir parlamento seçiminin tüm ayrıntılarına kadar saatlerce soruları yanıtlamak zorunda kalmıştı. Lord Bancroft ondan her olguya kaynak göstermesini ve her görüşünü gerekçelendirmesini talep ederken, kendisi de şeytanın avukatını oynamış ve Holmes'un neden kendi inandıklarının tam tersine inanmadığını sormuştu.

Zaten özgüven eksikliği çeken Livia, kendisinin yaşayan en aptal ve en cahil yaratık olduğuna ikna olarak gözyaşları içinde eve geldi. Sosyal davranışları kötü niyetten değil, anladığı kadarıyla zorunluluktan kaynaklanıyordu: İnsan masada sohbeti devam ettirmeliydi ve o da devam ettirirdi. Ama çok az ilgi alanı ve hobisi vardı, kimseye kitaplardan ve gazetelerden öğrenmeleri gereken şeyleri anlatmak istemiyordu -Ve tabii ki kraliyet adına yaptığı gizli çalışmaları sadece sosyete kadınlarına anlatması mümkün değildi.

Bu yüzden hem kadınlara hem de erkeklere, sosyalleştiği kişilere sorular soruyordu. Charlotte onunla karşılaşan beylerin küfürler ettiğini duymuştu, çünkü onları mal mülk, arkadaşlık ve at eti yönetimi konusunda sorgulamış ve Livia gibi kendilerini toy ve beceriksiz hissederek oradan uzaklaşmışlardı.

Öte yandan Charlotte, Lord Bancroft ile iyi anlaşıyordu. Gerçeklerden yola çıkıyordu ve fikirlerine pek bağlı değildi - fikirler doğaları gereği değişebilirdi. Ne memnun etme arzusu ne de etkileme ihtiyacı duyduğundan, soracak soruları olduğu sürece sorularını yanıtladı ve soruları bittiğinde sessizce yemek yemekten mutluluk duydu.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi, Lord Bancroft salonda etrafına bakınırken o da mükemmel bir dilim pastayı kemiriyordu.

"Hoş bir ortam," dedi bir süre sonra. "Ve çok güzel bir kek."

"Teşekkür ederim," dedi.

Birçok insanın, özellikle de kadınların, bir iltifata, bunu hak etmek için ne yaptıklarını ya da yapmadıklarını açıklayarak karşılık verdiklerini gözlemlemişti. Ama Lord Bancroft'un yanında, uzun zaman önce ölmüş marangozların ve döşemecilerin yeminli ifadeleriyle sandalyelerinin menşeyini doğrulamaya ya da söz konusu sandalyelerin Leeds'te üretilmiş ucuz reproduksiyonlar olduğunu kabul etmeye hazır olmadıkça, basit, süssüz cevaplarla devam etmek gerekirdi.

Gerçi bu durumda, her türlü övgüyü hak eden kek hakkında bir şeyler söylemek istiyordu. Çaydanlığın kenarına dokunarak içindeki demin sıcaklığını ölçtü. "Sherlock Holmes'u bir konu hakkında mı görmek istediniz lordum?"

"Notumda öyle mi yazmıştım? Hayır, sizi görmeye geldim Bayan Holmes."

Bir önceki akşam Lord Bancroft'un mesajını iletirken, Lord Ingram yarı şaka, "*Bugünün geleceğinden hep korkmuştum,*" demişti. *Bancroft'un aklını keşfedeceğinden.* Öte yandan Charlotte o kadar iyimser değildi. Lord Bancroft kendi sorunlarını çözmeye alışkındı. Müfettiş Treadles'dan çok daha fazla kaynağa sahipti. Ve büyük olasılıkla kadınların biyolojik işlevleri dışında işe yarayabileceklerini pek düşünmüyordu.

Adamın ısrarcılık ve tereddüt karışımı tuhaf ses tonu şüphelerini daha da pekiştirdi. Ama o sadece ellerini kucığında kavuşturdu. "Ah?"

"Evden ayrıldığında hepimiz dehşete düşmüştük," diye başladı. "Kendi ayaklarının üzerinde durduğunu öğrenmek güven vericiydi."

Adam kadına baktı; kadın ona bir fincan çay doldurdu. "Yanlış hatırlamıyorsam sade içiyorsun."

"Evet."

Kendi çayına krema ve şeker eklerken, neredeyse her zaman tatlı bir umut ifadesi olarak yanlış yorumlanan her zamanki yüz ifadesizliğiyle ona baktı.

Bir yudum aldı. "Ama tabii ki durum hâlâ son derece düzensiz."

Kadın sessiz kaldı ve çayını karıştırdı.

"Ash bana Portman Meydanı yakınlarındaki eve gittiğinizi söyledi."

Lord Ingram'ın yakınları ona Ash diyordu. Yakın zamanda, Yukarı Baker Sokağı 18 numarada bir hırsızlık olayı yaşandığında, Müfettiş Treadles ile birlikte Lord Bancroft'un sözünü ettiği evde buluşmuşlardı.

"Evet, var."

"Ayrıca bana olumlu bir izleniminiz olduğunu söyledi."

Burası şimdiye kadar karşılaştığı en coşkulu iç mekâna sahipti, renk körlüğü ve kasıtlı terk edişin bir bileşimiydi ve aşırılıkları yarım düzine kadar turuncu-mavi yastıkla azaltılsaydı gayet hoşuna giderdi. "Dekorda hayran olunacak çok şey vardı."

Gösterişli bir hayvanat bahçesiydi ve o da gösterişli hayvanat bahçelerini severdi.

"Bir zamanlar orada karı koca olarak yaşayacağımızı ummuştum."

Ve böylece başlar. Şimdi orada erkek ve hanım olarak yaşamalarını teklif edecekti.

"Hâlâ aynı umudu taşıyorum," dedi.

Çay fincanı dudaklarına doğru giderken durakladı. Aslında, onu tamamen bırakmak zorunda kaldı. Onu doğru mu duymuştu? "Lordum, artık uygun değilim." "Artık Cemiyet'te hoş karşılanmıyorsunuz ama aklınız başınızda olduğu için

Kilisenin sizi evliliğe uygun görmemesi için hiçbir neden olamaz."

Evlilik. Charlotte'u şaşırtmak kolay değildi ama Lord Bancroft onu şaşırtmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Çok nazıksınız. Yine de evliliğe uygun değilim."

"Ama sen bana uygun değilsin. Bir daha hiçbir yere davet edilmemekten mutlu olurum - iyi bir bahane olursunuz. Bir daha asla havadan sudan konuşmayacağım için mutlu olurum - bu duyguyu paylaştığınıza dair bir his var içimde. Ayrıca meşgul olacağım ve evden çok uzakta olacağım - çoğu gelinin damatta aradığı bir şey değil, ama sizin için şüphesiz ek bir cazibe sayılır."

Hataları ne olursa olsun, zeki ve dürüst bir adamdı.

"Ben zengin bir adam değilim ama bir eşe rahatça bakabilirim. Benimle evlenerek itibarını tamamen düzeltmiş olmayacaksınız. Ama en azından ailen tarafından yeniden kabul edileceksin. Bunun da bir anlamı olmalı."

Evlilik teklifleri için minnettar olunması gerektiğine inanmıyordu - erkekler iyi niyetlerinden dolayı ellerini uzatmazlardı. Öyle olsa bile.

kendisi de bu özel birlikteliği, zamanın bu anında, rasyonel temellerden ziyade duygusal temellerde değerlendirmeye meyilliydi.

Başını hafifçe sallayarak kendini gerçekliğe geri çekti. "Bu jestiniz beni onurlandırdı, efendim. Ama anladığım kadarıyla Bayan Watson'la olan arkadaşılığımın ve Sherlock Holmes olarak çalışmaktan vazgeçmemi istiyorsunuz."

"Bayan Watson'ı kesmenize gerek yok. Babamızın tanıdıklarından biriydi. Ash'in onunla arası çok iyi, hatta benim de zaman zaman yolum onunla kesişti. Bana mantıklı bir kadın gibi geldi, kendi konumunu yükseltmek için sizin konumunuzu istismar edecek biri değil. İleride birbirinizi arayamamanız için bir neden göremiyorum, tabii bunu gizlilik içinde yapmanız şartıyla.

"Sherlock Holmes'la olan işimize gelince, anladığım kadarıyla Bayan Watson bu girişime yatırım yapmış. Eğer bu ilk harcamaya karşılık yeterli bir getiri elde edemediğini düşünüyorsanız, evlilik anlaşmamızın bir parçası olarak ona tazminat ödemekten mutluluk duyarım."

Başka bir deyişle, danışman dedektif Sherlock Holmes rolünü bırakacaktı. "Bu onuru bana bahsettiğiniz için size içtenlikle teşekkür ederim lordum."

Bir parmağını kaldırarak cevabının *hayır, teşekkür ederim* kısmını engelledi. "Ancak, zihinsel eforun size zevk verdiğini düşünürsek, gerekli egzersizleri sağlamaktan mutluluk duyarım. Ne de olsa onlarla düzenli olarak karşılaşıyorum."

Yanında getirdiği deri portföyü açtı, ince bir dosya çıkardı ve kadının önüne koydu. "Bunlar masama gelen dosyaların sadece küçük bir kısmı. Lütfen boş zamanlarınızda bunları inceleyin."

Ve bununla birlikte, ayağa kalktı ve kendini dışarı attı.

İki

Charlotte ve Livia Holmes hayata çok farklı yaklaşıyorlardı.

Livia her şeye gerçek ya da hayali karmaşıklıklar merceğinden bakardı. Bir çay partisinde nereye oturacağından, masasında bir çatal eksikse ev sahibesine bir şey söylemesi gerekip gerekmediğine kadar, huysuz ve bol hayal gücü her zaman mutlu ve güvenli bir yaşam şansını yok eden ölümcül bir yanlış adım attığı senaryolar üretiyordu. Onun için her seçim ıstırap, her hafta yedi gün bataklık ve bataklık.

Charlotte hayal gücüne nadiren başvururdu; gözlem yapmak çok daha iyi sonuçlar verirdi. Dünya sayısız hareketli parçadan oluşsa da, kendi kişisel hayatında kararların basit olmaması için hiçbir neden görmüyordu, özellikle de çoğu seçenek ikili olduğu için: keke daha fazla tereyağı sürmek ya da sürmemek, evden kaçmak ya da kaçmamak, bir adamın evlilik teklifini kabul etmek ya da etmemek.

Kolay olması gerekmez, ama basittir.

Ama Lord Bancroft'un teklifi ... Kendini ilk kez Öklid dışı geometriyle karşılaşan sıradan bir matematik öğrencisi gibi hissediyordu.

Evliliği ailesi için bir nimet olacaktı. Ailesi hiçbir şekilde mutlu olamayacak kadar kusurlu bireyler olabilirdi ama onun dışlanmış bir insan olarak kalmaya devam etmesi hem şimdi hem de uzun vadede mutsuzluklarını kesinlikle artırıyordu. Üstünlük gösterilerini umutsuzca önemsiyorlardı ve ne kadar sığ bir gösteriş olsa da, onlar için gerçek benliklerinin görülmesinden çok daha tercih edilebilirdi: sevgisiz bir evliliğe sahip, orta yaşlı, pek de başarılı olmayan iki insan, mali durumları paramparça ve rahatlık ve yardım için güvenebilecekleri tek bir çocukları bile yok.

Holmes'un en büyük kız kardeşi Henrietta, neredeyse balayından dönmeden önce ailesinden uzaklaşmıştı. İkinci en büyük kardeş Bernadine ise hiçbir zaman kendi başının çaresine bakamamıştı. Livia her iki ebeveynini de hor görüyordu. Ve elbette Charlotte, sansasyonel ve müstehcen bir şekilde gözden düşerek en kötü darbeyi vurmuştu.

Charlotte kısmen de olsa saygınlığını geri kazanırsa, anne ve babası tekrar başları dik bir şekilde ya da en azından aşırı utanç duymadan dolaşabileceklerdi.

Ve bu sadece ailesi için geçerli değildi. Charlotte'un kötü şöhreti Livia'nın iyi bir evlilik yapma şansını da etkilemişti. Livia bu fikirle alay etmiş, kendisini evliliğin önündeki en büyük engel olarak ilan etmişti. Ama Charlotte bu konuda bu kadar rahat olamazdı.

Dahası, Lord Bancroft'la evlenirse, artık ailesinin her gün aşağılamalarına maruz kalmayacak olan Livia'ya barınak sağlayabilirdi. Ve mümkünse Bernadine'e de -evdeki atmosferin Bernadine'in iyiliği için elverişli olduğunu düşünemiyordu.

Öte yandan, Lord Bancroft'la evlenmesi onu Lord Ingram'ın baldızı yapacaktı ki, Livia'nın hayal gücü bile bu durumun sonuçlarını kaldıramayabilirdi. Lord Bancroft'un, onun yeni başlayan girişiminden vazgeçmesini istemesi de cabasıydı ve Livia bu girişimden elde ettiğı gelire oldukça bağılıydı.

Bir dilim daha kek ısırdı; zengin, tereyağı teselliye olan iştahu, içinden çıkılmaz ikilemlerle karşılaştığında daha da artıyordu.

Lord Bancroft'u yılda beş yüz sterlin ödemeye ikna ettiğini varsayalım. Livia ve Bernadine'e bakabilecek kadar bağımsız bir geliri olurdu. Hâlâ Bayan Watson'ı görebilecekti. Ve eğer o gerçekten de ilgi çekici ve oyalayıcı davaların kaynağı olduğunu kanıtlarsa ...

Adamın geride bıraktığı dosyayı aldı.

İçinde altı zarf vardı. İlk zarfın mührünü açtı ve içinden bir kâğıt çıkardı.

Karısı doğum sırasında ölmüş genç bir dul olan Bay W., 18 yılında Madras Başkanlığı'nda bir kamu hizmeti pozisyonu almak üzere Hindistan'a gitti. Gelişinden birkaç hafta sonra bir öğleden sonra çay partisine katıldı. Yağmur mevsimi olmasına rağmen sıcaktan bunalmıştı.

gelmişti ve hava normalde olduğundan daha serindi- verandaya oturdu ve kestirmek için gözlerini kapattı.

Parti dağıldı. Aile akşam yemeği için giyinirken, bir hizmetçi evin hanımına sahibinin hala verandada uyuduğunu haber verdi. Evin hanımı onu uyandırmaya gitti ve şok olmuş bir şekilde onu ölü buldu.

Bay W.'nin güç, prestij ya da servetle hiçbir bağlantısı yoktu. Görevden alınmasının ya da bu konuda işbirliği yapmasının kimseye kayda değer bir avantaj sağlayacağı bir pozisyonda değildi. Özel hayatında da çekingen ve sorunlardan kaçınan biri olduğu söyleniyordu; suça eğilimi ya da akılsızca kaçamakları yoktu.

Bay W. nasıl ve neden öldü?

Hindistan. Muson. Cevap çok açık görünüyordu.

Charlotte zarfı biraz daha karıştırdı ve dışında *İpucu* yazan katlanmış bir kâğıt şeridi ile üzerinde *Cevap* yazan daha küçük bir zarf buldu.

İpucunda, Bay W.'nin ölümünün kaza olduğu yazıyordu. Bu her şeyi çözdü. *Cevap* zarfını açtı.

Bay W.'nin cesedini muayene eden doktor, bileğinde delinme izleri buldu. Hindistan'a özgü son derece zehirli yılanlar olan kraitler bazen muson aylarında kuru kalmak için evlere girerler. Bay W. uykusunda ısırılan ve bir daha uyanamayan ne ilk kişiydi ne de son kişi olacaktı.

Düşündüğü gibi yılan ısırığı. Kâğıtları ve daktilo edilmiş kelimeleri inceledi. Çanta eski olabilirdi, ama bulmaca olarak çantanın yapımı yeniydi. Ve titizlikle yapılmıştı.

Belli ki Bancroft tarafından değil, bunun için çok meşguldü. O zaman arşivlere erişimi olan bir köle. Bancroft'un talimatı neydi? *İçeri uzanıp ilk birkaç kaydı almak mı?*

Başını iki yana salladı. Haksızlık ediyordu. Bancroft gerçek hayatla ilgileniyordu ve gerçek hayattan nadiren ilgi çekici bulmacalar çıkıyordu. Bulmaca kurmanın bir sanat olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Söz konusu sanatta daha önce hiç deneyimi olmayan ve Charlotte Holmes'la hiç tanışmamış olan bir köle, Bay W.'nin davasını pekâlâ birinci sınıf bir bilmece olarak değerlendirebilirdi.

Bir sonraki zarfı açtı.

Geçtiğimiz 18 Ocak Pazar günü S ailesi Pazar ayinine katılmadı. Bay S. bir işçi, Bayan S. ise çamaşır yıkayan bir ev hanımıydı. Fakirlerdi ama dindarlardı. Komşuları kiliseden sonra hastalanmış olabilecekleri endişesiyle kapılarını çaldılar. Kimse cevap vermemiş.

Komşular nihayet eve girdiklerinde tüm aileyi -koca, eş ve üç çocuk-yataklarında ölü olarak buldular.

Ölüm sebebi neydi?

S_____ Aile mi? İngiltere'de olsalardı Charlotte daha uzun süre tereddüt ederdi, ama kıtada yaşasalardı . . .

Bu çanta aynı zamanda bir ipucu ile birlikte geldi. _____Aile Minden, Almanya'da ikamet ediyordu.

Bir gine karbon monoksit zehirlenmesinden öldüklerini söyledi.

Olay, kullanılmayan bir maden kuyusunun hemen üzerinde yer alan ve bir dizi kulübenin sonuncusu olan bir kulübede meydana gelmiştir. Ev halkının beş üyesi ile birlikte iki kedi ve kafesteki ötücü kuş bir gecede ölmüştür. Yine bir son ev olan karşıdaki kulübenin sakinleri de hastalandı ve onlar da o gece aile hayvanlarını kaybettiler, ancak insanlar sonunda iyileşti.

Teoriye göre maden kuyusundan çıkan zararlı gaz mahzenlerin toprak zemininden yukarı doğru sızmıştır. Kilerlerin dışarıya açılan kapıları vardı, ancak her iki evde de önceki haftalar boyunca kapılar kapalı kalmıştı; kış mevsimiydi ve aileler soğuk havanın evin içine girmesini istemiyorlardı. Komşular, sorgulandıklarında her iki ailenin üyelerinin de bir süredir baş ağrısı ve mide bulantısından şikayetçi olduklarını hatırladılar. Daha sonra bu olay bir şans meselesi olarak görülmeye başlandı. Benzer koşullar, benzer tehlikeler. Bir aile yenik düştü, diğeri hayatta kaldı.

Charlotte bunun basitçe sobanın yetersiz havalandırılmasından kaynaklandığını düşünürdü; kıtadaki kömürün bileşimi, az havalandırılmış yanmanın bir yan ürünü olarak karbon monoksit yayma olasılığını artırıyordu.

Yani ... biraz daha ilginç ama pek de teşvik edici değil.

Elinde bir sonraki zarf vardı ama kendini onu bırakmaya zorladı. Sadece altı zarf vardı. Her şeyi bir kerede bitirmenin anlamı yoktu.

Onun yerine baş pencereye gitti ve pencere kenarında duran ince kitabı aldı. *Roma Harabelerinde Bir Yaz*, Lord Ingram'ın amcasının arazisindeki Roma villasının kalıntılarını keşfederek geçirdiği o ergenlik günlerini anlatıyordu. İlk öpüşmelerine dolaylı bir gönderme içeriyordu ama onun varlığına dair tek ipucu bu değildi.

Ayrıca, örneğin, şu özel pasaj da vardı:

Bir gün, yaklaşık üç fit genişliğinde ve on inç kalınlığında, sap gibi görünen bir çıkıntı dışında mükemmel bir şekilde dairesel olan, ancak çok kısa olan bir taş nesneyi ortaya çıkardım.

Nesnenin yüzeyindeki kabuk bağlamış kiri temizleyince, bu büyük diskin çevresine ve çıkıntının tam ortasına kazınmış bir oluk ortaya çıktı. İlk başta tahmin ettiğim gibi bir değirmen taşı değildi.

Daha iyi okuyan biri elinde Bede'nin Kilise Tarihi'nin bir kopyasıyla gelip eski zamanlarda üzüm bağlarından söz edene kadar bu eserin işlevi beni şaşırtmıştı: Bu bir üzüm sıkacağıydı ve çıkıntı da üzüm suyunun bir kaba aktığı ağızdı.

Üzüm mü? Kaşlarını çatmıştı. Burası mı?

Ona Saygıdeğer Bede'nin Britanya'nın çeşitli yerlerinde yetişen asmaları tarif ettiği paragrafı gösterdi.

Bütün o üzüm bağlarına ne oldu?

Belki iklim ya da toprak uygunsuz hale geldi. Belki de veba, asmaları nasıl işleyeceğini bilen herkesi yok etti. Ya da belki Fransız şarapları daha iyi ve daha ucuzdu ve asma stokunu söküp daha karlı bir şey yetiştirmek mantıklı geldi.

Bir süre sessiz kaldı. *Vaftiz babamın Bordeaux'da üzüm bağları var. Onları ziyaret etmiştim. O manzarayı burada hayal etmek zor.*

Fransa'dayken hiç pastaneye gittiniz mi?

Hiç sanmıyorum, tatlı şeyleri sevmem. Ona baktı. Fransız hamur işlerini sever misin?

Tarifini beğendim. Ama hiç kruvasan, milföy ya da kremalı puf yemedim.

Paris'teki tüm pastaneleri gezmiş olsaydım bile yine de tadına bakamazdınız.

Ama en azından onları tarif edebilirdiniz.

Kruvasan yedim. Fena değillerdi. Ama onlarla ilgili özel bir şey hatırlamıyorum.

İç geçirdi ve kitabını tekrar eline aldı.

Ama iki gün sonra odasına girdiğinde bir kutu kruvasan, milföy ve kremalı pasta bulmuştu.

İkisi de hamur işlerinden hiç bahsetmedi, ancak bu, hesaptaki bir sonraki paragraftı:

Sporu ve kazıların daha fiziksel yönlerini tercih ederek kitap tüketimini pek önemsememiştim. Ancak o an cehaletin bana iyi gelmeyeceğini ve eğer arkeolojik çalışmalara devam etmek istiyorsam, uzun zaman önce aramızdan ayrılanların geride bıraktığı nesnelerin kanıtladıklarına ek olarak kütüphane raflarında aktarılan tarihi de incelemem gerektiğini fark ettim.

Kitabı usulca kapattı.

Hayır, onunla evlenmiş olmayı dilemiyordu -ne de olsa evliliğe uygun değildi- ama onun başka biriyle evlenmemiş olmasını diliyordu.

Eski Alexandra Greville ile evlenmediğini.

Kapı zili çaldı. Charlotte başını kaldırdı. Bayan Watson ve Bayan Redmayne henüz kiliseden dönmemişlerdi. Lord Bancroft geride hiçbir şey bırakmamıştı. Kendisinin de o gün için planlanmış başka bir müşterisi yoktu. Kim olabilirdi?

Bir kurye elinde bir zarfla kapının eşiğinde duruyordu. Saygıyla başını eğdi. "Bay Sherlock Holmes için bir mektubum var."

"Bunu ona götüreceğim."

Kurye şapkasını çekti ve gitti.

Zarf tanıdık bir ağırlıkta ve malzemedendi, keten kâğıdı gevrek ama sağlamdı. Charlotte ön taraftaki isim ve adresin yazıldığı daktiloyu da tanıdı; daktilolar, özellikle de uzun süredir kullanılanlar, neredeyse elle yazılanlar kadar tanınabilir mektuplar üretiyordu.

Lord Ingram. Sadece bir akşam önce yüz yüze konuşmuşlardı. Onu bu kadar kısa bir süre sonra kuryeyle mektup göndermeye ne zorlamış olabilirdi?

Sevgili Bay Holmes,

Dinlenme gününüzü böldüğüm için özür dilerim, ama çaresizce yardıma ihtiyacım var.

Bu öğleden sonra saat dörtte beni kabul etmenizi rica ediyorum.

Bayan Finch

Nottaki el yazısı Lord Ingram'a ait değildi. Bu yazı, Charlotte'a el yazısının dövülmesi hakkında bildiği her şeyi öğretmiş olan başarılı bir hattatın geliştirdiği yazılardan biri de değildi.

Omurgası karıncalandı. Lord Ingram'ın evinde, çalışma odasındaki daktiloyu ve Londra'nın en iyi kırtasiyecisinden sipariş edilen zarfları meşru bir şekilde kullanabilecek başka biri daha vardı.

Karısı.

"Baba, sen hiç bütün gece dans ettin mi?" diye sordu Lord Ingram'ın kızı Lucinda.

Lord Ingram onun sorusuyla eğlenerek gülümsedi. "Hayır. Gecenin yarısında dans ettiğim oldu ama asla bütün gece dans etmedim."

Çocuk odasındaydılar, kiliseden dönmüşlerdi ve Pazar akşam yemeklerini birlikte yemek üzereydiler. Küçük çocukları Carlisle bir kutu dolusu tahta blokla dikkatle oynuyordu. Lucinda da en az Carlisle kadar bloklardan hoşlanıyordu ama şu an için bitkileriyle işi henüz bitmemişti.

Fidanlığın üç penceresinin pervazlarını dolduran küçük pişmiş toprak saksılarda bir düzine farklı fide bulunuyordu. Lucinda son bir haftadır onları gözlemliyor, boylarını ölçüyor, yaprak sayılarını sayıyor ve farklı büyüme aşamalarındaki bitkileri daha iyi tanımasına yardımcı olması için defterine çizimler yapıyordu.

Bir ayçiçeği fidesinin yaprak sayısını yazdı. "Neden bütün gece dans etmedin?"

"Çünkü danslar ve balolar genellikle o kadar uzun sürmez. Sabah saat üçte çoğu insan yatağında olmak ister, dans etmeyi sevenler bile."

Lucinda, deneylerinin sonuncusu olan bir başka ayçiçeği fidesinin yapraklarını saydı. "Bütün gece dans etmeyi denemek istiyorum. Bayan Yarmouth evlendikten sonra istediğim her şeyi yapabileceğimi söyledi ama annem bunun saçmalık olduğunu söyledi."

Lord Ingram karısına genel olarak ya da özel olarak evlilik hakkında ne düşündüğünü sormayalı uzun zaman olmuştu. "Evli olsan da olmasan da, yaşlandığında istediğin her şeyi daha fazla yapabileceksin."

"Bayan Yarmouth on altı yaşında evlenebileceğimi söyledi. Annem izin vermeyeceğini söyledi. Bayan Yarmouth'la konuşacağını söyledi." Lucinda endişeyle başını kaldırdı. "Bayan Yarmouth'u kovacak mı?"

Lord Ingram son fideyi suladı; bu, onun deyimiyle "baş asistanı" olarak göreviydi. "Ben öyle düşünmüyorum. Ama Bayan Yarmouth'un evlilik fikri ... Evliliği sınırsız özgürlük olarak gören başka birini tanımıyorum."

"Annem nefret edebileceğimi söyledi. Ve evlenmeden duramayacağımı."

Evliliklerinin bu halinden kim daha çok rahatsızdı, Lord mu yoksa Leydi Ingram mı? O ana kadar Lord Ingram bu soruya bir yanıt verememişti. Şimdi kıl payı karısının olduğunu biliyordu.

"Evlilikten kurtulmak kesinlikle kolay değil."

Boşanma çocuklarını gayrimeşru hale getirecekti. Boşanmak için bir gerekçesi olsa bile, bu nefes kesici bir skandal ve zarar verici bir süreçti.

Lucinda defterini kapattı. "Annem ve Bayan Yarmouth aynı şey hakkında neden bu kadar farklı düşünüyorlar?"

"Kuşkonmaz gibi. Ona doyamazsın; Carlisle onunkine neredeyse hiç dokunmaz. Hiçbir şey herkes için değildir."

"Peki ya sen? Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Bu soruyu bekliyordu -konuşmanın kaçınılmaz olarak gittiği yer burasıydı. Yine de içten içe irkildi.

Sulama kabını bir kenara bıraktı, tek dizinin üzerine çöktü ve ellerini kızının omuzlarına koydu. "Bence bu şimdiye kadar yaptığım en iyi şey. Neden biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Çünkü bana seni ve kardeşini getirdi." Onu alnından öptü. "Şimdi yemek yiyelim. Yine kuşkonmaz yiyeceğimizi duydum."

"Bir şey oldu," dedi Bayan Holmes, masanın ortasındaki trifle kâsesinden kendine cömert bir porsiyon sunarken.

Penelope'nin tıp fakültesinden arkadaşlarının kısa bir süre sonra Londra'ya geleceklerinden bahsediyorlardı. Penelope İskoçya'nın dağlık bölgelerine bir tur düzenlemeye niyetliydi. Bayan Watson onun fikirlerini dinlerken bir yandan da evin ortak salonlarında bazı değişiklikler yapması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Çok kasvetliydiler, koyu maviler ve neşesiz kahverengilerle doluydular. Elbette pratikti - Londra'nın ismi zamanla her şeyi karanlık ve kirli hale getirecekti. Ama belki de taş rengi bir zemin üzerine yaprak desenli yeni bir duvar kâğıdı bir uzlaşma sağlayabilirdi?

Bayan Holmes'un anonsu onu bu hoş renk ve desen hayalinden çekip çıkardı. "Ne oldu?"

Bayan Holmes ağzına kaşıkla krem şantili bir yabanmersini attı. "Saat dörtte yeni bir müşteri arayacak. Beni tanıyor. Resmi olarak hiç tanıştırılmamış olsalar bile Bayan Watson'ı da tanıyor olabileceğine dair içimde sinsi bir şüphe var. Yani Bayan Redmayne, sır saklayabilmesi koşuluyla, Sherlock Holmes'un kız kardeşi rolünü üstlenmeli."

Penelope'nin tatlı kaşığı kendi porsiyonunun üzerinde duruyordu. Bayan Watson'a baktı. Penelope'nin Sherlock Holmes konusunda üstleneceği ya da üstlenmeyeceği rol konusunda bir çıkmaza girmişlerdi. Bayan Holmes'un isteği çıkmazı bozdu.

Bayan Watson telaKlandı; Bayan Holmes olağanüstü bir durum olmadıkça tarafsızlığından vazgeçmezdi. "Bugün için randevumuz yok sanıyordum. Bu müKteri kim?"

"Leydi Ingram," dedi Bayan Holmes. Sakin bir şekilde.

Bayan Watson Penelope'yle bir kez daha bakıştı, şimdi şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Üç yıl önce, Savoy Tiyatrosu'nun ara verdiği sırada, Lord Ingram saygılarını sunmak için Bayan Watson'ın locasına gelmişti. O ayrılmak üzereyken, gözleri salonda kendi koltuğuna doğru ilerleyen Bayan Holmes'a takıldı.

Şu gül hareli genç kadına bakın, diye haykırmıştı Bayan Watson. Bu geceki en sevimli kız o olmalı.

Lord Ingram yere baktı. *Bu Charlotte Holmes, bu gecenin en büyük eksantriği.*

Bayan Watson inanmamıştı. *O tatlı genç şey mi? Emin misiniz, efendim?*

Arkadaşı hafifçe gülümsedi. *Oldukça eminim, madam.*

Tiyatronun elektrik ışıkları söndü; bir sonraki perde başlamak üzereydi. Lord Ingram ayrıldı. Ama Bayan Watson o gülümsemeyi hatırlıyordu, "Anlatabileceğim hikâyeler" diyen sevgi dolu gülümsemeyi. Hikâyelerin çok keyifli olacağına şüphe yoktu ama Bayan Watson gecenin geri kalanında kendini garip bir şekilde kederli hissetmişti.

Neden bu kadar etkilendiğini ancak ertesi gün ifade edebilmişti: O gülümsemede pişmanlığa yaklaşan bir özlem vardı.

Bayan Watson bir daha Bayan Charlotte Holmes'tan bahsetmemişti. Lord Ingram da Bayan Holmes'un talihsiz "olayının" olduğu akşam onu görmeye gelip yardımını isteyene kadar bahsetmemişti.

Bayan Watson o anda, yıllar önceki içgüdülerinin doğru olduğunu anlamıştı. Bayan Holmes'un da Lord Ingram'ın duygularına karşılık verdiğinden hiç şüphesi yoktu: Bu iki genç insan aynı odada yalnız kaldıklarında, çekingenliklerine rağmen -ya da belki de bu yüzden- gerginlik hissediliyordu. Yan odada oturan ve var olmayan Sherlock Holmes'a bakıyormuş gibi yapan Bayan Watson, harekete geçmemiş arzularının gizli sıcaklığıyla kendi yüzü de kızarmış bir halde aceleyle oradan ayrılmıştı.

O zaman Bayan Holmes, Leydi Ingram'ın adını nasıl bu kadar kolaylıkla, neredeyse bu kadar rahat söyleyebilmişti? Kendisini cömert bir ruha sahip olarak gören Bayan Watson bile o kadın hakkında düşmanlık duyguları kabarmadan konuşmıyor, hatta düşünmüyordu.

Ama Bayan Holmes'a yönelttiği soru bu değildi. "Leydi Ingram sizin Sherlock Holmes olduğunuzun farkında değil mi?"

"Öyle görünmüyor."

"Mektubunda neden görüşmek istediğini söyledi mi?"

Bayan Holmes tatlısının çökmüş derinliklerinden yarım bir çilek çıkardı. "Hayır, sadece acilen bir taneye ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Ve onu Yukarı Baker Sokağı'na mı gönderdi? Adresi nereden biliyordu?" "Tahminimce Bay Shrewsbury aracılığıyla. Annesinin ölümünün ardındaki gizem çözüldüğüne göre, bazı kişilere Sherlock Holmes'u görmeye gittiğini söylemiş. Leydi için bu hiç de zor olmazdı.

Ingram'a adresi kendisi için istediğini söylemeden ondan almak için."

Bir sessizlik çöktü. Penelope duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini yavaşça kırptırdı. Bayan Holmes büyük bir ciddiyet ve konsantrasyonla yemeğini yedi ve bu çok tanıdık tatlıyla ilk kez karşılaşmış gibi bir görüntü verdi. Bayan Watson sudan yudum yudum içti ve Bayan Holmes'un çoktan vermiş olduğu karara güvenmesi gerektiğine kendini ikna etmeye çalıştı.

Ne de olsa, bu olağanüstü zeka genellikle sağduyu ve pragmatizmle birleşirdi.

"Leydi Ingram'ı görmememiz gerektiğini düşünmekten kendimi alamıyorum," derken kendi sesini duydu. "O bizi tanıyor, biz de onu tanıyoruz ya da en azından Bayan Holmes tanıyor. Eğer Bayan Holmes'un bilmesini istediği bir sorunu olsaydı, bunu Bayan Holmes'a söylerdi. Bunun yerine bir yabancıya güvenmeyi tercih etti. Bu bize onun bu konudaki anonimliğine değer verdiğini göstermez mi?"

"Ya endişesinin Lord Ingram'la bir ilgisi varsa? Ona borçlu olduğumuz güven, ona karşı olan dostluk görevlerimizden daha mı ağır basıyor? Ya onun bilmek isteyeceği, hatta bilmeyi *hak ettiği* bir şey öğrenirsek? Daha da kötüsü, ya karısının ifşaatı ona zarar verirse ve o da bu durumdan habersiz kalırsa?"

Bayan Holmes sakın tavrını bozmadı, ama Penelope Bayan Watson'a biraz endişeyle baktı. Bayan Watson onun sesinin yarım oktav yükseldiğini fark etti. Sakin ve mantıklı itirazlarda bulunmak yerine, kendini haklı bir dehşet akımına kaptırmıştı.

Bir dakika boyunca herkes yemekle meşgul oldu. Sonra Bayan Holmes kaşığını yere bıraktı.

"Leydi Ingram, Sherlock Holmes'tan randevu isteyerek, farkında olmadan da olsa, bir sorunu olduğunu bana bildirmiş oldu. Onun hakkında ne bildiğimi bildiğimden, sorunun doğası hakkında adil bir fikrim var. Sorunun Lord Ingram'ı ilgilendirmediğini söylemek yeterli olur, tabii Leydi Ingram'ın onun karısı olması ve herhangi bir sorununun onu da ilgilendirmesi gerektiği dışında.

"Dahası, Leydi Ingram umudunu Sherlock Holmes'a bağlayarak, başvuracak başka kimsesi olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Şu anda değil. Bu sorunla ilgili değil. Eğer biz ona yardım etmezsek, kimse etmeyecek. Tamamen insani bir temelde, onu geri çevirmek zalimlik olur.

"Lord Ingram'a ne gibi görevler borçlu olduğumuza gelince, onun sorunu Lord Ingram'la uzaktan yakından ilgili olmadığı için, sırrını saklamak ahlaki bir ödün olmaz." Bayan Holmes bir an için yere baktı. "Lord Ingram benim arkadaşım ve hayırseverim. Ona başarı ve mutluluktan başka bir şey dilemiyorum. Ama dostumun ayrı yaşadığı karısı benim düşmanım değil. Sherlock Holmes'un kapısını çalan bir yabancı olsaydı, ihtiyaç duyduğu anda yardımdan mahrum kalır mıydı?"

Ne yazık ki Leydi Ingram yabancı değildi. Ve onu müvekkil olarak kabul ederek, zaten mutsuz olan bir birlikteliğe müdahil olacaktı. Bayan Holmes'un ihtiyacı olan kimseyi terk etmeme konusundaki ilkeli duruşuna hayranlık duysa da, Bayan Watson zarardan çok fayda sağlayabilecekleri bir senaryo hayal bile edemiyordu.

Ama Bayan Holmes'un fikrini, otoriteye acımasızca başvurmadan nasıl değiştireceğini bilmiyordu: *Bu operasyonu ben finanse ediyorum, dolayısıyla benim sözüm kanundur.* Kendini bu kadar sert bir tavırla hareket ederken göremiyordu, hele de genç kadının Bayan Watson'ın ona ilk kez Lord Ingram'ın emriyle yardım ettiğini öğrendiği günün ertesinde. Olsa olsa, Bayan Watson ona ortaklıklarının -ve dostluklarının- gerçek, karşılıklı saygı ve sevginin bir ifadesi olduğu konusunda güvence vermeye hevesliydi.

Bayan Watson iç çekti.

Bayan Holmes onun teslimiyetini hissetmiş olmalıydı. Kaşışını kaldırdı, kâsesinden son bir parça daha aldı ve kendine özgü gurme ve hüznün karışımıyla tüketti.

Şimdi Penelope'ye hitap ediyordu. "Bayan Watson'ın sağduyusuna güveniyorum. Bayan Redmayne, sizin de bu konuyu şirket dışındakilere açmaktan kaçınacağınıza güvenebilir miyim?"

Penelope, hakkını yemeyelim, hemen cevap vermedi. Bir süre düşündü. "Daha önce hiç böyle sözler verdiğimi sanmıyorum ama Jo Teyze'nin Sherlock Holmes'un işlerine neden fazla karışmamı istemediğini şimdi anlamaya başlıyorum: Gerçek bir tehlike olmasa bile, Yukarı Baker Sokağı'nın dikkatine sunulan meseleler etik açıdan zorlayıcı olabilir."

Bir süre daha düşündü. "Ama görünen o ki bugün kaderimde bir rol oynamak var ve sana söz veriyorum, öğrendiğim hiçbir şey bu odanın dışında kimseye tekrarlanmayacak."

"Teşekkür ederim Bayan Redmayne," dedi Bayan Holmes. "O halde Leydi Ingram için hazırız."

"Affedersiniz bayan, ama bu sizin mi?"

Livia başını kaldırdı. Genç bir adam önünde durmuş, elinde bir kitap tutuyordu.

Yağmur bir süre önce durmuştu. Bulutlar kalın ve asık suratlı kalmak yerine dağılmıştı. Ve genç adam, yeni yıkanmış ağaçlar ve yeterince mavi bir gökyüzüyle çerçevelenmiş olarak, tanıdığı herhangi bir yaz öğleden sonrası kadar neşeli görünüyordu.

Livia neşeli insanlara aldırılmazdı, tabii ona neşelenmesini söylemedikleri sürece, ki ne yazık ki bunu çoğu zaman yaparlardı. Ve muhtemelen kabuğundan çıkma fırsatını değerlendirmediginde onun huysuz ve nankör olduğunu düşünüyorlardı.

Adamın uzattığı kitaba baktı. *Beyazlı Kadın*. Ne tuhaf, bu kitabı iki gün önce kütüphaneden almıştı. Hatta getirdiği diğer kitabın daha az ilgi çekici olma ihtimaline karşı onu parka bile taşımıştı. Ama elindeki kitap çantasında güvendeydi, değil mi?

El çantasını yokladı, tam olarak boş sayılmazdı ama kesinlikle uzun romanlardan yoksundu.

"Ah-evet, sanırım bu benim. Ama nasıl kaybettiğime dair hiçbir fikrim yok."

Şüphesiz bunca zamandır çantasında olmalıydı - başka hiçbir şey kaçmış gibi görünmüyordu.

"Hiç sorun değil, bayan." Genç adam kitabı uzattı. "Mükemmel bir okuma seçimi, söylememe izin verirseniz."

Livia *Beyazlı Kadın'ın* nasıl sihirli bir şekilde ortadan kaybolduğunu tamamen unutmuştu. "Öyle mi düşünüyorsunuz, efendim?"

Hayatta çok az şeyden emindi. Ve bu birkaç şeyden biri de hoşlandığı kitap türleriydi, ne yazık ki bunların hiçbiri en ufak bir gelişme göstermiyordu. Charlotte en azından okuma seçiminin ansiklopedik olduğunu savunabilirdi; Livia'nın tek istediği kendi hayatından uzakta geçireceği sağlam bir zamandı. Etrafı da bu tür taşımacılığı onaylamayan insanlarla çevriliydi.

Mükemmel bir okuma seçimi, okuma seçimleriyle ilgili olarak, onun yönünde söylendiğini hiç duymadığı kelimelerdi.

"Oh, evet." Sırıttı. Dolgun sakalları yaşını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu; yirmi iki ile otuz iki arasında bir yaşta olabilirdi. Gözlerinin kenarları kırışmıştı ama bunun dışında cildi pürüzsüz ve çizgisizdi. "Bir süre önce okudum. Oturdum ve bitirene kadar kalkmadım."

"Kulağa umut verici geliyor."

"Tabii ki akşam saat dokuz gibi oturdum ve yatmadan önce sadece kısa bir süre okumaya niyetlendim. Ama bir de baktım ki şafak sökmüş. Ve güne hazırlanmak zorundaydım!"

"Ah, canım!"

"Biliyorum, ama pişman değilim. Sizi yakasından tutup içine çeken ve *sonuna* kadar bırakmayan bir kitabın verdiği zevk gibisi yoktur. Tanrı bize sadece bir hayat verir. Ama iyi kitaplarla, bu dünyada bize ayrılan süre içinde yüz, hatta bin hayat yaşayabiliriz."

Livia böyle şeyler hissetmeye yatkın değildi ama genç adamı bu kadar güzel ifade ettiği duyguları için öpebilirdi.

"Peki ya buna ne dersin?" Hevesle ona kucağındaki, daha yeni başladığı kitabı gösterdi. "Aynı yazara ait."

"*Aytaşı* mı? Onu da sevmiştim ama bütün gece okumaya devam edemezdim." Kadın hayal kırıklığına uğramış olmalı ki, adam parmağını kaldırdı. "Ancak iyi bir arkadaşım *Aytaşı*'nı *Beyazlı Kadın*'a tercih eder."

"Sizinle aynı kitaplardan hoşlanan birini tanıdığınız için ne kadar şanslısınız. Babam sadece tarih okur, kız kardeşim ise sadece bilgi veren şeyleri. *Jane Eyre*'i okuması için onu uzun süre sıkıştırdım ve sonunda okudu ama pek de umurunda olduğunu sanmıyorum."

Charlotte'un kurguya pek ihtiyacı yoktu: Gerçek ya da hayali, mecbur kalmadıkça insanlarla hiç muhatap olmamayı tercih ederdi. Livia ise edebi karakterleri gerçek hayattaki tanıdıklarına tercih ederdi: Tom Sawyer hep genç kalır, Viola cesaretini hep korur ve Bay Darcy asla yatakta hayal kırıklığı yaratan bir ikiyüzlü olmazdı.

"Bence *Jane Eyre* muhteşemdi," dedi genç adam. "Bayan Eyre'de ne kadar yılmaz bir ruh var. Ve onun için de her şey yolunda gitti!"

"Kesinlikle. Kız kardeşime böyle bir kitap olduğu için daha fazla minnettar olması gerektiğini söyledim. Kadınlarla ilgili pek çok romanda ya kötü seçimler yapan ve her şey ters gittiğinde intihar eden aptal kadınlar yer alıyor ya da erdemli kadınlar korkunç talihsizliklere maruz bırakılıyor ve sonra, yaralanmaya hakaret eklemek için, yine de tüketimden ölmeleri sağlanıyor."

Gülüyordu. Canlı kaşları ve sıcak, koyu renk gözleri vardı. "Tanrım, hiç bu şekilde düşünmemiştim ama kesinlikle haklısın."

Livia sadece oturmuş olduğu için memnun olabilirdi; aksi takdirde dizleri bükülebilirdi. Hiç kimse ama hiç kimse ona bunu söylememişti.

"kesinlikle haklıydı." Her konuda.

Ve tüm sinir uçları boyunca zıplayan his -sanki ilk kez katılaşıyor ve var oluyormuş gibi, sanki şimdiye kadar bir hayaletmiş, gölgelerde sürükleniyormuş, güneşin altında sadece bir parıltıymış gibi.

Bankın diğer ucundan annesi homurdandı.

Leydi Holmes ve Livia parka birlikte gelmişlerdi. Leydi Holmes, Charlotte'un skandalının ardından her zamankinden daha belirgin olan afyon içme tutkusuyla, yanakları gevşemiş, şemsiyesi alabora olmuş bir yelkenlinin baş yelkeni gibi sertçe sağa yatmış bir halde, çabucak ağzı açık uykuya dalmıştı.

Uyanma. Uyanmayın!

Leydi Holmes tekrar homurdandı ve birkaç tedirgin nefes aldı. Sonra tüm benliği daha da çöktü. Livia nefes verdi, annesinin şüphelerinden kurtulduğu için rahatlamış, genç adamı tatsızlıklarıyla uzaklaştırmayacağı için heyecanlanmıştı.

"Sizi daha fazla zorlamamalıyım, hanımefendi," dedi başını eğerek. "Umarım Bay Collins'in iki kitabını da beğenirsiniz. Size iyi günler dilerim."

Üç

Bayan Watson kendisiyle gurur duymuyordu.

Leydi Ingram'la hiç tanıştırlmamışlardı ama Bayan Holmes gibi Bayan Watson da Leydi Ingram'ın onun varlığından haberdar olduğundan ve onu görür görmez tanıyabileceğinden şüpheleniyordu. Bu nedenle, Leydi Ingram'ın çağrısı sırasında Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın yakınlarında olması için hiçbir neden yoktu.

Özellikle de Leydi Ingram'ın sorunuyla hiçbir ilgileri olmaması gerektiğini söyleyen kişi o olduğu için.

Yine de burada, hiç işi olmadığı bir yerde, raflardaki kitapları yeniden düzenliyor ve Bayan Holmes camera obscura'yı kontrol ederken zaten yeterince dolgun olan minderleri dolgunlaştırıyordu.

Bir camera obscura genellikle bir ucunda ışığı içeri alan bir iğne deliği bulunan bir kutuydu ve bu kutu ters çevrilmiş ve baş aşağı bir görüntü oluşturuyordu. Kutudaki bu görüntü ışığa duyarlı malzemenin üzerine düştüğünde, işte fotoğraf.

Burada "Sherlock'un" tüm odası bir camera obscura'ya dönüştürülmüştü. Kapının karşısındaki duvar kalın bir beyaza boyanmış, pencereye - zaten mevcut olan perdelere ek olarak - dışarıdan gelen tüm ışığı engellemek için iki set siyah perde takılmıştı. Bir gine büyüklüğünde bir açıklık olan iğne deliği, bir buçuk inç genişliğinde bir resim için yapılmış olmasına rağmen, kendisi en az altı inç genişliğinde olan ve görünüşte gösterdiği görüntüye kimsenin dikkat etmediği kadar süslü ve çıkıntılı olan yuvarlak bir çerçevenin ortasına yerleştirilmişti.

Çerçeve, fark edilme olasılığını azaltmak için altı kişilik bir grupta bir taneydi. Gerçi Bayan Holmes bu konuda hiç endişelenmemişti. Müşterilerinin zaten izlendiklerini bildiklerini belirtmişti.

Bu nedenle, söz konusu gözlem için göze batmayan bir yöntem geliştirilmiş olmasına pek itiraz edemezlerdi.

Penelope hâlâ diğer evde hazırlanıyordu. Bayan Watson onun yokluğundan yararlanıp birkaç soru sorup sormama konusunda kendi kendine tartıştı.

Salona dönen Bayan Holmes, tartışmayı onun yerine çözdü. "Leydi Ingram'a gerçekten yardım etmek isteyecek kadar iyi niyet beslediğinden emin değilsiniz, Bayan Watson."

Bayan Watson'ın Bayan Holmes'a bir hanımefendinin refakatçisi olmayı teklif ettiği akşam, Bayan Holmes sadece Bayan Watson'ın hayatının gerçeklerini değil, kalbinin en gizli sırrını da ortaya döktükten sonra, yaşlı kadının hâlâ onunla vakit geçirmek istemesi karşısında şok olmuştu. Bayan Holmes, hiç kimsenin, içini bu kadar şeffaf bir şekilde görebilen birinin etrafında olmak istemediğinden emindi.

Bayan Watson, o zamandan beri Bayan Holmes'un Bayan Watson üzerinde çıkarım yapma gücünü denemekten kaçındığını geç de olsa fark etti. Bu ana kadar.

"Belki de hayırseverlik amacıyla ona karşı yeterince iyi niyet beslediğinden emin olmadığımı söylemek daha doğru olur."

Bayan Holmes, Leydi Ingram'a sunulacak sandalyeyi iğne deliğinden birkaç adım öteye itti. "Ona karşı hiçbir düşmanlık beslemiyorum."

Ama sevdiğin adamla senin aranda duran şey o. Seninle mutluluk arasında. "Böyle bir soğukkanlılığa ulaşmakta zorlanıyorum. O, çok sevdiğim ve hayran olduğum genç bir adamın karısı ve onu mutlu etmedi."

"Onu mutlu etmediği de söylenebilir," dedi Bayan Holmes, "Sherlock'un" kız kardeşinin sandalyesini uygun bir mesafeye taşıyarak.

Bayan Watson gözlerini kırptırdı. Bir adalet vardı, bir de yüce gönüllü adalet, ama Bayan Holmes'un Leydi Ingram'ı savunması her ikisini de geçip doğrudan yanlış denkliğe iniyordu. "Onunla parası için evlendi."

"Sadece süs olarak yetiştirilen bir kadın için evlilik onun geçim kaynağıdır. Eğer Leydi Ingram para için evlenmemiş olsaydı, aptalın teki olurdu."

Bayan Watson, biraz gülümseyen Bayan Holmes'a baktı. "Özür dilerim, Hanımefendi. Kız kardeşim Livia bana defalarca, birine karşı çıkmak istediğinde ne kadar işe yaramaz olduğumu söyledi. Onun duygularını yinelemek yerine, durumu farklı açılardan analiz ediyorum."

Birlikte ay masasının yerini değiştirdiler. "Yani Leydi Ingram'ı gerçekten kmsemiyorsun?"

Bayan Watson buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Yoksa Bayan Holmes artık Lord Ingram'ın sevgisinin nesnesi olduğu için mi Leydi Ingram'a karşı kendini suçlu hissediyordu?

"Kendisi için mantıklı seçimler yaptığı için mi? Hayır, onu küçümsemiyorum. Onu alkışlamıyorum ama onunla ilgilenen en zengin adamla evlenme kararını da kınanacak bir karar olarak görmüyorum."

"Olsa bile-"

Alt kattaki n kapı açıldı: Penelope, Sherlock Holmes'un kız kardeşi rolündeki performansı için gelmişti.

"Akılcı seçimi Lord Ingram için evlilik saadetine yol amamış olsa bile mi?" Bayan Holmes, Penelope basamakları zıplayarak çıkarken Bayan Watson'ın sorusunu tamamladı. "Bu konuda onun da suçsuz olmadığını unutmayalım."

Bayan Watson, Lord Ingram'ın davranışlarının her zaman kınanacak bir şey olmadığını söylemeye fırsat bulamadan Penelope salona girdi.

Leydi Ingram, Bayan Holmes'tan biraz daha büyüktü.

Aslında Bayan Watson kadının yaşını tam olarak biliyordu, çünkü kocası bir zamanlar onun doğum günleri şerefine abartılı balolar vermişti.

Hâlâ da yle: Lord Ingram, kasıtlı hareketlerle ya da başka bazı hareketleri kasıtlı olarak yapmayarak karısını alenen reddedecek türden bir adam değildi.

Sezonun son büyük etkinliği olan bu yılki balo yaklaşıyordu. Ama Bayan Watson artık bu olayın şerefine isimsiz buketler göndermiyordu. Lord Ingram'a karısına hâlâ cömert hediyeler verip vermediğini de sormadı.

Leydi Ingram hâlâ oldukça yakışıklı bir kadındı. Ama Bayan Watson onun yürek parçalayacak kadar güzel olduğu bir zamanı hatırlıyordu; ışıl ışıl bir cildi, geniş gözleri, ağzının köşesinde mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir güzellik izi ve bir parça kırılğanlık taşıyan bir gülümseme vardı -dünyanın son derece kalpsiz bir yer olduğunu anlayan bir masumun hüznü.

Lord Ingram'ın ona çılgınca aşık olmasına şaşmamak gerekirdi. O doğuştan bir koruyucuydu ve kız onun koruyucu içgüdülerinin her birini harekete geçirmişti.

Kötü yaşlanmamıştı - yirmi altı yaşına birkaç hafta kala neredeyse hiç yaşlanmamıştı. Ama yüzü değişmişti: Dudakları incelmış, teni daha soğuk, çenesi daha kare ve daha belirgin olmuştu. Ve eski halinden çok daha az büyüleyici bir kardeşe benziyordu.

Ya da en azından baş aşağı duruyordu.

Duvardaki ters çevrilmiş görüntüsü, neredeyse gerçek boyutlarında ama tam değil, hareket ediyor, konuşuyordu -Bayan Watson kendini huzursuz bir rüyadaymış gibi hissediyordu.

Salonda Penelope coşkuyla karşılandı; kız, Bayan Watson'ın ona verdiğiinden çok daha iyi bir oyuncuydu. Leydi Ingram gösterilen koltuğa oldukça sert bir şekilde oturdu. Bu esneklik eksikliği, küçük çocuğunun doğumundan ve hiçbir zaman tamamen geçmeyen sırt ağrılarından kaynaklanıyordu.

"Bu kekten biraz almaz mısınız, Bayan Finch?" Penelope, Leydi Ingram'a takma adıyla hitap etti. "Çok güzel bir şey."

"Teşekkür ederim, Bayan Holmes. Ben gayet iyiyim," dedi arayan kişi.

Sesi en azından orijinal güzelliğini korumuştı; tatlı bir kontralto ve biraz da boğuktu.

Hava durumu hakkında biraz ileri geri konuşuldu. Sonra Penelope, onun görüntüsü de baş aşağı, eteğinin bir kısmı karyolanın koyu lekeli ahşabında neredeyse görünmez halde, çay fincanını bıraktı ve ellerini kucığında kavuşturdu. "Doğrudan bu adrese yazmışsınız Bayan Finch. Sherlock ile ilişkisi olan biriyle konuştuğunuzu varsaymalı mıyız?"

"Bu doğru."

"Kardeşimin sağlık durumunu da bildiğinizi varsayabilir miyim?"

"Evet."

"Fiziksel engeline rağmen, zihinsel zekasının azalmadığına dair biraz güvence ister misiniz?"

Arayan kişi tereddüt etti.

Penelope onun cevabını beklemedi. "O zaman bu bir evet demek."

Saklanan hanımlar aceleyle siyah pencere perdelerini çektiler ve aralıktan içeri sızabilecek ışığı engellemek için kapının alt tarafına itilmiş olan halıyı kaldırdılar. Penelope kapıyı çaldı ve Bayan Watson geniş Yorkshire aksanıyla "Buyurun" dedikten sonra içeri girip bir defter aldı ve salona döndü.

Yerine döndüğünde, defterin içinde yazılanları incelemek için bir dakikasını ayırdı, bu da Bayan Watson ve Bayan Holmes'a odadaki tüm ışığı tekrar kapatmaları için zaman kazandırdı. Duvardaki Penelope'nin büyük bir konsantrasyonla okuduğu ve Leydi Ingram'ın belirsiz bir şekilde çayını yudumladığı görüntüler yavaş yavaş geri döndü.

Penelope sonunda, "Kardeşim güveniniz için size teşekkür ediyor," dedi. "Hassas bir konu için geldiniz ve sizi temin etmek isterim ki, Bayan Finch, bu binada konuşulan her kelime en katı gizlilik içinde tutulacaktır."

Leydi Ingram kıpırdandı. "Teşekkür ederim."

"Kardeşim çok saygın bir soydan geldiğinizi söylemenin güvenli olduğunu düşünüyor. Ancak bu saygınlığa her zaman sağlam bir gelir eşlik etmemiş. Aslında, ailenizin sık sık mali sıkıntıya düştüğünü söylüyor. Ama siz iyi bir evlilik yapmışsınız ve o zamandan beri sadece rahatlık ve istikrarla tanışmışsınız."

Baş aşağı duran Leydi Ingram sandalyesinden fırladı, başı süpürgelikten yere doğru kaydı. "Bay Holmes benim kim olduğumu biliyor mu?"

Penelope sakince, "Sherlock'un çıkarım yapma gücüne karşı sizinki alışılmadık bir tepki değil," diye cevap verdi. "Kıyafetinize bakarak pek çok şeyi algılayabiliyor. Ziyaret elbiseniz Worth Evi'nden; işçiliği kusursuz. Mösyö Worth'tan gardırobu olan evli bir kadının ya kendi cebi derindir ya da kocası çok cömert davranıyordur."

"Elbiseniz iki sezon öncesine ait ve o zamandan beri modanın kaprislerine ayak uydurmak için değiştirildi. Şapkanız ise bu sezondan kalma, Madam Claudette'in, yine birinci sınıf bir müessesenin. Bu da bize daha az varlıklı olmadığınızı, ama ailenizin evinde edindiğiniz, sezon sonunda toptan atmak yerine giysileri değiştirmek gibi daha tutumlu alışkanlıklarınızı sürdürdüğünüzü gösteriyor."

Leydi Ingram yavaşça yerine oturdu. "Anlıyorum."

"Kişisel tutumluluğunuz göz önüne alındığında, Sherlock'u para ile ilgili bir konu için görmeye gelmediğinizi varsayabiliriz. Çocuklarınız ya da evinizle ilgili bir sorun olsaydı, dönüş adresi olmayan bir mektup göndermezsiniz. Belli ki bu konuyla ilgili hiçbir şeyin evinize ulaşmasını istemiyorsunuz. Bu, daha yaygın olarak bilinmesi halinde en azından utanç yaratabilecek bir sorun anlamına geliyor. Muhtemelen çok daha kötüsü."

"Bu da geriye iki olasılık bırakıyor. Ya kocanızla ilgili belirli bir endişe duyuyorsunuz ya da kocanız olmayan bir adam hakkında Sherlock'u görmek için buradasınız."

Bayan Watson'ın parmakları sandalyesinin kenarlarına gömüldü. Bayan Holmes daha önce Lord Ingram hakkında olmayacağını söylemişti, bu da ... demekti.

Leydi Ingram alt dudağını ısırıldı. "Bay Holmes'un burada bulunma sebebimi tam olarak söylememesine şaşırdım."

"Sherlock sadece onun yeteneklerine güvenmenizi istiyor Bayan Finch, onu neden görmeye geldiğinizi söylemiyor."

Bayan Watson, Leydi Ingram'ı kabul edip tam olarak bu cümleyi sarf etseydi, sözlerinden yargılama damlamasını engelleyemezdi. Lord Ingram'a aynı derecede hayran olan Penelope, her nasılsa sadece güven verici ve gerçekçi görünmeyi başarmıştı.

"Pekâlâ o zaman," dedi Leydi Ingram, duyulabilir bir nefes alarak. "Bay Holmes'a bir adam hakkında danışmaya geldim ve bu adam benim kocam değil." Bayan Holmes, Bayan Watson'ın yanında bir dilim erikli kek aldı ve bir ısırık aldı. Bayan Watson ona baktı. Leydi Ingram, Lord Ingram'a boşanma gerekçesi sağlayacak bilgileri ifşa edebilirdi. Özgür bir adam olsaydı, Bayan Holmes'la evlenebilirdi. Yine de ikincisi çok daha Pastayla ilgileniyorum.

"Bay Holmes'un da belirttiği gibi, avantajlı bir evliliğim var," dedi Leydi Ingram. "Bu konuda herkes hemfikir ve benim de bu konuda bir itirazım yok. Soy, zenginlik ve iyi bir form - kocam bunların hepsine bolca sahip.

"Ama ... belki de size kızılığım ile ilgili bir şeyler anlatmalıyım. Bay Holmes burada da haklı: Ailemin mali durumu tehlikeliydi. Hiçbir şeye gücümüz yetmiyordu. Yine de adımız nedeniyle, ünlü bir ailenin evlatları olduğumuz için, görünüşümüzü her zaman korumak zorundaydık.

"İki küçük erkek kardeşim var. Kendimi bildim bileli iyi bir evlilik yapmak benim görevimdi, böylece onlar da aynı sefaletin boyunduruğu altında yaşamayacaklardı. Ama bir mucize olmasını umuyordum. Birdenbire kendimizi, adını hiç duymadığımız uzak bir akrabamızın cömertçe yaptığı bir anlaşmanın mirasçıları olarak bulacaktık. Para için evlenme fikrini küçümseyen bir romantik olduğum için değil, zaten aşık olduğum için."

Bayan Watson nefesini içine çekti. Bayan Holmes erikli kekini kemirmeye devam etti, sanki salonlarında bir türlü kendini bulamayan küçük, yaşlı bir kadın oturuyormuş gibi

En sevdiğim terlik.

"Fakirdi - gayrimeşru olduğundan bahsetmiyorum bile," diye devam etti Lady Ingram, sesi daha yumuşak, daha hülyalı bir hal alarak. "Ama nazik, tatlı ve güler yüzlü bir mizacı vardı ve önüne çıkan her iyi talihin kıymetini bilirdi. Muhasebeci çırağıyken tanışmıştık. Hedefi Londra'da muhasebeci olmak, bir eşe ve aileye rahatça bakabilecek kadar başarılı olmaktı.

"Basit bir hayat, tek istediği buydu. Ve ben bunu inanılmaz derecede çekici buluyordum. Kendi hayatımda gösteriştan uzak çok az şey vardı. Bir akşam yemeği vermek, ayın geri kalanında ekmek ve ince çorbayla beslenmemiz anlamına geliyordu. Babamın yeni bir palto alabilmesi için annemin mücevherlerinden birinin daha hamur olması gerekiyordu. Bir yıl paramız o kadar azdı ki, evimizi kiraya verip bir izbede yaşadık ve herkese Güney Fransa ve İtalya turuna çıktığımızı söyledik.

"Onun kendisi için öngördüğü dürüst, karmaşık olmayan yaşamı özlüyordum. Kendimiz olarak yaşamak ne kadar harika olurdu, sadece birbirimizde bulduğumuz sığınağı isteyen tam bir hiç kimse. Ama tabii ki ailem çok kızmıştı. Babam, kızının bir piçle evlendiğini öğrenirse bir daha asla başını dik tutamayacağını söyledi. Annem, onlar için çok daha iyi bir gelecek sağlayabilecekken kardeşlerimin acı çekmesine izin verecek kadar bencil olduğum için dehşete düşmüştü.

"Acı çekiyordum. Sevgilim ... Özür diledi. Bunun boş bir hayal olduğunu her zaman bildiğini ve kısa bir süreliğine de olsa umutlanmasına asla izin vermemesi gerektiğini söyledi."

Kendisine rağmen Bayan Watson bir acıma duygusu hissetti. Kendisi, sahne geçmişiyle, evlilik için uygun olmayan bir adaydı. Ama kocası yakın ailesinin hayatta kalan son üyesiydi. Ya ailesi hâlâ yaşıyor olsaydı? Onun seçiminden dolayı üzürlüler miydi? Ya böyle bir kadını ailesine almasına içerleyen kardeşleri olsaydı? Bu, evliliklerini acı verici bir seçim haline getirirdi ve o, bağımsız bir geliri olan bir adamdı, doğuştan ailesinin iradesine boyun eğmek üzere eğitilmiş genç bir kız değil.

Leydi Ingram bir süre sessiz kaldı. "Her neyse, altı ay sonra ilk sezonum için Londra'daydım. Birkaç ay sonra da evlenmişim. Evlenmeden önce, başka bir adamın karısı olduktan sonra birbirimizle görüşmeyeceğimiz ya da yazmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Ayrıca ona haberlerini aramayacağımı da söyledim, çünkü bunu yapmak Kocamın, benimle evlenmek isteyeceğine inanmıyordum.

eski bir sevgilimin yaptıklarını yakından takip ettiğimi öğrenmekten memnun oldu.

"Ama bir konuda anlaşmıştık. Her yıl, doğum gününden önceki Pazar günü, öğleden sonra saat üçte, ikimiz de Albert Anıtı'na doğru yürüyecektik. Böylece diğer kişinin hala hayatta olduğunu ve ayağa kalkacak kadar iyi olduğunu anlardık."

Bayan Watson'ın, Leydi Ingram'ın kocasına boşanmak için bir neden vereceği umudu da buraya kadarmış. Eğer Leydi Ingram'ın tek yaptığı buysa, onu bu davranışından dolayı -en azından bu "eski sevgili"yle ilgili olarak- kınamak için Bayan Watson'dan çok daha büyük bir ahlakçı olmak gerekirdi.

"Anlaşmamıza harfiyen uyduk. Yılda bir kez anıtın önünde başımızı sallamaktan başka bir şey yapmadan birbirimizin yanından geçtik." Leydi Ingram parmaklarını birbirine geçirdi. Boğazındaki sütun hareket etti. "Bu yıl orada değildi."

Bayan Watson'ın eli kendi boğazına kadar geldi. Bayan Holmes pastasını biraz daha kemirdi.

"Herhangi bir nedenle birimiz ya da ikimiz birden gelemezsek, anlaşmaya göre *Times*'a bir ilan vermemiz gerekiyordu. Her yıl, öncesindeki haftalarda, her zaman dini olarak ilanları tararım ve bir şey kaçırma ihtimalime karşı gazeteleri saklarım. O gün eve gider gitmez tüm gazetelere tekrar baktım. Hiçbir şey yoktu.

"Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla en son konuşmamın üzerinden altı yıldan fazla zaman geçti. Nerede yaşadığını ya da ne iş yaptığını bilmiyorum. Hala bekar mı yoksa evli ve çocuklu mu bilmiyorum. Gazetelere ilan verdim ama hiçbir haber alamadım. Acaba artık yok mu diye aklımdan korkunç düşünceler geçiyor ama ölüm belgesini aramak için Genel Nüfus Dairesi'ne gitmeye cesaret edemiyorum.

"Elbette en olası açıklama, gençlik aşkını geride bırakmış olması -aslında her yıl onu gördüğüme şaşırıyordum. Ama artık beni görmek istemediğini açıklarsa, benim tarafımdan suçlanmaktan korkacak değil ya. Aslında, başka biriyle tanışmış olsaydı bu çok doğal olurdu."

"Ama hiç haber göndermemiş olması seni endişelendiriyor," dedi Penelope.

"Daimi bir randevuyu bu kadar kaba bir şekilde bozmak onun karakterine tamamen aykırı." Leydi Ingram, sanki ondan güç almak istercesine boğazındaki cameo broşa dokundu. "Ve sonra gazetelerde Bay Holmes hakkındaki makaleyi gördüm. Onun sadece kötü şöhretli kişilere danışmanlık yaptığını sanıyordum.

ceza davaları. Ancak makalede, daha az sansasyonel sorunları olan bizlere de yardımcı olacağı açıkça belirtiliyordu."

"Sorun sorundur. Kardeşim, sorunları şöhret ya da sansasyon eşğine uymadığı için müşterilerini geri çevirmez." Penelope, Leydi Ingram'a bir tabak kek uzattı ve Leydi Ingram da bunu uysalca kabul etti. "Şimdi, eğer sizi doğru anladıysam, bu beyefendinin kayboluşunu araştırmamızı istiyorsunuz."

"Evet. Zaten en kötüsünden şüpheleniyorum. Bu yüzden öğreneceğiniz hiçbir şey beni şaşırtmayacak. Ama beklenmedik bir şekilde vefat edip etmediğini, evlenip evlenmediğini ve artık tanışıklığımızı sürdürmek istemeyip istemediğini, hapse atılıp atılmadığını ya da yurtdışına gönderilip gönderilmediğini, vesaire, vesaire kesin olarak bilmek istiyorum."

Penelope kararlı bir şekilde, "Bunu yapmak için onun hakkında bize söyleyebileceğin kadar çok şey bilmemiz gerekecek," dedi. "Başlangıç olarak adı. Bilinen son ikametgâhı. İşverenlerinin, ev sahiplerinin, arkadaşlarının isimleri. Hiçbir şeyi atlamayın."

Leydi Ingram gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Adı Myron Finch."

Bu isim Bayan Watson için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama Bayan Holmes sustu, bir dilim erikli kek dudaklarının yarısına kadar geldi. Başka bir kadın olsa Bayan Watson böyle bir duraklamayı fark etmeyebilirdi. Ama Bayan Holmes için bu oldukça büyük -sismik de denebilir- bir tepkiydi.

Salonda Leydi Ingram, Myron Finch'le ilgili eski bilgileri bir sel gibi akıttı. Yatak odasında Bayan Watson bir kâğıda, "*Bu adamı tanıyorsunuz, Bayan Holmes. Kim bu adam?*"

Bayan Holmes notu düşündü. Bayan Watson uzun bir süre onun soruyu geçiştirmek istediği izlenimine kapıldı, ama sonra dolmakalemini açıp cevap yazdı.

Bay Finch benim kardeşim.

Dört

"Ondan pek hoşlanmamıştım," dedi Bayan Redmayne. "Ama şimdi onun için üzülüyorum."

Leydi Ingram ardında sadece bir parfüm kokusu, neroli ve gardenya esansları bırakarak gitmişti.

Bayan Watson iç çekti. "Ailesi aşk yerine para için evlenmesini talep etmemeliydi."

Onlar yufka yürekli yaratıklardı. Öte yandan Charlotte, kınamakta olduğu kadar sempati duymakta da yavaştı. Leydi Ingram'ı evlilik pazarında kendi çıkarını düşündüğü için küçümsemedi, ama bir keder ve ağıt öyküsünden sonra kadın hakkında daha iyi şeyler de düşünmedi. Ne de olsa bu, daha sonra yaptığı hiçbir şeyi değiştirmemişti.

"Eminim ailesi onun hem aşk hem de para için evlenmesini tercih ederdi," dedi pencereden, Leydi Ingram'ın kiraladığı tuzağın uzaklaşmasını izlerken. "Ama bunu başaramazsa, para aşktan daha güvenilirdir. Para, romantik duyguların sık sık yaptığı gibi bıkkınlık ve pişmanlığa dönüşmez."

"Ailesini suçlamadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Bayan Redmayne.

"Evliliğin ona daha fazla zenginlik ve saygınlık için tek yol sunduğunu göz önünde bulundurarak, tek mantıklı şekilde hareket ettiler. Eğer normlara karşı gelip onu onaylamış olsalardı, Bay Finch'le evliliğinin başarılı olmaması halinde, Leydi Ingram'ın kendisi de dahil olmak üzere herkes tarafından sorumlu tutulacaklardı."

Ama Bay Finch'le evlenmiş olsaydı bile, bu Lord Ingram için bir fark yaratır mıydı?

Wycliffe Dükü'nün dördüncü oğlu olmadığını, düşes ile ülkenin en önde gelen bankerlerinden biri arasındaki bir ilişkinin ürünü olduğunu öğrendikten hemen sonraki yıllarda, kendi saygınlığını kanıtlamak için can atıyordu. Yine de *biriyle* evlenecekti; *hiçbir şey* bir erkeği eş ve çocuk sahibi olmak kadar saygın yapamazdı.

Sonuçta bunların hiçbirisi *Charlotte* için bir fark yaratmadı.

Bayan Redmayne, "Bayan Holmes, siz tanıdığım en romantik olmayan kişisiniz ve bu hoşuma gidiyor," dedi. Hemen ardından ayağa fırladı. "Tanrım, saate bak. De Blois hanımlarıyla buluşacağız ve ben daha Paris'ten eve dönerken bana verdikleri kitabı bile açmadım. Bu akşam sorarlarsa diye hemen bir göz atsam iyi olacak."

Kaçtı. Bayan Watson ve Charlotte daha sakin bir tempoyla 18 Yukarı Baker Sokağı'ndan çıktılar. Yürümek için giyinmemişlerdi, ama Bayan Watson eve gitmek yerine - Sherlock Holmes'un ofisinden bir taş atımı uzaklıkta - kendi ön kapısını atlayıp caddenin karşısındaki Regent's Park'a yöneldiğinde Charlotte itiraz etmedi.

Bayan Watson, Kayık Gölü'nün kenarında, ağlayan büyük bir söğüdün yanında durana kadar hiçbir soru sormadı. "Bir keresinde gayrimeşru bir üvey kardeşten bahsetmiştiniz, Bayan Holmes. Aynı Bay Finch mi?"

Charlotte uzandı ve dallardan birine dokundu. Güneş bir süre önce doğmuştu ama ince tırtıklı yapraklar daha önceki sağanaklardan dolayı hâlâ nemliydi. "Londra'da muhasebeci olarak çalışan Myron Finch adında birden fazla gayrimeşru adam olması pek olası değil."

"Çaresiz bir durumdayken neden ondan yardım istemediğinizi hiç söylemediniz."

Gölün üzerinde bir esinti dalgalanıyordu. Söğüt sallanıyordu; yapraklarının hareketi, sevgilisinin önünde saçlarını savuran bir kadının kadar kıvrımlıydı. "Bir erkeğin himayesinden başka bir erkeğin himayesine atlamak istemedim. Bahsetmiyorum bile. Hemen babamı arayıp nerede olduğumu söylemeyeceğine güvenmedim."

"Baba ve oğul arasında bir uyum var mıydı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama biz sezon için Londra'ya geldikten kısa bir süre sonra bir mektup gönderdi."

Sör Henry o gün evde değildi. Livia ve Charlotte, uygun bir zaman bulduklarında onun çalışma odasını karıştırmak ve tüm mektuplarını okumak için sürekli bir randevu almışlardı. Sör Henry ve Leydi Holmes sık sık

Çocuklarına ya da birbirlerine herhangi bir durumla ilgili gerçeği söylememeyi seçtiler. En küçük iki kızları, karanlıkta kalmamak için her şeye burnunu sokuyordu.

"Bay Finch mektubunda babamın yıllar boyunca kendisine verdiği destek için minnettarlığını ifade ediyordu. Şu anda Londra'da muhasebecilik mesleğini icra ettiğini, bir beyefendiye yakışır şekilde yaşadığını ve gelecekte daha büyük başarılarla imza atacağını belirtiyordu. Yakınlaşmak için yalvarmıyor ve babamı aramak istediğine ya da tam tersine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ama mektup yazması bile şok ediciydi, özellikle de bunu sağduyulu ya da yakışıklı bulmayan kız kardeşim için.

"Bay Finch'in babamla bir tür samimi ilişki kurmaya hiç de karşı olmadığı hissine kapıldım. Ve ona gitmememin nedeni de buydu; hem ona yük olmak istemedim hem de muhtemelen işgüzar bir ağabeyle kendime yük olmak istemedim."

Bayan Watson kaşlarını çattı, sonra da hareketi çabucak geri aldı. Charlotte kendi kendine gülümsedi. Bayan Watson'ın kırışıklık sayısını artırmak için acelesi yoktu, kocası öleli çok olmuştu ve artık kendisinden on bir yaş genç bir adamın yanında fazla yaşlı görünmekten korkmasına gerek yoktu.

"Kardeşin için endişeleniyor musun?" diye sordu.

Charlotte tereddüt etti. Endişeli miydi? Hiç öyle düşünmemişti ama bu soru beklenmedik bir şekilde ağır gelmişti.

"Leydi Ingram'ın da dediği gibi, artık onu görmek istememesi, bir talihsizlik ya da talihsizliğe kurban gitmesinden çok daha olası," diye cevap verdi. "Yani hayır, onun adına endişeli değilim. Ama merak etmeye başladım. Çok merak ediyorum."

De Blois'lar Penelope'nin tıp fakültesinde tanıştığı bir çift öğrenciydi. Büyük olan Madam de Blois, yirmi bir yaşına geldiğinde dul kalmıştı. Gözünü yeniden evlenmeye dikmek yerine eğitim almaya karar vermişti. Diğer, Matmazel de Blois, Madam de Blois'nın ölen kocasının kuzeniydi. Madam de Blois'nın örneğinden esinlenerek, tıp fakültesine giden ilkini takip etmişti.

Zarif, inatçı ve çok Fransızdılar. Bayan Watson onlarla tanışmaktan hoşlanmıştı ama gençlerin kendi başlarına eğlenmek istedikleri de açıktı. Madam de Blois sert bir şaperon gibi davranacağına söz verdi.

Bayan Watson ve Bayan Holmes onlara iyi akşamlar dileyerek otelden çıktılar.

Bayan Watson kendisini bekleyen arabaya binmek üzereydi ki Bayan Holmes, "Köşede bir yer biliyorum, geçen sefer buraya geldiğimde girmeyi göze alamadığım güzel bir çay dükkânı," dedi.

Bayan Watson şaşkınlıkla ona baktı. Ama saat daha altı buçuktu, güneş hâlâ gökyüzündeydi ve başka acil bir işleri yoktu. "O halde patronumuzu oraya götürelim."

Bayan Holmes ile ilk kez Genel Postane'nin yakınındaki bir çay dükkânında tanışmışlardı; burası yorgun memurların evlerine gitmeden önce bir tabak çırpılmış yumurtayı mideye indirdikleri gösterişsiz bir yerdi. Bu St. James's çay dükkânı çok daha sofistike bir yerdi ve Bayan Watson'a, önceki sonbaharda sevgili kızını ziyaret ettiğinde Penelope'yle birlikte café au lait ve elmalı tart dilimleri yedikleri şık, ayna duvarlı Paris pastanelerini hatırlatıyordu.

Büyük cam vitrinlerde benzer ikramlar olduğuna göre, işletmede bir Fransız pasta şefi olmalıydı. Bayan Watson küçük bir armutlu tart sipariş etti; Bayan Holmes ise minyatür karışımlardan oluşan koca bir tabak aldı.

"Lord Ingram'ın vaftiz babasının yanında çalışan bir pastacı vardı," dedi Bayan Watson. "Düşünebiliyor musunuz? Ne lüks."

"Oh, bunu birçok kez hayal ettim, hanımefendi."

Bayan Holmes bir kereliğine siyah çay istemişti, belki de hamur işlerinin tadını daha iyi ortaya çıkarmak için. Ya da belki de bütün o Paris *tatlılarının* kefareтини, ilave şeker ve krema almayarak ödemek gerektiği için.

"Her neyse," diye devam etti, "Bay Finch bu sokakta bir otelde yaşıyor."

Bayan Watson irkildi ve Bayan Holmes'un bazen aklında ilk ve en önemli olarak midesi olsa da, bir an için bile olsa aklındaki *tek* şeyin bu olduğunu düşünmemesi gerektiğini hatırlattı.

"Geçtik mi?"

Bölge, iyi bir gelire sahip bekârlar için uygun pansiyonlar açısından zengindi. Bu tesislerden bazıları, Jermyn Caddesi'nde de Bloise'lara ev sahipliği yapan otel gibi aile otelleriyle yanak yanağa oturuyordu; diğerleri ise daha sakin sokaklarda, ilk bakışta özel konutlardan ayırt edilemeyecek şekilde konumlanmıştı.

"Hayır, sokağın diğer ucunda. Siyah ön kapı, beyaz pencere pervazları, beyaz taş ve sıva dış cephe - komşularıyla aynı. Çıkarken göstereceğim."

Garsonları çay ve baştan çıkarıcı yiyeceklerle geldi. "Sizin için başka bir şey var mı, anne, bayan?"

"Hızlı servisiniz için teşekkür ederim," dedi Bayan Holmes, çaktırmadan garsonun eline bir bozuk para sıkıştırarak. "Bir dakikanız var mı?"

"Elbette, bayan."

"Biz Dartmouth'luyuz ve Londra hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Ancak kardeşim bir mimar ve onun mesleğinden biri için Londra'dan başka bir yer olmadığını söylüyor. Biz de onun için iyi insanların olduğu güzel bir yer aramak için buradayız, umarım yanlış insanların arasına düşmez."

"O zaman Bayan Woods'un yerini istersiniz," dedi garson kız. "Sokağın hemen aşağısında. Ben hiç içeri girmedim ama Bayan Woods orada onlara bakıyor ve beyefendileriyle gurur duyuyor. Yaşlı Dr. Vickery zaman zaman bir şeyler yemek için buraya gelir. Çok hoş bir adamdır. Karısı öldüğünden beri orada birinci katta odaları var. Yemeklerinizi ve çamaşırlarınızı onlar yıkıyor; bu şekilde bir erkek için çok daha kolay."

"Sokağın aşağısında mı demiştiniz?"

"O tarafa doğru giderseniz sondan ikinci, kuzey tarafında. Ama bakınca anlayamazsınız, işte böyle üstün bir yer."

"Oh, bu kulağa gittikçe daha iyi geliyor. Yer için nasıl başvuracağız? Bayan Woods'la konuşabilecek ve tesisi kendi gözlerimizle görebilecek miyiz?"

"Bunu bilmiyorum, bayan. İçeri girmek için şanslı olmanız gerektiğini biliyorum. Bayan Woods'un çok sık kiralayacak odası olmuyor. Bir keresinde beyefendilerinin sadece evlendiklerinde ya da öldüklerinde ayrıldıklarını söylemişti ve her ikisini de yapmaya istekli görünmüyorlar!"

Hepsi buna güldü. "Çok kötü. Burası kardeşim için mükemmel bir yere benziyor."

"Merak etmeyin. Buraya yakın bir sürü iyi yer var. Ama Bayan Woods çok sıkı çalışır."

"İki odanın ne kadar tuttuğunu biliyor musunuz?"

"Duruma göre değişir. Ev aynı şekilde bölünmüş değil. Dr. Vickery'nin evinde üç oda ve özel bir banyo var ve Bayan Vickery'den duydum."

Woods'un kızları haftada iki pound on bir ödüyor. Kardeşin muhtemelen bunun yarısına ikinci katta iki oda tutabilir."

"Bu makul görünüyor. Son zamanlarda hiç boş yer oldu mu?"

Bayan Woods'un gibi müesseselerde faturalar genellikle haftalık olarak ödenirdi. Eğer Myron Finch bir önceki Pazar gününden beri kayıpsa -Leydi Ingram'ın sandığı gibi- Bayan Woods onun evi boşalttığını varsayardı.

"Hayır, son zamanlarda herhangi bir boş pozisyonu olduğunu sanmıyorum."

Bu onun kayıp olmadığı anlamına mı geliyordu, yoksa Bayan Woods reklam yöntemlerinde bu *kadar* kurnaz mıydı? "Superior" konutlar kiralık odaları konusunda daha sessizdi, halka açık *değilmiş* gibi bir hava yaratmayı tercih ediyorlardı.

Garson kız diğer müşterilerle ilgilenmek için ayrıldı. Bayan Watson, Bayan Holmes'un minyatür ekler pastasının tadını çıkarması için kesintisiz iki dakika geçirmesine izin verdikten sonra, "Onu çağırabilirsiniz. Ne de olsa onun kız kardeşisiniz."

"Bu işe dahil olduğumu duyurmamayı tercih ederim. Büyük olasılıkla beklenmedik bir durum ortaya çıktı. Koşullar değiştiğinde ve Bay Finch bir kez daha Leydi Ingram'la temas kurabildiğinde, çok uzun zamandır olmadığı kadar büyük bir etkileşime girebilirler. Charlotte Holmes'un, Leydi Ingram Sherlock Holmes'u aradıktan hemen sonra Myron Finch'i ziyaret ettiğinin ortaya çıkmasını istemiyorum. Bu, ikiyle ikiyi bir araya getirmesi için yeterli olabilir."

"O zaman ne yapacağız?"

Bayan Holmes tabağında kalan son lezzet olan, içi parlak koyu renkli bir musla dolu, kayık şeklindeki küçük tartı düşündü. "Sizce Bay Mears çoktan dönmüş olabilir mi?"

Hizmetçiler Pazar günleri ya da her halükarda kiliseden sonraki saatlerde izinliydi. Bazı işverenler, fiilen hizmet vermiyorlarsa evden ayrılmalarını tercih ediyordu. Bayan Watson çalışanlarına dışarı çıkıp şehrin tadını çıkarma ya da evde kalıp zamanlarını yatakta kitap okuyarak ya da hizmetçi salonunda sosyalleşerek geçirme özgürlüğü tanıyordu.

Bayan Watson uşağı Bay Mears'la tiyatrodaki çalıştığı günlerde tanışmıştı ve daha çok sahne arkasında çalışmış olsa da birçok yapımda da rol almıştı.

Eve vardıklarında, Bay Mears gerçekten de Kensington Bahçeleri'ne yaptığı geziden dönmüş ve Long Water'ın başındaki fiskiyeleri çizerek keyifli bir öğleden sonra geçirmişti.

Birlikte, Sir Henry'nin avukatı Bay Gillespie rolünü üstlenmesi gerektiğine karar verdiler; Bay Finch'i ziyaret ederek, asi üvey kız kardeşinden haber alıp almadığını sordu. Kısa ama yoğun bir provadan sonra, artık tel çerçeveli bir gözlük takan Bay Mears, konunun kesinlikle gizli tutulacağı anlayışıyla komuta performansı için ayrıldı.

Salon sessizliğe gömüldü. Bayan Watson kendini mahcup hissetti. Daha önce, şöminenin, vitrin raflarının ve fırsat masalarının üzerinde çeşitli sahne kostümleri içinde çekilmiş fotoğrafları vardı. Bayan Holmes'un yakında nerede yaşadığını öğreneceğini ve genç kadına anlattığı masaldaki tasvirle evinin gerçeklerini eşleştirmesi gerektiğini fark ettiğinde asmıştı onları: Bir hanımefendiye eşlik edecek birini bulamıyordu çünkü saygıdeğer adaylar sahne fotoğraflarına bir kez bakıp kaçıyorlardı.

Ama tabii ki Penelope döndüğünde onları indirmek zorunda kalmıştı. Zavallı kız çoğunu hiç görmemişti -gençler yaşlıların hayatlarına karşı dikkat çekici bir ilgisizlik duyuyor, onları bir evin duvarları gibi görmeyi tercih ediyorlardı: çatıyı ayakta tutan ve hava koşullarını dışarıda tutan, ama bunun dışında tamamen önemsiz.

Elbette fotoğrafların yokluğu, Bayan Holmes'a Bayan Watson'ın hayatındaki yeri hakkında en başından beri doğruların söylenmediği gerçeğinin altını çiziyordu. Yine de kendisine pek bir şey söylenmemişti, gerçi en ince ayrıntısına kadar tahmin ettiğine şüphe yoktu.

Lord Ingram'a kızgın olması mümkün müydü? Bu yüzden mi karısına yardım etmeye karar vermişti? Bayan Watson asla Bayan Holmes'a kötü niyet atfetmezdi ama bazen öfke, özellikle de kabul edilmeyen türden bir öfke, diğer kararların altına sızardı. Diğer tüm kararların.

"Düşünceleriniz için bir peni, Bayan Holmes," dediğini duydu.

Pencerenin yanında durmuş parka bakan Bayan Holmes yarı yolda arkasını döndü. "Sokak tüccarları arasındaki bölge sistemini düşünüyordum - yerlerin bölünmesi, kiracılık süresi ve veraset kuralları."

İşportacılar mı? Parkın girişinde her zaman yarım düzine kadar haşlanmış şeker ve zencefilli bira satanlar olurdu. "Demek istediğim şu ki

Bay Mears'ın başarı şansı hakkında bir fikriniz var mı?" "Bir şeyler öğreneceği kesin."

"Leydi Ingram'ın sorusunu açıkça yanıtlamaya yetecek kadar mı?" "Bunu yakında öğreneceğiz."

"Ya bu dava çabucak çözülmezse?" Bayan Watson gerçek korkusunu dile getirdi. "Ya bu soruşturmayı sürdürürken Lord Ingram'la yüz yüze gelmek zorunda kalırsak, karısı adına, varlığının evlilikteki sadakatsizliğinin nedeni olan adamın nerede olduğunu öğrenmek için?"

Bayan Holmes sessizce, "Evliliğindeki sadakatsizliğin nedeni aceleciliği ve kendini bilmemesiydi," dedi. "Gerçek soyunun ortaya çıkması, kendinden şüphe duymasına yol açtı. Bununla yüzleşmek yerine, şüphelerini sileceğine inandığı evliliği ve babalığı seçti - bu tür yanlış varsayımlar altında yapılan herhangi bir evliliğin aile içi memnuniyete yol açması pek olası değildir."

Lord Ingram'ın daha genç bir adamken Bayan Holmes'a kur yapmamış olması şaşırtıcı değildi. Aslında Bayan Watson, günümüz Lord Ingram'ının bu karara gözünü kırpmadan katlanabileceğinden emin değildi.

"Ama bunun dışında endişenizi anlıyorum, hanımefendi," diye devam etti Bayan Holmes. "Leydi Ingram'ın güvenine ihanet edemeyiz. Yine de onun güvenini korumak, Lord Ingram'a ihanet ediyormuşuz gibi görünür. Ama lütfen bu durumda görünüşün sadece görünüş olduğunu anlayın. Her şeyi bilseydi bile, durum olduğu gibi kalırdı. Geçmiş geri alamaz, Leydi Ingram'ın Bay Finch için endişelenmesini engelleyemez, Bay Finch'ten karısını rahat bırakmasını da talep edemez, çünkü isteyerek ya da istemeyerek tam da bunu yapıyor."

Tekrar pencereye döndü. "Lord Ingram'ı tüm düşüncelerin dışında bırakabilir ve eskisi gibi devam edebiliriz."

Sevgili Charlotte,

Sherlock Holmes hakkında gazetede çıkan berbat makaleyi görmüş olmalısınız. Vay canına. Sackville davası -sizin anlayışınız ve cüretkarlığınız sayesinde- zar zor çözüldü ve şimdiden Sherlock'a çamur atmaya başladılar.

Holmes'un iyi ismi, sıradan insanlara kafalarını karıştıran sorunlarında yardım etmeye cesaret ettiği için mi?

Eğer bir ateş yakılmış olsaydı, kâğıdı yırtıp parçalarını ateşe atardım. Şimdi, takma adınızı çağlar boyunca bir kahraman yapmaya kararlıyım, öyle yenilmez, tanrısal bir zihinsel keskinliğe sahip ki, hiç kimse onun hakkında saygısız bir kelime daha yayınlamaya cesaret edemez.

Sorun şu ki, her zaman olduğu gibi, bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Magnum opus'umda nasıl ilerleyeceğimden emin olamadığım için başkalarının eserlerini, bu durumda Bay Wilkie Collins'in romanlarını okumaya yöneldim. Ve çok garip bir şey oldu.

Annem ve ben parkta biraz hava almaya gittik. Annem uyuyakaldı ve ben de okumak için kitaplardan birini açtım, ancak bir beyefendi çantamda güvenle durması gereken diğerini bana geri verdi.

Ama bunu boş verin. O kitapların ikisini de okumuştum. Kitaplar ve okumak üzerine kısa ama tatmin edici bir sohbet yaptık.

Tabii ki daha yakından tanımak istediğim bir adamla nihayet yolum kesiştiğinde, onun bir daha asla görmeyi ummadığım biri olması benim şansım olurdu. Orada olmanı ne kadar isterdim. Bana onun adını, adresini ve soyağacını verirdiniz.

Sonra da boş zamanlarında beni hayal kırıklığına uğratabilir. Oh neyse.

Umarım sizin için olaysız bir Pazar günü olmuştur.

*Sevgi
ler,
Livia*

Livia kalemini mürekkep hokkasına geri bıraktı ve odadaki diğer kişiye baktı. Bernadine sırtı Livia'ya dönük, yüzü neredeyse odanın uzak köşesine gömülmüş bir şekilde oturmuş, bir ipe dizilmiş küçük ahşap silindirleri sözsüzce döndürüyordu.

Bernadine bunu yapabilseydi hakaret gibi gelirdi. Ya da Livia odaya girdiğinde zaten tam olarak aynı pozisyonda oturmuyor olsaydı.

Bernadine kaşık kullanmayı öğrendiğinde neredeyse on sekiz yaşındaydı. Ve o kaşığı zaten küçük parçalara ayrılmış yiyeceklerde kullanıyordu.

İki yaşındaki bir çocuktan daha fazla zarafet ve doğrulukla. Ama bu Bernadine için bir ilerlemeydi, akıllara durgunluk veren bir ilerleme.

Charlotte gittikten üç gün sonra Bernadine kendi kendine beslenmeyi bırakmış, bir kez daha kaşıkla beslenmeye ihtiyaç duymuştu. Ve Bernadine'den uzun zaman önce umudunu kestiğini düşünen Livia, kalbindeki tüm umutsuzluğun tek bir acıya dönüştüğü, durmak bilmeyen, sert hıçkırıklarla ağlamıştı.

Charlotte bugünlerde daha iyiydi. Ama Bernadine henüz kaybettiği yeri geri alamamıştı.

Livia, Bernadine'in yanındaki taburenin üzerinde duran el değmemiş kâseye baktı. Bernadine'e baktı, yerde oturuyordu, duvarların birleştiği yere bakıyordu, ondan sadece iki adım ötedeydi ve tüm Britanya'daki en vahşi, en geniş alanda olmak için yanan bir arzu hissetti.

Uzun bir akşam olacaktı.

Beş

Bayan Watson başını sallamaktan kendini alamadı.

Bayan Holmes bir önceki haftanın gazetelerini evin bodrum katındaki ev ofislerinden getirmişti: Her türlü ev işi için son derece kullanışlı olan gazete kâğıtları asla çöpe atılmazdı. Leydi Ingram'ın Bay Finch'e gönderdiği mesajları bulup deşifre etmesi uzun sürmedi.

M, iyi misin? Sessizliğiniz beni yokluğunuzdan daha çok endişelendiriyor. Sağlığınız ve esenliğiniz için dua ediyorum. A

M, tek ihtiyacım olan bir kelime. İyi olduğunu bilmeme izin ver ve başka bir şey söylemene gerek yok. A

M, ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Lütfen beni cehalet içinde bırakmayın. A M, kalbim hâlâ umutla titriyor ama alev her geçen gün azalıyor. A

M, gerçekten senden bir daha haber alamayacak mıyım? A

Bayan Watson hâlâ başını sallayarak, "Bütün bildirimler bunlar mı?" diye sordu.

Bayan Holmes başıyla onayladı. "İlki Çarşamba günü, sonuncusu ise bugünkü gazetede yayınlandı."

Birbirini takip eden her mesaj, yılların ağırlığı altında küçülen yaşlı bir kadın gibi gittikçe kısılırken bile, umutsuzluğun böylesine tırmanması.

"Acaba tam olarak ne olduğunu bilme ihtiyacına karşı dayanabildiği kadar dayandı mı?" diye mırıldandı Bayan Watson. "Ve belki de bir kez pes etti mi, artık duramazdı: Sessizliği uzadıkça, cevap vermesine daha çok ihtiyaç duyuyordu."

Son yıllarda Leydi Ingram her zaman olağanüstü bir şekilde kendine sahipmiş gibi görünmüştü, sanki derisi etten ve kandan değil de sert, zaptedilemez bir maddeden yapılmış gibiydi. Ne var ki Bayan Watson'ın gözlerindeki incinmişlik ve çaresizlik, sosyeteye ilk adımını atan genç kızı hüznle anımsamasına neden olmuştu.

Aşk, tüm savunmaların sabotajcısı.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Bay Mears. Bayan Watson'ın kalbi küt küt atıyordu. İşin aslını öğrenmeye bu kadar ihtiyaç duyması utanç vericiydi. Ve Leydi Ingram'a Bay Finch'in kırık bir uzuvla yattığını, afyon sersemliği içinde bir o yana bir bu yana sürüklendiğini söylemeyi bu kadar çok istemesi düpedüz şok ediciydi. "İçeri gelin Bay Mears. Bizim için bir haberiniz var mı?"

Bay Mears tel çerçeveli gözlüklerini bir kenara bırakmış ve rolü için saçına sürdüğü pomadın çoğunu çıkarmıştı. Şimdi bir kez daha Bayan Watson'ın ilk tanıştığı, kendisi de Londra'nın gürültüsünden ve kayıtsızlığından bunalmış, çimen yeşili bir kızken tanıştığı cin gibi genç adama benziyordu.

"Ev sahibesine kendimi Bay Finch'in babasının avukatı olarak tanıttım. Söylediğim kişi olduğumdan şüphe etmedi ve Bay Finch'i çok övdü. Onun iyi bir genç adam olduğunu, nazik ve cana yakın olduğunu ve ev sahibesine hiç sorun çıkarmadığını düşünüyordu. Ama söylediğine göre, iki gün önce tatile çıkmış ve önümüzdeki Pazar gününe kadar dönmesi beklenmiyormuş."

"Tatil mi? Nerede?" Ama bu imkânsızdı. "İş *göremez durumda değil mi?*" "Bayan

Woods'un söylediği hiçbir şey onun sağlık durumunun iyi olmadığını göstermez. ve neşeli olduğunu söyledi. Kesin olarak nereye gittiğini açıklama konusunda kendini özgür hissetmiyordu ama ona bir hatıra getireceğine söz verdiğini söyledi."

"Peki ya faturaları?" diye sordu Bayan Holmes, parmaklarını çenesinin altında birleştirerek.

"Gitmeden önce ödemenin tamamını yaptı - tabii ki indirimli fiyatlarla, çünkü o yokken yemek pişirmeye, yıkanmaya ya da bakıma ihtiyacı olmayacaktı."

Bayan Holmes'un kaşları çatıldı, zar zor fark edilebilen bir kırıksıklık. Bayan Watson birkaç soru daha sordu ama aldığı cevapların hepsi aynı temanın çeşitlemeleri idi: Bayan Woods'un evindeki hiç kimse Bay Finch'in iyiliği için en ufak bir endişe duymaya gerek görmüyordu.

Bay Mears Pazar gününün geri kalanının tadını çıkarmak için geri çekildi. Bayan Watson şaşkın bir halde odanın içinde volta atıyordu. Eğer Bayan Woods haklıysa - ki haklı olmaması için hiçbir neden yoktu- bu, Myron Finch'in bir hafta önceki Pazar günü Londra'da olduğu ve sevgilisini bir anlığına görebilmek için Albert Anıtı'nın önünden rahatlıkla geçebileceği anlamına geliyordu. Tatiline gitmeden önce birkaç gün boyunca normal hayatına devam etmiş olması, uzun süredir devam eden bir geleneğin bozulmasından rahatsız olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Sanırım endişelenmemekte haklıydınız Bayan Holmes. Ama bu beklediğim son şeydi."

Bayan Holmes hemen cevap vermeyince Bayan Watson bilinçli bir şekilde kıkırdadı. "Muhtemelen bana beklentilerin sincapça şeyler olduğunu söyleyeceksiniz - onlara sahip olmamak daha iyi."

Bayan Holmes avuçlarının arasında bir kalem yuvarladı. Elleri biraz tombuldu ve oldukça yumuşak görünüyordu. "İnsanlardan oldukları gibi değil, olmalarını istediğim gibi olmalarını beklememeye çalışıyorum. Ama bahsettiğiniz türden beklentiler, hanımefendi, olasılıklarla ilgilidir. Bunlara karşı değilim. Onlar olmasaydı, herhangi bir şeyi sıra dışı olarak işaretlemek zor olurdu."

"Yani bunun sıra dışı olduğuna katılıyor musunuz?"

Bayan Holmes kalemi parmaklarının arasında çevirdi, neşeli bir hareketti bu. Buna karşılık, yüz hatları çizilmişti ve Bayan Watson'ın duvardaki aynanın önünden her geçişinde kendi yüzünde gördüğü şaşkınlıkla değil, huzursuzluğa varan bir kasvetle renklenmişti.

Penelope gibi kaşları sallanıp dans eden ve dudakları abartılı bir şekilde yüzlerce anlamlı şekle bürünen biriyle kıyaslandığında, Bayan Holmes'un ifadesi Mona Lisa'nınki kadar değişmez ve anlaşılmaz görünebilirdi. Ama Bayan Watson en ufak sapmaları okumakta giderek daha yetenekli hale geliyordu.

Günün erken saatlerinde Bayan Holmes kardeşi için endişelenmemişti. Leydi Ingram ile Bay Finch arasındaki bağlantı onu şaşırtmıştı, ama Leydi Ingram'ın yokluğunu bir başka sıradan tuhaflık olarak görmüştü.

Ama şimdi fikrini değiştirmişti.

"Belki de bazı varsayımlarımızı sorgulamalıyız" dedi.

Bayan Watson'ın kendi varsayımlarını görmesi bile bir dakika sürdü. Gözleri irileşti. "Leydi Ingram bu genç adama hararetle bağlı olduğu için, onun da kendisini aynı ölçüde sevmesi gerektiğini düşündük. Belki de her yıl tutkusundan çok acıma duygusuyla ortaya çıkıyordu. Belki de Leydi Ingram'ın aklının başına geleceğini ve bu randevulara bir son vereceğini umuyordu; böylece onu hiç reddetmemiş gibi görünmeyi sürdürebilecekti. Ama zamanla bu çok büyük bir yük haline geldi. Artık katılmak istemediğini bildirmek yerine, kararlı bir darbe vurdu."

Bayan Holmes düşünceli görünüyordu. "Bu kesinlikle sorgulamamız gereken bir varsayım. Belki de sorgulamamız gereken başka neleri verili olarak kabul ettiğimizi merak ediyorum."

"Aman Tanrım. Onu sevip sevmediğini sorgulamamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Ailesinin her şeyden önce görünüşü korumaya çalıştığını söyledi. Adamın, ailesinin mali durumunun bu kadar istikrarsız olduğunu fark etmemiş bir sosyal tırmanıcı olması mümkün. Yine, evlilik sınırları konusunda bu kadar titiz davranmayı bırakıp onunla bir ilişkiye girebileceği ya da bir servet avcısı için zengin hedefler sunan çevrelere girmesini sağlayacak tanıştırmalarda bulunabileceği umuduyla onunla her yıl tam olmayan bir temas sürdürmüş olması da mümkündür."

Kalbi, eski Alexandra Greville için işlerin ters gidebileceği tüm yollar için acıyordu. Aslında herhangi bir kadın için işlerin ters gidebileceği tüm yollar için.

"Bayan Holmes, "Bay Mears'ın raporunun," dedi.

Leydi Ingram'ın karşısına çıkarmak için yeterli kanıt var mı?"

Bayan Watson, Bayan Holmes'un Leydi Ingram'a hiç acıymıyor gibi görünmesinin rahatsız edici mi yoksa rahatlatıcı mı olduğunu bilmiyordu. "Size hemen söyleyebilirim ki Leydi Ingram bu hesabı kabul etmeyecektir. Ben bile kabul etmekte zorlanıyorum ve Bay Mears'ı otuz yıldan fazladır tanıyorum."

Bayan Holmes'un yüzündeki kaslarda yine en ufak bir hareket yoktu ama Bayan Watson, danıKman dedektifin davanın henüz sona ermemiK olmasından dolayı rahatladığını hissetti. "O zaman Bay Finch'in dönüKüne kadar bekleyeceğiz ve bakalım gerçekten de seçimlerinin gösterdiği kadar piKmanlık duymuyor mu?"

"Sevgilisinden haber bekleyen bir kadın için bir hafta sonsuzluktur."

Bayan Watson kendini Maiwand Savaşı'ndan sonra Rawalpindi'deki küçük bungalovunun verandasında dururken gördü. Sıcak bir gündü. Dalga dalga gelen sıcaklık ve nem onu hırpalıyordu ama yine de her geçen dakika daha da üşüyordu.

Bayan Holmes, sanki kendisi de aynı şeye tanık oluyormuş gibi onu inceledi. Sonra büfeye doğru yürüdü, bir bardak viski doldurdu ve Bayan Watson'a getirdi. "Bu arada ne öğrenebileceğime bakacağım."

Livia evin arka kapısından çıkarken kendi kendine bir küfür mırıldandı.

Şimdi Charlotte'a parktaki genç adamdan söz ettiği için pişmanlık duyuyordu. *Şimdi* mektubu, seyisleri ve arabacıları Mott'un ertesi gün görevine giderken postalaması için sakladığı yere o kadar pervasızca bırakmamış olmayı diliyordu. Genç adamdan bahsetmenin aptalca bir fikir olduğunu neden daha önce fark etmemişti ki, onunla tekrar görüşmeyi dilediğini bu kadar açık bir şekilde - **h e m** de yazılı olarak- belirtmek şöyle dursun? On yaşındayken tam burnunun ucuna düşen ve onu güldüren yağmur damlasıyla yeniden bağlantı kurmayı da dileyebilirdi.

Ve başarı şansı da o kadar fazla olurdu!

En azından hava karanlıktı ve kimse onu göremezdi: Leydi Holmes çoktan uyumuştı; Sör Henry yine dışarı çıkmıştı. Dar bir sokak, evlerin arkasındaki mendil büyüklüğündeki bahçeleri ve ev sakinlerinin sığırlarını ve arabalarını barındıran ahırları birbirinden ayırıyordu. Hava at, saman ve at pisliği kokularıyla doluydu ve bu kokuların üzerine komşunun bolca açan hanımellerinden gelen uyumsuz bir tatlılık notası eklenmişti.

Holmes ahırının kapısını çaldı ve Mott'un duyması için kapıyı iki yumruğuyla yumruklamak zorunda kalmaması için dua etti. Sürpriz bir şekilde kapı hemen açıldı.

"Her şey yolunda mı Bayan Livia?" diye sordu Mott.

Otuz yaşlarında, siyah saçlı, orta boylu ve biraz tıknaz yapılı bir adamdı. Charlotte bir keresinde onun miyop olduğunu düşündüğünü söylemişti ama henüz bir arabayı elektrik direğine sürmemişti.

Livia onun yanından sıkıca geçti. Kapının dışında kalması onun için iyi olmazdı - dışarı sızan ışıktaki çok daha kolay görülebilirdi. "Mektubumu geri almalıyım, Mott. Hâlâ sende mi?"

Şaşkın Mott kapıyı kapattı. "Peki, hanımefendi. Getireyim."

Lojman olarak kullandığı çatı katına tırmandı, merdiven her adımında gıcırıyordu.

Burası deri cilası, tekerlek yağı ve amonyak kokuyordu. Livia etrafına bakındı. Charlotte kaçtıktan kısa bir süre sonra, mektuplarını Charlotte'a ulaştırmak için Mott'tan yardım istediğinden beri buraya gelmemişti. Burası hatırladığı kadar düzenliydi. Sezon için kiralanmış bir şehir arabası bir tarafı işgal ediyordu. Diğer tarafta dört durak vardı ama sadece iki tanesi doluydu; bunlar da sezon için kiralanmış bir çift kıpır kıpır bölmeydi. Büyük ahşap mandallardan üzengiler ve halatlar sarkıyordu; düzensiz görünümlü bir rafta bir dizi fırça, kazıyıcı ve ev yapımı macun sıralanmıştı.

Mott, mektubu dudaklarının arasına sıkıştırmış bir halde merdivenden geri indi.

Mektubu ona uzattığında, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra da fazla umutlanmadan ekledi: "Bizimle kalmak konusunda babamla konuştun mu?"

Mott, tıpkı araba ve atlar gibi, sadece sezon için kiralanmıştı: Görünüşün korunması gerekiyordu ve birinin Leydi Holmes ile kızlarını şehirde gezdirmesi gerekiyordu. Taşradaki evlerinde, en yakın komşularıyla bir bahçıvan-seyis paylaşıyorlar ve arabayı kendileri kullanıyorlardı.

Normalde Livia personel üyelerinin işlerine devam etme olasılıklarını araştırmazdı. Ailesi kolay ya da nazik değildi ve hizmetçilerin gelip gitmesine alışmıştı. Ama Mott bu yaz gerçekten çok yardımcı olmuştu.

Ve ondan hoşlanmıyor gibi görünmüyordu, ki bu da onu onun gözünde oldukça sıra dışı kılıyordu, çünkü çoğu insan onun kendine özgü gergin bilinciyle ilgilenmezdi. Yine de, Holmes'lerle Sezon'un ötesinde kalma şansı hakkında Sör Henry'yle konuşmasını istemek, onun açısından çaresiz bir hareketti. Ama artık tek müttefiki oydu ve dokuz ay boyunca güvenebileceği tek bir kişi bile olmadan taşrada hapsolmek istemiyordu.

"Son zamanlarda pek havasında değil," dedi Mott.

Livia bu değerlendirmeye katılmıyor olamazdı.

Babasının, ani ölümünden kısa bir süre önce tartıştığı duyulmuş olan eski nişanlısının ölümüyle ilgili tüm şüphelerden arındığı için heyecanlanacağı düşünülebilirdi. Ve Leydi Amelia Drummond tarafından terk edilmiş olmanın onun için büyük bir şans olduğunu öğrenecekti, çünkü Sackville olayı Leydi Amelia'nın son derece şüpheli bir karaktere ve yargıya sahip olduğunu göstermişti.

Ama hayır, Sör Henry onun yerine öfkelenmişti.

Charlotte'a göre, bu kadar düşük ahlaki değerlere sahip bir kadının kendisini reddetmesi onu öfkelenmişti. Ayrıca, kadın zaten yerin iki metre altında olduğu için, onu hak ettiği şekilde azarlayamayacağı için daha da öfkelenmişti.

Sonuç olarak, Mott'un Sir Henry'ye yaklaşması için uygun bir an olmamıştı.

Sezon bitmeden bir tane bulması da pek olası değildi.

"Umudunu kaybetme," dedi Livia, onunkinden çok kendi iyiliği için. Mott ona kapıyı açtı. "Yapmayacağım, Bayan Livia."

Lord Ingram karısıyla merdivenlerde karşılaştı; çocuklarına iyi geceler dilemek için kreşe gidiyordu ve karısı da oradan yeni gelmişti.

"Leydim," dedi, sesini tonlamalardan uzak tutarak. Kadın soğukkanlılıkla başını salladı. "Lordum."

Yıllar içinde, görünüşte karı koca olarak yaşamaya devam etseler de mümkün olduğunca ayrı zaman geçirmelerini sağlayan bir ev düzeni kurmuşlardı. Yemeklerini ayrı ayrı yiyorlardı; kadın sabah kakaosunu yatakta içerken, adam da kulüplerinde öğle yemeği yiyordu. Sezon boyunca akşam yemeklerinde birbirlerinden kaçmak özellikle kolaydı: İster dışarıda yemek yesinler ister evde akşam yemeği partileri düzenlesinler, bu tür ortamların karı koca arasında sohbet etmek için değil, başkalarıyla sosyalleşmek için olduğu toplumun dile getirilmeyen kuralıydı.

Çocuklarla ilgili olarak da sözlü olmayan bir anlaşmaya varmışlardı: Adam hafta içi onlarla kahvaltı ediyor ve Pazar öğleden sonraları onları dışarı çıkarıyordu; kadın ise hafta içi onlarla öğle yemeği yiyor ve Pazar akşamları kreşi kendine ayırıyordu.

Çocukları az önce yatağa yatırmış olacaktı - her zaman yaptığı gibi bunu beş dakika önce başarabilseydi, birbirlerine rastlamayacaklardı. Aklına gelmişken, bu öğleden sonra eve de geç dönmüştü. Çocuklarıyla daha fazla zaman geçirmeyi umursamıyordu, ama dakik olmamak onun karakterine uymuyordu.

Sabırsız adımlarla onun yanından aşağı indi.

"Bu arada çalışma odasındaki daktiloyu kullandınız mı?"

Daktilomu ya da *çalışma odamı* söylemedi. Ama buna benzer bir şey duymuş olmalıydı. Arkasını döndü. "Gelecekte yapmamamı ister misiniz?"

"Bu evdeki her şeyden yararlanma özgürlüğüne sahipsiniz. Sadece merak ettim, normalde daktiloya ihtiyacınız olmaz."

"Bazen yazışmalarımın daktilo ile yazılmış olmasını diliyorum," dedi, sesi medeni ama mesafeliydi.

En başta bu soruyu sormasına neyin yol açtığından emin değildi. Son zamanlarda karısıyla ilgili bir şeyler farklı hissediyordu. Charlotte Holmes ona bu farklılığın tam olarak ne olduğunu söyleyebilirdi; Sherlockvari gözlem yetenekleriyle kutsanmamış olan o, nasıl ya da neden olduğunu söylemeyen ama sadece dikkat etmesi gerektiğini söyleyen içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Bir ilişkisi olması mümkün müydü? Henüz evlilik yeminine ihanet etmemişti; onun da ettiğini düşünmüyordu. Bir süredir, romantik bir ilişkinin onun peşinde olduğu son şey olduğu izlenimine kapıldığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama kadının boşanmak için gerekçe göstermesi ihtimaline karşı daha dikkatli olmak ona yakışır mıydı? Bu gerekçeleri gerçekten kullanacak mıydı? Çocuklarını, bir eş olarak kusurlarına rağmen her zaman şefkatli bir ebeveyn olan annelerinden koparacak kadar sertleşmiş miydi?

Ve eğer ondan asla boşanmayacaksa, bir ilişkisi olup olmadığını öğrenmek ona ne kazandıracaktı?

"Size iyi akşamlar dilerim, Leydi Ingram," dedi.

Charlotte odasına girdi, kapıyı kapattı ve bir elini yüzüne götürerek arkasına yaslandı.

Lord Bancroft'un teklifinden Bay Finch'in ortadan kaybolmasına kadar uzun, tuhaf bir gün olmuştu. Ve düşünsenize, yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce Lord Ingram'ı öpmüştü. Elbette çok kısa bir süre, ama on yıldan uzun bir süredir ilk kez, keskin, her şeyi saran bir sıcaklık anı.

Olaylarla başa çıkmak kolaydı. Duygusal tepkiler ise daha az. Kesin ya da gerçekçi değillerdi. İstedikleri zaman değişime uğrarlardı. Kişinin bilincindeki mevcut tüm alanı doldurmak için genişlediler ve başka hiçbir şeye yer bırakmadılar.

Ve düşünecek netlik yok.

Bay Finch'le olan durum normal olamayacak kadar uyumsuzdu. Ama Leydi Ingram'ın ıstırabı, Bayan Watson'ın sıkıntısı ve kendisinin Leydi Ingram'ın müşterisi olmasından duyduğu rahatsızlık arasında Charlotte onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Sanki bir dolu fırtınasının ortasında, pencereye mors alfabesiyle ürkekçe bir mesaj yazan birini dinlemeye çalışıyormuş gibiydi.

Kapıyı iterek uzaklaştı. Lord Bancroft'tan gelen dosya yatağının üzerinde duruyordu.

Bir sonraki zarfı çıkardı.

Bir şifre: araları olmayan büyük harflerden oluşan bir sayfa.

İpucu ona bunun bir Vigenère şifresi olduğunu bildirmişti. Vigenère şifreleri yüzyıllardır kullanılmaktaydı ancak ilk kez sadece bir nesil önce çözülmüştü. Çığır açan bu başarıyı elde eden Bay Charles Babbage, yöntemlerini yayınlamamıştı. Ancak Charlotte, kullanım arayışında olan bir zihne ve bolca zamana sahip olduğu için, Livia'ya birkaç Vigenère şifresi hazırlatmıştı, böylece bunları kendi başına çözmeyi öğrenebilecekti.

Ve öğrendiği şey, Vigenère şifrelerini çözmenin, huysuz bir katır tarafından kafasına tekme yemeye benzeyen bir deneyim olduğuydu. Tekrar tekrar- çünkü sadece beyin çatlatacak kadar zor olmakla kalmıyor, aynı zamanda uzun süren bu süreç ne kısaltılabiliyor ne de daha az sıkıcı hale getirilebiliyordu.

Lord Bancroft *bunun* ona zevk verecek türden bir zihinsel çaba olduğuna inanıyor muydu?

Dürüst olmak gerekirse, Vigenère şifrelerini çözmenin tam olarak ne gerektirdiğini bilmeden önce o da böyle düşünmüştü.

En azından artık Lord Bancroft'un yardımcısına kendisi için zor davalar seçmesi talimatını verdiğini biliyordu ve bu kesinlikle onun lehine bir durumdu.

Sezar şifrelemesi, görkemli ismine rağmen, açık metnin her harfinin alfabede sabit sayıda yukarı veya aşağı pozisyonda başka bir harfle değiştirildiği basit bir şifrelemeydi. Örneğin 2 sağa kaydırmalı bir Sezar şifresinde A'nın yerine C, B'nin yerine D ve bu şekilde devam ederdi.

Vigenère şifresi Sezar şifrelerinin prensibini içeriyordu. İlk olarak Charlotte bir *tabula recta*, yani harften harfe olası tüm ikame şemalarını temsil eden yirmi altıya yirmi altı bir kare inşa etti.

	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
A	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
B	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A
C	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B
D	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C
E	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D
F	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E
G	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F
H	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G
I	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H
J	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I
K	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
L	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K
M	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L
N	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
O	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N
P	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
Q	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P
R	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q
S	S	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R
T	T	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S
U	U	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T
V	V	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U
W	W	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V
X	X	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W
Y	Y	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X
Z	Z	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y

Şifreyi o yazıyor olsaydı, bu nokta bir anahtar kelime seçtiği nokta olurdu.

CHARLOTTE IS SHERLOCK cümlesini HOLMES anahtar kelimesiyle kodlamak için aşağıdakileri yazacaktır:

CHARLOTTEISSHERLOCK
HOLMESHOLMESHOLMESH

İlk C harfini kodlamak için tabula recta'nın C sütunu, H satırına başvurulur. Bir sonraki harf H sütunu, O satırının kesişiminde bulunacaktı.

Bu işlem orijinal mesajdaki harf sayısı kadar tekrarlandı. Sonunda, şifreli metin şöyle olurdu:

JVLDPGAHPUWKOSCXSUR

Ancak bu şifre için anahtar kelimeyi başka biri seçtiğinden, Charlotte önce bunun ne olduğunu bulmalıydı. Şifreli metni oluşturan harf yığınının inceledi, tekrarlanan dizileri aradı ve anahtar sözcüğün uzunluğunu belirlemeye yardımcı olmak için aynı dizinin her yinelenmesi arasındaki harf sayısını saydı.

Gece yarısı olduğunda şakakları zonkluyordu. Aslında Bay Babbage, Kral I. Charles'ın şifreli mektuplarını çözme fırsatını geri çevirmişti; muhtemelen Vigenère şifreleri yüzünden başı hâlâ ağrıyordu.

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Hemen ardından Lord Ingram'ı zihninde canlandırdı. Kış mevsiminde, düğününden iki ay sonra, taşrada bir ev partisinde. Onunla dışarıda, kar ve ökseotuyla kaplı bir terasta karşılaşmıştı. Sigara içiyordu, başını arkaya eğmiş, havaya yavaşça duman üflüyordu.

Gözleri kapalıydı ve bulutlu gökyüzüne gülümsemişti. İyiliksever bir evren olduğuna inandığı şeye.

"Merhaba Holmes," dedi, omuzları gevşemiş, gözleri hâlâ kapalı ve dudaklarında hâlâ bir gülümseme izi vardı. "Sen olduğunu nasıl anladığımı sormayacak mısın?"

"Bana söyledin çünkü başka kimse burada hiçbir şey söylemeden duramazdı."

Güldü ve gözlerini açtı. "Evet, sensin Holmes." Sigarasından bir nefes çekti. "Farklı görünüyorsun. Kilo mu verdin?"

Vardı. "Hayır," dedi. "Mutlu görünüyorsun. Evlilik seninle aynı fikirde olmalı."

"Gerçekten de öyle." Mutluluğunda yüce gönüllüydü, onu bu özel maça karşı uyardığını hatırlatmaktan kaçındı. "Bir denemelisin."

O ve karısı balayından sadece birkaç gün önce dönmüşlerdi, dönüşleri iki haftadan fazla gecikmişti. Öğleden sonra ev partisine gelmişler ama akşam yemeğinde görünmemişlerdi. Leydi Ingram'ın biraz keyifsiz olduğu söyleniyordu.

Charlotte kendini zıpkınlanmış gibi hissetti. "Baba olacaksın, değil mi?"

Günümüz Charlotte'u pencereden arkasını döndü.

Onu o güne kadar gördüğü en neşeli andı. Bu neşeye asla güvenmemişti ama geriye dönüp baktığında, temelinin ne kadar sahte olduğunu, sabun köpüğü parlaklığının ne kadar geçici olduğunu biliyordu.

Masaya geri döndü ve neredeyse minnettar bir şekilde kendini Vigenère şifresinin zihin yoran sıkıcılığına yeniden kaptırdı.

PAZARTESİ

Livia müziğe aldırmazdı. Ama dans edebilseydi ya da okuyabilseydi müzikli bir suareden çok daha fazla keyif alırdı. Ne var ki dans etmek mümkün değildi ve okumak da hiç hoş karşılanmazdı. Bu yüzden soprano vızıldarken sıkılmış, sinirlenmiş ve endişeli bir şekilde -her zamanki ruh haliyle- dinlemekten başka çaresi yoktu.

İri yarı İtalyan kadın camları çatlatan bir notaya daha bastığında, Livia dışarı çıkmak zorunda kaldı. Salonun arka tarafına, bir sıra sandalyenin kenarına oturmaya özen göstermişti. Ayağa kalktığında annesi ona ters ters baktı. Livia vestiyere doğru yöneldi - vestiyeri kullanmasına gerek yoktu ama Leydi Holmes, Livia'nın doğanın çağrısına cevap vermek için gittiğine inanırsa onu takip etme olasılığı azalırdı.

Misafir odasından yeterince uzaklaştığında, koridordaki yarım sütuna yaslandı. Kimin evindeydi? Ne önemi vardı ki? Sezon sona ermek üzereydi. Yakında Londra boşalacak ve Livia da bu göçün bir parçası olacaktı.

Genellikle Temmuz ayının bu noktasında, bir kez daha bir koca bulamamış olmanın hayal kırıklığına rağmen, o kutsal kase olan evliliğe layık olduğunu kanıtlamak için nafil bir arayış içinde sürekli gülümsemek, başını sallamak ve hoş sohbetler yapmak zorunda kalmamak için ülkeye dönmeye fazlasıyla hazır olurdu.

Ama bu sefer Charlotte onunla gelmeyecekti. Bu sefer gerçekten yalnız olacaktı.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca aceleyle doğruldu. Bir kadın vestiyer yönünden köşeyi döndü. Leydi Ingram. İlk piyano resitali başladıktan sonra davete geç gelmişti. Ama ev sahibesi onu gördüğüne çok sevinmiş ve uygunsuz bir süre boyunca etrafında dolanmıştı.

Leydi Ingram da Livia'ya rastlayınca aynı derecede irkilmiş görünüyordu. "Bayan Holmes." "Leydi Ingram."

Daha önce birbirleriyle nadiren konuşmuşlardı. Leydi Ingram etrafını kendisi kadar havalı ve sofistike kadınlarla çevirmişti. Onların birleşik güzelliğinin ve etkisinin gücü Livia'nın yanına yaklaşmaya korkmasına neden oluyordu. Kendisini böyle bir ışıltının yarattığı gölgelere sokmadan da yeterince görünmezdi zaten. Ayrıca, gruba asla kabul edilmeyecek ama grubun çevresinde var olmasına izin verilen biri, aksi takdirde şık bir okyanus gemisinde bir midye olarak görülmek istemeyecek kadar da gururluydu.

Bir an garip bir sessizlik oldu. Sonra Leydi Ingram küçük bir gülümsemeyle, "Sizi bilmem ama Bayan Holmes, ben de kulak zarımı delmekle tehdit etmeyen şarkıları tercih ederim," dedi.

Livia şaşırmıştı. Bu kadın neredeyse ... yaklaşılabılır biriydi. Kimdi bu kadın? "Ben de vestiyere gitmesi gereken biri gibi ikna edici bir izlenim verdiğimi sanıyordum."

Leydi Ingram hafifçe güldü, alaycı bir tavırla değil, anlayışla. Livia nedense onun yüz ifadesinde başka bir şey olduğu izleniminden kurtulamıyordu. Belki de bir yorgunluk.

Yorgunluk.

"İyi misiniz, Bayan Holmes?"

Soru o kadar beklenmedik bir anda gelmişti ki, Livia kendini adeta ... tuzağa düşürülmüş gibi hissetti. "Ah, iyiyim - oldukça iyiyim. Siz, leydim?"

"Ayrıca oldukça iyi sanırım." Leydi Ingram'ın dudaklarında ironik bir kıvrım mı vardı? "Peki ya Bayan Charlotte, ondan haber var mı?"

Charlotte kaçtığından beri, sosyetenin önde gelen dedikoducuları Avery ve Somersby dışında hiç kimse Livia'nın önünde ondan söz etmemişti. Anne ve babası Charlotte hakkında birbirleriyle tartışabilirlerdi ama Livia'yı bu tartışmalara dahil etmezlerdi. Charlotte'un en güvendiği arkadaşı Lord Ingram bile bir kez olsun onun adını anmaktan kaçınmıştı.

Livia, Charlotte kaçtıktan kısa bir süre sonra. Bunu yapan Livia'ydı, sanki temel bir yasayı çiğnemiş gibi hissediyordu.

Ama şimdi Leydi Ingram Charlotte'u sordu. Kötü niyet olmadan. Ve sohbet eder gibi, sanki Charlotte rezilliğin zeminine düşmek yerine Amazonya'ya bir geziye gitmiş gibi.

Leydi Ingram, onca insan arasından.

Charlotte, Charlotte olduğu için Leydi Ingram'a karşı özel bir şey hissetmiyordu. Leydi Ingram ise Charlotte'a karşı her zaman pek dostça davranmamıştı. Livia'nın inancına göre, Lord Ingram eski zamanlarda müstakbel karısının bu soğuk davranışlarından oldukça hoşlanmıştı. Ama Leydi Ingram Charlotte'a hiçbir zaman ısınamamıştı, ne Lord Ingram'ın evlenmesini sağladıktan sonra, ne de araları açıldıktan sonra. Aslında Charlotte'a karşı soğukluğu, kocasıyla sadece mirası için evlendiğini herkes öğrendikten sonra daha da belirginleşmişti. Livia bunu hiçbir zaman anlayamamıştı: Charlotte onun aşkını bile istemezken, arkadaşına karşı bu düşmanlık neden?

Belki de Leydi Ingram sonunda Charlotte'un kendi konumu için hiçbir zaman bir tehdit oluşturmadığını anlamıştı. Belki de Charlotte'un başka bir adam tarafından mahvedilmiş olması, Lord Ingram'ın bunca yıldır sergilediği uygunsuz davranışları daha iyi anlamasını sağlamıştı. Ya da belki Charlotte'un düşüşü o kadar uç noktadaydı, kaderi o kadar bilinmiyordu ki -en azından halk tarafından- Leydi Ingram bile bir ölçüde acıma ve endişeye kapılmıştı.

"Korkarım hayır," dedi Livia, hâlâ cevap vermediğini geç de olsa fark ederek. "Ondan hiç haber alamadık."

"Ve en kötüsü de bu, değil mi, beklemek?"

Livia, Leydi Ingram'ın boğazının kıpırdadığını görünce şaşırdı, sanki sadece kibarlık yapmıyordu, sevdiği birinin kayboluşundan duyduğu acıyı hatırlıyor, hatta yaşıyordu. Belirsizlik ve umutsuzluk içinde boğulmak üzere geride bırakılmak.

"Bu konuda haklısınız hanımefendi."

Leydi Ingram gülümsedi. "İzninizle Bayan Holmes, sanırım evde bana ihtiyaç var."

Ayrılmalarından uzun süre sonra Livia hâlâ Leydi Ingram'ı zihninde görüyordu; pişmanlık ve keder dolu gülümsemesi hâlâ gözlerinin önündeydi.

SALI

Charlotte gözlerini ovuşturdu.

Livia ailenin gece kuşuydu, kırk sekiz saat boyunca ayakta kalabiliyor ve tekrar eski haline dönmeden önce sadece kısa bir uykuya ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca boş bir midenin etkilerini hissetmeden öğün atlayabiliyordu. Öte yandan Charlotte sıkı bir programa bağlıydı: Günün her saati beslenmesi gerekiyordu ve uykusundan da en az yemeğinden zevk aldığı kadar zevk alıyordu.

Bu nedenle Charlotte dört saatlik uykuyla idare etmeye alışık değildi. Ama Lord Bancroft'un dosyasındaki zahmetli Vigenère şifresi sayesinde son iki gecedir ancak bu kadar uyuyabilmişti.

Ama yatakta yatıp Lord Ingram, Leydi Ingram ve Bay Finch'i düşünmekten iyidir. Lord Bancroft'un teklifinden bahsetmiyorum bile.

Gözlerini tekrar ovuşturdu. Canlı görünmeliydi. Sherlock Holmes'un bir sonraki müşterisi çoktan gelmişti. Salon kapısı açıldı ve Bayan Watson, Bayan Morris'i içeri aldı.

Mektubuna göre Bayan Morris, o sırada denizde olan bir kaptanla evliydi. Onun yokluğunda, yaşlanan babasına bakmak için Londra'ya gitmişti.

Yaşlanmakta olan babası hayatının baharında bir doktordu: Bayan Morris'in taşıdığı el çantası, alışlagelmiş kadın aksesuarlarından daha büyük ve daha sağlamdı ve eski hayatında bir doktor çantası olarak kullanılmış olabilirdi. Aslında, çok yakın bir zamanda doktor çantası olmuş olmalıydı - son bir yıl içinde alınmış olacak kadar yeniydi.

Yani iyi doktor kısa bir süre önce emekli olmuştu ve muayenehaneyi bırakacağını bile bile yeni bir çantaya yatırım yapmayacağına göre, emeklilik biraz ani bir karar olmalıydı.

Bayan Morris yağmur lekeli çantasını yere bırakırken Charlotte onun alyans takmadığını fark etti. Yüzük parmağında da yakın zamanda temizlemek için çıkarılmış bir yüzüğün bıraktığı iz yoktu.

"Bayan Morris sizi görmek istiyor, hanımefendi," dedi Bayan Watson.

Charlotte otuzlu yaşlarının ortalarında, kansız bir güzelliğe sahip, istekli ama kırılgan bir tavır sergileyen kadınla tokalaştı.

Her zamanki pandomim başladı. Çay ikram edildi. Bayan Watson, Sherlock Holmes'la oturmak için ayrıldı. Bu genellikle Charlotte'un müşterilerine Sherlock'un tündengelim yeteneğinin kanıtına ihtiyaçları olup olmadığını sorduğu andı.

güçler. Ancak Bayan Morris'e gözlemlediği herhangi bir şeyden bahsetmesi gerekir gerekmediğinden emin değildi.

Yönetmelikler aksine, donanma var olduğu sürece, deniz subaylarının eşleri -hepsi değil, ama daha cesur olanlar- kocalarıyla birlikte görev turlarına çıkmışlardı. Ve eğer Bayan Morris, ezici çoğunluğu erkek olan bir nüfusla sıkışık kamaraları paylaşan bir avuç kadından biri olarak yaşamayı umursamıyorsa, her zaman kocasının karada önemli miktarda zaman geçireceği limanlara seyahat edebilirdi.

Ama Charlotte, Kaptan Morris'in aslında denizde olduğuna ikna olmamıştı.

Ya da Bayan Morris'in sırf babasına bakmak istediği için babasıyla kaldığını.

Yaya olarak gelmişti. Ancak botlarının tabanlarına ve kenarlarına yapışan döküntüler, Londra sokaklarında koşturmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Daha ziyade Regent's Park'ta yürüyüşe çıkmıştı. Botlarının iç kısmındaki kirli izlere bakılırsa, bu izler de ancak kendisi tarafından yapılmış olabilirdi.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıyordu; bu, Charlotte hâlâ Vigenère'in şifresini çözmeye çalışırken, gecenin ilerleyen saatlerinde olmuştu. Ama yağmur çiseliyordu ve bir süredir de çiseliyordu. Parkta tempolu bir yürüyüş için iyi bir gün olduğunu düşünen bir kadın, kocasıyla dünyayı dolaşmaktan çekinir miydi?

Daha da önemlisi, en iyi ikinci çift Wellington botunu giyiyordu.

Henrietta'nın evlenirken geride bıraktığı çifti saymazsak, Charlotte'un galoşu yoktu - taşrada bile yoktu, çünkü yağmurlu günlerin tadını sıkıca kapatılmış bir pencerenin içinden, yanında bir fincan sıcak kakaoyla çıkarmayı tercih ediyordu.

Livia ise Wellington botlarıyla yaşıyordu. En iyi ikinci çifti de eskiydi ve yürüyüşü sırasında bol miktarda çamurla karşılaşacağından emin olduğunda kullanırdı. En iyi çiftinin aksine, çamurlu su birikintileriyle karşılaşabileceğinden şüphelendiği ama yine de bunlardan kaçınmayı umduğu zamanlarda giyerdi.

Livia bile Londra'ya sadece en iyi çiftini getirdi.

Sadece ziyarete gelen bir kadın ikinci en iyi çiftini getirir mi?

"Mektubunuzda Bayan Morris, kardeşimi kısa bir süre önce onu görmeye gelen Bayan Gleason'dan öğrendiğinizi belirtmişsiniz."

"Bu doğru. Bayan Gleason ve ben aynı örgü derneğinin üyesiyiz ve sizi övmekten başka bir şey yapmadı. Bu yüzden dün, korkularım hakkında biriyle konuşmadan duramadığım bir anda aklıma siz geldiniz. Beni bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Sağlığı ve hatta muhtemelen hayatı için korktuğunu yazdığında onu zorlukla bekletebildiler.

"Hiç de değil. Bayan Gleason ile konuştuğunuza göre, kardeşime işinde nasıl yardımcı olduğumu bildiğinizi varsayıyorum."

"Evet. Bayan Gleason'ın anlattıkları Bay Holmes'a güvenmemi sağladı."

"Mükemmel, şimdi size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Bayan Morris, "Sanırım size kocam denizdeyken Londra'da babamla kaldığımı söylemiştim," diye söze başladı. "Londra elbette daha canlı bir yer ama anneme de ölmeden önce babama her zaman bakacağıma dair söz verdim. Gördüğünüz gibi kendi babası altmış yaşında emekli oldu ve hemen çöküşe geçti."

"Babam çok başarılı bir doktordu. O ve eski hizmetçisi, sevgili Bayan Foster, yaklaşık aynı zamanda emekli oldular. Yeni kahya Bayan Burns şiddetle tavsiye edildi. İşinden de şikayet edemem. Ama-" Bayan Morris mendilini бүktü. "Ama babamın bu kadar çok evde olması, korkarım Bayan Burns'ün planlar yapmasına neden oldu."

"Oh?"

Bu basit soru bir kararsızlığa yol açmış gibiydi. Bayan Morris kızardı, yutkundu ve mendilini biraz daha бүktü. "Umarım Bay Holmes beni gülünç bulmaz. Ne de olsa onunki kadar büyük bir zekâ bile Bayan Burns'ün babama kur yapmasını engelleyemez. Ama tek yaptığı bu değil. Beni zehirlemeye çalıştığına inanmak için nedenlerim var."

Charlotte az çok böyle bir hesap bekliyordu: Bayan Morris'in konumundaki biri için tehlike daha çok kendi evinin içinden kaynaklanıyordu.

"Bu özel endişenin sebebi nedir?" diye sordu.

"Öyle görünmediğimi biliyorum ama sağlığım son derece yerinde, bunu herkes size söyleyecektir. Hiç nezle olmam, tuz koklamam gerekmez, hiç ağrım sızım olmaz. Babam taş ve nal yiyebileceğimi ve bundan daha kötü durumda olmayacağımı söyler. Ama bu hafta iki kez kendimi berbat hissettim, ikisinde de Bayan Burns'ün yaptığı bisküvileri yedikten sonra. Ve evdeki başka hiç kimse en ufak bir rahatsızlık yaşamadı."

Charlotte kendine bir fincan çay daha doldurdu. "Lütfen her bir olayın koşullarını anlatın."

"İlki beş gün önceydi. Bazı tanıdıklara uğradıktan sonra eve geldim ve babamla kahve içtik. Bir hizmetçi bisküvi getirdi. Tabağı babama uzattım; o kendi seçtiklerini aldı, ben de kendi seçtiklerimi. Bir süre günümüz hakkında konuştuk. Neredeyse sofradan kalkmak üzere olana kadar bisküviyi yemedim. On dakika sonra odama ulaştığım da acı içindeydim."

"Belirtileriniz neydi?"

"Boğazım yandı. Kaşınıyordu demek istemiyorum. Ağzımın arkası sanki kaba bir iple derisi yüzülmüş gibi hissediyordum. Canım o kadar çok yanıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum."

"Belirtileriniz ne kadar süre devam etti?"

"Bir sonsuzluk. Gerçi saat iki saatten fazla olmadığında ısrar ediyordu." "Peki baban ne düşünüyordu?"

"Bir açıklama bulamamıştı. Ateşim yoktu, lenf düğmlerim büyümemişti, başka ağrı ve sızılarım ya da gastrointestinal semptomlarım yoktu. Öncesinde de iyiydim, sonrasında da iyiydim: İyi yedim, iyi hareket ettim ve iyi uyudum.

"Yarım gün boyunca kitaplarına danıştı ama sonunda sadece Londra'ya tepki verip vermediğimi merak etti. Muayenehanesinde baş ağrısı, nefes darlığı ve genel halsizlikten muzdarip kadın ve erkeklerle karşılaştığını söyledi. Eğer rahatsızlıklarının patolojik bir açıklamasını bulamazsa, onları havanın ve suyun daha az kirli olduğı kırlarda biraz zaman geçirmeye teşvik edermiş. Çoğı zaman da iyileşiyorlardı.

"Şüpheliydim ve iki aydır Londra'da olduğumu belirttim. Daha erken tepki vermem gerekmez miydi? Etkilerin kümülatif olabileceğini, bazen onlarca yıldır Londra'da yaşayan insanların birdenbire şehre artık tahammül edemediklerini fark ettiklerini söyledi.

"Bu yüzden konuyu uzun uzun tartıştık diyebilirim. Ama endişelenmedim. Ne de olsa, muhtemelen bir tür rahatsızlık için gecikmişim. Ama yine aynı şekilde açıklanamaz bir şekilde tekrarlayınca, evdeki birinin bana komplo kuruyor olabileceğinden korkmaya başladım."

"Bir daha ne zaman oldu?"

"Dünden nceki gece. Bayan Burns genellikle saat ona çeyrek kala bisküvi ve kahve koyardı. Yatağı girdiğimde aynı belirtiler bende de vardı.

Zavallı babam yanımdayken boğazımı sıkarak korkunç birkaç saat geçirdim. Kahvaltıda Bayan Burns odaya girdiğinde yine bu konuyu tartışıyorduk. Ve size yemin ederim Bayan Holmes, yemin ederim ki göz göze gelmeyi reddetti."

Bayan Watson'ın bir hizmetçisi yoktu, bu yüzden aşçısı Madam Gascoigne ev halkı için kek ve bisküvi yapardı. Bugünkü katkısı bir tabak ince, çıtır çıtır, eyer şeklinde bademli bisküviydi -*tuiles* diyordu bunlara, Fransızcada *son derece lezzetli* anlamına geliyor olmalıydı. Charlotte bir tane daha aldı. "Sizce Bayan Burns'ün neden babanız üzerinde emelleri var, Bayan Morris?"

"Ziyaretime gelir gelmez bana karşı düşmanlığını hissettim. Doğam gereği arkadaş canlısıyım ve babamın eski hizmetçisiyle de iyi anlaşırdım. Bayan Burns ise ne zaman onunla sohbet etmek istesem bana ters davranıyor."

Bayan Morris bir *çörek* yemek için durakladı. "Babama onun tavırları hakkında ne düşündüğünü sordum ve o da onu son derece hoş bulduğunu söyledi. Şimdi, Bayan Holmes, anlamalısınız ki, ben personelden mantıksız taleplerde bulunmamak üzere yetiştirildim. Botlarımı fark ettiniz mi bilmiyorum, en iyi çiftim değiller. Babam, çamurlanacağını bile bile en iyi çiftimi giyip sonra da onları bir hizmetçiye teslim edip tekrar tertemiz olmalarını bekleseymdim, bunu personele karşı saygısızlık olarak görürdü.

"Londra'ya geldiğimden beri kendimi babamın evinin rutinlerine uydurdum ve en az aksamaya neden olduğumdan emin oldum. Yani Bayan Burns'ün benden hoşlanmaması için iyi bir neden yok ama yine de hoşlandığı açık. O halde varlığımı bir engel olarak gördüğünü varsaymak doğal değil mi?"

"Babamdan onun her zaman hizmet sınıfından bir kadın olmadığını da öğrendim. Kendi babası da doktormuş ama içkiden ve borçtan ölmüş. Yine, bir zamanlar sahip olduğu mevkiye geri dönmek isteyeceğini varsaymak doğal değil mi? Ayrıca zehirler ve benzeri şeylere aşına olduğunu da hatırlamak gerekmez mi?"

Charlotte yavaşça başını salladı ama bu sadece sorgulamasına devam etmeden önce elindeki *turtayı* yemek için zaman kazanmak içindi. Yeterince uyumamak onu daha da acıktırıyordu.

"Bayan Burns ne tür bisküviler ikram etti Bayan Morris? Ve her iki seferde de aynı mıydı?"

"İki seferde de tatlı bisküvilerdi." "Ve baban iki seferde de acı çekmedi mi?"

"Babam bisküvilerinde kuş üzümü seviyor. Ben kuş üzümünden nefret ederim. Bayan Burns aynı bisküviden iki parti yapar, biri kuş üzümlü, diğeri kuş üzümüsüz. Birbirimizin bisküvilerini asla yemeyiz. Ayrıca, Bayan Burns kazara onu öldürürse amacından sapmış olur, değil mi?"

Charlotte kuş üzümüne bayılırdı. Ne de olsa erikli kek, o büyük İngiliz yanlış ismi, her yarım kilo un için yarım kilo kuş üzümü eklenmesiyle karakterize edilirdi. Livia ise kuş üzümü konusunda Bayan Morris'le tamamen aynı fikirdeydi.

"Şüpheleriniz hakkında babanızla konuştunuz mu?"

Bayan Morris içini çekti. "Faydası olmaz. Böyle düşüncelere sahip olduğum için beni kaba bulurdu. Hatta bir keresinde, Bayan Burns'un şapkasını ona takmış olabileceğini söylediğimde -şaka yollu tabii ki- içtenlikle şaşırmıştı. Ona göre Bayan Burns onun konumundaki bir kadının olması gereken her şeydi. Günün birinde evin hanımı olmak için strateji geliştiriyor olabileceğini aklının ucundan bile geçiremezdi."

"Anlıyorum. Sanırım kalan bisküvileri de getirdiniz, Bayan Morris?"

"Yaptım, onları kurtardım. Anladığım kadarıyla Bay Holmes, Sackville vakasında striknin yerine başka bir şey kullanıldığını tespit edebilmiş. Bu bisküvilere zehirli bir madde katılıp katılmadığını söyleyebilecek mi?"

Charlotte zamanında birkaç kimya seti satın almıştı ama eğitimli bir kimya analisti değildi. Bu, Sherlock Holmes'un olamayacağı anlamına gelmiyordu - açıkçası, Bayan Morris onun bu kapasitede yetkin olduğuna zaten inanıyordu.

"Ücretlerimize yansıyacak ama bu yapılabilir."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Morris, rahatlamıştı. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bu arada," dedi Charlotte, "evde daha fazla bisküvi yemeyeceğinize inanıyorum."

"Hiç korkmayın. O evde servis edilen *hiçbir* şeye dokunmayacağım."

Bayan Watson, Bayan Morris'e dışarı kadar eşlik etmek ve zemin katta küçük bir ofise dönüştürülmüş olan odada ücretleri hesaplamak için geri döndü. Merdivenlerden inerlerken Charlotte başını salondan uzattı.

"İzninizle Bayan Morris. Kardeşimin size bir sorusu var." "Evet?"

"Deniz tutmasına yatkın mısınız?"

Bayan Morris gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hiç de değil. Okyanus yolculuklarından hoşlanırım." "Teşekkür ederim," dedi Charlotte ve kapıyı kapattı.

Hem Sir Henry hem de Leydi Holmes taşraya gitmeden hemen önceki günlerde terziler, değirmenciler, modacılar, tuhafiyeciler ve diğer kaliteli malların taşıyıcılarıyla bir dizi randevu aldılar. Hesaplarını aldıktan sonra yaptıkları savurganlıklardan her zaman pişmanlık duymuşlardır. Ancak kendilerinden daha zengin akranları ve bir imparatorluğun kalbine akan tüm lükslerle çevrili koca bir sezon, geçmiş pişmanlıkların hatıralarını yok etmekte asla başarısız olmadı. Bu düşüncesiz satın alma çılgınlığı genellikle Livia'nın moralini bozardı: Evlenme teklifi almadan geçen bir yıl daha, geri dönüşü olmayan kız kuruluğuna bir yıl daha yaklaşmıştı ve işte anne babası, yaşlılığında Livia'nın başını sokabileceği bir çatı için kullanılabilecek parayı çarçur ediyor, onu her an beliren o lahana yiyen, pis pansiyonda yaşayan geleceğe bir adım daha yaklaşıyordu. hiçbir desteği olmayan istenmeyen bir kadın üzerinde.

Ama en azından bugün o da evden dışarı çıkabilir, Hatchards'ın raflarına göz atabilir, kendi koleksiyonunun hayalini kurabilirdi, tüm evi deri, kâğıt ve cilt kokusu saracak kadar çok kitap.

"Affedersiniz bayan, ama bu sizin mi?"

Livia etrafında döndü. Aman Tanrım, bu gerçekten oydu, geçen gün parkta gördüğü genç adam, ama ona doğru bir şey uzatmıyordu.

Sırıttı, kahverengi gözleri sıcaktı ve köşeleri kırışmıştı. "Şimdiden başka kitaplar mı arıyorsun? Collins'in o iki romanını bitirdin mi?"

"Evet, aslına bakarsanız var."

"Peki siz bu konuda benimle ya da arkadaşımınla aynı fikirde misiniz?"

"Arkadaşınız, kesinlikle. *Aytaşı Beyazlı Kadın'dan* daha üstündür."

"Hayır!" Bu alaycı korku çılgılığından sonra gülümsemesi tüm gücüyle geri döndü. "Bu durumda, ortak başka bir şey okumalı ve bir dahaki sefere fikirlerimizin daha iyi birleşip birleşmediğini görmeliyiz."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Onu tekrar göreceğini mi ima ediyordu? "Tavsiye edebileceğiniz kitaplar var mı? *Aytaşı ve Beyazlı Kadın* çizgisinde daha fazla kitap okumak niyetindeyim."

"Bir süre önce çıkan *Das Fräulein von Scuderi* adında Almanca bir kitap var. Çok dramatik şeyler. Amerikalı Bay Poe'nun da bazı öyküleri var."

"Lütfen 'Morgue Sokağı Cinayetleri'ni tavsiye etmeyin." "Asla! O lanet orangutan olmaz. Sonrasında günlerce sinirlendim."

"Ben de!" dedi Livia tüm kalbiyle. "Kız kardeşim benim bitmek bilmeyen homurdanmalarımı dinlemek zorunda kaldı. Bay Poe ölmemiş olsaydı, ona sert ifadeler içeren bir mektup yazar ve hoşnutsuzluğumu bildirmek için Atlantik ötesi posta ücretini öderdim."

Güldü. Livia inanamayarak kendini onunla birlikte gülerken buldu, damarlarında arsız bir neşe dolaşıyordu. Yüce Tanrım, sonunda o lanet orangutanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlayan biriyle konuşmak iyi hissettirmişti.

Kahkahaları azaldı. Bir an için ikisi de bir şey söylemedi. Sonra sordu: "Müsaadenizle hanımefendi, bu tür hikâyelere olan ilginizin kaynağı nedir?"

Kaybedecek bir şeyi olmadığı için ona gerçeği söyledi. "Benzer bir hikaye yazmayı umuyorum, ama tabii ki daha iyisini."

"Lütfen söyleyin! Konuyla ilgili bir iki şey söyleyecek misiniz?"

"Bunun bir intikam hikayesi olmasını istiyorum. Bir dizi gizemli ölüm, ağı çözmek için devreye giren bir dahi ve ardından, onlarca yıl önce yapılan korkunç bir yanlışın şimdi intikamının alınması."

Nefesi kesildi. "Yani, Sackville vakasının o adamın da dahil olduğu bir varyasyonu. Şimdi neden onun adını hatırlayamıyorum?"

"Holmes."

"Evet, Sherlock Holmes. Bunu yazmalısın. Bir kopyasını almak için sıraya giren ilk kişi ben olacağım."

Charlotte, Livia'nın böyle bir hikâye yazabileceğine inandığını söylemişti. Ama Charlotte kurguya asla gönüllü olarak dokunmazdı. Oysa bu genç adam bir uzmandı. Ve onun -henüz var olmayan- eserini okumak istiyordu.

"Peki bütün gece ayakta kalıp okuyacak mısın?" diye sorduğunu duydu.

Gözlerini ona dikti. "Pek olası değil. Yatmadan önce okumayı bitireceğim, bu yüzden büyük olasılıkla ilk kez tekrar okuyabilmeyi dileyerek uyuyacağım."

Yutkundu. Kızarmış olmalıydı; yüzü, boğazı ve hatta kulakları fokur fokur yanıyordu.

Bir süre daha ona baktıktan sonra eğildi ve gitti.

Livia merdivenlerden odasına çıktı, kapıyı kapattı ve yatağa uzandı.

Hâlâ isimsiz olan bu genç adamla ilk karşılaşmasından sonra gizli bir heyecan duymuştu - tabii ki Mott'tan onunla ilgili mektubu almak için yaptığı gece yarısı gezintisiyle örneklendirdiği gibi, acımasızca bastırılmıştı. Yine de, bu heyecan sanki onunla tekrar karşılaşacağını bir şekilde biliyormuş gibi devam etmişti.

Ama şimdi sadece kederliydi, tesadüfi karşılaşmalar için ömür boyu ayırdıkları süreyi tükettiklerine ikna olmuştu.

Neden kendini tanıtmamıştı? Çünkü ona doğduğundan beri, kadın ya da erkek, ama özellikle erkek, herkes için kefil olabilecek güvenilir bir ortak tanıdık dışında kimseyle tanışmanın uygun olmadığı öğretilmişti. İnsanlarla tanışmaktan hoşlanmadığı için bu kuralı daha önce hiç umursamamıştı. Ama şimdi düşünmeden itaat etmesi, onu her türlü şansından mahrum etmişti.

Neye?

Tavana baktı ve nefesinin altında küfretti. Ve sonra, daha yüksek sesle. Ev sessizdi. Ailesi henüz dönmemişti. Bernadine'in odasından ayak sesleri ve yumuşak, boğuk sözler duyabiliyordu - hizmetçilerden biri onu yemeye ikna etmeye çalışıyor olmalıydı.

Livia yüzünü ovuşturdu. Bunu neden yapmıştı? Neden en ufak bir ipucunda hayal gücünün kaçmasına izin veriyordu? Bir adam onunla iki dakika konuşmuştu ve Livia ona bir evlilik teklifi sunmak için Londra'yı yerle bir etmeye hazırды.

Bunlar olmayacaktı. Bunların hiçbirisi olmayacaktı. Hayali varsayımlarını unutması, kalkması ve Bernadine'i kontrol etmesi gerekiyordu. Ama Bernadine'in kendi umutsuzluğuyla yüzleşme düşüncesi, yatağın daha derinlerine gömülmeyi istemesine neden oldu.

Odasının kapısı gıcırdadı. Charlotte, bedeninde mor puantiyeler ve kollarında mor çizgiler olan çarpıcı beyaz bir günlük elbiseyle, elinde aynı mor tüylerle süslenmiş sivri hasır bir şapkaıyla içeri girdi.

Livia içini çekti; Charlotte'un onu böyle görmesinden nefret ediyordu.

Bir sonraki an ayağa fırladı. "Charlotte! Ne yapıyorsun? Bernadine'in yanındaki *sen* miydin? Burada kalamazsın! Annem ve babam yakında dönecek."

"Bir dakika içinde gideceğim."

Charlotte her zamanki telaşsız tavrıyla odaya göz gezdirdikten sonra sabit ve dikkatli bakışlarla Livia'ya baktı.

Hiç kimse Charlotte'u şefkatli ya da sevecen olarak nitelendiremezdi ama Livia küçük kız kardeşiyle her zaman rahat olmuştu. Charlotte'un bu kadar tuhaf olmasının, kendisinin normal hissetmesine neden olduğuna inanırdı. Ama çok yanılmıştı.

Charlotte Livia hakkında her şeyi biliyordu ve Charlotte Livia'nın olduğu kişiden başka bir şey olmasını istemiyordu. Ve Livia, genç adamla tanışıp kabul görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayana kadar buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

"İyi misin, Livia?" Charlotte sessizce sordu.

Livia'nın gözlerinin arkası birdenbire yaşlarla doldu. O iyi değildi. Hiç iyi olmamıştı. Ve uzun bir süre boyunca iyi olup olamayacağını da bilmiyordu.

"İdare ediyorum," dedi. Detaylandırmanın anlamı yoktu - Charlotte zaten gerçeği biliyordu.

"Peki Bernadine, ben gittiğimden beri böyle mi?"

"Bazı günler."

Livia yalan söylemiyordu. Bazı günler Bernadine'in odasına girmeye cesaret edemiyordu.

Charlotte başını salladı ve hemen başka bir şey söylemedi.

Sessizliğini. Livia o yumuşak, sakın sessizliğin yoldaşlığını nasıl da özlemişti. Ve belki de Charlotte'un kabullenişine karşılık verdiği yer burasıydı: Charlotte'un konuşmasını asla talep etmedi ama her zaman bekledi, Charlotte'un söyleyecek bir şeyi olduğunda söyleyeceğine güvendi.

O da hemen yazdı. "Cumartesi günü görüştüğümüzden beri yazmadın."

"Diğer insanların garip ve gizemli olaylar içeren hikayeleri nasıl yazdıklarını incelemek için okuyordum."

Charlotte tekrar başını salladı, pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Livia'nın alarmı geri döndü. "Geri gelen var mı?"

"Henüz değil." Charlotte arkasını döndü. "Anladığım kadarıyla bana o adamdan bahsetmek istemiyorsun."

Livia'nın vücudundaki tüm kaslar kasıldı ama kolları ve bacakları kontrolsüzce, çılgınca sallanıyormuş gibi hissetti. "Hiçbir erkekle tanıştırılmadım."

Tüm gerçeklerden uzak olsa bile bu Tanrı'nın gerçeği idi.

"Hayır, yapmadınız," dedi Charlotte.

Yine sessizlik, ama artık o kadar yumuşak, sakın bir sessizlik değil. Livia'nın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yalan mı söylemeliydi? İtiraf mı etmeliydi? Yoksa hiçbir şey söylemeden Charlotte'a bakmaya devam mı etmeliydi?

Charlotte, Livia'ya evden kaçacağını söylemeden hemen önce, skandalın yaşandığı gece oturduğu pencere kenarına oturdu. "Aslında senden bir iyilik istemeye geldim."

"Yani, *tabii ki*. Herhangi bir şey."

Konuyu Livia'nın tanıştırılmadığı adamdan uzaklaştırmak için her şeyi yapardı.

"Leydi Ingram hakkında."

"Biliyor musun, onunla dün gece annemin beni sürüklediği müzikal suarede tanıştım. İnanamadım ama bana karşı çok nazikti.

-Bütün o yod sesinden kaçmayı ne kadar istediğimi çok iyi anladığını söyledi. Seni bile sordu."

Charlotte'un daha önce ne konuştuklarını unutmasına yetecek kadar coşkulu bir cevap mıydı bu?

"Öyle mi?"

Charlotte kaşlarını çatmadı ya da sesinin tonunu yükseltmedi ama Livia bir şaşkınlık notası duyduğunu düşündü.

"Evet, oldukça da soğukkanlı. Etrafına bakıp fısıldayarak konuşmak yok."

Charlotte bir dakika boyunca konuşmadı, sanki bu beklenmedik istihbarat külçesini sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi. "Leydi Ingram hakkında ne düşünüyorsun?"

Livia başını salladı. "Onun gibi kadınlar beni geriyor, kendilerinden çok eminler. Benim hakkımda kötü düşünmemeleri için dua ettiğim kadar onları düşündüğümü hiç sanmıyorum."

Livia'nın eksikliklerinin bilincine varması için Leydi Ingram gibi birinin bir bakışına bakması yeterliydi. Ya da eksikliklerinin zaten farkında olduğu ve gerçek ya da hayali herhangi bir çevreden gelen küçümseme kokusunun bu genel kaygıyı köpürterek kendini küçümsemesine yol açtığı söylenebilirdi.

"Demek istediğim, onun Lord Ingram'ı sevdiğine inanıyor musunuz?"

Bu evlilik hakkında hiç yorum yapmamış olan Charlotte için ne tuhaf bir soruydu bu. Aslında uzun yıllara dayanan dostluklarına rağmen Lord Ingram'dan nadiren söz etmişti. Livia bazen ikisini merak ederdi ama bu genellikle Lord Ingram'ın Charlotte'a gizliden gizliye aşık olup olmadığı konusunda spekülasyon yapmak için olurdu: Bunu kabul etmeye tamamen hazırды.

Charlotte dünyada geçirdiği yirmi beş yıl boyunca en ufak bir romantizm duygusu hissetmemiştir.

"Leydi Ingram'ın kocasını sevip sevmediğini bilmiyorum ama bu evlilikten son derece memnun görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Uygunsuz bir dereceye kadar değil, ama yine de. Bu mutluluğu ona kıskanmıştım."

"Kıskançlığımız her zaman kıskandığımız kişilerin mutluluğundan daha uzun sürer." "Oh, bundan tam olarak emin değilim. Onun mutluluğu çok uzun sürdü."

En azından bana öyle geldi."

Charlotte başını iki yana eğdi. "Ya hepsi bir numaraysa?" "Öyleydi, değil mi? Onunla sadece mirası için evlendi."

"Hayır, demek istediğim, ya bu mutluluğun hepsi bir numaraysa? Ya onunla evlenmekten hiç mutlu olmadıysa, en başında bile?"

"Neden birdenbire Leydi Ingram ile ilgilenmeye başladınız?"

Charlotte tekrar pencereden dışarı baktı. "Sana yeni öğrendiğim bir şeyi söyleyeceğim ama kimseye bir şey söyleyemezsin."

"Benden dedikodu almaya hevesli bir koynum olmadığını biliyorsun. Ama pekala, kimseye söylemeyeceğim. Ne oldu?"

"İlk çıkışını yapmadan önce Leydi Ingram'ın başka birine aşık olduğunu duydum. Uygun olmayan birine."

Livia nefesini tuttu ve bu ilginç bilgiyi aktarabileceği bir grup kadın arkadaşı olmadığı için neredeyse üzülecekti. "Ne kadar uygunsuz?"

"Kardeşimiz ne kadar uygun olmasaydı o kadar uygunsuz olurdu."

"Bizim bir-" Bir erkek kardeşleri vardı. Charlotte bunu öğrenmişti. Ama bu Livia'nın unutmaya çalıştığı şeylerden biriydi: Babasının nasıl bir adam olduğunu biliyordu ama böyle somut bir kanıt karşısında hâlâ böbreğine yumruk yemiş gibi hissediyordu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Şu anda bunu açıklamaya yetkim yok. Anladığım kadarıyla Avery ve Somersby hanımlar hala benimle ilgili haberleri öğrenmek için sizi arıyorlar. Onları tekrar görürseniz, lütfen Leydi Ingram'ın romantik geçmişi hakkında bir şey bilip bilmediklerini sorar mısınız? Kurnazca tabii ki."

"Tabii ki."

"Teşekkür ederim." Charlotte öne çıktı ve Livia'nın elini sıktı. "Artık gitmeliyim. Ama unutma, sana ve Bernadine'e göz kulak olacağım."

O gittikten sonra Livia uzunca bir süre kapıya baktı.

Charlotte'un bu sözü yerine getirebileceğine inanmak istiyordu ama her şey buna engel oluyordu.

Her şeyi.

Charlotte, Livia'nın odasına girdiği anda yanmış mektubu görmüştü.

Anne babasının hizmetçilerine çok az saygı göstermesi ya da onları dikkate almamasıyla ilgili sorun, hizmetçilerin de bu iyiliğe mümkün olduğunca az iş yaparak karşılık vermesiydi. Daha iyi evlerde, ateş yakılmayan sıcak aylarda bile ızgaralar her gün süpürülürdü. Ama Holmes'ların evinde öyle değildi.

Böylece Livia'nın mektubunun kömürleşmiş kalıntıları yerinde kalmıştı, orijinal kıvrılmış kütle yerçekiminden dolayı ufalanmış, odanın günlük havalandırılmasından dolayı küçük kül kenarlı parçalar ızgaranın etrafına savrulmuştu.

Ne hakkında yazmıştı? Aileleri hakkında mı? Bernadine mi? Charlotte her ikisi hakkındaki endişelerin Livia'yı mektubu tamamen yok edecek kadar duraksatması için bir neden göremiyordu. Ve Livia'nın umutsuzluğu her zamanki kasvetinden hem daha yeni hem de daha keskin gelmişti.

Yani bu onu kişisel olarak etkileyen bir şeydi ve düşündükten sonra Charlotte'a söylemeye cesaret edemediği bir şeydi.

Livia'nın tepkisi Charlotte'un hipotezini doğrulamıştı. Livia'nın ilgisini çeken bir adamla tanışması gerekiyordu, Londra'ya bunun için gelmişti. Sorun söylediği şeyde yatıyordu.

Hiçbir erkekle tanıştırılmadım.

Toplum, genç hanımların çevrelerindeki kişiler tarafından onaylanmamış erkeklerle görüşmesini engelleyecek şekilde yapılandırılmıştı. Su geçirmez bir sistem değildi ama genel olarak yapması gerekeni yapıyordu. Charlotte, saygınlığını korumasına rağmen, bilinen bir üçüncü şahıs tarafından kefil olunmayan bir erkekle asla sohbet etmemişti.

Ve bildiği kadarıyla Livia da bilmiyordu.

Peki bu adam nereden gelmişti? Ve ne istiyordu?

Charlotte ailesinin kiraladığı evden Londra'nın en iyi kimyasal analistinin laboratuvarına gitti ve Bayan Morris'in bisküvilerini teslim etti. O öğleden sonra, Baker Sokağı 18 numarada başka bir müşteriyle buluştu. Günün geri kalanında kendini yine o iğrenç Vigenère şifresine adadı. Mesafelerin tamamlanmış tablosunu elinde tuttuğunda saat sabahın birini geçmişti ve tekrarlanan harf dizileri arasındaki mesafelerin büyük çoğunluğunun beşin katları olduğu göz önüne alındığında, anahtar kelimenin beş harf uzunluğunda olduğu sonucuna güvenle varabilirdi.

Bu keşiften pek tatmin olmamıştı. Sanki içmiş gibi gözleri bulanık, başı hafif hissediyordu. Ama ertesi gün işe gitmek için kalkması gerekse de durmaya hiç niyeti yoktu.

Bay Finch'in ortadan kaybolmasıyla ilgili midesindeki rahatsız edici his. Lord Ingram'a karşı hissettiği suçluluk duygusu. Lord Bancroft'la evlenme baskısı aniden ezici bir noktaya ulaşmıştı. Livia iyi değildi. Ve Bernadine, Bernadine korkunç derecede gerilemişti. Charlotte'un tek bir söz söylemesi yeterliydi ve her şey büyük ölçüde düzelecekti.

Tek kelime.

Başını defterine eğdi ve deşifre işleminin bir sonraki adımına başladı.

Yedi

PERŞEMBE

Penelope izin ver kendisi içine ve Ev, Mırıldanma
bitler ve parçalar hatırlanan melodiler.

Öğleden sonra salonda bir ışık yanıyordu. Jo Teyze onu mu bekliyordu?

Penelope ona bunu yapmamasını söylemişti: Gösteriden sonra arkadaşlarıyla birlikte de Blois hanımlarının oteline gidecek ve geç saatlere kadar yemek yiyecekti. Duvardaki saat ona saatin gece yarısını iki dakika geçtiğini söylüyordu. Evet,

Geç kalmıştı ama bu şartlar altında iki dakika önemsiz bir süreydi.

Öğleden sonraki salona kafasını uzattı, ama orada oturan teyzesi değil, gevşek sarı örgülü, gelincik ve düğünçiçekleriyle işlenmiş krem rengi sabahlığı olan biriydi.

"Bayan Holmes, geç kaldınız."

Bayan Holmes arkasını döndü. "Bayan Redmayne, *Mikado*'yu beğendiniz mi?" "Ben beğendim. Sanırım Matmazel de Blois daha çok keyif aldı. O İngilizcesinin her şeyi anlayacak kadar iyi olmayacağından korkuyordu, bu yüzden önceden librettonun bir kopyasını satın aldı. Bunun eğlenceyi mahvedeceğinden endişeliydim ama o çok sevdi."

"İnsanların nelerden hoşlandığı hep şaşırtıcı, değil mi?" "Ama siz hiç şaşırmış gibi görünmüyorsunuz."

"Bu benim yüzüm, onu hareket ettirmek için büyük bir his gerekiyor. Şaşkınlıktan ziyade şok. Sık sık şaşırsam da, genellikle şok olmam."

Penelope şimdi meraklanmıştı. Bayan Holmes'un şok olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Peki sizi şok eden nedir?"

Bayan Holmes bir an düşündü. "İnsanlar ben olmadıklarında şaşıyorum. Onlar olmadıklarında ise şok oluyorum."

"Yani, o kadar kendimiz gibiyiz ki, gerçekten karakterimizin dışında bir şey yaptığımızda bu şaşırtıcı oluyor."

"Evet. Normalde insanlar biri tarafından şok edildiklerinde, bunun nedeni o kişiyi yeterince iyi tanımamış olmalarıdır. Bizden birbirimizi karakter yerine geçen soy, kıyafet ve tavır gibi şeylere göre yargılamamız isteniyor. Dolayısıyla başkalarını öncelikle kendilerini toplum içinde nasıl sunduklarına göre tanırız ki bu da çoğu zaman onların kim olduklarından çok uzaktır."

Penelope arsız olmayı tercih etti. "Yani sen evden kaçtığında, ağzı açık kalan tek kişi senin gerçekte kim olduğunu bilmeyenlerdi."

Bayan Holmes hiç de kırılmış görünmüyordu. "Kesinlikle. Karakterim hakkında her türlü fıkre sahip olanlar da daha az dehşete kapılmadılar, ama muhtemelen şöyle düşündüler: Aptal kadın. Bunun olacağını biliyordum."

"Lord Ingram. Bunu düşünebilir miydi?"

Teyzesi onun bu açık sözlülüğü karşısında dehşete düşecekti. Ama Penelope uzun zaman önce, uysallar dünyayı miras alsa da, uysal olmayanların çok daha ilginç sohbetlerden hoşlandığına karar vermişti.

Bayan Holmes'un dudakları kıvrıldı. "Eğer yapmasaydı çok şaşırdım."

"Lord Ingram'dan bahsetmişken. . ." Penelope masaya doğru yürüdü ve Parmaklarını kâğıda vurdu. "Leydi Ingram hâlâ Bay Finch'e şifreli mesajlar gönderiyor mu?"

Bayan Holmes masanın üzerindeki açık defteri birkaç sayfa geriye çevirdi, sonra da Penelope'ye doğru itti. "Küçük notlar arasındaki tüm şifreli mesajların kaydını tutuyorum. Bunlar onun."

Sayfanın üst kısmında şifrenin yapısı verilmiştir: *1-26 sayıları harflere karşılık gelmektedir. Ortaya çıkan harflerin alfabede yedi sıra sola kaydırılması gerekiyor.* Bunun altında, her günün şifreli mesajı kopyalanmış ve deşifre edilmiştir.

M, hâlâ cevabını bekliyorum. A

M, pes etmeyeceğim. A

M, lütfen bana bir işaret ver.

A M, iyi misin? A

"Defterin geri kalanında ne var?" Penelope sordu. "Diğer şifreli mesajlar?"

Bayan Holmes başını salladı. "Böylece yeni bir tane geldiğinde haberim olacak - Bay Finch cevap verirse diye."

"Bu büyük bir çalışma gerektirmiş olmalı."

"Özellikle başlangıçta biraz zaman aldı. Ancak kodlar hayal gücünden yoksun olma eğilimindedir."

Gazetenin son sayısı masanın üzerindeydi ve dikkatle işaretlenmiş küçük ilanlara doğru açılmıştı. Çoğunluğu şifreli değildi ve neredeyse hepsinin yanında küçük bir nokta vardı, muhtemelen daha fazla araştırmaya gerek olmadığını gösteriyordu. Bir şifreli mesajın yanında A harfi vardı - muhtemelen Leydi Ingram'dan. Diğer şifreli mesajların çoğunun yanında küçük kareler vardı, bu da muhtemelen "yaratıcı olmadıklarını" gösteriyordu.

Ancak üç bildirim, soru işaretlerini hak edecek kadar sıra dışıydı. "Bunun nesi olağandışı?"

"Şifrenin düz metni Almanca. Bir anlamı olmayabilir ama diğerlerinden farklı, bu yüzden gözüm üzerinde."

İkincisi beş farklı çiçek türünü listeliyordu. "Peki ya bu?"

"Tahminimce hangi atlara bahis oynanacağını şifresi."

Üçüncü uyarı da düz metindeydi. *İçlerinden birçoğu tökezleyecek, düşecek, kırılacak, tuzağa düşecek ve yakalanacak.* "Bu gerçek bir İncil ayeti mi?"

"İsaiah 8:15."

"Bunu ezberden mi biliyorsun?"

Bayan Holmes başını salladı. "İncil'deki tüm ayetlerin indekslendiği bir referans kitabına başvurdum."

"Peki bu ayet neden gazetede yer alıyor? Ateş ve kükürt kalabalığı bunun için para mı ödedi?"

"Söyleyemem."

Penelope büfeye gitti ve kendine gazozdan bir bardak soda doldurdu. "Şimdi keşke ilanlara daha fazla dikkat etseydim diyorum."

sütunlar. O alanda çok fazla tuhaflık ve gizlilik var."

"Kız kardeşim Livia uzun zamandır benim hayranım. Bana ikame şifrelerini ilk öğreten oydu. Ama daha karmaşık şifreler için sabrı yok."

"Sabır abartılan bir erdemdir. İstediginize şimdi sahip olmak çok daha eğlencelidir-özellikle de daha uzun süre beklemenin daha iyi sonuçlar doğuracağını garanti etmediği için."

Bayan Holmes bir süre sessiz kaldı. "Leydi Ingram'ı sabırlı biri olarak mı görüyorsunuz?"

"Hayır. Her halükarda ben yapmadım. Ama sanırım en azından bir anlamda olağanüstü sabırlı olduğunu kanıtladı. Kısacık bir bakış için bütün bir yıl beklemek mi? Bu düpedüz acı verici."

Penelope gazozundan bir yudum aldı; kabarcıkların damağını gıdıklaması hoşuna gitmişti. "Her ne kadar yaptığı düzenlemenin mizaçtan ziyade koşullar tarafından belirlendiği söylenebilir de. Yine de ben olsaydım, Bay Finch yanımdan geçerken yakasına yapışır ve bana adresini falan vermesi için onu zorlardım."

"Demek istediğim," dedi Bayan Holmes yumuşak bir sesle, "Sherlock Holmes çalışırken Leydi Ingram'ın sakin ve kayıtsız bir şekilde bekleyeceğini düşünüyor musunuz?"

Penelope alaycı bir şekilde güldü. "Ah, o. Ben göremiyorum. Sherlock Holmes çalışırken bile gazetelerde günlük ilanlar yayınlıyor."

"Onun yerinde olsam ben de öyle yapardım. Gazetelerin deneysel olarak Sherlock Holmes'ten çok daha geniş bir erişim alanı var, onun tek avantajı bulgularını bildirmek zorunda olması, Bay Finch'in aksine, baskı makinelerinin mürekkebi bitene kadar bildirimleri görmezden gelebilir." Bayan Holmes kâğıdı dikkatle katladı. "Ama bu beni meraklandırıyor. Leydi Ingram tüm bu bildirimleri nasıl idare ediyor? Her gün gazetelere gidiyor olamaz herhalde."

"Bunu kablo aracılığıyla kolayca yapabilir. Mesaj da para da kabloyla gönderilebilir."

"Ama bu yine de her gün postaneye gitmesini gerektirecek. Onun gibi bir kadın dikkat çeker. Sürekli aynı postaneye gidemez ve kendisine en uygun yerleri kullanamaz - şifresini kırmak zor değil ve gazeteler aracılığıyla umutsuz yakarışlar gönderdiğinin duyulmasını pek istemez."

"Özel hizmetçisini gönderebilir," diye önerdi Penelope. "Mutlaka bir tane olmalı."

Hanımefendinin hizmetçisi, hizmetlerinin böylesine kişisel bir nitelik taşıdığı düşünüldüğünde, hanımıyla diğer hizmetçilerin çoğundan daha yakın bir ilişki içindeydi.

Ve genellikle hanımefendiyi ziyaretlerinde ya da ayak işlerinde takip etmediği için -bu, onlara parası yeten haneler için boyları aynı olan bir çift uşağın görev alanıydı- çok daha büyük bir gizlilikle hareket edebiliyordu.

Bayan Holmes, "İlk evlendiğinde yanında çalışan hizmetçi, Lord Ingram'ın annesine uzun yıllar hizmet etmişti," dedi.

"Hmm, eğer hizmetçi ona daha fazla sadakat duyuyorsa, bu zorluklar yaratabilir."

"Yine de hala aynı hizmetçiye sahip olup olmadığını bilmiyorum. Yıllar önceydi. Ama her halükarda, Leydi Ingram size bu kadar kişisel konularda bir hizmetçiye güvenecek biri gibi geliyor mu?"

Penelope bardağını boşalttı. "Pek sayılmaz. Ama onu gerçekten tanımadığımızı öğrendik, değil mi, bu da onun karakterine neyin uyup neyin uymayacağını söylemeyi zorlaştırıyor."

"Haklısınız," dedi Bayan Holmes yavaşça. "Şu anda kesin olarak bir şey söyleyemeyiz."

CUMARTESİ

Mesafeler tablosu aslında deşifre işleminin en kolay kısmıydı. Charlotte anahtar kelimenin uzunluğuna -bu durumda beş harf- karar verdikten sonra, beş pozisyonun her birini test etmesi gerekiyordu. Belirli bir pozisyonu test etmek için, İngilizce dilinde en sık kullanılan harf olan T ile başladı. Bundan geriye doğru çalışarak, şifreli metindeki her beş harfi deşifre etti, ardından tüm harfleri ve frekanslarını kaydederek İngilizce dilindeki harf kullanımının göreceli oranına uyup uymadıklarını gördü.

Teoride kolay değildi ve pratikte on kat daha zahmetliydi, çünkü bu özel metin parçası, genel oranları çarpıtarak beklediğinden çok daha az O'ya sahipti.

Ama sonunda başardı. Anahtar kelime GERÇEK'ti. Noktalama işaretleri eklendikten sonra, deşifre edilen metin okunuyordu:

ANTİK VADİDE KALANLARIN ÇOĞU SONRAKİ YÜZYILLARDA
YAĞMACILAR TARAFINDAN YAĞMALANMIŞTI. HARABELER HÜZÜNLÜ
BİR MANZARAYDI, İHTİŞAMSIZ BİR KÖHNELEŞME, YAVAN BİR
GEÇMİŞ

KASVETLİ BİR İÇ ÇEKİŞİN ÖTESİNDE PEK BİR ŞEY UYANDIRMIYORDU. ARKAMIZDA MOLOZ YIĞINLARI VE O GENEL KEDERLİ HAVAYI BIRAKARAK AYRILIRKEN MUTLUYDUK. İLERİ! ŞANSİMIZA, BİR SONRAKİ VARİŞ NOKTAMIZ, ŞAHİN UÇARKEN BİN METRE DOĞUDA, EN AZ BUNUN KADAR MUHTEŞEMDİ. GRANİT YAPI EN PARLAK ZAMANINDA BİR SARAY OLMALIYDI VE İÇİNDEKİ HAZİNELER HAYRET VERİCİ OLMALIYDI. DOSTUM, KISALIĞIMI MAZUR GÖR. BUNUN YERİNE KAZMAMA İZİN VERİN VE ARTEFAKTLAR VE DİĞER ARKAİK MÜCEVHERLERİ ORTAYA ÇIKARDIĞIMDA TEKRAR YAZAYIM.

Çalışması, verilen cevapla eşleşti. Ancak hiçbir arka plan bilgisi verilmediği için neye baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek umudu, binlerce sterlin değerinde gerçek "arkaik mücevherlerin" söz konusu olmasıydı. Aksi takdirde kodlama için harcanan emek tamamen boşa gitmiş olacaktı, gerçek bir gizlilik ihtiyacından ziyade paranoyanın bir tezahürü olacaktı.

Biraz kestirmek isterdi; saat daha sabahın on biriydi ama sanki kırk sekiz saatten fazladır uyanıkmiş gibi hissediyordu. Ne var ki, de Blois hanımları bir görüşme için gelmişlerdi. Yirmi dakika sonra Charlotte, Bayan Watson, Bayan Redmayne ve ziyaretçileri Regent's Park'ta gezintiye çıkmış, birkaç gündür aralıklarla çiseleyen yağmurun ardından temiz havanın ve parlak gökyüzünün avantajını kullanıyorlardı.

Bayan Watson arada bir ona doğru endişeli bakışlar fırlatıyordu. Charlotte çoğunlukla odasına kapanmış, hatta bir iki kez akşam yemeklerini bile orada yemişti. Yemeğe çıktığında da konuşmayı Bayan Redmayne'e bırakmaktan mutlu oluyor, kendisiyle konuşulmadıkça nadiren konuşuyordu.

Bayan Watson şüphesiz üvey kardeşinin kayboluşu, Lord Ingram'ın evliliği ve bu ikisi arasındaki bağlantıyla ilgili düşüncelerle meşgul olduğuna inanıyordu. Kuşkusuz, onun bakış açısından, herhangi birinin başka bir şey düşünmesi zor olmalıydı.

Ama şu anda Charlotte bunları hiç düşünmüyordu.

Vigenère şifresinin çözülmüş metni. İçindeki bir şey onu daha yakından incelemeye zorladı. Bu dakika.

"İzninizle hanımlar. İlgilenmem gereken bir şey var." Bayan Watson'ın evine doğru dönmeden önce Madam ve Matmazel de Blois'nın ellerini sıkmayı zar zor hatırladı.

Odasında, deşifre ettiği metni tekrar çıkardı. Kafasının arkasını kaşıyıp duran şey neydi? Ah evet, *şahin uçarken* kelimeleri. Eğer yazar o yerin düz bir çizgide bin metre uzakta olduğunu anlatmak istiyorsa, neden *ok uçarken* dememişti? Ya da *karga uçarken*, şahinler dönüp dururken kargaların en kısa yolu izledikleri söylenirdi?

Kimsenin mesafeleri binlerce metre olarak ölçmediğinden bahsetmiyorum bile.

Aklıma O harflerinin gözle görülür eksikliği geldi - harflerin yaklaşık yüzde yedi nokta beşini oluşturmak yerine, bu pasajdaki O'lar yüzde üçün biraz altındaydı. Ya mesajı yazan kişi pasajın o noktasına O harfi içeren bir kelime koymak istemediği için *hawk* seçilmişse?

Eline bir kalem aldı ve on altı O'nun altını çizdi. En yoğun olarak pasajın ortasında kümelenmiş görünüyorlardı. Ancak dağılımlarının bir anlamı varsa bile, bu açık değildi. Birkaç dakika daha pasaja baktı, sonra boş bir kâğıt aldı ve metni kopyaladı, ama bu sefer hepsi küçük harfle yazılmıştı.

Bazen farklı bir bakış açısı yardımcı oluyordu. Bu sefer olmadı.

Çeşitli yöntemler denedi - gizli bir mesajı düz metin olarak saklamak o kadar kolay değildi ama yapılabilirdi. Okunaklı bir Mors kodu oluşturup oluşturmadıklarını görmek için t'lerin üzerindeki çapraz çubukları ve i'lerin üzerindeki noktaları inceledi. Oluşturmuyorlardı. Eklediği noktalama işaretlerine baktı ve bir şey işaret edip etmediklerini görmek için onları değiştirdi. Hiçbir şey işaret etmiyorlardı.

Ayağa kalktı ve odanın içinde dolaştı. Bu da yeni bir bakış açısı getirmeyince mutfığa gitti. Madam Gascoigne fırından bir parti madlen çıkarıyordu; yürüyüşten dönen hanımlar için bir ikramdı bu.

Charlotte yarım düzine madlenleini alıp kaçtı. Masasına oturup düz metin mesajını tekrar inceledi ve hâlâ sıcak olan ilk madlen keki ağzına attı. Küçük kek midesinde kaybolurken, beyni aniden ... filizlendi.

Tabii ki. Şimdi yaptığı hatanın farkına varmıştı. Vigenère şifresine kendini o kadar kaptırmıştı ki -ne yazık ki- doğru dürüst yemek yemiyordu. Aynaya hızlı bir bakış ona sadece

Bir nokta üç çene. Beyninin son kürek kömürle çalışan bir buhar makinesi gibi yavaş ve hantal olmasına şaşmamalı.

İki madlen daha ve kendini yeni bir kadın gibi hissetti.

O'lar. Ya harf olmasalardı? Ya onun yerine sayı olsalardı?

Sıfır.

Ve eğer sıfır olsalardı, bu I'ları veya L'leri bir yapardı.

Notlarına göre, I'lar aşırı temsil ediliyordu, diğer sesli harflerin O'ların eksikliğini telafi etmesi gerektiği düşünüldüğünde bu kabul edilebilirdi. Ama L'ler, O'lar gibi, az temsil ediliyordu. Ve binlerce metreyle ölçülen mesafeyi düşündüğünde ... Ya şifreyi yazan kişi mil ya da furlong gibi daha makul birimlerden kaçınmaya çalışmışsa ve bu da L'yi ait olmadığı bir yere koyacaksa?

Düz metnin yeni bir kopyasını çıkardı ve tüm L'lerin ve O'ların altını çizdi.

Antik vadide kalanların çoğu sonraki yüzyıllarda yağmacılar tarafından yağmalanmıştı. Harabeler hüzünlü bir manzaraydı; ihtişamdan yoksun bir köhnelik, kasvetli bir iç çekişin ötesinde pek bir şey uyandırmayan yavan bir geçmiş. Moloz yığınlarını ve o genel kederli havayı geride bırakarak ayrıldığımız için mutluyduk. İleri! Şansımıza, bir sonraki varış noktamız, şahin uçarken bin metre doğuda, en az bunun kadar görkemliydi. Granit yapı, en parlak döneminde bir saray olmalıydı ve içindeki hazineler şaşırtıcı olmalıydı. Dostum, kısalığımı mazur gör. Bunun yerine kazmama izin verin ve eski eserleri ve diğer arkaik mücevherleri ortaya çıkardığımda tekrar yazayım.

L'ler ve O'lar, sırasıyla birlere ve sıfırlara dönüştürüldüğünde, otuz bir basamak uzunluğunda bir sayı dizisi oluşturuyordu:
1111101001100110010100001001010

Mors alfabesine çevirdi, birler için çizgiler ve sıfırlar için noktalar. Ama ortaya çıkan noktalar ve çizgiler dizisini nasıl çözümlediğinin bir önemi yoktu,

bir anlam ifade etmeyi reddediyorlardı. Ve eğer onlar da bir kodsda, o zaman şifreyi çözmek için yeterince uzun bir diziye sahip değildi.

Deşifre, sadece çıkmaz sokaklara girmekten korkmayanlar için bir bilim ve sanattır.

Bir sonraki madlen keki ısırıldı, bunun altı madlen keki sorununa dönüşmemesini umuyordu, çünkü son ikisini gece atıştırması için saklamayı umuyordu. Ama bir sürü bir ve sıfırla başka ne yapabilirdi ki?

Tam ortasında durdu. İkili sistemde kullanıldığında birler ve sıfırlar başka sayıları ifade edebilirdi. Hesaplama biraz zor olabilirdi. Otuz bir basamaklı bir ikili sayıyı dönüştürmek için otuzuncuya kadar ikinin kuvvetlerini hesaplaması gerekecekti ki bu da oldukça büyük bir sayı olacaktı. Yine de, bir Vigenère kodunu kırmaktan çok çok daha kolay olacaktı

-Büyüklik sırasına göre daha kolay.

Ama ortaya çıkan sayı hangi amaca hizmet edecek?

Herhangi bir kitaptan veya gazeteden herhangi bir pasajı alabilir, L'lerin ve O'ların altını çizebilir, onları birlere ve sıfırlara dönüştürebilir ve ikili bir sayıya ulaşabilirdi.

Bakışları odanın içinde dolaştı ve kısa süre önce satın aldığı, hem güzel hem de çok ama çok kullanışlı, iyi yapılmış bir eşyaya takıldı.

Hmm. *İki* numarası olsaydı ne yapacağını biliyor olabilirdi.

Sekiz

Lord Ingram Ashburton'ın faytonu Bayan Watson'ın evine yaklaşırken, dikkatini bir perambulatörü iten orta yaşlı dadı çekti.

Buralarda bir dadının dışarıda dolaşması son derece olağan bir manzaraydı. Bayan Watson'ın evi geniş, yemyeşil bir parka bakıyordu. Günün herhangi bir saatinde, çocuklarını temiz hava almaya çıkaran hemşireler, dadılar ve mürebbiyeler olabilirdi. Mesele şu ki, bu dadının iki gün önce evin önünden en son geçtiğinde sigara ve yaka çiçeği sattığından neredeyse tamamen emindi ama sonunda kapının zilini çalmayı tercih etmedi.

Bu sefer de çalmadı.

Aracı daha durmadan, bordo-krem çizgili bir elbise giymiş olan Charlotte Holmes, eldivenli bir elinde krem rengi bir şemsiye, diğerinde bordo renkli bir el çantası ve tüm bu topluluğu tamamlayan, bordo tüylerle süslü bir toka ile ön kapıdan çıktı.

Başka bir kadında bu dramatik olabilirdi. Holmes'un üzerindeyse sade duruyordu - Holmes onu sonsuz uzunlukta danteller, püsküller ve firfırlarla süslü, seyyar bir kurdele standı gibi giysiler içinde görmeye çok daha alışkındı.

"Size bir araç kullanmayı teklif edebilir miyim, hanımefendi?" dedi.

Onu bekliyor olamazdı, ama yüzündeki mükemmel ifadeye bakılırsa, her gün bu saatte Bayan Watson'ın evinin önünde durup kiralık bir arabanın kullanımını sunduğunu düşünmek için bir neden vardı. "Teşekkür ederim, efendim. Gerçekten de alabilirsiniz."

Taksiciye "Portman Meydanı lütfen" dedi.

Lord Ingram kaşlarını kaldırdı. Bancroft'un Portman Meydanı yakınlarında bir evi vardı. Küçük bir personel dışında kimse orada yaşamıyordu, çünkü ev bir ikametgâhtan çok bir buluşma yeri olarak hizmet veriyordu, Bancroft'un öğleden sonraları için yastıklı bir sandalyeye veya gece için bir yatağa ihtiyaç duyan karanlık istihbarat toplayıcıları alayına ara sıra sığınak sağlamak dışında.

"Yapman gereken bir iş mi var Holmes?" diye sordu kadın yanına yerleştikten sonra.

Toplumsal kuralları gereği, Holmes ve o nadiren yalnız ve fiziksel yakınlık içinde bulunurlardı. Bir fayton teorik olarak üç ince kişiyi taşıyabilirdi ama Holmes hiçbir zaman ince olmadığından, eteğinin genişliği Holmes'un pantolonuna değiyor, sinir uçlarında aşağı yukarı belirgin hisler uyandırıyor.

"Gerekli kaynakları bulup bulamadığıma bağlı olarak yürütmem gereken bir iş olabilir. Ya da hiçbir şey çıkmayabilir."

Pencereden dışarı baktı. Gezginici kadın, caddenin kenarına park etmiş olan kiralık bir faytonu işaret ediyordu. Taksi kendi etrafında döndü ve şimdi elli metre arkalarındaydı.

Holmes onun meşguliyetini fark etmiş olmalıydı ama soru sormadı. Aslında, bir bakışta kendi sonuçlarını çıkarabilecekken neden soru sorsun ki?

Bir başkasının, özellikle de çoğu zaman bir tuğla duvar kadar opak olan birinin önünde bu kadar şeffaf olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu ona hiç söylememişti.

Bayan Watson'ın evine en yakın kavşaklar uzun X'ler şeklindeydi: Civardaki yollar gelişigüzel açılarla birleşiyordu. Güneye dönüp Portman Meydanı yönüne gitmek için taksi, gemi küreği şeklindeki kavşaklardan birini dönecek ve bu da onları yarım dakika kadar hackney'in görüş alanından çıkaracaktı.

Lord Ingram taksiciye Yukarı Baker Sokağı'na dönmemesini söyledi; bu onları Sherlock Holmes'un adresine çok yaklaştıracaktı ve orası da izleniyor olabilirdi. Taksici arabayı biraz daha batıya sürdü ve kırsağını sola doğru çekti. Diğer arabanın görüş alanından çıktıkları anda Lord Ingram bastonunu taksinin tepesine vurdu. "Buraya iniyoruz."

Taksiciye bir bozuk para attı. "Piccadilly'ye doğru git."

Birbirine dar açılarla yaklaşan sokaklar, uzunlukları boyunca uzanan kasaba evlerinin de bir kamanın iki tarafı gibi birleştiği ve yalnızca araba yolu için dar bir açıklık olduğu anlamına geliyordu. Araba yoluna girdiler ve hemen caddeye bakan evler tarafından gizlendiler.

Hackney'in geçtiğinden emin olduktan sonra çıkmalarına izin verdi, hala sahte faytonu takip ediyordu. Kavşağa kadar yürüdüler, bir sonraki kiralık aracı selamladılar ve Portman Meydanı yakınlarındaki eve gittiler.

Araç, daha büyük bir hackney olmasını dileyceği bir başka faytondu. Holmes parfüm kullanmıyordu ama yakından bakıldığında, neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir tarçın ve tereyağı kokusu yayıyordu, öyle ki Holmes hayal görmediğinden asla tam olarak emin olamıyordu.

"Muhtemelen seni takip eden biri değildi," dedi Holmes, dantelli bir mendille alnını sıvazlayarak. "Böyle birini Bayan Watson'ın ön kapısına kadar götürmezsin. O zaman ev izleniyor muydu?"

Ona kırk sekiz saat önce yaka çiçeği ve sigara satıcısı olan dadısından bahsetti.

"Ailemin evinden ayrıldığımdan beri pek çok kişi hareketlerimle ilgileniyor," diye düşündü, tavrı umursamazdı. "Bir keresinde bana Bancroft'un bazen astlarını, genel uyanıklıklarını test etmek için başka astlar tarafından takip ettirdiğini söylememiş miydin?"

Nefesini içine çekti. "Bancroft'un resmi bir yardımcısı mı oldun?"

Pencereden dışarı baktı, dikkatini haşlanmış şeker satan bir seyyar satıcının malları çekmiş gibiydi. "Henüz değil, ama öyle olmamı istiyor. Evlenme teklif ettiğini bilmelisin."

Aslında biliyordu. Onu ziyaret etmek istemesinin nedeni de buydu, yengesi olma olasılığını ölçmek için. Korkunç bir olasılıktı ama bunun için kendini suçluyordu: Alabileceği önlemler tam olarak bilinmese de, skandalın patlak vermesini en başta engelleyebileceğine hâlâ inanıyordu.

"Teklifi değerlendiriyorsunuz," dedi.

Onun bir teklifi refleks olarak reddettiğini hiç görmemişti. Her zaman ciddi bir şekilde düşünür, sonra da aynı ciddiyetle reddederdi.

"Bancroft'un önerdiği teşvikler üzerinde çalışıyorum." Çantasından bir zarf çıkardı. "Bunlardan biri bir Vigenère şifresi."

Bir *Vigenère* şifresi mi? Holmes'a bir *Vigenère* şifresi göndermek, ona bir metre küp pasta hediye etmeye benziyordu; her gün bir dilim yemesi, günlerce sadece bunu yemek istediği anlamına gelmiyordu.

Öte yandan, Bancroft onun yeteneklerine duyduğu saygıyı daha iyi ifade edemezdi.

Kadın ona bir kâğıt parçası uzattı. Alışkanlıkla arkasına baktı; faytonun arkasına tünemiş taksici ile aralarında pencere yoktu. Ve yolcuları hava koşullarından koruyan muhafaza, kulak misafiri olunmasını engellemek için fazlasıyla yeterliydi -ki bu, gün ortasında şehrin genel gürültüsünü hesaba katmadan önceydi.

"Bu pasajı tanıdınız mı?"

Belli belirsiz arkeolojik paragrafı okudu. "Bunu daha önce hiç görmedim." "Düz metnin de bir kod içermesi mümkün." Kadın ona başka bir kâğıt parçası, bu sefer tüm L ve O'ların altı çizili. "Birleri ve sıfırları temsil ediyorlarsa, ikili bir sayıyı temsil edebilirler."

Kâğıda bakmak yerine, bakışları bir an için çok uzun süre kadının üzerinde kaldı. Bazen hiçbir şey hissetmediğine, göğüs kafesinin içinde bir kalbin değil de bir otomatın metronomik aygıtının attığına inanmak çok kolaydı. Ama bu o zamanlardan biri değildi. Bugün, avının peşinde sessizce heyecanlanan bir avcının net sinyallerini veriyordu.

Parmağını kâğıda vurarak dikkatini gitmesi gereken yere yönlendirdi. "Metni en makul noktada iki paragrafa ayırırsam, iki ikili sayı elde ederim. Bunları denary sayılara dönüştürdüğümde, elde ettiğim şey bunlar."

512818 ve 2122.

"Bana bunların önemini anlatmanız gerekecek."

"İkinci sayının başına bir sıfır eklerdim."

İkinci sayının *başında* bir sıfır mı *var*? Ancak herhangi bir sayıdan önce bir dizi sıfır eklenebilir ve a-

"Yani böyle mi?" Bir kalem çıkardı ve bazı değişiklikler yaptı.

51'28'18

0'21'22

Enlem ve boylam.

Gülümsedi. Adam gözlerini kırptırdı. Arkadaşlarına gülümsemeyi öğrendiğinde on altı ya da on yedi yaşlarındaydı ama onun için hiç zahmete girmemişti.

Şanslı bir şey.

Bir keresinde, Londra'da geçirdiği sekiz sezon boyunca aldığı evlilik tekliflerinin çokluğu hakkında yorum yapmıştı. Yarı şakayla karışık, tüm övgünün göğsüne ait olduğunu söylemişti. Öte yandan o, beyefendilerin onun güzel dekoltesini içtenlikle takdir etseler de aslında başka bir şey tarafından büyülendikleri görüşündeydi: konsantrasyon kalitesi.

Holmes dikkatini verdiğinde, sanki başka hiç kimse önemli değilmiş, sanki başka hiç kimse *yokmuş* gibi, büyük bir titizlikle veriyordu. Zavallı adam, onun artık her sırrını bildiğini çok geç fark edebilirdi. Ama bir dahaki sefere onun iri, duru gözlerinin bakışlarına yakalandığında, kafasının içinde çınlayan entelektüel alarm zillerine rağmen, yine de kendini hayatında hiç olmadığı kadar önemli, tanınmış ve *görölmüş* hissetmekten alıkoyamadı.

Her zavallının onun gözlem gücünü fark etmediğinden bahsetmiyorum bile.

Lord Ingram, bu ilginin muhatabı olan erkeklerin yüzlerindeki hayret ve mutluluk ifadelerine hatırlamak istemediği kadar çok tanık olmuştu. Sonra, kadın gülümsediğinde, bildikleri tüm yetersizlikler büyük bir güç, güven ve fethetme isteğinin şenlik ateşine dönüşüyordu.

"Çok iyi," dedi. "Enlemin elli bir derece kuzey olduğunu varsayarsak, burası Londra civarında bir yer. Boylam meridyene o kadar yakın ki, doğu ya da batının pek önemi yok."

Lord Ingram da ona en son ne zaman -o da hiç- *Çok iyi* dediğini hatırlayamıyordu.

"Anladığım kadarıyla Portman Meydanı yakınlarındaki evde," diye devam etti, "Bancroft'un bir harita deposu var, aralarında Londra'nın saniyesine kadar enlem ve boylamlarla işaretlenmiş son derece hassas haritaları da var."

Kadının iri, duru gözlerinin bakışlarına kapılan adam cevap vermek için bir dakikaya ihtiyaç duydu. "Öyle."

Tekrar gülümsedi. "Ne de olsa Bancroft'un da bazı faydaları var." Lord Ingram şenlik ateşlerini söndürmekle meşgul olduğu için cevap vermedi.

N 51°28'18", E 0°21'22" ile gösterilen yer, Chadwell St. Mary mahallesinde Thames nehrinin ağzına yakındı. N 51°28'18", W 0°21'22" ile gösterilen yer, bir zamanlar Londra'dan biraz uzakta olan ve şimdi doymak bilmez metropol tarafından yutulan küçük bir kasaba olan Hounslow'daki High Street'e yakın bir noktaydı.

Yakınlarda dikkat çekici olmayan iki toprak parçası daha bulunamadı.

"Yer işaretleri mi bekliyordunuz?" diye sordu Lord Ingram.

Holmes büyük harita masasının etrafında yavaşça yürüdü, eteklerinin uçları usulca sallanıyordu. "Yer işaretleri beklemiyordum, ama onları umuyordum. Ne de olsa, İngilizce'deki herhangi iki paragraf, ikili sayılar oluşturmak için yeterli L ve O harflerini verir ve herhangi bir sayıda ikili sayı, enlem ve boylamlara benzeyen denary sayılarla sonuçlanır."

Parmakları masanın eğimli kenarında gezinerek bir tur daha attı. Onu iki kez öpmüştü -her ikisinde de onu incitmişti- ve adam hâlâ onun insan temasından hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyordu. Ama cansız nesnelerin dokusuyla ilgileniyor gibiydi: kadife kaplı bir yastığın havı, bir tarladaki taş duvarın serin yüzeyleri, yeni koparılmış bir salkımdaki her bir üzümlüğün pürüzsüzlüğü.

"Sanırım gidip şu yerlere bir göz atsam iyi olacak."

"Tilbury'ye gidip dört saatten kısa bir sürede dönmemiz neredeyse imkânsız olacak," diye belirtti. "O saatten önce bir randevum var. En iyisi önce Hounslow'daki yeri deneyelim."

Adamın kullandığı zamiri fark etmemiş değildi. "Daha sonra Tilbury'ye sensiz tek başıma gitmememi tercih edeceğine de şüphe yok."

"Hiç şüphesiz."

Kadın bir şey söylemeyince ekledi: "Gittiğin her yere kendimi sokmak istemiyorum. Ama bu iş Bancroft'la başladı. Eğer haklı çıkarsanız, bu şifrede Bancroft'un bile bildiğinden daha fazlası varsa, o zaman keşfedilmemiş bir bölgeye girmiş olursunuz. Ve keşfedilmemiş bir bölgeye girerken önlem almak en doğrusudur."

Durma noktasına geldi. "Pekâlâ. Bana eşlik etmezsen diğer yeri araştırmayacağıma söz veriyorum."

Bir söz mü? Ve ondan önce *iki gülümseme*?

Roger Shrewsbury ile olan meseleyi göz ardı edersek, Holmes'un mantıklı bir insan olduğu düşünülebilirdi. Ama onun duyarlılığı ona herhangi bir söz vermeye kadar uzanmıyordu; Holmes onun uyarı sözlerini duyduğunu bilmekle yetinmeyi umuyordu.

"Neler yaptın Holmes?"

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Sadece müşterilerimin işleri ve şu Vigenère şifresi. Bayan Watson size bu hafta odamdan neredeyse hiç çıkmadığımı söyleyecektir."

Neslinde bir kez görülebilecek kalibrede bir yalancıyla uğraşırken sorun, yüzünün ciddi masumiyetini asla kaybetmemesiydi ve onunki son derece ciddi ve masum bir yüzdü. "Bir şeylerin peşindesin, hiç bu kadar uzlaşmacı olmamıştın. Sherlock Holmes olarak bazı talihsiz maceraları finanse etmek için hesabımdan para çekmenin bir yolunu mu buldun?"

"Evet."

Sakin bir tatlılıkla cevap verdi. Başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Çok derinlemesine araştırmayacağım. Ama haklı olduğumu biliyorum."

"Eminim öyledir," dedi, yüzü masanın üzerindeki haritaya eğilmişti. "Şimdi Hounslow'a gidelim mi?"

Kendi haline bırakmalıydı.

Başka bir adam kendisine gülümsenmesinden memnun olurdu. Başka bir adam bir söz almaktan mutlu olurdu. Ama o hiç beklenmedik bir şey yapmak ve nedenini sorgulamak zorunda kalmıştı. Ve şimdi sessizlik çökmüştü.

Zaman zaman kulübündeki biri, susmak bilmeyen karısından ya da nişanlısından şikâyet ederdi ve o da adamın ne kadar şanslı olduğuna dair iğneleyici ve fazlasıyla açıklayıcı bir şey söylememek için kendini tutmak zorunda kalırdı.

Biri amaçsız konuşmaları görmezden gelebilirdi. Sessizliği görmezden gelemezdi.

Evi genellikle sessizdi, sevgi dolu konuşmaların yokluğu dikkat çekiyordu. Buna alışmıştı ama bu her zaman yaptığı hataları, geçmiş yılların bahçeleri kadar solmuş umutları ve hayalleri hatırlatıyordu.

Holmes ile durum farklıydı. Holmes ile sessizlik keşkelerle gergindi. Kendi kalbinin gizliliğinde bile cesaret edemediği umutlar ve hayallerle. Çünkü o evli bir adamdı. Çünkü bu değişmez bir gerçektir. Ve çünkü onu tamamen yanlış okuduğunu öğrenmekten korkuyordu.

Sessizliklerinin uvertürlerinde ve kodalarında, arpejlerinde, kreşendolarında ve zaman zaman uyumsuzluklarında duyduğu şeylerin hepsi kendi kafasının içindeydi. İki öpücükleri onun için sadece bir deneydi ve

Metresi olma teklifi sadece pragmatizmden kaynaklanıyordu ve ona *karşı* bir arzudan çok, ona borçlu olmama arzusunu yansıtıyordu.

Gerçekten de mekanik bir kalbe sahipti, bir abaküsün şiir üretebileceğinden daha yüksek duygulara sahip değildi.

Bu da bugünkü sessizliğin yeni bir bileşeni, her zamanki gerginliğin dışında bir huzursuzluk olup olmadığına karar vermeyi daha da zorlaştırdı. Bu nüans üstüne nüans mümkün müydü, yoksa bir Vigenère şifresinin çözümünde ek bir kod bulmak kadar zorlama mıydı?

Trenden inip bir hackney'e bindiklerinde çok sevinmişti. Kırk dakikalık yolculuğun tamamı yüklü bir sessizlik içinde geçmemişti. Bir kısmı verimli bir sessizlikti. Bulundukları enlemde bir saniyelik boylamın temsil ettiği mesafenin kabaca bir tahminine ulaşmak için hesaplamalar yapmışlardı.

Hesaplamaları basitleştirmek için dünyanın gerçekte olduğu gibi yassı bir şekilden ziyade tamamen yuvarlak olduğunu varsaydıkları göz önüne alındığında, çok kaba bir tahmin. Ama bu varsayımın geçerli olmasına izin verdiler. İhtiyaç duydukları tek şey, haritadaki noktadan ne kadar uzakta arama yapmaları gerektiğine dair bir fikirdi; bu da ilgili herkesin hatalarını hesaba katmak anlamına geliyordu: araştırmacılar, haritacılar, şifre yazarları ve kendileri.

Şifreli numaraların belirlediği noktayla örtüşen bir caddede yürümeye başladılar. Herhangi birinin yerini gizlemek için ayrıntılı bir şifre oluşturma zahmetine katlanacağını düşündürecek hiçbir özelliği yoktu. Aslında, Hounslow'un tamamı, fundalıkları bir yana, sıra *dışı* kelimesini açıklamak için kullanılabilirdi.

Şifrenin ne kadar eski olduğunu bilmediklerinden bahsetmiyorum bile. Bancroft kasadan bir nesil öncesine ait bir şey çıkarmış olsaydı, şehrin bu kısmı çok farklı görünebilirdi. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Hounslow demiryolu geçtikten sonra düşüşe geçmişti. Ve ancak başka bir demiryolu hattı geldiğinde topluluk bir canlanma yaşamıştı.

Holmes usulca homurdandı, kendisinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Arama bölgesinin sınırlarını çizdiği cep haritasına baktı ve taksiciye, "Bizi çevredeki tüm sokaklara götür. Bütün bölgeyi görmek istiyoruz."

Bölgenin ne kadarını görmek istediklerini tartıştılar, hesaplamaları yaptıklarında ele aldıkları zeminin hemen hemen aynısını tekrarladılar. Onun bu macerasına gereğinden fazla ciddiyetle yaklaşıyordu ama yine sessizliğe gömülmektense böyle davranması daha iyiydi.

Bir başka sokağı daha geçtiler. Kahverengi tuğla evler, dar kapılar, posta pulu büyüklüğünde kazıklarla çevrili ön bahçeler, genel olarak bahçecilik yeteneklerinin eksikliğini gösteriyordu.

Bir sonraki sokağa döndüklerinde Holmes, "Az önce geçtiğimiz sokakta bir evden biri çıkıyor. Belki birkaç soru sorabilirim."

Rastgele bir komşunun birkaç kez şifreleme gerektiren sırlara vakıf olması -ya da böyle bir sırrın var olmadığını teyit etmesi- pek olası görünmüyordu ama Lord Ingram yol tarifini taksiciye iletti.

Sokağa geri döndüklerinde dışarıda üç adam duruyordu. Evlere sırtı dönük olanın üniforması vardı: bir polis.

"Dlginç," diye mırıldandı Holmes. "Bunu tahmin etmemiştim."

Oturdular. Üç adam da onlara doğru döndü. İşte şimdi *Lord Ingram*'ın beklemediği bir gelişme oldu: Üç adamdan ikisini tanıyordu: Müfettiş Treadles ve meslektaşı Çavuş MacDonald, Metropolitan Polisi'nin Kriminal Soruşturma Bölümü'nden.

Holmes ile bakiştılar. Kadın her zamanki gibi kayıtsız görünüyordu ama Holmes kendi kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

Lord Ingram ve Müfettiş Treadles yıllardır arkadaştlar; arkeolojiye karşı ortak bir tutkuları vardı. Müfettiş Holmes'u bir süredir tanıyordu ama onunla ancak yakın zamanda, Sackville davası için tanışmıştı. Davanın başarılı bir şekilde çözülmesi Holmes'un adını duyurmuş ve müfettişin hem gazetelerde hem de üstlerinin gözünde iyi görünmesini sağlamıştı.

Dolayısıyla, bu buluşma ne kadar şaşırtıcı olsa da, Müfettiş Treadles onları gördüğüne sevinmelidir.

Müfettişin yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. Bu Lord Ingram'ı sarstı. Adamın sanki bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi kendini sıkıca tutması da bir o kadar şok ediciydi.

"Müfettiş, Çavuş, ne kadar beklenmedik," dedi Lord Ingram, aksi takdirde olacağından çok daha ölçülü bir şekilde. "Buralarda sorun mu var?"

"Korkarım polis meselelerini tartışmaya yetkim yok," diye cevap verdi arkadaşl, sesi düzdü.

Evden uzun boylu, kırmızı yüzlü bir adam çıktı. "Ah, Müfettiş Treadles," dedi yüksek sesle. "Buradasınız. Ceset içeride ve hiç hoş değil."

Lord Ingram bunun onu neden şaşırttığını bilmiyordu -Müfettiş Treadles öncelikle cinayetleri soruşturuyordu- ama şaşırtmıştı.

"Sizi işinizden alıkoymayayım," derken çok fazla telaşlanmadığını umuyordu. Müfettiş, Çavuş, iyi günler."

Arabayla en yakın telefon istasyonuna gittiler; burası cadde üzerindeki bir dükkânın önündeydi. Cihazın kendisi, kapısında büyük bir cam bölme bulunan, dolap benzeri bir yapının içinde yer alıyordu - bir sessizlik dolabı.

Charlotte'un ilgisini çekmişti. Daha önce hiç telefon kullanmamıştı; ne ailesinin ne de Bayan Watson'ın telefonu vardı. Ama Lord Ingram'la kabine girmek uygunsuzluğun zirvesi olurdu -Roger Shrewsbury'yle daha kötüsünü yapmadığından değil- bu yüzden dışarıda biraz uzakta durdu ve bekledi.

Sırtını cam kapıya dayamıştı, kulaklığı yakındaydı. Sessizlik kabini tamamen ses geçirmez değildi. Arada sırada anlamsız birkaç hece yakalıyordu, muhtemelen şifreli konuşuyordu.

Tanıştıklarında, onun kraliyetin gizli bir ajanı olacağını tahmin etmemişti - o zamanlar böyle varlıkların varlığından haberdar olmadığı için affedilebilirdi. Ama çok geçmeden onun hayatının kolay olmayacağı sonucuna varmıştı.

O zamanlar bile yapılı ve atletikti, iddialı, lupin adımları olan genç bir adamdı. Çatık kaşları çoktan efsaneleşmişti - en azından onu tanıyan çocuklar arasında. Ve onun hakkında dolaşan söylentiler... Bu söylentiler onu aynı anda hem gelmiş geçmiş en zeki hem de en aptal çocuk, en fevri tutkulu ve en tüyler ürpertici duygusuz yapacaktı.

Ama sonra onu kendi gözleriyle gördü. Kazıdıktan sonra bile botlarına yapışan çamuru ve parmak uçları kızarıncaya ve çiğ kalıncaya kadar ovalamasına rağmen tırnaklarının yan kıvrımlarına yapışan kir izlerini fark etti. Her ne yapıyorsa, kimse onu bulamadığında, arsız hizmetçilerle sevişmiyordu.

Hiçbiri kayıp olarak bildirilmemiş olsa da, onları gömüyor olabileceği ihtimalini göz ardı etmedi. Ama sonra adamın çizmelerindeki çamurun izini arazideki eski taş ocağına ve özenle kazdığı beklenmedik Roma alanına kadar sürdü.

Kendi başına.

Onun babasının oğlu değil, annesinin Yahudi bir bankerle olan ilişkisinin sonucu olduğuna dair fısıltıların farkındaydı. Ve onun bunu henüz bilmediğinden de oldukça emindi - her halükarda resmi olarak bilmiyordu. Bu, bir odaya girdiğinde kesilen bakışları veya fısıltıları hissetmediği anlamına gelmiyordu, sadece hala başka bir şey hakkındaymış gibi davranabiliyordu.

Ama belki de rol yapma yeteneğinin sonuna yaklaşıyordu. Belki de bu yüzden eski bir villanın kalıntıları arasında inzivaya çekilmiş, ölülerin hayatlarını okuyordu.

Hassas biriydi. Ve doğumuyla ilgili utançtan bir şekilde kendisinin sorumlu olduğuna inanıyordu.

Aradan geçen yıllar boyunca bu konuda hiç değişmemişti. Başka bir adam olsa karısına sırtını döner, yeterli bir nedene dayanarak, duygularının sömürüldüğüne inanırdı. Leydi Ingram'a her türlü nezaketi ve cömertliği göstermeye devam etmişti, hatta bu derin inanç yüzünden birbirlerinden giderek uzaklaşmışlardı: Eğer ortada bir suç varsa, bunun bir kısmı da kendisine ait olmalıydı.

Charlotte'un karısı hakkında öğrendiklerinden bir şeyler duyarsa, bu suçluluk duygusundan kurtulması mümkün müydü? Charlotte, sonunda, onun için yaptığı her şeye karşılık ona bu iyiliği yapabilir miydi?

Lord Ingram sessizlik kabininden çıktı. "Biraz yürümek ister misiniz?"

Gözlerini kırptırdı. Yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini hiç sormamıştı. "Fundalıkta mı?"

Hounslow Heath, bir zamanlar araba yolu üzerinde önemli bir durak olması dışında muhtemelen kasabanın tek şöhret iddiasıydı.

"Evet. Güzel bir gün ve ikimiz de daha fazla egzersiz yapabiliriz," dedi tüm ciddiyetiyle.

Ama sonra dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Ha," dedi.

"Ha, elbette. Bugün Bayan Watson'la yürüyüş yapmış olacaksınız ve on beş dakika ayakta kalmak sizin için aktif bir gün sayılır."

"Sağlığım çok iyi olduğuna göre, bu sağlam bir felsefe olmalı."

"Buna gençlik denir ve hareketsiz alışkanlıklarınızın bedelini er ya da geç ödeyeceksiniz. Ama bu konuda berbat bir arkadaş olduğum için ... biraz oturmak ister misiniz? Anladığım kadarıyla caddenin aşağısında Devonshire kremasıyla ün kazanmış bir yer var."

"Tanrı korkunç dostları korusun. Devonshire kremasına evet, tabii ki." "Bancroft ne yapacak?" diye sormadan önce onlar dükkândan çıkana kadar bekledi.

"Gücün birkaç kolunu çek. Adamları, belki de kendisi, evi teftiş edecek. Ve söylemeye gerek yok ki, gün bitmeden birileri Tilbury'deki alanı da görmüş olacak."

"O zaman neden beni bir çay dükkanına götürüyorsunuz?"

"Bancroft bir süre yakınlarda kalmanızın sakıncası olup olmadığını sordu. Bölgeyi incelemenize izin vererek sizi daha da etkilemeyi planladığına dair içimde bir his var."

Ölüm her yerdeydi. Modern tıp, tüm ilerlemelerine rağmen, nüfusun geniş kesimlerinin gripten sepsisemiye kadar her şey tarafından öldürülmesini önlemenin bir yolunu henüz bulamamıştı. Charlotte birçok komşusunun ve akrabasının cesedini görmüştü, bu yüzden cesetlere yabancı değildi. Ama bu bir ilk olacaktı.

"Öldürülen adamı görmeme izin verir miydi?"

Bancroft ona ikinci kez evlenme teklif ederek sıradan bir adam olmadığını kanıtlamıştı. Ama onun bu kadar alışılmadık biri olduğunu bilmiyordu. Her şeye rağmen birbirlerine uygun olabilirler miydi?

"Bancroft'un centilmen olmadığı konusunda genel bir mutabakat var," dedi kardeşi.

"Peki ya sen?"

"Bana her zaman şövalyeliğin sadece yardıma ihtiyacı olanlara uygulanması gerektiğini, kendi kendine yardım edebilecek durumda olanlara uygulanmaması gerektiğini söylemedin mi?"

"Beni ne zaman dinlemeye başladın?"

"Seni sık sık dinliyorum Holmes. Dinlediğimi her zaman belli etmiyorum." Lord Ingram tanıdığı en adil düşünen adamdı ve bu adil bir şeydi.

Büyük ölçüde mantıksal mesafeden oluşan genel tarafsızlığının aksine, kendisini bir başkasının yerine koymaya yönelik samimi bir arzudan kaynaklanan bir düşüncelilik.

Ve bazen bu mantıksal mesafe, mantıksız duyguların saldırısına uğruyordu. Bayan Watson'a Sherlock Holmes'un Leydi Ingram'ı geri çevirmesinin ona hiç yardımcı olmayacağını söylemişti ve buna hâlâ kesinlikle inanıyordu. Ama ona karşı açık ve dürüst olduğunda -ki böyle davranmak onun için kolay olamazdı- ...

Çürümüş hissetti.

"Müfettiş Treadles'ı görmek sizi rahatsız etti mi?" diye sordu.

Adam ona soran gözlerle baktı. "Şövalyeliğe mi başladın?
Ne zamandan beri bir şeyin beni rahatsız edip etmediğiyle ilgileniyorsun?"

"Beni bağışlayın. Müfettiş Treadles'ın tavrının sizi duraksattığını
gördüğümü söylemek istemiştim."

"Sadece büyük ölçüde size yönelik olduğu için. Daha önce de benzer bir
davranışta bulundu mu?"

"Daha önce bana karşı açıkça hoşnutsuzluğunu dile getirdiğini
söyleyemem, ancak eğilim açıktı. Bana son kez veda ettiğinde, beni uzun
bir süre görmemeyi umduğu belliydi."

"Neden? Son zamanlardaki başarısının çoğunu sana
borçlu." Kadın sadece ona baktı.

Başını iki yana salladı. "Böyle bir adam olamaz, değil mi? O kadınlara
saygı duyar."

"Saygıya layık gördüğü kadınlara saygı duyar, ben artık onun gözünde
öyle biri değilim. Saygı duymadığı bir kadına yardım ettiği ve ondan
yardım gördüğü için memnun değil. Ve senin hakkında eskisi kadar iyi
düşünemiyor, çünkü benim saygınlığının olmaması senin için bir şey
değiştirmemiş gibi görünüyor."

"Toplumun geri kalanı için artık kabul edilebilir olmadığın anda bağları
koparsaydım nasıl bir arkadaş olurum? Ve bunu yapmadığım için neden
alınsın ki?"

Omuz silkti. "Babam gibi erkekler var. Bencil olduğu ve genel olarak
kadınları ya da kendisinden farklı olan herkesi küçümsediği için onun
bakmakla yükümlü olduğu kadınları saymak hiç de keyifli değil. Bir de
Müfettiş Treadles gibi adamlar var, neredeyse tüm standartlara göre
mükemmel bir insan. Ancak dünyayı olduğu gibi takdir eder ve dünyayı
olduğu gibi koruyan kurallara uyar. Onun için önemli olan prensiplerdir.
Kuralları çiğneyen herkes dünyanın düzenini tehlikeye atar ve
cezalandırılmalıdır. Kuralların adil olup olmadığını sormaz; sadece
uygulanmalarını önemser.

"Benim gibi, hiçbir sonuca katlanmadan kuralları p e r v a s ı z c a çiğneyen
biri, onun değer verdiği düzen için bir hakaret, bir tehdittir. Daha da kötüsü,
onun fikirleri benim için önemsiz ve bu konuda hiçbir şey yapamıyor. Bu
durum onu rahatsız ediyor olmalı. Tek umudum karısının daha iyi durumda
olması, tabii eğer onun önemli gördüğü kuralları çiğnerse."

"Ama onu seviyor!"

"Eminim öyledir. Ancak Charlotte Holmes'un günahlarını öğrenene kadar Sherlock Holmes'a da hayranlık duyduğunu unutmayalım."

Lord Ingram'ın acı dolu yüz ifadesi karşısında ekledi: "Onun prensiplerini her zaman hayatındaki insanların üstünde tutacak, tamamen gaddar bir adam olduğunu söylemiyorum. Sadece onun için inandığı şeyi sorgulamak - düşünmeyecek kadar derinden inandığı şeyi - balyozla kendi diz kapaklarını kırmaktan daha acı verici olacaktır."

Lord Ingram cevap verecekmiş gibi baktı ama bir şey -daha doğrusu bir-dikkatini çekti. "Bu Underwood, Bancroft'un adamı."

İri yarı ve tombul Bay Underwood şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyordu. Masalarının önünde durdu ve eğildi. "Bayan Holmes, lord hazretleri sizi bekliyor."

Bay Underwood'un Lord Ingram'a da bir mesajı vardı, o da mesaja baktı, kaşlarını çattı ve Charlotte'a, "Lütfen beni bağışlayın, Bayan Holmes. Umarım çok geçmeden tekrar sizinle birlikte olma zevkine erişirim."

"İyi günler lordum, umarım öyledir."

Standart veda cümlesini söylemişti ama onunki birkaç kelime fazla uzun gelmişti -genellikle *İyi günler, Lordum*'da dururdu. Eğilip gitmeden önce gözlerini kısmıştı.

Charlotte, Bay Underwood'u bekleyen şehir arabasına kadar takip etti.

Bırakıldıkları sokak ne neşeli ne de bunaltıcıydı. Sadece işlev için inşa edilmiş bir yerin bir parçasıydı ve arada sırada çiçek açan hercai menekşelerden oluşan bir pencere kutusu ya da yakında çok daha kirli bir gölgeye dönüşecek olan şehrin karanlık havasına meydan okuyarak gök mavisine yeni boyanmış bir dizi panjur tarafından düpedüz sıkıcılıktan kurtarılmıştı.

Evin kendisi bir hiçti. Alçak bir tuğla duvarla sınırlandırılmış küçük arazisinde, budanmış ama titizlikle budanmamış iki çalı vardı. Kapı küçük bir girişe açılıyordu; paltolar, şemsiyeler ve çamurlu galoşlar için bir alan vardı ama daha önce içeri girmiş olan çamurlar temizlenmişti ve giriş, duvardaki bir kancaya asılı bir baston dışında boştu.

Bay Underwood o n u , Lord Bancroft'un oturduğu, yanındaki alçak masanın üzerinde bir çay servisi ve bir çaydanlıkla birlikte seyrek döşenmiş bir salona götürdü.

yakışıklı Victoria sandviçi.

Lord Ingram önüne konan her şeyi yerdi ve yemeklerin enfes ya da zar zor yenebilir olmasına pek aldırmazdı. Öte yandan Lord Bancroft, Charlotte ile akşam yemeklerine, kahvaltılara, öğle yemeklerine ve çaylara karşı sürekli bir ilgi duyuyordu.

Dahası, Maksimum Tolere Edilebilir Çeneyi aşma endişesi duymadan istediği her şeyi yiyebilecek türden şanslı bir adamdı. Aslında Charlotte ne kadar çok yerse o kadar zayıfladığından şüpheleniyordu.

"Ah, Bayan Holmes," dedi neşeyle. "Kardeşimle eğleniyor muydunuz?"

Başka bir adam bunu küstahça söyleyebilirdi. Lord Bancroft öyle bir adam değildi: Charlotte'tan kendisini sevmesini değil, sadece evlenmesini istemişti ve bu yüzden evli bir adam olan kardeşiyle vakit geçirmesi onu ilgilendirmiyordu.

Onunla birbirlerine daha önce hiç fark etmedikleri kadar benziyorlardı.

"İlginç bir gün oldu," diye cevap verdi. "Bu arada beni takip ettiriyor musunuz lordum?"

Lord Bancroft hiç tereddüt etmeden, "Sevgili Bayan Holmes," dedi, "bu tür sorulara asla cevap veremeyeceğimi biliyorsunuz. Çayınızın yanında bir ısıklık?"

"Evet, teşekkür ederim."

Çay dükkânında Devonshire kremalı çörek yemişti ama Victoria sandviçini denememek ayıp olurdu. Bir adamın kısa sürede ve evde bir ceset varken bulabileceği türden bir hamur işi, onun hakkında çok şey anlatırdı.

Sünger taze ve hafıftı, katmanlar arasındaki çilek reçeli tatlı ve ekşinin mükemmel birleşimiydi. Güzelce demlenmiş bir fincan çay eşliğinde kesinlikle kusursuzdu.

"Hiç kimse doğru düzgün beslenmeden çalışmamalıdır."

Charlotte istese de aynı fikirde olamazdı. "Bu kesinlikle düzgün beslenmektir."

Lord Bancroft memnun görünüyordu. "Sanırım çalışmaya hazırsınız, Bayan Holmes?"

Charlotte temkinli bir tavırla, "Lord Ingram bana cesedi görmemi istediğiniz izlenimini verdi," dedi.

Lord Bancroft'un böyle bir planları olmadığını açıklamasını duymak için kendini hazırladı ama Lord Bancroft, "Anladığım kadarıyla bir bakıştan bir insan hakkında çok şey anlayabiliyorsunuz. Sanırım cesetler için de işe yarayabilir."

Gerçekten kurbanı görmesini istiyordu ve kimsenin hassas kadınısı duyarlılıklarından bahsetmiyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi, merakını ve hevesini sesinden zorlukla uzak tutarak. "Ama daha geniş bir bağlamın olması her zaman yardımcı olur. Bana kurban ya da koşullar hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Elbette öncelikle bu tatsızlık için özür dilememe izin vereceksiniz. Vigenère şifresi ve boş zamanlarınızda kullanmanız için yeniden düzenlenmiş olan diğer bilmeceler, kraliyetin daha fazla ilgisini çekmeyen, kapsamlı bir şekilde araştırıldığı düşünülen vakalardan oluşan bir arşivden geldi.

"Şimdi, tabii ki size minnettarım - eğer bu bir tesadüf değilse, burnumun dibinde haince bir şeyler döndüğünü bilmeyi tercih ederim. Ancak, kur yapma hediyemin bir cesetle sonuçlanmasının beni utandırdığını ve biraz da kızdırdığını söylemezsem yalan söylemiş olurum."

"Zararı yok. Çabalarımın bu adamın ölümüne ışık tutmasını, birilerinin on yıl önce çözdüğü bir şifreyi çözmekten daha çok tercih ederim."

"Ash böyle hissedeceğinizi düşünmüştü ama yine de bunu doğrudan sizden duymak güzel. Şimdi sorunuzun cevabına gelelim. Vigenère şifresi yaklaşık on yıl önce, benim zamanımdan önce bir kablo olarak hayata başladı. Kahire'de ortaya çıktı, ancak Kahire'nin bir aktarma istasyonu olarak hizmet vermiş olması ve asıl telgrafın bölgedeki daha küçük bir yerden gönderilmiş olması da mümkün."

Charlotte, Bancroft'un imparatorluğun dört bir yanındaki telgraf istasyonlarında ajanları olmasına şaşırıyordu.

Bir röle istasyonundaki operatör telgraf iskandilini dinler ve mesajı hat boyunca daha ileriye göndermeden önce klik sesi ve bip sesi gibi Mors kodunu yazardı. Bir mesaj iletildiğinde, operatörün elinde bir kopyası olurdu, bu da mesajı teslim etmeyi kolaylaştırırdı.

"Göndericinin adı Baxter, alıcının adı ise Belgravia'da küçük bir otelde ikamet eden C. F. de Lacy. Orijinal dosyadaki notlara göre, o zamanki sorumlular tarafından telgrafın aşırı güvensiz arkeologlar -ya da kendilerine arkeolog diyen ama sadece modern mezar soyguncuları olan adamlar- arasındaki bir iletişim olduğuna karar verildi."

"Yani kayıtları kontrol etmek için otele kimse gönderilmedi mi?"

"Sınırlı fonlarımız ve dolayısıyla sınırlı insan gücümüz var - aslında işimin çoğu daha fazla fon elde etmeye çalışmaktan ibaret. Talihsiz adamları hayal ediyorum

Şifre üzerinde çalışanlar, bunun yabancı bir devlet sırrı ya da tahta karşı alçakça bir komplo içermediği ortaya çıkınca büyük bir üzüntü duydular. Büyük bir arkeolojik keşif için gözlerin belgelerin üzerinde tutulmasını tavsiye ettiler. Ama anladığım kadarıyla kimse bu tavsiyeyi yerine getirme zahmetine girmemiş."

Her zaman Lord Bancroft'un küçük kardeşini, yanında kesinlikle güvenebileceği biri olsun diye işe aldığını düşünmüştü. Ama şimdi bütçeyle ilgili nedenler olup olmadığını merak ediyordu: Lord Ingram bir centilmen olarak, çektiği sıkıntılar için kendisine ödeme yapılmasını, hatta geri ödeme yapılmasını beklemeydi.

"Yani şimdi, on yıl sonra, herhangi bir şeyi ortaya çıkarmakta zorlanıyoruz. De Lacy'nin kaldığı otel? Otel sahibi sekiz yıl önce ölmüş. Bina satıldı ve bir apartman bloğuna dönüştürüldü. Eski otelin kayıtları imha edildi, bu nedenle gerçek adı bu olsa bile Bay de Lacy'nin izini sürmenin hiçbir yolu yok. Baxter hakkında daha da az şey biliyoruz. Astlarımız elimizde onlara ait başka kayıtlar olup olmadığını araştırıyorlar ama pek umutlu değiller."

"Lord Ingram ve ben olay yerine vardığımızda, mülkü koruyan bir polis vardı ve C.I.D. de olaya dahil olmuştu. Bu nasıl oldu?"

Bu evin ya da herhangi bir komşusunun kararlı sıradanlığı, bir polisin perdelerin arkasına bakmasına ilham vermemeliydi.

"Bunun nasıl ortaya çıktığı merak konusu. Bu sabah, en yakın polis karakoluna, bu adreste meydana gelen ve bir dizi masum ve çaresiz çocuğun karıştığı iddia edilen alçakça faaliyetlerle ilgili isimsiz bir not geldi."

Charlotte'un kulakları dikildi. Şehrin böyle bir olayla sarsılmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. "Sanırım polisler de atladılar."

"Gerçekten de," dedi Lord Bancroft, "karakoldan bir birlik binayı araştırmak için uçtu. Kapıyı kimse açmayınca arka taraftaki girişi zorla açmışlar. Evde ne çocuk varmış ne de daha önce evde bulunduklarına dair bir işaret; ama bir ceset en kötü teselli ödülü değildir."

Charlotte, eğer biri kötülüğün kanıtını arıyorsa, öyle olmadığını düşünüyordu.

"Polis etrafa baktı ve meseleyi polise devretmeye karar verdi. C.I.D. Müfettişi Treadles olay yerine geldi. Sen ve kardeşim olay yerine vardınız. Gerisini zaten biliyorsunuz."

"Hepsi değil. Müfettiş Treadles'ın gitmesi istendi mi?"

"Tabii ki hayır. Müfettiş Treadles davayla tamamen ilgileniyor. Cesedin adli tıpa götürüleceğine inanıyor. Ve öyle de olacak."

Ama önce siz bir bakın Bayan Holmes."

"Elbette. Ama devam etmeden önce, Simmons'ın hâlâ Leydi Ingram'a hizmet edip etmediğini söyleyebilir misiniz?"

"Annemin eski hizmetçisi Simmons mu? Evet, hala orada. Geçen yıl biraz parası oldu. Ona bir emeklilik hediyesi almanın zamanı geldi diye düşündük ama sonunda kalmaya karar verdi. Emekli olursa ne yapacağını bilemeyeceğini söyledi."

"Anlıyorum."

Lord Bancroft başını eğdi. "Simmons'ı aniden hatırlamanızın bir nedeni var mı?"

Charlotte başını salladı. "Hayır, hiçbir nedeni yok." Kaşlarını kaldırdı ama sadece "O zaman gidelim mi?" dedi.

Charlotte beş yaşındayken, neşeli tavırları ve hüzünlü gözleriyle yaşlı bir adam olan büyükbabası Holmes'ların evini ziyaret etti. Eklemlerindeki romatizmadan şikâyet etmekten hoşlansa da dinç bir adam olarak gelmişti. Bir hafta sonra yemek masasının üzerinde ölü olarak yatıyordu.

Charlotte gece geç saatlerde yemek odasına inip, her yemekten sonra kendisine portakallı bonbon veren adamın soğuk ve sert bedenini incelemişti. Göğsündeki daralmanın üzüntüden başka bir şey olmadığını anlaması için yıllar geçmesi gerekecekti. Ama ölülerden korkmadığını, yanan bir mumun ışığında hemen anlamıştı.

Şu anda tozlu bir çarşafın altında yatan adam, yaşlılığında, ailesinin yanında, rahat bir kuş tüyü şiltenin üzerinde hayata veda etme şansına sahip değildi. Bunun yerine boğulmuştu, hala genç olan yüzü çaresizlikten groteskleşmişti, sanki en sonunda bile hala böylesine kaba bir kaderle karşılaştığına inanamıyordu.

Büyütecini çıkardı.

"Bir bakabilir miyim?" diye sordu Lord Bancroft.

Ona uzattı. Büyüteç, yapraklar ve parşömenlerden oluşan ajurlu bir tasarıma sahip som gümüşten yapılmıştı. Ancak yakından bakıldığında yapraklı kıvrımların arasında gizlenmiş minik gümüş kekler, kekler ve kalıplanmış jöleler vardı.

Lord Bancroft, "Birkaç yıl önce kardeşimin keşif defterinde böyle bir büyüteç çizimi gördüğümü sanıyordum," dedi. "Bunu size o mu verdi?"

"Doğum günü hediyesiydi."

Lord Bancroft büyüteci birkaç kez çevirdi. "Bu nedir?" diye sordu, sapın ucundaki pek de etkileyici olmayan açık yeşil cam parçasını göstererek.

"Bana bir mozaikten alınmış bir tessera gibi görünüyor. Belki de Lord Ingram'ın çıkardığı bir şeydir."

"Çok eski olabilir - bir zamanlar küçük bir Roma bölgesinde kazı yapmıştı," dedi Lord Bancroft, büyüteci ona geri verirken gözlerinde spekülâtif bir parıltıyla.

"Pekâlâ o siteden olabilir, ona hiç sormadım," diye cevap verdi Charlotte, hem tamamen dürüst hem de tamamen kaçamak bir tavırla.

İlk bakışta, montaj için cilalanmış ve yuvarlatılmış bu küçük bulutlu cam parçasının, uzun zaman önce avludaki bir zemin mozaığının parçası olduğu bir Roma villasının kalıntılarından geldiğini fark etmişti.

İlk öpüştüğü yer.

Büyüteç şahsen ya da kurye aracılığıyla değil, posta yoluyla teslim edilmişti. Beraberinde gelen notta kendisine iyi dileklerde bulunuluyor ve cam tesseraya kesinlikle değinilmiyordu. İade notu da aynı derecede kısa ve bu konuda aynı derecede sessizdi.

Yine de bu, Lord Ingram ile kendisi arasındaki sonraki tüm etkileşimleri karakterize eden o yüklü sessizliklerin başlangıcı olmuştu.

Diz çöktü ve ölü adamı tepeden tırnağa inceledi, ellerine ve ayakkabı tabanlarına özellikle dikkat etti. Bay Underwood yardımsever bir şekilde onu ters çevirdi, böylece sırt tarafını inceleyebildi.

"Bu adamı çıplak görmek isterdim."

Bay Underwood biraz hırıltılı bir sesle Lord Bancroft'a baktı ve Lord Bancroft hiç şaşırılmış ya da korkmuş görünmeden, "Bayan Holmes'u memnun edecek misiniz, Bay Underwood?" dedi.

"Evet, lordum."

Bay Underwood ölü adamın giysilerini çıkarırken Lord Bancroft Charlotte'a, "Terzi etiketi aradık ama bulamadık," dedi.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Charlotte ayağa kalktı ve "Size zaten bildiğinizden daha fazlasını söyleyebileceğimi sanmıyorum Lordum," dedi.

"Peki benim zaten bildiğim şey nedir, lütfen söyleyin, Bayan Holmes?"

"Binada öldürülmediğini biliyorsunuz, en azından bu evin içinde. Bir boğuşma olmuş; tırnaklarının altında kan ve deri var, ayak tabanlarına toprak ve ot bulaşmış."

"Gerçekten de bu kadarını tahmin etmiştim."

"Kıyafetleri kalitesiz bir malzemeden, özensiz dikilmiş ve ona büyük geliyor. Ama bunların onun dünyadaki yerini göstermediğinden eminsiniz çünkü elleri beyaz ve yumuşak ve bu kaba giysiler beklediğiniz gibi kokmuyor.

"Merinos yününden yapılmış olan iç çamaşırlarına bakarak şüphelerinizi doğrulayabilirsiniz: hijyenik, rahat ve dış giysilerinin taşıdığı ya da taşımaya çalıştığı kaba görüntüyle tamamen çelişiyor. Aynı şey ısmarlama olmasa da mükemmel bir kalite ve işçiliğe sahip olan ayakkabılar için de geçerli."

"Aynen öyle. Şimdi, bana zaten bildiğimden daha fazlasını söyleyemeyeceğinizi söylediniz. Peki henüz neyi bilmiyorum?"

"Bu takım elbise ikinci el bir dükkandan alınmış -muhtemelen kendisini iyi niyetli olmayanlardan gizlemek için. Ve Kensington'daki ikinci el dükkânlarından değil, kendisine döküntüler verilen bir kadın hizmetçinin mallarını götürebileceği, Seven Dials ve benzeri semtlerde bulabileceğiniz türden bir dükkândan."

Parası azaldığında ve bir sekreterin üzerinde eğreti durmayacak giysiler aradığında, birkaç ikinci el mağazasına uğramıştı. Sorun, yarı düzgün giysilerin hâlâ çok pahalı olması ve daha ucuz olanların da paçavra gibi görünmesiydi.

"Bu işyerlerinin daha az prestijli olanlarına göz atma fırsatım oldu. Bu takım elbise birkaç kez yeniden satış mağazalarından geçti. Sol kolun içinde kahverengi iplikte yapılmış beş dikiş izi var. Sağ kolun içinde ise mavi iplikte yapılmış benzer üç dikiş izi var. Farklı mağazalar, gelen ürünleri işaretlemek için farklı renklerde iplikler kullanıyor; bu, bir ürünün ne kadar popüler olabileceğini takip etmelerine yardımcı oluyor.

"Peki bu özel parçayı bu kadar popüler yapan nedir ki sekiz kez bu tür yerlerden geçti? İnsan, dikişleri sökülmeden sekiz kez giyilemeyeceğini düşünüyor."

"Belirli koşullar altında bir giysinin kullanımı aşınma ve yıpranmaya fazla katkıda bulunmaz. Elbisenin önü serjden yapılmış, gördüğüm en iyi serj değil ama yeterince şık ve dayanıklı. Ancak arkası ... eğer öğütülmüş ve yeniden dokunmuş kalitesiz bir kumaş değilse çok şaşıırım."

"Sadece ön tarafı görünen bir takım elbise. Bana bunun fakirler için cenaze kıyafeti olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben de bu sonuca varırdım."

"Cesedimiz bir mezarı mı soydu o zaman?"

"Bu takım elbisenin kaç kez elden ele dolaştığına bakarak hayır diyebilirim. Ölen kişinin ailesinin para biriktirmek için elbiseyi çıkarıp dükkâna geri satmış olması oldukça muhtemel. Ya da mezar kazıcılar yapmış olabilir. Her iki durumda da, adamımızın cenaze kıyafeti giydiğinden haberi olmadığını tahmin ediyorum."

Sadece kehanete dönüşmesi için.

"Bana başka ne söyleyebilirsiniz, Bayan Holmes?"

"Duruma göre değişir lordum. Cüzdanını ve saatini ne yaptınız?"

"Üzerinde cüzdanı yoktu. Saati elimde." Saat Patek, Philippe ve Co. tarafından yapılmıştı. Mösyö

Patek, kurmalı anahtarları ortadan kaldıran sap kurmalı mekanizmayı icat etmişti. Şirket, Kraliçe'nin otuz beş yıl önce Londra'daki bir horoloji sergisinde kendisi ve Prens Albert için iki saat satın almasından bu yana tanınan bir isim olmuştu. Ve kaliteye olan bağlılıkları o zamandan beri azalmamıştı: Charlotte'un hafızası yanıltmıyorsa, saatleri Cenevre Gözlemevi'nde düzenlenen son yarışmada özel ödüle layık görülmüştü.

Bu saate çok iyi bakılmıştı ve ilk bakışta yeni gibi görünüyordu. Sadece büyüteçle yakından incelediğinde, düzenli olarak kullanılan herhangi bir eşya için kaçınılmaz olan, zamanın basit geçişiyle gelen küçük ezik ve çizikleri görebiliyordu. Önce arkasını, sonra da kadransları hareket ettiren hassas ve karmaşık dişli ve yay düzenini koruyan iç kapağı, küveti açtı. Ne arkada ne de küvette herhangi bir yazı vardı.

"Adamımız bir yetimdi."

"Saat size bunu söyleyebilir mi?"

"İlk güzel saatinizi nasıl buldunuz lordum?"

"Rahmetli babamdan bir hediye."

"İçinde bir yazı var sanırım?" "İtaatkâr
bir yaşam için bir öğüt."

"Bu kolayca seksen ginelik bir saat. Ve yirmi sekiz yaşlarında görünen adamımız, bu saat yapıldığında daha yeni reşit olmuş olmalı. Bu kadar genç olup da üzerinde yazı olmayan bir saat almak? Bu bana saati bir büyüğünün hediye etmesinden ziyade kendisinin satın aldığını düşündürüyor."

Lord Bancroft, "Eğer bu kendi seçimiye, gösterdiği özeni de açıklayabilir - bu bir erkek olarak yaptığı ilk önemli alışverişt, ömür boyu yanında taşıyacağı bir şeydi," diye düşündü. "Peki o zaman neden üzerine kendi baş harflerini koymadı?"

"Ben de bunu tuhaf buldum ve size bir neden sunamıyorum." "Saatten bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı.

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Şu anda, saat başka yararlı bir şey iletmiyor. Ancak size akıbeti hakkında bir mesaj bırakmaya çalıştığını söyleyebilirim."

"Nasıl?"

"Bay Underwood ceketin astarını çıkarmak için gerekli aleti yanında taşıyor mu?"

Bay Underwood yaptı; ışıktan parıltıyan bir çift küçük, keskin makas. Ucuz astar, özel bir şey göstermeyecek şekilde çıkarılmıştı. Ama Charlotte elini arkasındaki kaba, siyah çaputun üzerinde gezdirdi ve, "Ah, sanırım bunun ne olduğunu biliyorum. Mürekkebe batırılmış pirinç; sonra tek tek taneler kumaşa uygulanmış."

Pişmiş pirinç, herhangi bir yüzeye temas ettiğinde, kurudukça muazzam bir azimle yüzeye yapıştırdı. Pişmiş pirincin kurumuş taneleri çakıl taşları kadar sert ve neredeyse yok edilemezdi.

"Ceketin bir kopyasını çıkarmak mümkün mü?" diye sordu Charlotte. "Sanırım kabartma yazıyla karşı karşıyayız."

Bay Underwood görevi yerine getirdi, hareketleri hızlı ama hassastı. Charlotte ortaya çıkan kâğıdı inceledi ve mesajı yazdı.

De Lacy ve Baxter, Charlotte'u en başta evin yakınlarına getiren şifreli telgrafla ilişkilendirilen iki isim.

Lord Bancroft nefes verdi. "Bayan Holmes, bana yapacak çok iş verdiniz."

Sonra ona baktı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Lord Ingram Charlotte'a her zaman eşit davranmıştı. Ancak aralarındaki baē karmaşıktı, koşullar tarafından kısıtlanmış ve yıllar içinde yaşanan bir dizi anlaşmazlıkla yıpranmıştı.

Artık Lord Bancroft da ona bir eşit gibi davranıyordu. Charlotte'la uzun yıllara dayanan bir dostlukları yoktu ama geçmişin yüklerinden de kurtulmuşlardı.

Kesinlikle ilginçti.

Ona gülümsedi. "Bu abanızda size bol şans dilerim lordum. şimdi beni tren istasyonuna götürecek bir araba ayarlama nezaketini gösterirseniz, Bayan Watson'a çaya kadar evde olacaēıma söz verdim."

Dokuz

Bayan Holmes öğleden sonra salona girdiğinde Bayan Watson sandalyesinden fırlayarak, "ĐKte buradasın," diye bağırdı. "Nerelerdeydin?"

Bu soruyu sormak istememiKti -kesinlikle bu tonda değil. Bayan Holmes yetişkin bir kadındı ve ne Bayan Watson'ın çocuğu ne de onun çalışanıydı.

Ancak bu sabah parktan aniden ayrılması, sadece *dışarı çıktığını* belirten kısa notu. *Çay için geri döneceğim*, ve kek ve sandviç için asla geç kalmayan bir kadın olarak, söz konusu çaya tam üç çeyrek saat geç kalması-

"Lord Ingram'a kayıp olduğunuzu bildirmek için en yakın telefona koşmama beş dakika kalmıştı."

Bayan Holmes'a bir araba çarpmış ya da taksi parası çalınmış olabilirdi. Ama Bayan Watson'ı asıl korkutan olasılık, kendi ailesi tarafından alınıp bir vagona tıklmış ve bir daha haber alınamamak üzere taşraya gönderilmiş olabileceğiydi.

Bayan Watson gençken de böyle kaçırılmalar olmuştu. Hâlâ da oluyordu. Yargıç, jüri ve gardiyan gibi davranan aile olunca kim ne yapabilirdi ki?

Bayan Holmes kıpırdamadan duruyordu, etekleri kırıışmış, saçları nemden sarkmıştı. Gözlerini kırpmadan Bayan Watson'a baktı ve Bayan Watson genç kadının yüzünü hiç okuyamadığını fark etti.

Belirsizlik Bayan Watson'ın içini kemiriyordu. Çok mu tiz konuşmuştu? Gücenmiş miydi? Arkadaşlık sınırlarını aşmış mıydı?

"Özür dilerim hanımefendi," dedi Bayan Holmes yumuşak bir sesle. "Bu kadar geç kalmak istemezdim."

Bayan Watson'ın içini bir rahatlama kapladı, rahatlama ve endişesini daha güçlü bir şekilde dizginleyemediği için bir miktar utanç. "Hayır, özür dilemeliyim. Yaşlı bir endişeli gibi davrandığım için lütfen beni bağışlayın."

Bayan Holmes başını salladı. "Kısa bir süre tek başımaydım, bunun nasıl bir şey olduğunu unutmadım. Şu anda yaşadığım hayat bir lüks. Bu hayatı siz mümkün kılıyorsunuz hanımefendi. Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm ama benim için endişelenen birine sahip olduğum için üzgün değilim."

Bayan Watson, Bayan Holmes'un sadece bu andan bahsetmediğini fark etti. Aynı zamanda, Bayan Watson'ın o sırada farkında olmadan, Lord Ingram'ın emriyle ilk kez ona yaklaşıp yardım teklif ettiği gerçeğinden de söz ediyordu.

Ve Bayan Watson'ın bunun ortaklıklarına ve dostluklarına olan bağlılığını etkilemediğini bilmesini istiyordu.

"Oh, geri döndünüz, Bayan Holmes!" Penelope fırlayarak odaya girdi. "Nasılsınız?"

Hepsi oturdu. Bayan Holmes hemen sohbeti Penelope'nin o gün de Blois hanımlarıyla neler yaptığına çevirdi. Bayan Holmes dikkatle dinlerken Penelope küçük maceralarını memnuniyetle anlattı. Penelope'nin gününü daha önce dinlemiş olan Bayan Watson, bir yabancıнын bu kadar çabuk bir şekilde varlığının ayrılmaz bir parçası haline gelebildiğini ve tanışmalarından önce nasıl yaşadığını hatırlamakta zorlandığını düşündü.

Hizmetçilerden biri olan Polly çay tepsisiyle geldi. Genellikle Bay Mears çaya katılırdı ama bir yeğenin düğünü ve torununun vaftiz töreni için Gloucestershire'daydı ve Salı günü geç saatlere kadar dönmesi beklenmiyordu.

"Bu, Bay Finch'in tatilden döndüğünü doğrulamak için Çarşamba gününe kadar beklememiz gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu Penelope, herkesin yerine dökerek.

Bayan Holmes, "İki gün daha fazla fark yaratmaz," dedi.

Bayan Watson keşke o kadar mesafeli olabilseydi. Leydi Ingram'ın aramasından bu yana geçen her gün ona dünyanın bir yaşı gibi geliyordu ve nasıl daha çabuk haber alabileceklerini giderek artan bir aciliyetle merak ediyordu. Yanında çalışan başka bir adam daha vardı. Ne yazık ki, seyisi ve arabacısı Lawson aktör değildi. Rosie ve Polly'ye o bölgede hizmet veren birini tanıyıp tanımadıklarını sorabileceğini düşündü ama bu yönden işe yarar bir cevap gelme olasılığı çok düşük görünüyordu.

"Bir fikrim var," diye açıkladı Penelope.

Bayan Holmes sandviç tabağını ona doğru kaldırdı. "Dinleyelim bakalım." "Teşekkür ederim," dedi Penelope, parmak sandviçlerden üçünü alarak. "Şu anda

Matmazel de Blois, Paris'te insanların doktora gitmeye ya da ilaç almaya paralarının yetmediği semtlere ziyaretler düzenliyor. Ama aynı zamanda varlıklı bölgelere de gidip hizmetli kadınlarla konuşuyoruz. Büyük konaklarda, ayarlamaları yapması için önce evin hizmetçisini çağırırız. Ancak daha küçük bir eve, eğer çok meşgul olmadıkları bir zamanda varırsak, herkesle hemen bir fincan kahve eşliğinde konuşabiliriz."

Bayan Holmes, "Benzer bir ziyareti Bayan Woods'un personeline de yapmamızı mı öneriyorsunuz?" diye sordu.

"Bunun bize Bay Finch hakkında Bay Mears'ın avukat gibi davranarak yapacağı bir aramadan daha sağlam bir istihbarat vereceğini söyleyebilirim. Yalan söylememe bile gerek yok. Tam olarak olduğum kişi olacağım, tatilde biraz iyilik yapmaya çalışan bir tıp öğrencisi. Ve aynı sokakta birden fazla evi ziyaret edebilirim, böylece Bayan Woods evinin seçildiğini hissetmez."

Bayan Watson bu sevgili çocuğa, onun canlı özgüvenine, yaramaz cüretkârlığına baktı ve endişelendi. Leydi Ingram'ın kalp kırıklığı ve Lord Ingram'la ilgili durumun ahlaki bataklığı bir yana, Penelope için bu hâlâ eğlence ve oyundan ibaretti. Ama Bayan Watson bir davanın ne kadar çabuk merak uyandırıcı olmaktan çıkıp tehlikeli bir hal alabileceğini görmüştü.

Penelope'nin danışman dedektiflik işine hiç karışmasını istememişti. Ama kız artık bu işin içindeydi ve Penelope'nin kanatlarını kırmak istemiyordu, tıpkı Bayan Holmes'un uzun süreli yoklukları onu ne kadar tedirgin etse de, onun hareket özgürlüğünü kısıtlamak istemediği gibi.

"Bu iyi bir fikir," dedi. "Ama tek başına gitmemelisin. Ben de seninle geleceğim."

Çayın geri kalanını yarı-aldatmacalarının ayrıntılarını planlayarak geçirdiler. Sonunda Bayan Holmes'un da onlarla gitmesine karar verildi, ama kılık değiştirerek. "Yine de bir noktada Bay Finch'i şahsen ziyaret etmeniz gerekebilir," diye belirtti Bayan Watson. "Hizmetkârların sizi hem servis kapısından hem de ön kapıdan girerken görmemeleri daha iyi olur, şüphelenmelerine yol açabilir."

Posta geldiğinde Penelope'ye diğer arkadaşlarından ve sınıf arkadaşlarından gelen bir yığın mektup görüldü. Memnun olan Penelope, yığınla yazışmanın içinde yuvarlanmak için izin istedi. Bayan Holmes ise hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bir mektup mu bekliyordun?"

"Kız kardeşimden bir süredir haber alamıyorum," dedi Bayan Holmes. "Onu Salı günü gördüm. Ve ondan Leydi Ingram hakkında benim için biraz istihbarat toplamasını istedim. Ama bana yazmak için bunu başarana kadar beklemek Livia'nın yapacağı bir şey değil."

Sessizliğe gömüldü, sonra üstü kapalı bir şekilde mırıldandı: "Bazen çok fazla şey söylüyorum, özellikle de gündeme getirilmemesi daha iyi olan konularda."

Bayan Watson, Bayan Holmes'tan kendisini açıklamasını isteyip istemeyeceğini düKünürken, Holmes içini çekti. "Her neyse, size söylemem gereken bir şey var hanımefendi, Sophia Lonsdale'le ilgili bir şey."

Bayan Watson nefesini içine çekti. "Ondan bir daha o isimle bahsetmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Bayan Holmes gibi Sophia Lonsdale de, bir nesil önce de olsa, patavatsızlıkları yüzünden sosyetenin sürgün edilmişti. Yurtdışından İngiltere'ye dönmüş ve Sherlock Holmes'a danışmıştı. Ve *bu*, kimsenin öngöremeyeceği bir dizi olaya yol açmıştı.

Dünya, Sophia Lonsdale'in yıllar önce öldüğüne ve Charlotte'a takma bir isimle geldiğine inanıyordu. *L'affaire Sackville*'in sonunda Bayan Watson ve Bayan Holmes, Sophia'nın kendi ölümünü sahnelemek için önemli ve umutsuz bir nedeni olması gerektiğine karar vermişlerdi ve gerçek adını ortalığa saçarak onun güvenliğini tehlikeye atmayacaklardı.

"Kendini ele vermemiş olmasına şaşıyorum," diye düşündü Bayan Holmes. "Hareket biçimi, konuşma ya da el yazısı kadar tanınabilir olabilir. Burada, dahil olduğunu belli etmeden hedeflerine ulaşmaya çalışan bir kadın var. Ya kocası gazete haberlerini gördüyse, ana taraflardan birinin yakın arkadaşı olduğunu hatırladıysa ve onun da bir rolü olabileceğinden şüphelendiyse?"

"Onun öldüğünü düşünen koca mı?"

"Ya onun ölümünün bir oyun olduğunu zaten biliyorduydu?"

Bayan Watson gerildi. "Ondan haber aldınız mı, Bayan Holmes? Başı dertte mi?"

"Ondan hiç haber almadım ama Lord Ingram'ın hafta başından beri birinin -ya da birden fazla kişinin- evinizi izlediğine inanmak için sebepleri var."

Sherlock Holmes'un hizmetlerini halka sunması Bayan Watson'ın fikriydi. Son derece muhteşem bir fikir olduğuna inanıyordu. Ama bütün muhteşem fikirler kaçınılmaz dezavantajlarıyla birlikte gelir. Esas olarak sürükleyici ve ödüllendirici olan bu girişim, zaman zaman biraz sıkıntılı da olmuştu.

"Bunu size söylemedim," diye devam etti Bayan Holmes, "ama Sackville vakasından sonra Somerset House'a gittim ve evlilik kayıtlarına baktım, çünkü kocasından kaçma arzusu sahte ölümünün en olası nedeni gibi görünüyordu. Adı Moriarty. Lord Ingram'a yazdım ve bu adam hakkında bir şey bilip bilmediğini sordum.

"O da Lord Bancroft'a sormuş. Ona göre Lord Bancroft bu ismin geçmesinden rahatsız olmuş ve Lord Ingram'ı Moriarty ile herhangi bir işe karışmaması konusunda kesin bir dille uyarmış."

"Ve siz de evi izletenin bu Moriarty olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bana en mantıklı hipotez bu gibi görünüyor."

Bayan Watson, Bayan Holmes'un devam etmesini bekledi. Bir süre sonra Bayan Holmes'un *kendisinden* bir tepki beklediği anlaşıldı.

Sophia Lonsdale'in onlara verdiği takma adı kullanarak, "Umarım güvende kalır, Bayan Marbleton," dedi.

Bayan Holmes onu inceledi. "Kendiniz için endişelenmiyor musunuz?"

Bayan Watson cevap vermeden önce başını salladı. "Elbette, ne düşünüyordum ki? Sen öncelikle başkaları için endişeleniyorsun."

"Fedakârlıktan değil, dikkatinizi çekerim. Başkaları için endişeleniyorum çünkü hayatın kucaklarına bıraktığı zorluklarla baş edip edemeyeceklerini bilmiyorum. Bana gelince..." Bayan Watson omuz silkti. Yeğeni büyümüşü, eşi ölmüşü, vasiyetinde hizmetçilerine bakılacağı yazılıydı. Sophia Lonsdale'in kocasının bir süreliğine kapılarına göz kulak olmak istemesinin onun için ne önemi vardı ki? "Seni ya da Penelope'yi etkilemediği sürece."

"Ne Bayan Redmayne'e ne de bana bir şey olmayacağını umuyorum. Ya da bu konuda size." Bayan Holmes bir süre sessiz kaldı, doğal alışkanlığı gibi görünen zengin sessizliği değil, düşünceli bir sessizlik. "Bunun için minnettarım, çünkü siz vazgeçilmez bir danışmansınız."

Bayan Watson kendisi için biraz üzülyordu. Dul kalmıştı, hayatının sonbaharında, tek yakını yılın büyük bir bölümünde uzaktaydı. Ama Bayan Holmes'un sözleriyle içine öyle bir sıcaklık yayıldı ki, sanki bir damla güneş ateşi yutmuş ve şimdi içinden parlıyordu. Doğru, hayatının sevdiği bazı evreleri sona ermişti ama Bayan Holmes'un gelişiyile yepyeni bir pencere açılmıştı. Ve yıllarını özenle geçirmiş biri için sonbaharın kıtlık ya da pişmanlık değil, hasat ve kutlama mevsimi olması gerekiyordu.

Bir santim öne eğildi. "Bir saatiniz var mı Bayan Holmes?"

Charlotte meraklanmıştı. Bayan Watson sadece bir saatini değil, aynı zamanda yanında rahat hareket edebileceği giysiler olup olmadığını da sormuştu. Tenis kıyafeti Londra sezonu için yanlıĞlıkla paketlenmiÇti - tenis taÇrada oynanan bir oyundu- ve bavulda kalmıÇ, sürgüne onunla birlikte gelmiÇti.

(Gardırobu sadece bir eğlence kadını dışında kimsenin işine yaramayacak kıyafetlerden oluştuğı için tenis kostümleri ya da akşam yemeğı elbiseleri getirmesinin bir önemi yoktu. Bavuluna ne kadar çok parça doldurabilirse, son çare olarak satabileceğı o kadar çok mal varlığına sahip olabileceğini düşünmüştü).

Bayan Watson, bir zamanlar Bayan Redmayne'in çocuk odası olan büyük ölçüde boş odada, dar bir bluz ve dizlere doğru daralmayan bir etekle onu bekliyordu. "Daha önce, taşrada büyüdüğünüz için ateşli silahların kullanımına aşına olduğunuzu düşünmüştüm. Ama öyle misiniz Bayan Holmes?"

Charlotte başıyla onayladı. Holmes'ların kendilerine ait bir oyun parkları yoktu ama anne ve babası hemen her sonbaharda bir atış partisine davetiye almayı başarırlardı. "Av tüfekleri, evet. Tüfekler de, hedef atıcılığı için. Bir keresinde babam tabancasını ateşlememe izin vermişti."

"Mükemmel. Ancak Londra'da ya da başka bir yerde tüfekle dolaşmanız pek mümkün değil. Ama bir hanımefendinin elinde genellikle bir şemsiye olur, bu da işinizi görür."

Bayan Watson Charlotte'a bir baston uzattı. "Bu bir güneş şemsiyesi değil tabii ki. Ama şemsiyelerimi çok severim, eminim siz de seviyorsunuzdur, ortada bir tehlike yokken onları bu kadar hırpalamak istemem. Öte yandan bastonlar dayak yemeye dayanıklı, sağlam şeylerdir.

"Büyükbabam bir eskrim ustasıydı. Yaşlılığında bir süre bizimle yaşadı ve kız kardeşimle bana *canne de combat* öğreterek kendini eğlendirdi. Londra'ya kendimi savunma yeteneğime güvenerek geldim. Ama biri beni arkamdan ilk kez yakaladığında donup kaldım. Tüm kılıç talimlerim bir şekilde stilize edilmişti - *garde, prêts, allez* ve diğer şeyler. Ama gerçek hayatta kimse sizin uygun duruşta olmanızı beklemes ve size sadece önden saldırmaz.

"O halde istediğiniz şey, o felç anını mümkün olduğunca çabuk atlatmak için kendinizi eğitmek, dirseğinizi saldırganın böbreğine saplamak ve o bir an için gevşerken, arkanızı dönüp ona olabildiğince sert vurmak, darbeyi bileklerinize vurarak değil, tüm vücudunuzu darbenin arkasına koyarak oluşturmaktır."

Charlotte elindeki bastonun dengesini test etti. Malakkadan yapılmıştı, hafif ama sağlandı. "Bu Moriarty ile ilgili değil, değil mi hanımefendi? Ajanlarının beni sokaklardan kaçırmaması mümkün değil."

"Hayır," diye itiraf etti Bayan Watson. "Kendinizi her ne kadar özgür bir kadın olarak görseniz de, Bayan Holmes, hâlâ ailenizden kaçan birisiniz."

"Demek babamı olabildiğince sert bir şekilde dövmemi öneriyorsun."

"Ya da onun ajanları - elbette kraliçeyi ve ülkeyi düşünürken."

Charlotte gülümsemekten kendini alamadı. "Sizi arkadan yakalayan ikinci adam için üzülüyorum hanımefendi."

Bayan Watson göz kırptı. "Birincisi için de üzölmelisin. Parmaklarından birini kırdım."

Bayan Watson temel duruşlarla başladı. "Nasıl duracağınızı öğrenmelisiniz ki sabit ve yere bağılı olasınız - ve herhangi birinin kenara itmesi veya aşağı itmesi zor olsun."

Pozisyonlar Charlotte'un bacaklarını, balo salonunda birkaç tur atmaktan daha yorucu bir şey yapmak zorunda kalmayan bacaklarını ağrıttı.

Bayan Watson, "Şimdi en önemli şey silahınızı elinizde tutmanız," diye uyardı.

Charlotte elindeki bastonu daha sıkı kavradı. "Şimdi bunu savuştur."

Charlotte Bayan Watson'ı engellemek için sopasını kaldırdı. Bayan Watson'ın ne yaptığından emin değildi ama sopalar birbirine çarptı ve Charlotte'un bildiğı bir sonraki şey, sopasının odanın bir ucundan öbür ucuna uçtuğı - neyse ki seyrek döşenmiş bir odaydı- ve şiddetli bir şangırıtıyla şömineye çarptığı oldu.

Ve eli temastan dolayı acı verici bir şekilde titredi. "Ow!"

Bayan Watson tısladı. "Silahınızı tutmadınız, Bayan Holmes."

Charlotte sopasını geri aldı. "Ölümüne tuttuğuma yemin edebilirim."

"Kabul edelim ki, ortalama bir saldırgan rakibini silahsızlandırmanın pek çok zekice yolunu bilmiyor olabilir. Ama siz kaldıraçtan yararlanmadığınız sürece, bir adam üstün gücüyle sopanızı yere düşürebilir. Silahınız konusunda daha yetkin olmalısınız Bayan Holmes."

Ve daha yetkin hale gelmek hoş bir süreç değildi.

"Aman Tanrım." Charlotte çeyrek saat sonra oflayıp puflamaya başlamıştı bile. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Gelin, Bayan Holmes. Bunu Maksimum Tahammül Edilebilir Çenelerin gelişini engellemek olarak düşünün. Egzersiz yaptıktan sonra iştahınızı daha özgürce tatmin edebilirsiniz."

Charlotte nefes nefese kaldı. "Bu durumda, biraz daha irade gücü bulabilirim."

Saatin dolmasına on dakika kala Bayan Watson Charlotte'a acıdı ve o günkü seansın bittiğini ilan etti. Charlotte duvara yaslandı. Kolları ağrıyordu, sopayı tutmayan kolları bile. Bacakları ağrıyordu. Tüm vücudu ağrıyordu.

"Ve yarın sabah daha kötü ağrıyacaksın." Bayan Watson sırttı.

Charlotte inledi.

"Bayan Holmes," dedi Bayan Watson, daha hızlı nefes almadan, "bana bu evin gözetlendiğini söylediğinizde, Lord Ingram'ın gözlemlerinden bahsetmişsiniz. Onun aramalarını kaçırdım mı?"

"Hayır, her iki gün de gelmedi, ancak bu sabah ön kapıdan çıkarken onunla karşılaştım."

"Ama her iki seferde de bizi mi aramak istedi?"

Charlotte tereddüt etti. "Öyle olduğunu düşünmek mantıklı olur."

Bayan Watson'ın sesi gerginleşti. "Karısının Sherlock Holmes'u ziyaret ettiğini öğrendiği için olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Charlotte mendiliyle ensesini sıvazladı ve başını salladı. "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var. Lord Bancroft evlenme teklif etti."

Bayan Watson'ın çenesi gevşedi. Sonra neşeli bir kahkaha attı. "*Bunun* olacağını hiç tahmin etmemiştim. Yani, adam yeterince tuhaf, ama gelenekleri bu derece çiğneyebileceğini düşünmemiştim. Ama evlilik konusunda bu kadar zevkli olması onun hakkındaki görüşlerimi iyileştirdi.

Beklentiler. Yanlış hatırlamıyorsam bu size ilk evlenme teklifi değil, değil mi?"

"Hayır."

"Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyorum." Sonra yüzü düştü. "Tanrım, bunu ciddi ciddi düşünüyorsun."

"Yapmalıyım." Bernadine, Charlotte'un onu hiç görmediği kadar boş ve tepkisizdi. Livia bile ne kadar hassas ve kırılgan olsa da hayatın zorluklarıyla başa çıkma konusunda çok daha donanımlıydı. "Utanç verici durumum ailemdeki herkes için, ama özellikle de kız kardeşlerim için işleri zorlaştırdı. Evlilik beni onlara bakmam için yeterince 'kurtaracak'. Ve eğer Lord Bancroft bana yeterince özgürlük ve entelektüel teşvik garantisi verirse, ki bunu yapmaya oldukça meyilli görünüyor, o zaman bunu her yönüyle değerlendirmeliyim."

"Lord Ingram bu konuda ne düşünüyor?"

"Ona sormadım," diye mırıldandı Charlotte. "Ama Lord Bancroft'a bu fikri o verdiyse hiç şaşırmam."

Müfettiş Treadles eve neredeyse eşiyle aynı zamanda geldi.

"Merhaba, Müfettiş." Evlerinin kapısında karşılaştıklarında Alice gülümsedi. "Eve hoş geldiniz. Uzun bir gün müydü?"

Nefes verdi. "Ve nasıl. Tuhaf yeni bir vaka. Adam öldürülmüş, tamam ama kim olduğu ya da neden öldürülmek istendiği konusunda hiçbir fikrimiz yok. MacDonald'a eşkâle uyan birinin kayıp olarak bildirilip bildirilmediğini araştırmasını söyledim ama bu biraz zaman alabilir."

"Sen her zaman erkeğini bulursun," dedi karısı.

Yapmıştı ama yardım almadan yapamazdı. Ölü adamın başında durmuş, durum karşısında şaşkınlık içindeyken, Sherlock Holmes'un gözlem gücüne sahip olmayı dilemişti. O da bir bakışta bir kurban hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilebilirdi.

Alice'i yanağından öptü ve pek inandırıcı olmasa da, "Teşekkür ederim hayatım," dedi.

Kayınpederinin düğün hediyesi olan eve girdiler. Böyle güzel bir evde kendi geliriyle yaşayabilmek için yıllık üç yüz sterlinlik bir konut ödeneğiyle komiserlik pozisyonuna yükselmesi gerekecekti.

"Neredeydin?" Neredeyse akşam yemeği vaktiydi ve Alice'in bu kadar geç saatlere kadar dışarıda olmasına alışık değildi.

"Kardeşimin evinde." İ ekti. "Barnaby'yi çok kısa bir süre gördüm, morfinin etkisindeydi. Ama Eleanor dehşet içinde. Barnaby ona sorununun ne olduğunu söylemiyor ve Dr. Motley'nin de kimseye bir şey söylemesini yasakladı.

"Elbette ..."

"*Ben* yle düşünmüyorum. Ama Eleanor onu hasta eden şeyin tam da bu olduğuna inanıyor - bir yerden kapmış ve ona da bulaştırmış. Ona Barnaby'nin Fransız hastalığından kendisinden daha çok korktuğunu anlatmaya çalıştım ama kendini kaybetti. Sonunda onu sakinleştirmek için biraz afyon vermek zorunda kaldım - ve böylece gidebildim."

Başını iki yana salladı. "En azından Eleanor'un iyi olduğundan emin olmak için onları tekrar aramam gerekecek."

Treadles'ın aklına bir düşünce geldi. "Barnaby'nin kısa sürede iyileşeceğine eminim. Ama ya bir şeyler ters giderse, Cousins Manufacturing'e ne olacak?"

"Oh, er ya da geç iyileşeceğinden şüphem yok." Alice kaşlarını çattı.

"Babamın vasiyetini okumayalı uzun zaman oldu. Ama doğru hatırlıyorsam, eğer Barnaby erkek çocuğu olmadan ölürse, şirket bana kalacaktı."

Robert ve Alice Treadles gibi Barnaby ve Eleanor Cousins'in de çocuğu yoktu.

Hem ana rahminde hem de dış dünyada hayatta kalabilen hiç kimse yoktu.

PAZAR

Charlotte kaçtığından beri Livia, sosyetenin önde gelen dedikoducuları Avery ve Somersby hanımlar tarafından bitmek bilmeyen bir sorgulama altındaydı. Bayanlardan biri ya da her ikisi birden Livia'nın omzuna dokunarak skandal yaratan küçük kız kardeşinden haber alıp almadığını soruyordu.

Ama Livia *onları* bulmak istediği anda ortadan kayboldular.

Ya da en azından öyle hissediyordu.

Hatta annesine dedikoducuların şehri terk edip etmediğini bile sormuş, ancak kendisine aptal olduğu söylenmişti. "Herkes hâlâ Londra'dayken neden gitsinler ki? Ayrıca, onları dün gördüm."

Leydi Holmes bir gün önce baş ağrısı çekmiş, bunun için afyon ilacı almış ve bütün gün yatağından çıkmamıştı.

Ama Livia tartışmadı. Annesiyle tartışmak tuğladan bir duvarla tartışmak gibiydi. Aslında daha da kötüydü - en azından insan tartışmadan yorulduğunda tuğla duvarı tekmeleyebilirdi.

"Seni aptal kız," diye tısladı Leydi Holmes birden. "Onları neden gündeme getirdin? Onları sen çağırdın."

Livia dedikoducu hanımların yerini hemen tespit edemedi. Ancak annesi kaçtıktan sonra onları Yuvarlak'ın karşı tarafında gördü.

Pond. Onu aynı anda gördüler ve hemen ona doğru yöneldiler.

Oturduğu yerden yaklaşık yirmi metre uzaklaştıklarında bir mucize gerçekleşti. Genç adam, *onun* genç adamı, yürüyüşe çıktı ve yandaki banka oturdu.

Bu kadar şanslı olamaz, değil mi? Hayır, o olamaz. Asla olamaz. Bazı insanlar ödüller kazanır. Bazılarının sevgi dolu ebeveynleri vardı. Bazıları yağmur yağmadan önce eve varır ve güneş tekrar gökyüzünde parlayana kadar hiçbir yere gitmeye ihtiyaç duymazdı. Livia her zaman üzerine yağmur yağan, eteği sıkma makinesinde parçalanan, son kepçe punçu alacak kişinin arkasında sıraya giren kişiydi.

Ama işte pazar takımıyla karşısındaydı, düzgünce giyinmiş ve şıktı, ama onu kuşkulandıracak kadar da şık değildi. Tanrım, sakalında ve saçında da kırmızımsı bir ipucu var mıydı? Kızıl saçlıları hiç düşünmemişti ama hepsi ona benzeseydi dünyadaki varlıklarını mutlulukla överdi.

Parka özellikle onu aramak için gelmiş olması mümkün müydü - bir şekilde ihtimaller dahilinde miydi? Ne de olsa, geçen Pazar günü yolları ilk kez kesiştiğinde aynı genel alanda bulunmuşlardı.

"Bayan Holmes, tam da görmek istediğimiz kişi!"

Leydi Avery ve Leydi Somersby'ye lanet olsun. Geçen Pazar annesinden gelen en ufak bir kıpırtıda oradan ayrılmıştı. Bu kez de etrafının sarıldığını görünce yine ortalıkta görünmeyecekti.

Dedikoducu kadınların sorularını geçiştirdi, yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. İki soru. Üç soru. Beş soru.

Hâlâ oradaydı.

Biraz rahatladı. Yedi soruyu yanıtladığında ve adam hâlâ yerinde durduğunda, başı dönmeye başladı.

Sonra orada başka bir sorguya daha katlanmak için bulunmadığını hatırladı: Charlotte tarafından Leydi Avery ve Somersby'den cevaplar almakla görevlendirilmişti. Ama bunu yapmak için açıkça entrikalar çeviriyormuş gibi görünmeden konuyu Leydi Ingram'a nasıl yönlendirecekti?

Daha küçük bir mucize gerçekleşti ama yine de bir mucizeydi: Leydi Ingram, yanında çocukları, kayısı rengi bir yürüyüş elbisesi ve ona uygun bir şemsiyeyle görüntüye girdi.

"Oh, Leydi Ingram," dedi.

"Demek öyle," diye mırıldandı Leydi Somersby.

Charlotte son zamanlarda dedikodu konusu olmuştı ama Lord ve Leydi Ingram, sosyetenin en beğenilen genç çiftinden en yabancılaştırmış olanına kadar yıllardır spekülasyonlara konu olmuştı. İşin içinde bu kadar güzellik, zenginlik, prestij ve -en azından başlangıçta- aşk olunca, herkes neyin yanlış gittiğini bilmek istiyordu.

Leydi Ingram başıyla onayladı ama geriye doğru eğilmiş omuzları yalnız kalmak istediğini açıkça belli ediyordu. Livia, Leydi Avery ve Leydi Somersby onaylayarak karşılık verdiler ve Leydi ile çocuklarının gözden kayboluşunu izlediler.

Livia bu fırsatı kaçırmadı. "Bazen neyi merak ediyorum biliyor musunuz? Lord Ingram'dan önce başka biri olup olmadığını merak ediyorum. Bu her şeyi açıklayabilir, değil mi?"

"Benim için değil," dedi Leydi Somersby. "Onu hiç polo oynarken gördünüz mü? Ben Leydi Ingram'ın yerinde olsaydım, Lord Ingram'ı polo midillisi üzerinde gördüğüm anda kimi hayal ettiğimi anında unutturdum."

"Ah, seni yaramaz yaşlı kadın," dedi kız kardeşi.

"Teşekkür ederim, hayatım." Leydi Somersby içtenlikle güldü. "Bununla birlikte, haklı olduğunuza inanıyorum, Bayan Holmes. Leydi Ingram'ın ilk çıkışını yapmadan önce oldukça uygunsuz bir genç adamla evlenmeyi umduğunu duyduk, kişisel nitelikleri açısından değil, ama düzensiz ebeveynlik nedeniyle uygunsuz."

"Şaşırdım," dedi Leydi Avery. "Leydi Ingram'dan hiç şüphelenmemiştim. Bana her zaman bakışları aşağı değil, yukarı bakan biri gibi gelmiştir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Livia genç adamı tekrar kontrol etmek istiyordu ama o ve dedikoducu hanımlar Leydi Ingram'ın gidişini takip etmek için hep birlikte dönmüşlerdi ve şimdi o da arkasındaydı - tabii hâlâ oradaysa.

Kendisini nasıl kurtarabileceğini düşünmeye başladı, ama -mucizeler hiç bitmeyecek miydi- hanımlar konuşmak istedikleri başka birini gördüler ve aceleyle izin istediler.

Olduğu yerde durmuş, sabırsızlıkla gözden kaybolmalarını bekliyordu. -Charlotte'un skandalı hâlâ tazeyken, Livia onu bir erkeğin peşinden koşarken görmelerini istemiyordu.

Dedikoducu kadınlar tam anlamıyla gittiği anda, arkasını dönmeden birkaç adım solundan adamın sesi geldi. "Hiç gitmeyecekler sandım."

Livia kalbindeki sarsıntıyı başının arkasında nabız gibi atan bir his olarak hissetti. "Ben de," diye cevap vermeyi başardı.

Ama şimdi adamın kendisiyle konuşmadan gitmeyeceğini bildiğinden, durumla ilgili kuşkuları olmadığını fark etti. Londra dört milyon insanın yaşadığı bir şehirdi. Aynı yabancıyla kısa bir süre içinde üç kez tesadüfen karşılaşmak? İkinci karşılaşmaları hâlâ bir tesadüf olarak açıklanabilirdi. Ama bu seferki? Hayır, bunun olmasını istemişti.

Yabancılar, özellikle de iyi giyimli, iyi konuşan ve beyefendi gibi görünen yabancılar, Leydi Holmes tarafından ciddi bir tehlike olarak görülüyordu. *Alçaklar ve servet avcıları, hepsi birden*, derdi sık sık. Livia onun bu endişesiyle gizlice alay etmişti: Ailenin aslında ne kadar az servete sahip olduğu düşünülürse, bir servet avcısının Holmes kızlarının peşine düşmesi için özellikle beceriksiz olması gerekirdi.

Genç adamın bir servet avcısı olduğunu düşünmüyordu. Ama bu noktada onun ne istediğini merak etmemesi aptallık olurdu.

"Yürüyüşe çıkmanızı ve belki biraz sohbet etmenizi isteyebilir miyim?" diye sordu.

Bu tehlikeli bir öneriydi. Tanıştırılmamışlardı. Onunla yürüyüşe çıkmak . . . Charlotte'un skandalından önce bile Leydi Holmes, Livia'yı böyle bir ihlalden dolayı akşam yemeği yemeden içeri tıkarı.

Ama Livia şu andan itibaren, Charlotte olmadan, hatta Mott gibi bir müttefiki bile olmadan ülkede sekiz ay geçirecekken, onunla her türlü teması reddetmeye hazır değildi. Bir sonraki en iyi hareket tarzı ayrıntılı sorular sorması olacaktı.

Ve onun cevaplarının samimiyetini ve meşruiyetini doğru bir şekilde değerlendirebilmesi için dua edin.

"Evet," dedi ona dönerek, sıcak gözlerini ve parlak gülümsemesini görünce kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. "Hem yürüyüşe hem de biraz sohbe etevet."

PAZARTESİ

İşin tuhafı, Charlotte Bayan Watson'ı gözetim altında oldukları konusunda uyardıktan sonra gözetim ortadan kalkmıştı. Dikkatle gözlemler,

Ama hiç kimse ne Bayan Watson'ın evinin ne de 18 Yukarı Baker Sokağı'nın çıkışlarının yakınında gereksiz yere dolaşmıyordu.

Yine de Pazartesi günü Charlotte takip edilmediklerinden emin olmak için ekstra dikkat göstermiş, de Bloise'ların oteline girip farklı bir sokaktaki servis kapısından çıkacak kadar ileri gitmiştir.

Üç kadın Bayan Redmayne'in tavsiyesi üzerine Bayan Woods'un servis girişini çalmadan önce diğer iki evi ziyaret etti. Kapıyı gergin görünümlü genç bir kız açtı.

"İyi günler," dedi Bayan Redmayne sıcak bir sesle. "Ben Bayan Hudson ve bu da teyzem Bayan Hudson. Londra Üniversitesi'nde tıp okuyorum. Müfredatımızın bir parçası olarak tıbbi bilgileri yaymamız ve yanlış bilgilerle mücadele etmemiz gerekiyor, özellikle de başka türlü doktorlara erişemeyecek olanlar arasında. İçeri girip personelle konuşabilir miyim?"

Kız kararsızca arkasına baktı. "Bayan Hindle'a sorayım."

Kapıyı kapattı ve kapı bir dakika sonra kırk yaşlarında, iri kemikli, canlı bir kadın tarafından tekrar açıldı.

Bayan Redmayne elini uzattı. "Siz Bayan Hindle olmalısınız."

"Öyleyim, peki siz kimsiniz?"

Bayan Redmayne kendini ve Bayan Watson'ı tanıttı ve amacını tekrarladı.

"Bir kadın doktor mu? Ben olacağım."

"Bir kadın doktor adayı, hala tıp fakültesindeyim. İçeri girmek için izninizi alabilir miyim? Sağlığınızla ilgili her türlü sorunuzu yanıtlamaktan ve yanımda getirdiğim tedavileri uygulamaktan memnuniyet duyarım. Elbette ücretsiz, hepsi programımızın bir parçası."

Ödemesi gerekmeyen ilaçların sesi Bayan Hindle'a açıkça cazip gelmişti. Ama henüz ikna olmamıştı. Charlotte'u işaret etti. "Peki o kim? Hem de bir kadın doktor?"

Kahverengi peruklu ve gözlüklü Charlotte yüzünü yana çevirmişti.

Bayan Redmayne özür dileyerek, "Bu benim kız kardeşim, Bayan Eloisa Hudson," dedi. "Ne yazık ki tıp okumuyor. Gördüğünüz gibi bakıma ihtiyacı var. Bugün evde başka kimse olmadığı için onu da yanımızda getirdik. Biri ona göz kulak olduğu sürece hiç sorun çıkarmaz."

Charlotte, Bernadine'in bir kopyası olarak gelmeye karar vermişti. İnsanlar Bernadine'i gördüklerinde ilk başta telaşlanıyor, sonra da varlığını çabucak unutuyorlardı.

Belki de Bayan Redmayne'in sevimli ama becerikli tavrı Bayan Hindle'ı son anda ikna etmişti. Belki de Bayan Watson'ın güven verici anaç duruşuydu. Belki de giysilerinin kalitesiydi -Charlotte'un babası her zaman alt sınıftan erkeklerden şüphelenirdi, her ne kadar onu soyan tek erkek iyi eğitilmiş, iyi giyimli iki iş adamı olsa da. Her halükarda Bayan Hindle homurdandı. "Sanırım içeri girebilirsiniz."

Bayan Woods gerçekten de sıkı bir gemi işletiyordu. Bodrum katındaki geçit herhangi bir Mayfair misafir odası kadar tertemizdi. Tavana yakın, gün ışığı alan iki dikdörtgen penceresi olan hizmetçi salonuna vardıklarında Charlotte kadınların üzerindeki üniformaların da son derece şık olduğunu gördü.

Bayan Redmayne, "Gördüğüm kadarıyla bu evde hijyenin önemini anlatmak için zaman harcamama gerek yok," dedi. "Biz bu konuda oldukça başarılıyız. Sorusu olan var mı? İsilik, bağırsak sorunları, kadın sorunları?"

Kimse onun saydığı sorunlardan muzdarip görünmüyordu, ancak kadınların saç dökülmesiyle ilgili bir tartışmaya dalmaları uzun sürmedi; görünüşte huysuz olan Bayan Hindle aslında saçlarının seyreldesinden oldukça rahatsızdı ve genç kadınlar aynı şeyi yaşayan çeşitli kadın akrabaları hakkında konuşuyor ve Bayan Redmayne foliküller ve büyüme döngüleri hakkında bilimsel bir açıklama yapıyordu.

Charlotte bu fırsattan yararlanarak hizmetçilerin salonundan çıktı ve servis merdivenlerinden yukarı çıktı. Zemin katı atladı: Ortak odalarla ya da Bayan Woods'un dairesiyle ilgilenmiyordu. Birinci katı da atladı: Bay Finch'in karşılayabileceğinin ötesinde daha büyük, daha iyi daireleri orada bulmayı umuyordu.

Bir sonraki katta koridorda yürürken, her kapının önünde dikkatle yazılmış ve orada ikamet eden kişinin adının yazılı olduğu küçük bir tabela buldu. *Bay Lucas. Bay Kennewick. Bay Black. Bay Donovan. Bay Denham. Bay Elwin.*

Birini atlamadığından emin olmak için kapıları iki kez kontrol etti. Ama hayır, Bay Finch'ten iz yoktu.

Servis merdivenlerine geri döndü ve yukarı tırmandı, ancak kilitli bir kapı tarafından durduruldu. Ötede hizmetkârların odaları vardı; kapı dostluğu önlemek için oradaydı.

Aşağı inmekten başka çare yoktu. Birinci katın tavanı daha yüksekti, daha ince bir halı geçit boyunca uzanıyordu ve kapılar çok daha

birbirinden daha uzak, önemli ölçüde daha büyük oda süitlerine işaret etmektedir. *Dr. Vickery. Bay Huron. Aha, Bay Finch.*

Dışarıdaki sokaktan içeri sızan belli belirsiz sesler dışında pasaj sessizdi. Parmak uçlarında kapıya doğru yürüdü, botlarının tabanları halının havına batıyordu. Kapıya hızlıca baktığında Bay Finch'in gerçekte nasıl biri olabileceğine dair hiçbir ipucu bulamadı; Yale kilidini dikkatsizce çizen bir ayyaş olmaması dışında.

Kulağını kapıya dayadı. Sessizlik. Çok dikkatli bir şekilde kolu çevirdi. Kapı kilitliydi.

Bıraktığı anda içinden biri konuştu. "Bunu duydun mu?" Bir kadın sesi.

Charlotte uzun zamandır hareket etmediği kadar hızlı bir şekilde servis merdivenlerine koştu. Bay Finch'in kapısının açıldığını duymak için tam zamanında kapının arkasındaydı. Ve sonra tekrar kapandı.

Bir an merdivenin duvarına yaslanıp kalbinin çarpıntısının durmasını bekledi. Sonra hizmetçilerin salonuna doğru ilerledi. Kimse onun gidişini fark etmemişti ve kapıya en yakın sandalyeye tekrar oturduğunda kimse ona dikkat etmedi.

Kadınlar hizmet ettikleri erkekler, onların zaafı, tuhaf alışkanlıkları, bazen açıklanamayan istekleri hakkında heyecanlı bir tartışmaya dalmışlardı. Neyse ki, Bayan Woods'un çok iyi bir karakter yargıcı olduğu ve ne kadar eksantrik olsalar da, diğer konutlardaki kıçlarını çimdiklemeyi seven ya da daha kötüsü olan diğer erkeklerin aksine, beyefendilerinin bu sıfatı gerçekten hak ettiği konusunda hemfikir.

Bayan Hindle onaylayarak, "Bahşişlerini de veriyor," dedi. "Noel'de bizim için bahşiş isteyen ve her şeyi kendilerine saklayan bazı ev sahipleri gibi değil."

"Ama buradaki beyefendilerin hepsi yaKlı tipler değildir herhalde," diye söze girdi Bayan Watson, yüzünde komplocu bir gülümsemeyle. "Aralarında genç ve yakışıklı olanlar da olmalı."

Hizmetçilerden biri, "Bay Finch genç ama Bay Denham kadar güzel değil," dedi.

"Ama Bay Denham'dan çok daha iyi biri," dedi bir başka hizmetçi. "Bay Denham kötü falan değil, ama garip biri ve yalnız kalmak istiyor. Bay Finch yeterince güzel ve her zaman gülümsüyor ve nasılsın diyor. Bayan Woods beyefendilerle konuşmamızı istemiyor ama bize bir şey söylediklerinde cevap vermemiz gerekiyor. Bay Black gibi bir adamı ele alalım.

Kibar falan ama beş yıldır burada ve ona binlerce kez günaydın dedim ve beni duvardaki çividen bile tanımadığına eminim. Ama Bay Finch adımı, annemin diş ağrısını ve en son tatil yaptığımda kuzenimi görmek için Brighton'a gittiğimi hatırlıyor. Ve o sadece üç aydır mı burada?"

"En fazla dört," dedi Bayan Hindle.

"Ve şimdiden Bayan Woods'un favorilerinden biri oldu. Tatilinden ona güzel bir tekerlek kaşar getirmiş. Bu sabah temizlik için odasına gittiğimde, sanki büyük bir elmasmış gibi parlatıyordu." Hizmetçi kıs kıs güldü, sonra ciddileşti. "Ama bu çok hoş bir davranış. Çoğu ev sahibini biz hizmetçilerden daha fazla düşünmez."

Bayan Redmayne yarım bir göz kırpmayla, "Biraz kadın düşkün müsünüz?" diye sordu.

"Hayır, öyle bir şey değil. Düzgün. Ama yanında olmak kolay. Onunla ayaküstü sohbet ettikten sonra kendinizi cıvıl cıvıl hissediyorsunuz."

Bayan Hindle saate baktı. Bayan Redmayne işareti kaçırmamıştı: Görevlerinin başına dönme vakti gelmişti. "Hanımlar, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bazı ilaçlar işe yarar. Belki bir gün tekrar karşılaşırız."

Daha fazla hoşbeş yapıldı ve Bayan Hindle ziyaretçilerine istedikleri zaman gelmeleri için davette bulundu.

Charlotte hem Bayan Watson'ın hem de Bayan Redmayne'in kollarını çekti. "Cheddar. Çedar istiyorum. Daha fazla kaşar."

Hanımlar ona baktı, sonra da birbirlerine bakiştılar. İlk tepki veren Bayan Watson oldu. "Eve gittiğimizde sana biraz peynir ikram edeceğim, canım." Sonra, Charlotte'un umduğu gibi, çalışanlara döndü: "Çedar demişken, Bay Finch Somerset'e, Cheddar köyüne gitti mi? O bölgede görülecek güzel yerler olduğunu hep duymuşumdur."

"Evet, işte oraya gitti," dedi en geveze hizmetçi kız. "Bana vadiden ve mağaralardan bahsetti."

"Teşekkür ederim." Bayan Watson başını eğdi. "Hanımlar, çok memnun oldum."

"Odasında bir kadın mı var?" Bayan Watson ve Bayan Redmayne birlikte haykırdılar.

Charlotte'un ikinci kendini savunma dersi için Charlotte ve Bayan Watson'a katıldığında üçü de Bayan Redmayne'in şakayla karışık spor salonu adını verdiği eski kreşteydi.

Yıllarca eğitim almış olan Bayan Redmayne panter gibi bir zarafetle hareket ediyordu. Charlotte'un bastonu seansın büyük bölümünde her yere uçmuştu, ancak sonlara doğru Bayan Redmayne'i bir kez etkisiz hale getirmeyi başarmıştı.

"Bu çok da şaşırtıcı değil," diye belirtti Charlotte, hâlâ duvara yaslanmış nefes alıp verirken. "Her işaret onun Leydi Ingram'a olan gençlik tutkusunu geride bıraktığını gösteriyor. Benim tuhaf bulduğum şey zamanlama: gün ortasında odasında bir kadın olması."

Bayan Redmayne, "Güpegündüz onu içeri sokmak kolay olmamıştır," diye düşündü.

"Belki de önceki geceden beri oradadır ve bir yere gitmemiştir," dedi Bayan Watson. "Ama işte olması gerekmez mi? Sanki birisine sesleniyormuş gibi konuştuğunu söylemişsiniz."

"Bay Finch'in başka bir kadınla -ya da başka kadınlarla- ne yapıyor olabileceği ya da yapamayacağı bizim öğrenmek istediğimiz şey değil," dedi Charlotte. "Leydi Ingram 'beklenmedik bir şekilde vefat edip etmediğini, evlenip evlenmediğini ve artık tanışıklığımızı sürdürmek isteyip istemediğini, hapse atılıp atılmadığını ya da yurtdışına gönderilip gönderilmediğini' öğrenmek istedi. Bu noktada tüm sorularını yanıtlayabiliriz. Ölmedi, hapse girmedi ya da yurtdışına gönderilmedi. Evlenmedi. Ama hareketlerinden artık eskisi gibi devam etmek istemediği anlaşılıyor."

"Leydi Ingram'a haber verelim mi?" diye sordu Bayan Redmayne. Kimse cevap vermedi.

Genel postaneye gidip Sherlock Holmes'un özel kutusunu kontrol ettiklerinde bu soru onlar için çözülmüştü.

Leydi Ingram'dan bir mektup vardı ve o akşam saat altıda onlarla konuşmak istiyordu.

Bayan Watson, Leydi Ingram'ın baş aşağı duran görüntüsünü inceledi ve artan sıkıntısını not aldı.

"Duymayı umduğunuz şeyin bu olmadığını biliyorum," dedi Penelope, anlattıklarını bitirirken, "ama bulduğumuz şey bu, Bayan Finch."

Bayan Watson, Leydi Ingram'ın takma adını duyunca irkildi, şimdi bunun önemini anlıyordu. Bayan Holmes bile, diye düşündü, dudaklarını inceltti.

Leydi Ingram uzun bir süre sessiz kaldı. Kamera obscura'dan bunu anlamak zordu ama Bayan Watson onun titrediğini düşündü. Sonra, "Hayır, korkarım bu tamamen yanlış. Başka bir Bay Finch bulmuş olmalısınız."

"Londra büyüklüğünde bir şehirde bile, muhasebeci olarak çalışan bu kadar çok gayrimeşru Myron Finch olamaz."

"Ama onu hiç görmediniz. Anlattıklarınıza göre ev sahibesiyle ve yaşadığı otelde çalışan hizmetçilerle konuşmuşsunuz. Ama onu kendi gözlerinizle hiç görmediniz."

Penelope, "Bay Finch'i tanımıyoruz," diye belirtti. "Portresini ya da fotoğrafını da vermediniz. Onu şahsen görmek soruşturmamız açısından hiçbir fark yaratmazdı."

"Ama neye benzediğini biliyorum. Bana adresini vererseniz, bu adamla kendim konuşmayı ayarlayacağım. Bir yanlışlık olmalı."

"Bizden istediğiniz bu değildi hanımefendi. Biz onun ölü mü, yurt dışında mı, yoksa size haber veremeyecek şekilde alıkonulmuş mu olduğunu öğrenmekle görevlendirildik."

Leydi Ingram'ın çenesi oynadı. "Bunun benim için yeterli olacağını düşünmüştüm. Bunun her halükarda yeterli olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi onun iyi olduğunu ve başına kötü bir şey gelmediğini bildiğime göre, tüm çılgın endişelerimin saçma olduğu kanıtlandığına göre, bu işin peşini öylece bırakamam. Birbirimizi sevmiştik. Ve onu hala seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parılıyordu. Penelope'ye baktı. "Lütfen, Bayan Holmes. Onunla yüz yüze konuşmam gerek. Birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi kendi ağzından duymam gerek. Buna ihtiyacım var. O da bana bunu borçlu."

"Bayan Finch, ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun," dedi Penelope sert bir sesle. "Siz evli bir kadınsınız. Size onurlu ve nazik davranan bir kocanız var. Ve siz burada, mutlu bir şekilde başka şeylere yönelmiş bir adamın peşinden koşuyorsunuz. Bu yolda seni daha fazla kalp kırıklığı ve hayal kırıklığından başka bir şey beklemiyor."

"Evine git. Yeniden düşün. Çoktan ulaşamayacak kadar uzaklaşmış bir geçmişte tutunmayı bırakın."

Leydi Ingram oturduğu yerden fırladı. "Neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Ama onu görsen bile, gelecekte daha fazla buluşmayı kabul etse bile ve yemininden vazgeçip onun sevgilisi olsan bile, bunu asla geri kazanamayacağını biliyorum. Sen farklı bir kadınsın. O da farklı bir adam. Elde edeceğiniz en fazla şey gençliğinizin soluk, yozlaşmış bir yankısı, sizi hiç avutmayacak bir serap olacaktır."

Asla Bayan Finch olamayacak olan kadın, yumruklarını sıkmış, bir tuz sütunu gibi hareketsiz duruyordu.

Bayan Redmayne bir zarf uzattı. "Bu ödediğiniz ücret. Bu danışma için herhangi bir ücret talep edilmeyecektir."

On bir

Bayan Redmayne usulca, "Teyzem, Leydi Ingram'ın Bay Finch'e ulaşma olasılığını reddetmekte haklı olduğumu söylüyor," dedi. "Ama ben o kadar emin değilim."

Bayan Watson'ın evine geri dönmüşlerdi. Bayan Watson odasında akşam yemeği için giyiniyor, Charlotte gazetenin arkasındaki küçük ilanları tarıyor, Bayan Redmayne öğleden sonra salonun etrafında dolaşiyor, parmak uçlarıyla masa köşelerine, ayna çerçevelerine ve büyük bir saksıdaki eğrelti otunun bereketli yapraklarına dokunuyordu.

Charlotte ona baktı. "Hayır mı?"

Bayan Redmayne piyano sehпасına oturdu, sırtı enstrümana dönüktü. "Gerçekten prensiplerimden mi kaynaklanıyordu yoksa iyi bir arkadaşımı perişan eden kişiyi cezalandırma içgüdüsüyle mi hareket ediyordum, karar veremiyorum." Charlotte'a baktı. "Ona Bay Finch'in adresini verir miydin?"

Charlotte bunun hakkında düşündü. "Muhtemelen."

"Aradaki fark da burada yatıyor. Siz onun acı çekmesini istemiyorsunuz, ama ben en azından kısmen istiyorum ve bu yanımdan hoşlanmıyorum."

Charlotte, Leydi Ingram'ın acı çektiğini görmekle ilgilenmiyordu ama bu, karakterinin asaletinden kaynaklanmıyordu: Leydi Ingram'ın azap çekip çekmediği ya da ne kadar çektiği ne durumu ne de olaya dahil olan diğer kişileri etkiliyordu. "Ben olsam ona adresi hemen vermezdim," dedi

Charlotte. "Eğer hâlâ istiyorsa yetmiş iki saat sonra gelmesini isterdim. o."

"Sence fikrini değiştirecek bilgeliğe sahip olabilir miydi? Bunun faydasız bir uğraş olduğunu anlayacak kadar?"

Charlotte başını salladı. Leydi Ingram'ın mantığın ikna kabiliyetini şimdilik kaybettiğini anlamak için çıkarım yapmaya gerek yoktu.

Bayan Redmayne piyanonun karşısında asılı duran tabloya baktı: mavi gökyüzü, mavi deniz, beyaz mermer ve durgun, çekik gözlü kadınlar - günümüz ressamının klasik Yunanistan'a acımasızca romantik bir bakışı. "İlk çıkışını yaptığı yıl onu Eton ve Harrow maçında gördüğümü hatırlıyorum. O kadar güzeldi ki. Gerçekten bir vizyondur. Ama o zaman bile teyzem ve ben biraz endişelenmiştik, onu, onun kendisini sevdiğinden daha çok seviyordu."

Bakışları Charlotte'a döndü. "Yetmiş iki saatten kısa bir süre içinde 18 Yukarı Baker Sokağı'na girip Bay Finch'in adresini öğrenmek istediğini söylüyor."

Charlotte bu konuda son kuruşuna kadar bahse girerdi, neredeyse gün doğumu ve Londra sisi kadar kesin bir bahisti bu.

Kâğıdı düzgünce katladı ve ayağa kalktı. "Bay Finch'le şahsen konuşmamın zamanı geldi."

Charlotte, içinde bir *thé dansant*'ın doruğa ulaştığı bir evin önünden geçerken bir an durdu. Herr Strauss'un Viyana'sının ebediyen coşkulu melodileri olan keman ve çello tınları yayılıyordu. Parlak giyimli figürler, ellerinde şampanya kadehleriyle açık pencerelerin önünden geçiyordu. Kahkahalar ve hareketli sohbetlerin uğultusu müziğe perküsyon görevi görüyor, ara sıra bir erkek sesi gürültünün üzerine çıkarak dostça bir alay sözcüğü savuruyordu.

Charlotte pek fazla çay dansına gitmemişti -bu günlerde pek moda değillerdi- ama sahnenin kendisi, bu özenli, stilize eğlence, sekiz yaz boyunca hayatında önemli bir yer tutmuştu. Ve şimdi o bir seyirciydi, tüm bu güzelliğin ve yapaylığın dışarıdan bir gözlemcisiydi.

Yukarı On Bin'e, tüm hayatları bitmek bilmeyen eğlence dizileri etrafında dönenlere yöneltilen savurganlık ve sığlık suçlamalarını anlıyordu. Ama aynı zamanda içeridekiler için, onlara yaşamayı öğreten tek yolun bu olduğunu da biliyordu.

Nihayetinde çok azı kendilerine öğretilen yaşam biçimine gerçekten karşı çıkabilmiştir.

Yürümeye devam etti. Saat akşamın neredeyse sekiziydi. Bayan Woods yedide sade bir akşam yemeği servis ediyordu; beyefendileri şimdiye kadar yemek yemiş olmalıydı.

Büyük ihtimalle Bay Finch evde olacaktı. Kadın hâlâ onunla birlikte olabilirdi ama bu kız kardeşini kabul etmesine engel olmamalıydı.

Charlotte, Bayan Woods'un sokağına yaklaştıkça yavaşladığını fark etti. Bay Finch'le tanışacağı için gergin değildi ama bunu dört gözle de beklemiyordu. Onun yerinde olsaydı, Livia Bay Finch'in düzensiz doğumu yüzünden tereddüt ederdi. Charlotte ebeveynlik konusundaki tartışmaları hiçbir zaman anlamamıştı; atalarının onlar doğmadan önce neler yaptığı kimsenin ne suçu ne de övgüsüydü. Bu konudaki isteksizliği kan bağının çözülmezliğinden kaynaklanıyordu -bu bağ bir kez kurulduktan sonra geri alınamazdı- ve bir yabancıya hayatında kalıcı bir yer vermeye pek hevesli değildi.

Dönüşü yaptı. Şimdi sokağı yarılamıştı. Üç ev sonra Bayan Woods'un kapısını çalacak ve Bay Finch'in üvey kız kardeşinin ziyarete geldiğini söyleyecekti. İki ev daha. Bir ev daha.

Genç bir kadın Bayan Woods'un evinin servis girişindeki merdivenlerden zıplayarak çıktı. Charlotte onu hatırladı; hizmetçiler salonundaki en konuşkan hizmetçiydi. Tanınmayı beklemese de, artık peruk ya da gözlük takmadığı için Charlotte yüzünü çevirdi ve elektrik direğine yapıştırılmış oyun ilanlarını okuyormuş gibi yaptı.

Kapı tekrar açıldı ve Bayan Hindle'in sesi duyuldu. "Bridget, bu sepeti çay dükkanına geri götürebilir misin?"

Hizmetçi geri döndü. "Evet, anne."

"Güzel. Bay Finch döndüğünde, onun için iade ettiğinizi söyleyin. İçinde sizin için bir bakır olmalı."

Bay Finch ne zaman "geri dönecek"? Nereden?

Bridget alaycı bir tavırla, "Orada daha iyi," dedi. "Yolumun dışında."

Charlotte onu takip etti. Birkaç adım sonra fark edileceğinden emindi ama hizmetçi arkasında yürüyen kadına pek aldırmadı.

Çay dükkanının arkasındaki servis girişinde kapıyı çaldı ve uzun önlüklü bir garson kapıyı açtı.

"Size Bay Finch'in sepetini getirdim. Bir süre gelemeyecek - iş için Manchester'a gönderildi."

"Ah, onu özleyeceksin, değil mi Bridget?" diye alay etti garson kız.

Bridget kıkırdadı. "Yapacağım. Yalan söylemeyeceğim. Çok tatlısın. Ve o sadece eteğinin altından ulaşabileceğin kibarlıkların hiçbirisi yok."

İki kadın vedalaşırken Charlotte sıvışıp gitti.

Muhasebecilerin hayatlarına aşına değildi. Avukatlar bazen mesleki nedenlerle seyahat ederlerdi, bu yüzden muhasebecilerin işle ilgili amaçlarla başka bir şehre gönderilmeleri mantıksız görünmüyordu. Ama Bay Finch'in son on gündeki hareketleri hesaplanmış gibi görünmeye başlamıştı. Leydi Ingram'ın ilanları gazetede yayınlandıktan hemen sonra tatile çıkmıştı. Ve döndüğünde bile, bu sadece tekrar ayrılmak içindi.

Neredeyse Leydi Ingram'dan kaçınmak istediği sonucuna varılabilirdi.

Charlotte çayı yudumladı - şüphesiz Bayan Woods'un en iyi Darjeeling'i en iyi Crown Derby porseleninde servis ediliyordu - ve burnunu çekti. "Gerçekten mi? Manchester mı? Ne tür bir iş?"

Henrietta'nın genizden gelen sesini tam olarak taklit edemedi ama kokusu oldukça yerindeydi.

"Korkarım bilmiyorum Bayan Cumberland," dedi Bayan Woods ellerini ovuşturarak, sanki Bay Finch'in seyahatinin ayrıntıları hakkında kendisine bilgi vermemiş olması onun kişisel bir başarısızlığıymış gibi.

Charlotte küçük bir iç çekti, yüce gönüllülükle kızgınlık arasında gidip gelen bir hava estirdi ama Bayan Woods'un son derece basma desenli salonuna acıyan bir bakış atmadan önce değil. "Elbette her şeyi bilmeniz beklenemez. Ama yine de bu can sıkıcı bir durum."

"Eminim öyledir."

Ev sahibesi neredeyse surat asıyordu -ve başlangıçta hiç de surat asan biri gibi görünmüyordu.

Charlotte'un en büyük ve tek evli kız kardeşi Henrietta Cumberland, diğer kadınlar üzerinde ilginç bir güce sahipti. Dünyanın Lady Ingram'ları, tartışılmaz cazibeleriyle denizleri ikiye böldüler. Sosyetenin diğer liderleri ise imrenilecek bir konuk listesi oluşturma ya da sezonun etkinliğini gerçekleştirme becerilerine güveniyorlardı. Henrietta ne zarif ne de iyi bağlantılara sahipti ve yemek tarihindeki en ucuz masalardan birine başkanlık etti.

Yine de neredeyse her alışverişte kendini baskın konuma getirme gibi esrarengiz bir yeteneği, diğer kadınların çoğunu rahatsız eden bir iç saldırganlığı vardı. Bu yüzden herhangi bir tatsızlık riskine girmektense ona uyum sağlıyor ve onu memnun etmek için çok uğraşıyorlardı.

"Manchester'da nerede kalacağını biliyor musunuz?"

"Korkarım bunu ben de bilmiyorum."

"Dönüş tarihi?"

Bayan Woods'un sesi gittikçe kısıldı. "Hayır, hanımefendi."

Charlotte tekrar iç çekti, yüzünde açık bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. "Sanırım çalıştığı firmanın adresi de sizde yoktur?"

"Oh, ama biliyorum. Ofisimde bulunan başvuru dilekçesinde yazıyor. Bir dakika beklerseniz, Bayan Cumberland."

Bayan Woods hızla uzaklaştı. Charlotte'un yüzü, Henrietta'nın alametifarikası olan, zorlukla tuttuğu onaylamama ifadesinden kurtuldu. Henrietta bu tekniği çok kullanırdı; sahip olamayacağını bildiği bir dizi şeyi talep eder, her seferinde daha büyük bir memnuniyetsizlikle karşılık verirdi, ta ki karşı taraf kendi bilgisini, yeteneğini ya da otoritesini kanıtlama fırsatı bulup rahatlayana kadar.

Bayan Woods elinde iki parça kağıtla geri döndü. "Bu onun verdiği referansların listesi. İşverenin adresini sizin için yazdım, Bayan Cumberland."

Charlotte teklifi kabul etti. "Referanslarını göreyim."

"Elbette, hanımefendi."

Charlotte listedeki üç maddeyi taradı. Londra'daki firmanın yanı sıra Oxfordshire'da bir ev sahibesi ve aynı şehirde bir avukat vardı. "Teşekkür ederim. Kendim çıkacağım," dedi ve referansları geri verdi.

"Adresinizi bırakmak ister misiniz hanımefendi, siz onu bulmadan dönerse sizi araması için?"

Charlotte, Henrietta'nın kesinliğiyle, "Hayır," dedi, "adresimden ayrılmayacağım. Bay Finch kanlı olabilir ama onu evde kabul edemem. İyi akşamlar, Bayan Woods."

Bayan Redmayne gülümseyerek, "Leydi Ingram sorunuyla bize geleli sadece sekiz gün oldu ve siz şimdiden gerçek bir sahtekâr oldunuz, Bayan Holmes," dedi.

Charlotte alçakgönüllülükle, "Gerçeğin peşinde koşarken çok şey feda edilmeli," diye cevap verdi.

Bayan Redmayne'in bu numarasını eğlenceli bulmasını bekliyordu, çünkü Bayan Redmayne hâlâ Sherlock Holmes işine karışmasının eğlenceli bir şaka olduğunu düşünüyordu. Öte yandan Bayan Watson, Leydi Ingram ve Bay Finch hakkında her zaman derin bir huzursuzluk duymuştu.

Geçen gün. Charlotte'un Bayan Woods'un evinde geçirdiği zamanı anlatmasına verdiği yanıt, yumuşak bir soluk alışla bozulan endişeli bir sessizlik oldu.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Bayan Watson. "Kimyasal analistlerden geç postayla bir mektup geldi."

Charlotte fazla umutlanmadan, "Kız kardeşimden bir şey yok mu?" diye sordu. Livia'dan bir mektup gelmiş olsaydı Bayan Watson bundan çoktan söz etmiş olurdu. Bayan Watson başını salladı, bakışları sempatikti. "Hayır, sadece kimyasal analistler. Repertuarlarındaki her testi yaptılar ve Mrs. Morris'in bisküvileri her açıdan negatif çıktı."

Charlotte şaşırمامıştı - kahya Bayan Burns'ün zaten güvensiz olan Bayan Morris'e böyle açık bir hamle yapacağını düşünmemişti. Ama Bayan Morris'in her şeyi uydurduğunu da sanmıyordu. Bayan Morris sağlam bünyesini anlatırken biraz utangaç görünüyordu ama Charlotte onun bu parlak sağlığıyla gizliden gizliye gurur duyduğundan ve bunu hayatta kendisine sunulan bir lütuf olarak gördüğünden şüpheleniyordu.

"Ne düşündüğümü biliyor musunuz, Bayan Holmes?" dedi Bayan Watson. "Dikkatinizi çekerim, müstakbel Dr. Redmayne'in aksine ben doğru dürüst bir tıp eğitimi almadım."

Bayan Redmayne oturduğu yerden bir selam çizdi.

"Ama ben birinci sınıf bir doktorla evliydim ve bu da başlı başına bir eğitimdi," diye devam etti Bayan Watson. "Bayan Morris'in anlattığı belirtiler bana şiddetli bir alerji vakası gibi geldi. Ne daha azı ne de daha fazlası."

"Haklı olabilirsiniz hanımefendi," dedi Charlotte. "Bunu aklımda tutacağım."

Bayan Morris'in kanıt olarak getirdiği bisküvilerin hepsi kimyasal analiz için gönderilmemişti. Charlotte odasına döndü, teneke kutuda sakladığı bisküvilerden birini çıkardı, küçük bir parça kopardı ve ağzına attı. Her zamanki un, şeker ve yumurtaya ek olarak önemli miktarda tereyağıyla yapılan bir tatlı bisküvi. Charlotte zencefil ve tarçınla tatlandırılmış, kuş üzümü, şekerlenmiş kabuklar ve rendelenmiş hindistancevizi ile bolca süslenmiş tatlı bisküvilere alışkındı. Bayan Burns'ün tatlı bisküvisi çok daha sadeydi, baharatsızdı, şekerlenmiş meyveler yoktu, sadece biraz limon kabuğu rendesi vardı.

Charlotte bisküviden bir lokma daha yedi, bayattı ama hâlâ yenebilirdi. Gerçek bir gurme değildi, her halükârda henüz değildi. Ama yeterince ince bir damak zevkine sahipti ve bu da ilk yargısının doğru olduğunu doğruluyordu: Bu bisküvinin içinde un, tereyağı, şeker, yumurta -doğrusu sadece sarısı- ve bir tutam rendelenmiş limon kabuğu dışında hiçbir şey

yoktu.

Bisküvinin tamamını bitirdi ve Sherlock Holmes için gelen postanın geri kalanını taradı. Hiçbir sorunu yoktu. Makyaj masasının önüne oturup saçlarını yüz kez taradı. Yeni başlayan bir belirti yoktu. *Zehirler* kitabının antimonla ilgili bölümünü okudu: *Analitik Kimyagerlerin ve Uzmanların Kullanımı için Bir El Kitabı*. Ve gecenin bu saatinde normalde hissettiğinden farklı bir şey hissetmedi.

Yani bisküvilerde zararlı madde yoktu. Bayan Morris'in bisküvilerin içindeki maddelerden birine alerjisi olabileceğini düşündü, ama bu maddeler o kadar yaygındı ki, Bayan Morris 18 Yukarı Baker Sokağı'nı ziyareti sırasında bir *tuile* yediğinde beşinden dördünü yutmuş olacaktı.

Limonlara alerjisi olabilir mi? Charlotte
bir not bıraktı.

Sevgili Bayan Morris,

Kimyasal analistin raporunu sunuyorum. Özetle, bisküvilerde herhangi bir kirletici madde izine rastlanmamıştır.

Ancak bu, hipotezinizi kesin olarak çürütmez.

Eğer sizin için de uygunsa, kız kardeşimin babanızın evinin iç işlerini denetlemesini istiyorum, tercihen hizmetçiler yarım gün dışarıdayken.

*Sevgil
er,
Holmes*

Masanın üzerindeki mektup boş kaldı. Livia'nın kadifemsi bir pürüzsüzlükle yazan en sevdiği kalemi hokkanın içinde duruyordu. Livia masanın önünde oturmuş, ayaklarını sandalyeye uzatmış, kollarını dizlerine dolamış, bir ileri bir geri sallanıyor, ölmüş olmayı diliyordu.

Pazar günü parktan eve döner dönmez Charlotte'a yazmalıydı. Ama yazamadı. O günün herhangi bir bölümünü düşündüğünde tek yapmak istediği bir köşede sızlanmaktı.

Tanrım, ne felaket.

Ve o çok aptaldı. Çok aptal. Ne zaman öğrenecekti? O kalın, moron kafasına hiçbir zaman iyi bir şey olmayacağını ne zaman sokacaktı?

Ona ne oldu?

Ne felaket.

Ne büyük bir felaket.

On iki

SALI

Ürkmüş **bir** kapı görevlisi Müfettiş Treadles ve Çavuş MacDonald'ı içeri aldı, onları üst kattaki ortak bir odaya çıkardı, sonra da konutun derinliklerindeki bir kapıyı çalmak için acele etti. Birkaç dakika sonra, iyi giyimli ve bakımlı, otuz beş yaşlarında bir adam ortak odaya girdi.

"Bay Ainsley?" diye sordu Treadles.

"Adım Temple. Bay Ainsley için çalışıyorum."

Uşak o zaman. Treadles kendini ve MacDonald'ı tanıttı. "Bay Ainsley evde mi?"

"Öyle. Ama şehirde geçirdiği bir geceden dönmediyse bu saatte hiç kalkmaz. Bir fincan çay içmez misiniz?"

Çay kulağa cazip geliyordu. MacDonald kapısını çaldığında Treadles kendi kahvaltısını bırakmıştı, kayıp bir kişiyi bulmuş olmanın heyecanı ile

Rapor, dosyalanmış ve Akşam

Daha önce, o eşleşti cinayet kurbanının eşkaline

tam olarak uyuyor. "Evet, teşekkür ederim. Çok minnettarım." Uşağın

peşinden bir Afrika fili resminin hakim olduğu küçük bir oturma odasına gittiler. Temple sadece çay değil, tereyağlı kızarmış ekmek, kek, marmelat

ve bir kase çilek ve üzüm de getirdikten sonra

efendisiyle tekrar kavga etmeye gitti.

"Benim için 'yapacak' biri olsa fena olmazdı," dedi MacDonald, kekini yerken.

Treadles şikayet edemezdi. Bir valesi olmayabilirdi ama evlendiğinden beri yemeklerinin masaya nasıl geldiği ya da kıyafetlerinin yıkanma zamanının geçip geçmediği konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Dairenin daha içlerinden Temple'ın boğuk yalvarışları geldi. "Bay Ainsley, ben döndüğümde uyanık olacağınızı söylemişsiniz. Gelin artık. Hemen kalkmalısınız. Bir polis müfettişini bekletemezsiniz. Ne için buradalar? Sana söyledim ya. Bay Hayward hakkında."

"Hayward mı?" diye uykulu bir ses geldi. "Bekle! Bana Hayward'la ilgili olduğunu söylememiştin."

Sesi çok daha az uykulu hale gelmişti.

"Evet, efendim."

"Hayır, yapmadın. Tanrı aşkına perdeleri açma, ışık gözlerimi acıtıyor. Bırak da üzerime bir şeyler giyeyim. Bana bir fincan kahve yap, olur mu?"

"Zaten süzgeçte. Seni şimdi tıraş edeyim mi?"

"Polisleri bekletmemeliyiz diye düşündüm."

"Ama böyle görünen birini kabul edemezsiniz!"

"İnanın bana, pek çok insan beni bu halde gördü ve Britanya İmparatorluğu'nun üzerinde güneş batmıyor."

Bir dakika sonra, gözleri kan çanağına dönmüş, kirli sakallı ve göbeğinin başlangıcında olan genç bir adam, ağır işlemeli siyah bir sabahlık giymiş olarak dışarı çıktı. Polislerle zayıfça tokalaştı ve karşlarına oturdu.

"Sizin için ne yapabilirim beyler? Teşekkür ederim Temple, sen bir meleksin."

Treadles, "Dün gece bir kayıp ihbarında bulunmuşsunuz, Bay Richard Hayward," dedi, "rapora göre adresi sizinkiyle aynı."

Kahveden aldığı ilk yudum Ainsley üzerinde belirgin bir etki yaratmıştı. Şimdiden daha uyanık, konuşması daha keskindi. "Evet, Hayward koridorun sonundaki odaları tutuyor. Polisin bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum. Onu yakında bulabilecek misiniz? En azından geri gelip zavallı kobayını alması gerekiyor."

"Gine domuzu mu?"

"Evet, bir tane var, ihmal yüzünden neredeyse öldürüyordu." "Öyle mi?"

"Evet, tatlı küçük dostum - adı Samson, ama aramızda kalsın, o bir Delilah olabilir, tüm bildiğimiz bu. Ama her neyse, Hayward'la geçen Perşembe bu yeni yerde yemek yemeyi planlamıştık. Yola çıkmadan önce gelip burada bir şeyler içmesi gerekiyordu. Bekledim, bekledim ama gelmedi. Kapısını çaldım ama kimse açmadı. Unutmuş olabileceğini ve muhtemelen başkalarıyla eğlenmeye gittiğini düşündüm, bu yüzden yemeğe tek başıma gittim.

"Geri döndüğümde kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Kapının altına bir not bıraktım ve ona ne kadar aptal olduğunu söyledim. Gelip özür dilemesini ya da en azından açıklama yapmasını bekledim. Ama gelmedi. Ama ne yapabilirsin ki? Bazı adamlar böyledir.

"Ama sonra Cumartesi günü ev sahibesi geldi ve Hayward'ı görüp görmediğimi sordu. Haftanın faturalarını ödemek için gelmediğini söyledi. İşte o zaman onu Perşembe gününden beri görmediğimi hatırladım. Biraz endişelendik. Kapısını açtı. Bir de ne görsün, evin içi dışına çıkmış. Temple, Bayan Hammer'a kokulu tuz getirmek zorunda kaldı. Ve ancak oradan ayrılırken Samson'ın kafesini yerde gördüm, küçük dostumuz içeride açlıktan ölüyordu. Temple'ın onu hayata döndürmesi günün geri kalanını aldı. Mükemmel bir bakıcı, Temple. Kesinlikle birinci sınıf."

"Bayan Hammer olayı polise bildirmedir."

Ainsley başını sallamaya başladı, daha iyisini düşündü ve omuz silkti. "Ona bunu yapması gerektiğini söyledim. Ama burayı Hayward'ın atmadığına dair elinde hiçbir kanıt olmadığını söyledi. Nasıl olduğunu bilirsin, kimsenin burada kötü bir şey olduğunu düşünmesini istemiyor. Onu buna zorlayamazdım. Ama kırk sekiz saat geçmesine rağmen Hayward'dan ne bir kıl ne de bir post bulunamayınca bir şeyler yapılması gerektiğini düşündüm. Polis karakolunun önünden geçiyordum ve görevimi yapmaya karar verdim."

"Burayı görmek mümkün mü?"

"Elbette, ama Temple'a orayı toparlattım. Hayward'ın bir haftalık kirasını da ödedim, afyon batağına düşerse diye. Eve döndüğünde tüm eşyalarının çoktan götürülmüş olduğunu ve orada başka birinin yaşadığını görmek hoş olmazdı, değil mi?"

Treadles kaşlarını çatı. "Afyon alışkanlığı mı var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama kim bir tarla kuşu yüzünden bir hafta kaybetmemiştir ki?" dedi Ainsley, böyle tarla kuşları yüzünden kesinlikle bir hafta kaybetmiş birinin sempatik anlayışıyla.

Treadles Ainsley'e bir dilim tost yemesi için bir dakika verdi. Sonra, "Çavuş MacDonald ve ben buraya rutin olarak kayıp kişileri araştırdığımız için değil, Bay Hayward hakkında verdiğiniz eşkalin kimliği belirsiz bir cinayet kurbanınıninkine çok yakın olması nedeniyle geldik," dedi.

Ainsley kahvesini yudumlarken boğuldu. "Ne?"

"Bizimle gelmenizi ve cesedi teşhis edip edemeyeceğinizi görmeyi istiyoruz."

Ainsley önce Treadles'a, sonra MacDonald'a, sonra tekrar Treadles'a baktı.

"*Tanrım.*"

Yani, kusura bakmayın ama-ama eminim ciddi değilsinizdir?"

Onu çok ciddi olduklarına ikna ettiler. Kafası karışmış olan Ainsley tıraş olmaya ve giyinmeye gitti - "Onu görmeye gitmemeliyim, eğer bu oysa, bu haldeyken, görüyorsunuz." Treadles ve MacDonald, Ainsley'nin Hayward'ın dairesinin anahtarını kullandılar: "Bayan Hammer'dan bana bir anahtar vermesini istedim. Samson kendi evinde olmalı. En rahat olduğu yer orası."

Temple elinden gelenin en iyisini yapmış, mekânı yeniden şık bir hale getirmişti. Ancak mobilya restoratörü değildi ve hasarlı sandalyeleri sadece bir dizi raf ve bir karyola ile donatılmış küçük bir odaya -Hayward'ın varsa uşak odası- yığmıştı.

Belli ki birileri değerli bir şey arıyordu, içi boşaltılmış bir sandalye bacağına saklanabilecek kadar küçük bir şey -kesip çıkardıklarının hepsinin tamamen sağlam olması dışında.

MacDonald pencerenin yanındaydı, gine domuzunun kafesinin parmaklıkları arasından uzanıp yarattığın kulaklarının arasını kaşıyordu. "Keşke konuşabilseydin, Samson."

Odaları incelemek için bir on dakika daha harcadılar. Ve sonra, temiz traşlı, ağırbaşlı giyimli Ainsley'i de yanlarına alarak morga doğru yola çıktılar.

Bayan Watson sabahları Yukarı Baker Sokağı 18 numaradaki postayı kontrol etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Yuvaya gelen ilk iki mektup, Bayan Watson ve Bayan Holmes randevuları için geldiklerinde basılmıştı. Hâlâ daha çok genelge ve broşür alıyorlardı ama müşterilerden gelen teşekkür notları ve paketler giderek daha sık görülmeye başlamıştı.

İki gün önce, de Blois hanımlarına hediye ettikleri bir çift opera bileti almışlardı. Ondan üç gün önce de mükemmel bir şişe viski. Henüz hiç kimse Bayan Holmes'a erikli kek hediye etmeyi düşünmemişti ama muhtemelen bu sadece bir zaman meselesiydi.

Ancak bu sabah Yukarı Baker Sokağı'ndan gelen posta Bayan Watson'ı o kadar da memnun etmedi. Eve vardığında onu kahvaltı masasına çarpmamak için kendini tutması gerekti.

Dışarı çıkmak için giyinmiş olan Bayan Holmes zarfın üzerindeki adrese baktı ve içeri çaktı. Tabağındaki haşlanmış yumurtayı bitirdi, peçetesiyle parmaklarını sildi ve mektuba uzandı.

Bayan Watson ne yazdığını biliyordu:

Sevgili Bayan Holmes,

Ahlaki üstünlüğü size devrediyorum. Bana karşı ilgisizliğini kanıtlamış bir adamın nerede olduğunu araştırmanın hem zekama hakaret hem de evli bir kadın olarak davranışlarıma kara bir leke olduğu yönündeki uyarınızı kabul ediyorum.

Bununla birlikte, artık ne kendim ne de bir başkası hakkındaki görüşlerim umurumda değil. Bay Finch'le konuşmam gerekiyor ve hepsi bu.

Lütfen, size yalvarıyorum, bana onun adresini verin.

*Sevgil
er, Bayan
Finch*

Bayan Holmes ayağa kalktı. "Bu masadan kalkmadan önce bir muffin daha yemek isterdim ama yine de ne kadar muffin yersem yiyeyim hep aynı şeyi hissediyorum."

Misafir odasına geçtiler ve Bayan Watson, Bayan Holmes'un yazdırdığı kısa bir notun içeriğini yazdı.

Sevgili Bayan Finch,

Bay Finch iki haftalığına Londra'dan uzakta. Döndüğünde, sizin adınıza soruşturma yapacağım.

*Sevgil
er,
Holmes*

Bayan Watson mektubu mühürledi. "O kadar uzun süre burada olmayacağını kesin olarak biliyor muyuz?"

"Bayan Woods dün bana iki haftalık kirayı peşin ödediğini söyledi, bu yüzden bu süre boyunca dışarıda olacağını düşünerek içim rahat." Bayan Holmes saatini kontrol etti. "Güne başlayalım mı?"

En azından artık cesedin bir adı vardı. Londra'dan Richard Hayward.

Ne yazık ki, ölen adamın arkadaşı tam bir bilgisizlik abidesiydi. Bay Ainsley, Bay Hayward'ın ne zaman komşusu olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. "Dört ay önce. Altı mı? Bu yıl içindeydi." Hayward'ın daha önce nerede yaşadığını bilmiyordu. "Norfolk, belki. Yoksa Suffolk muydu?" Treadles'in merhumun geçimini sağlamak için ne iş yaptığına dair sorusuna cevabı ise yarım ağızla, "Böyle bir şeyi asla sormam. Neden, bu onun en başta kendi geçimi için çalışması gerektiğini varsayar."

Treadles'in işine olan bağlılığı göz önüne alındığında, nüfusun belli bir kesimi için geçimini sağlamak zorunda kalmanın bir onursuzluk nişanı olarak görüldüğünü unutmak yeterince kolaydı. İnsanın ciddi ilgi alanları, hatta görevleri olabilirdi. Ama dürüst emeği ücret karşılığında takas etmek, işte bu alt sınıflar içindi.

"İşten bahsettiğini sanmıyorum - erken kalkmak zorunda kalmaktan şikayet ettiğini hiç duymadım. Ama dürüst olmak gerekirse, onun bir centilmen olduğundan tam olarak emin olamıyorum. Doğuştan bir centilmen, yani tamamen güvenilir olmadığından falan değil."

Treadles anladı. Bay Ainsley, Hayward'ın kendisiyle aynı sınıftan bir adam olmadığını söylemek istemişti.

Hayward'ın ev sahibesine verdiği referansları kontrol etmek için ölü adamın eski kaldığı yere geri döndü. Ancak Bayan Hammer'ın üç aylık kirayı peşin ödeyebilen kiracılar için referans istemediğini öğrendi.

Onun yerine uşak Temple ile konuşmak istedi. Temple işinin çoğunu yaptığı küçük odadaydı. Bay Ainsley'nin çizmelerini parlatmak ve gömleklerini ütölemek arasında Treadles'in sorularını yanıtladı.

Ona göre -ve bu Bayan Hammer'ın kayıtlarıyla da uyuşuyordu- Bay Hayward Nisan ayının ilk haftasında taşınmıştı. Temple hatırlıyordu çünkü

Bay Ainsley'nin yeni yazlık paltolarını terzisinden almaktan döndüğünde Bayan Hammer'dan öğrenmişti, bunu her zaman Nisan ayının ilk haftası yapardı.

Üç hafta sonra Bay Ainsley, Bay Hayward'ı akşam yemeği için evine davet etmişti -Temple tarihten emindi çünkü Treadles'a memnuniyetle gösterdiği günlüğüne alışverişleri yazmıştı. Bir şişe bordo şarabı, bir şişe şampanya, üç şişe maden suyu, dana pırzola, bir koyun eti, Harrod's'tan çilekli tart ve İsviçre çöreği.

Temple özür dileyerek, "Sade pastalarla idare ediyorum," dedi. "Ama süslü pastalar satın alıyoruz."

MacDonald, "Kız kardeşimin doğum günü için şu kremalı keklerden almak üzere para biriktiriyorum," dedi. "Yıllardır bir tane istiyordu."

"Bunlar neredeyse yenemeyecek kadar güzeller."

Treadles boğazını temizledi. "Bay Temple, Bay Temple'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Hayward, Bayan Hammer'ın kiracısı olmadan önce mi yaşıyordu?"

"Ona sormadım - o Bay Ainsley'nin arkadaşıydı, benim değil."

"Bay Ainsley bir beyefendi olarak doğmadığını düşünüyordu. Bu değerlendirmeye katılıyor musunuz?"

"Ben biliyorum. Sanırım düzgün bir okula gitmişti, bölgesel bir aksanı yoktu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur, efendim. Ama ailede yeterince çeyreklik olduğunu sanmıyorum. Ya da bu konuda herhangi bir şey."

"Nereden biliyorsun?"

Temple yarı yüzünü buruşturdu. "Söylemesi zor. Sadece biliyorum. Örneğin, yemeğin olduğu gün geldi, Bay Ainsley'e harika bir şişe konyak getirdi ve her şey çok iyi gitti. Ama çıkarken bana bahşiş verdi."

Temple'ın başını sallayışına bakılırsa, Bay Hayward'ın antrede amuda kalktığı düşünülebilirdi.

"Cömertliğini takdir ettim ama bu sadece bir akşam yemeğiydi. Birkaç gün bizimle kalsaydı ve ben de onun için bir şeyler yapsaydım, o zaman evet, doğru bir şey yapmış olurdum. Ama sadece akşam yemeğiydi. Ve bana çok fazla verdi. Bu da bana parasının çok yeni olduğunu gösterdi. Sonradan görme bile değildi; bu babasının parası olduğu anlamına gelirdi. Ve eğer babasının parası varsa, bir uşakla ne yapacağını biliyor olmalıydı. Bana sorarsanız, muhtemelen son birkaç yıl içinde beklenmedik bir mirasa konu."

Bir insanın kökenini saptamanın bu kadar kolay olması Treadles'ı şaşırtmayı ve bir şekilde dehşete düşürmeyi asla başaramadı. İşte burada

Ölü adamla ancak üç cümle konuşabilmiş, ancak servetini ne zaman elde ettiğine dair böylesine keskin bir içgörü sunabilmişti.

Öte yandan, Temple Treadles'a Hayward'ın iç yaşamı hakkında çok şey anlatabilseydi ama soyu ya da soysuzluğu hakkında hiçbir şey söyleyemeseydi, bunun davaya çok daha az yararı olurdu. Temple'a teşekkür etti ve Hayward'ın odalarına tekrar bakmak için anahtarı istedi.

Çıkarken oldukça kayıtsız bir şekilde, "Bay Temple, Bay Hayward'a kimin zarar vermek isteyebileceğini biliyor olamazsınız, değil mi?" diye sordu.

Temple bir an düşündü. "Bildiğimi söyleyemem. Ama düşününce, Bay Hayward'ın kendisi de biliyor olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim programım düzenli, Bay Ainsley'ninki de öyle, düşünecek olursanız, her ne kadar herkesin programından üç saat sonra başlasa da. Yani ona bakmak için ihtiyacım olan şeyleri almak üzere her gün yaklaşık aynı saatte buraya girip çıkıyorum. Ama bazen durup dururken bir şey istiyor. Ya da diğer her şeyi almaya gittiğimde pastırmayı unuttuğumu hatırlıyorum. O zaman fazladan bir yolculuk yapmam gerekiyor. Ve işin tuhafı, ne zaman beklenmedik bir şekilde dışarı çıksam, kendimi içeri attığımda, Bay Hayward'ın kapısının bir aralık açıldığını duyardım. Dönüp baktığımda, çoktan kapıyı tekrar kapatmıştı. Her seferinde.

"O zamanlar bunu pek düşünmemiştim - bazı insanlar ürkektir. Ama ona ne olduğunu *bildiğimden*, başına kötü bir şey geleceğini tahmin edip etmediğini merak etmeden duramıyorum. Belki de beklenmedik bir zamanda koridorda birinin sesini duyunca gerildi. Ve kendisine zarar verecek birinin değil de, elinde bir parça domuz pastırması ya da Bay Ainsley'nin tıraş pudrasıyla gelen tek kişinin ben olduğundan emin olmak istemiştir."

Temple bir an daha düşündü, sonra başını salladı. "Evet, sanırım korkmuş olmalı."

Norton & Pixley, Chartered Accountants'tan çıktıklarında Bayan Watson, "Çok çabuk oldu," dedi.

Görünüşe göre, Bay Finch sadece altı hafta sonra görevinden istifa etmişti. Bu da son iki aydır çalışmadığı anlamına geliyordu - en azından Norton & Pixley'de.

Bayan Watson, Bayan Holmes'la yakın kan bağı olduğu için bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu ama Leydi Ingram'ın Bay Finch'in karakteri konusunda tamamen yanıldığına ikna olmaya başlamıştı. Belki kaldığı yerde çok seviliyordu, ama bu noktada ona kesinlikle *güvenilir* denemezdi.

Bayan Watson'ın arabasına bindiklerinde Bayan Holmes, Lawson'a, "Harrod's lütfen," dedi.

Harrod's mı? "Oradan bir şeye ihtiyacımız var mı?"

"Takip ediliyoruz," dedi Bayan Holmes, koltuğuna yerleşirken. "Harrod's, partimize izinsiz katılan bu kişiden kurtulmak için iyi bir yer olacaktır. Ayrıca, peynir çeşitlerine göz atmalı epey zaman olmuştu."

Bayan Watson'ın kalbi küt küt atıyordu. Elbette daha önce evini gözetleyenlerin bir noktada gözetlemeye devam etme ihtimaline karşı kendini hazırlamıştı ama Moriarty'yle ilgili olabilecek tüm bu sorunların sonsuza dek ortadan kalkmış olmasını çok daha hararetli bir şekilde ummuştu.

Arabanın arka tarafında bir pencere yoktu ama yine de dönüp bordo-brokaro döşemeli yüzeye baktı, midesinde endişe çalkalanıyordu.

"Merak etmeyin," dedi Bayan Holmes sessizce. "Çok geçmeden onlardan kurtulacağız."

"Ama onlar sadece eve geri dönecek ve bizi takip etmek için bir sonraki fırsatı bekleyecekler."

Bayan Holmes hiçbir şey söylemedi.

Harrod's'ın içinde sessizliklerini korudular, çeşitli bölümlerden geçtiler ve peynir tezgâhında kısa bir süre durdular. Ama Bayan Holmes, Bayan Holmes olduğu için, servis girişinden çıktıklarında elinde yeni alınmış bir kutu bisküvi vardı.

Bayan Watson ancak arabaya bindirilip götürüldüklerinde sordu: "Bu Bay Finch'in Bayan Woods'a aldığı kaşar tekerleğiyle ilgili, değil mi?"

Bayan Holmes başını salladı. "Çok iyi bir çıkarım, hanımefendi. Peynir tezgahına yaptığımız küçük gezinti, Somerset'e gitmeden bir tekerlek ödüllü kaşar almanın mümkün olduğunu doğrulamakla kalmadı, neredeyse köşedeki posta kutusuna gitmek kadar kolay olduğunu da gösterdi."

Bir sonraki durakları Bayan Morris'in babası Dr. Swanson'ın eviydi. Oraya vardıklarında Bayan Holmes takipçileri olmadığını açıkladı ama Bayan Watson'ın rahatlaması sadece anlıktı.

Bayan Morris onları büyük bir memnuniyetle karşıladı. Hizmetçilerin yarım günü değildi ama kahya Bayan Burns, aşevine birkaç saatliğine yardım etmek için işvereninden izin almıştı. Hizmetçilerini de yanında götürmüştü, böylece Bayan Morris, Bayan Holmes ve Bayan Watson'a hizmetçinin ofisini, imbik odasını ve depoyu gezdirme fırsatı bulmuştu.

"Sanırım iyiydiniz, Bayan Morris?" diye sordu Bayan Holmes.

"Evet, çok şükür," dedi Bayan Morris hararetle. "Ama yine de Bayan Burns'ün natürmortundan çıkan hiçbir şey yemedim."

Natürmort mükemmel bir şekilde düzenlenmişti; açık raflarda alfabetik sırayla duran reçel, jöle ve konserve meyve ve sebze kavanozları açıkça etiketlenmişti. Ayrıca kristalize zencefil, şekerlenmiş ananas ve şekerlenmiş kabuk kavanozları da vardı.

Bayan Holmes her şeyi yakından inceledi, özellikle de şekerlenmiş kabukları. "İşte iyi bir meyveli kek yapımı."

Bayan Watson müvekkillerinin sorununa nasıl konsantre olabileceğini bilmiyordu. Bayan Morris'in bir alerjisi vardı; Bayan Holmes o kadar hain bir adamın dikkatini çekmişti ki karısı ondan kaçmak için kendi ölümünü tezgahlamıştı.

Lord Bancroft Ashburton'un duraksamasına neden olacak kadar adaletsizdi.

Bayan Morris yüzünü buruşturdu. "Kurutulmuş meyveleri sevmem. En çok kuru üzümünden nefret ederim ama diğerleri de pek iyi değil."

Bu da Bayan Burns'ün kuru meyve stokunun neden bu kadar yüksek olduğunu açıklayabilir.

"Yine de ananas olmasına şaşırdım," dedi Bayan Morris. "Ailede kimse tropikal meyveleri sevmez."

"Hayır mı?" Bayan Holmes elini birkaç sicim makarasında gezdirdi.

Bayan Watson da dikkatini dağıtmak için aynı şeyi yaptı. Çoğu jütten yapılmıştı ama sonuncusu biraz farklıydı: daha sert ve kaba. Hindistan cevizi mi?

"Ben Hindistan'da doğdum. Ama babama göre Hindistan ailedeki herkesle anlaşmazlığa düşmüş. Annem sıtmaya yakalanmış, babam dang hummasına yakalanmış ve ben de korkunç sıcak isilikleri geçirmişim. Ve hiçbirimiz mango, jackfruits ya da başka bir şeyle ilgilenmedik."

Bayan Watson, Bayan Burns'ün kişisel olarak ananas şekerlemesine düşkün olabileceğini söylememeyi tercih etti. Bayan Burns için oldukça üzülmüyordu. Bayan Burns'ün

Kadın işinde çok iyi görünüyordu. Yine de burada, bir karakter mektubu olmadan evden atılmasıyla sonuçlanabilecek gizli bir soruşturmanın konusuydu.

Bu noktada Bayan Morris'in tavrı onun lehine olan tek şeydi. Ciddiye alındığı için minnettar görünüyordu, ama talihsiz bir kurban olduğu için kendini beğenmişlik, yuvarlanma hissi yoktu. Hatta Bayan Watson, Bayan Morris'in bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını dilediği izlenimini edinmişti.

Bayan Holmes kahve değirmeninin yanındaki sıg bir tavayı işaret etti.

"Bayan Holmes.

Kahveyi Burns mü pişiriyor?"

"Öyle ve itiraf etmeliyim ki kavurma işini çok iyi yapıyor. Kural olarak hiç kahve içmem ama burada ara sıra bir fincan içerim."

"Elinde hiç çekilmiş kahve bulunduruyor mu?"

"Hayır, kahve özü yapar ve babamın sabah fincanı için sütle karıştırır; neredeyse Paris'te servis ettikleri café au lait kadar iyidir. Ama bunun dışında her gün, genellikle öğle yemeğinden önce çekirdekleri kavurup öğütüyor."

"Oldukça lüks," dedi Bayan Holmes, etkilenmiş gibiydi.

"Biliyorum." Bayan Morris inledi. "Sadece bu bile ondan kurtulmamı zorlaştıracak. Babam kahvesine çok düşkündür ve bu konuda çok titizdir. Ev işleriyle ilgili hiçbir becerisi yoktur - zaten ihtiyacı da yoktur - ama zaman zaman kahvesini kendi öğütür ve süzgecini tam istediği gibi çalıştırırdı. Bayan Burns bu işi çok iyi yaptığı için artık yapmıyor tabii."

Bayan Holmes işaret parmağını çenesine iki kez vurdu. "Ev ofislerinde görmem gereken her şeyi gördüm. Bayan Burns buradayken bizi çaya -ya da kahveye- davet eder misiniz? Kardeşim onu iş başında gözlemlememi isterdi."

"Neredeyse kesinlikle yapabilirim ama bu hemen olmayacak. Babam ve ben kısa bir tatile çıkıyoruz," dedi Bayan Morris, neşelenerek. "Hâlâ Londra'ya tepki gösterdiğimi ve daha az kirli bir yerde kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünüyor. Bu yüzden yarın deniz kenarına gidiyoruz."

"Eminim çok keyifli bulacaksınız."

"Evet, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama bu arada siz hanımlar bugün çaya kalırsanız çok memnun olurum. Fortnum and Mason'dan çok güzel bisküvilerim var."

Bayan Holmes, "Biz de bir katkıda bulunabilirsek bulunacağız," dedi.

"Az önce Harrod's'tan biraz bisküvi almıştım ve

Fortnum and Mason'ın bisküvileriyle kıyaslandığında nasıl olduklarını görmeyi çok isterim."

Bayan Morris şaşırdı -her gün bir misafir kendi bisküvilerini ikram etmesini istemezdi. Ama dedi ki, "Elbette. Neden olmasın?" dedi.

Dr. Swanson'ın misafir odası yakın zamanda yeniden dekore edilmiş gibi görünüyordu; çarpıcı bir sadelik içindeydi. Tüm desenler stilize edilmiş bitki ve hayvanlardan oluşuyordu, mobilyalar neredeyse rustik bir görünüme sahipti ve o kadar dikkat çekici bir dağınıklık vardı ki, biraz eski moda dağınıklıktan hoşlanan Bayan Watson -bir evin içinde yaşanmış izlenimi vermesi gerekir- buranın fazla boş olduğunu hissetti.

"Çok modern bir oda," diye gözlemledi Bayan Holmes, bir kutu limonlu bisküvi açıp Bayan Morris'e doğru uzatarak.

"Öyle diyorlar." Bayan Morris'in dudakları çekikti. Bayan Holmes'un kutusundan bir bisküvi aldı. "Daha önceki halini tercih ederim. Annemin edindiği her bibloyu sergilememesini anlayabilirim, ama toptan depoya kaldırıldıkları için onun adına biraz incinmiş hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunda Bayan Burns'ün etkisi olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle mi?" diye sordu Bayan Holmes her zamanki tarafsızlığıyla.

"Babam Bayan Burns'ün iyi bir zevki olduğunu düşünüyor. Oh, ama bu güzel bir bisküvi. Nerede kalmıştım? Doğru, başka bir kadın hakkında böyle söylediğini hiç duymamıştım. Size söylüyorum, Bayan Holmes'un pençeleri onun derinliklerinde."

Sanki babasını çağırmışlar gibi evin ön kapısı açıldı. Bir dakika sonra bir adam kafasını salondan içeri uzattı. "İşte buradasın, Clarissa. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Dr. Swanson, o zaman. Uzun boylu, dik yürüyüklü, hızlı adımlarla yürüyen ve dolgun, tuzlu ve biberli saçları olan bir adamdı. Bayan Watson'ın neden yaşlı bir adam beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bayan Morris onlara adamın altmış üç yaşında olduğunu söylemişti, ki bu onun şu anki yaşından sadece on yaş büyüktü ve kendisinin de sadece on yıl içinde tam bir bunaklığa ulaşacağını hiç düşünmemişti. Artık o kadar genç olmayanlar için bile yaşlılığın yabancı bir diyar olarak kaldığı, sakinlerine hem acıma hem de şüpheyle bakıldığı sonucuna varabilirdi.

Bayan Morris konuklarını hayırsever örgü derneğinden yeni arkadaşları olarak tanıttı. Bayan Watson içten içe güldü. Tiyatral bir

Kendisi ve başkaları için kostümler dikerdi, çok iyi dikiş dikerdi ama hayatını kurtaracak kadar örgü öremezdi. Ve Bayan Holmes, hmm, Bayan Holmes'un kadınsı sanatlardan anlayıp anlamadığını daha sonra sorması gerekecekti.

Dr. Swanson tokalaşmaları için onlara elini uzattı; güçlü ama aşırı olmayan bir tutuşu vardı. "Clarissa'nın misafir beklediğini bilseydim kahve yapardım."

"Ah, ne yazık. Kahveyi çok severim," dedi Bayan Holmes.

"Hizmetçimiz de mükemmel kahve yapar, ama ne yazık ki siz onun aşevine yardım edeceği gün geldiniz."

Bayan Holmes dramatik bir şekilde içini çekti. "Keşke hizmetçim kahve yapma sanatında ustalaşmış olsaydı. Ne yazık ki acı bir demleme yapıyor."

"Bayan Burns konusunda çok şanslıyız. Çok vicdanlı bir kadın olan selefinden şikayet edemem. Ama onun kahvesini tavsiye edecek hiçbir şey yoktu."

Bayan Morris, muhtemelen Bayan Burns hakkında yeterince konuşulduğunu duymuş olacak ki, elini babasının koluna koydu. "Ben de tam bu hanımlara yaklaşan tatilimizden bahsediyordum."

Çayın geri kalanı yolculuk hakkında hoş sohbetlerle geçti. Bayan Holmes ve Bayan Watson ayrılmak için ayağa kalktıklarında, Bayan Morris, "Ah, bisküvileriniz, Bayan Holmes. Onları unutmamalısınız."

"Sizde kalsın," dedi Bayan Holmes. "Bence onları benden daha çok seveceksiniz."

Charlotte ve Bayan Watson günün geri kalanını Bay Finch'in Oxfordshire'daki diğer iki referansını kontrol etmekle geçirdiler. Sonuçta ikisi de uzaktan yakından güvenilir değildi.

Önceki ikametgahı için verdiği adres gerçekten de bekar beyler için bir pansiyondu, ancak ev sahibesi Bay Myron Finch'e bir karakter mektubu yazmak bir yana, onu daha önce ağırladığını bile hatırlamıyordu.

Bir avukat olan diğeri altı ay önce emekli olmuş ve büyük bir Avrupa ve Levant turuna çıkmıştı. En az bir buçuk yıl daha dönmesi beklenmiyordu.

Bayan Watson'ın evine aç ve yolculuklarından yorgun döndüler. -Ya da en azından Charlotte acıkmıştı ve Bayan Watson yaşlanan sırtı hakkında mırıldanıyordu. Bayan Watson, Bayan Redmayne'den bir masaj aldı;

Charlotte, Madam Gascoigne'in gizli tarifli ezmesinden yapılmış bir sandviç yiyerek inzivaya çekildi.

Oturma odasında buluşmak üzere yeniden bir araya geldiler ve her ikisi de kendilerini ne kadar iyi hissettiklerine dair yorumlarda bulundular.

"Tek umudum, bir gün o ezmeli sandviç kadar yararlı olabileceğimi kanıtlamak." Bayan Redmayne güldü. "Gerçekten, ne kadar kahramanca bir hizmette bulundu."

"Genç ve hırslısınız Bayan Redmayne," dedi Charlotte. "Asla bir sandviç kadar değerli olamayacağımı çoktan öğrendim."

"Bu durumda yeni bir hedefim olmalı. Aha, amacımın asla Bay Finch kadar baş belası olmamak olduğuna karar verdim."

"Normal şartlar altında yeğenimi fazla açık sözlü olduğu için azarlayabilirdim. Ama korkarım bu gece onunla aynı fikirdeyim. Yardıma ihtiyacınız olduğunda kardeşinize gitmediğiniz için çok memnunum Bayan Holmes."

Bayan Watson'a göre bu sert bir kınamaydı.

Charlotte en başından beri bu davayla ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu hissettiğini hatırlıyordu. Keşke bunun tam olarak ne olduğunu bilseydi. "Bay Finch'i savunmayacağım," dedi, onlar dışarıdayken gelen mektupları karıştırırken, Livia'dan bir daha ne zaman haber alacağını merak ediyordu. "Ama o hâlâ benim kardeşim ve bu son derece düzensiz bir durum."

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Bayan Redmayne.

"Odalarının içine bir göz atmak isterim. Bu bana neyin peşinde olduğu hakkında daha iyi bir fikir verebilir. Aranızda kilit açmayı bilen birini tanıyan var mı?"

"Bunu sormanız tuhaf," dedi Bayan Watson. "Ekibimle ilk tanıştığınızda, Bay Lawson'ın bir süre cezaevinde yattığı konusunda beni uyarmıştınız. Ne yaptığını tahmin etmek ister misiniz?"

Charlotte onu zar zor duydu. *Livia'dan bir not!*

"Bana bir dakika izin vererseniz," dedi zarfı kesip açarak. "Kız kardeşimin Leydi Ingram hakkında aktaracak bazı bilgileri olabilir."

Ama şu anda Leydi Ingram zerre kadar umurunda değildi. Livia sonunda yazmıştı.

Sevgili Charlotte,

Lütfen daha önce kaleme almadığım için beni affedin.

Pazar günü Round Pond yakınlarında Bayan Avery ve Somersby ile karşılaştım. Tesadüfe bakın ki Leydi Ingram da çocuklarıyla birlikte oradan geçiyordu. Onun varlığı kendisi hakkında soru sormamı kolaylaştırdı. Hanımlar, gerçekten de ilk çıkışından önce, bir noktada uygun olmayan genç bir adamla evlenmeyi umduğuna dair söylentiler duyduklarını doğruladılar.

Bu da beni ilgili herkes için üzdü.

Ve şimdi de muhtemelen beklemediğiniz bir haber. Leydi Ingram sahneyi terk ettikten ve dedikoducu hanımlar daha yeşil çayirlara taşındıktan sonra, bir beyefendi yanıma geldi ve benimle konuşup konuşamayacağını sordu. Sonra da kendisini Bay Myron Finch olarak tanıttı, gayrimeşru üvey kardeşimiz.

İki gün sonra hala şaşkınlığımı tarif edecek kelimeleri bulamadım. Onun yaklaşımının gerekli olduğuna inanmıyorum. Kendisini davet etmesi söz konusu bile olamazdı.

Yine de bu olağanüstü adımı atmasının nedenini anlayamıyorum. Görünüşe göre, babamın avukatlarından biri birkaç gün önce Bay Finch tatil için şehir dışındayken onu ziyaret etmişti. Ev sahibesiyle konuşmasından anladığına göre, avukat özel bir mesele için geldiği için mesaj bırakmak istememiş.

"Anladığım kadarıyla," dedi Bay Finch, "ziyaretiniz Bayan Charlotte'la ilgiliydi - sürgündeyken benden yardım isteyip istemediği konusunda."

"Onu tanıyor musun?" Yardım edemedim ama haykırdım.

"Biliyorum. Ne yazık ki ondan hiç haber alamadım. Umarım iyidir."

"Hepimiz öyle umuyoruz," dedim ona.

"Ona bir mesaj iletebilerseniz, lütfen istediği zaman arayabileceğini bildirin. Ve ona sağlayabileceğim her türlü yardımı sunmaktan memnuniyet duyarım."

Bu sözlerle bana iyi günler diledi ve gitti. Bu karşılaşma beni sarstı. Hâlâ da sarsılıyorum. Ama en azından artık senin için bir olasılık daha var, Charlotte.

*Sevgi
ler,
Livia*

Not: Bay Finch, Bayan Woods'un Fountain Lane'deki beyler için olan otelinde oda tuttu.

P.P.S. Bayan Montrose'un balosu bu gece. Ondan sonra Londra'dan ayrılmadan önce sadece Lord ve Leydi Ingram'ın balosuna gideceğiz. Mevsimi fazlasıyla yaşadım ama sensiz sekiz aya nasıl dayanırım bilmiyorum.

Livia, akşamla ilgili her şeyden nefret ederek diğer duvar çiçeklerinden oluşan bir grubun kenarında oturuyordu.

Hayatıyla ilgili her şeyi.

Charlotte'a borçlu olduğu mektubu bir şekilde kaleme almayı başarmıştı. Ama o felaket gününün olaylarını kaleme almak zorunda kalmak ne büyük bir araftı; teni utançtan kavruluyor, midesi bulantı ve tiksintiyle burkuluyordu.

Öz kardeşi! Öz kardeşine aşık olmuştu. Ve en kötüsü de, ne zaman onu düşünse, dehşet tsunamisi doruğa ulaşmadan önce, hala aynı umut ve heyecan duygusunu hissediyordu.

Bu da her şeyi iki kat daha iğrenç hale getiriyordu. "Bayan Holmes? Bayan Olivia Holmes?"

Güzel, sevimli yüzlü genç bir kadın Livia'nın önünde durdu.

"Evet?" dedi Livia kararsızca.

"Tabii ki sensin. Sizi tekrar görmek ne güzel! Konuşmak için daha sessiz bir yer bulalım -burası tarif edilemeyecek kadar gürültülü, değil mi?"

Genç kadın Livia'nın cevap vermesini beklemeden elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Kafası karışan ama olay çıkarmak istemeyen Livia, genç kadının kollarını birleştirmesine ve onu diğer duvar çiçeklerinden uzaklaştırmasına izin verdi.

Genç kadın yaklaştı. "Ben Bayan Charlotte'tan bir haberciyim. Sizi görmek istiyor. Benimle dışarı gelir misiniz?"

Livia'nın içinden alarm sesi yükseldi. "O iyi mi?"

"Evet, o iyi. Ama mektubunuzu aldıktan sonra size soracağı sorular var," diye yanıtladı genç kadın. "Bu arada ben Penelope Redmayne, Bayan Watson'ın yeğeniyim."

"Tamam. Büyülü."

Livia sadece Bay Finch'e duyduğu karşılıksız ve -Yüce Tanrım!- içten aşkın mektupta bir şekilde kendini yüksek sesle ve açıkça duyurmamasını umabilirdi. Charlotte gibi bir kız kardeşe sahip olmak bazen dehşet vericiydi.

Bayan Montrose'un evinin önündeki sokaklar arabalarla doluydu. Charlotte'un bulunduğu arabaya varmadan önce biraz yürüdüler.

Livia yerine oturduktan sonra Charlotte, "Çabuk olacağım, annem kaybolduğunu fark etmeden seni geri götürmeliyiz," dedi.

Leydi Holmes tutarsız bir refakatçiydi. Bazen kızlarına göz kulak olamayacak kadar kendi eğlencesiyle ilgilenirdi. Diğer zamanlarda ise, belki de suçluluğunun kefaretinin ödemek için, onları bir şahin gibi izlerdi. Bu gece yeterince uyanık görünüyordu, bu yüzden ne tür bir refakatçi olacağı belli olmazdı.

"Leydi Avery ve Leydi Somersby ile tanıştığınızda Kensington Bahçeleri'ndeki Yuvarlak Gölet'in yakınında olduğunuzu söylemişsiniz. Yuvarlak Gölet'in tam olarak neresindeydiniz?"

Bunun konuyla ne alakası var? "Doğu tarafında." "Göletin şu çimenli caddeyle buluştuğu yerde mi?"

"Evet." Çimenli cadde, yarısı Kensington Bahçeleri'nde yarısı Hyde Park'ta bulunan insan yapımı göl Long Water'a kadar uzanıyordu.

"Ne tarafta duruyordun?" "Suya doğru tabii ki."

"Peki Leydi Ingram nereden geldi?"

"Güneyimizde. Çocukların mürebbiyesi oyuncak bir kayık taşıyordu, muhtemelen daha önce gölette onunla oynamışlardı."

"Hangi yöne gidiyorlardı?" "Caddeye, sanırım eve gitmek için."

"Ve Bay Finch, mektubunuzda dedikoducu hanımlar gittikten sonra size yaklaştığını söylediniz. Leydi Ingram o sırada olay yerinden ayrılmış mıydı?"

"Evet."

"Yani onları görmedi mi?"

Charlotte'un soruları Livia'nın kafasını karıştırdı ama yine de kız kardeşine hak verdi. "Leydi Avery ve Leydi Somersby yaklaşırken o çoktan benimkine yakın bir banka oturmuştu. Benimle konuşmak istediğine göre, onları gördüğüne şüphe yok. Leydi Ingram'ı görüp görmediğinden emin olamam ama erkekler genellikle yakınlarındaki güzel bir kadını kaçırmazlar."

Charlotte bir an sessiz kaldı. "Bayan Redmayne, cep fenerini yakarmısınız?"

Bir kibrit çakıldı. Keskin sülfür kokusu Livia'nın burun deliklerine saldırdı. Yanan cep feneri, ışığı Charlotte'un kucağındaki açık defterin üzerine düşecek şekilde yönlendirilmişti.

Yuvarlak Gölet'in gerçek şekli olan bir oval çizdi. "İşte burada, doğu kenarındasınız. Bay Finch'in oturduğu bank nerede?"

Livia parmağını tahmin ettiği yere koydu. "On adım ötede."

"Göletin kuzey tarafında, güneye bakan tarafta mı?" "Evet."

"Emin misin?"

Livia başıyla onayladı. Ne yazık ki onun tam olarak nerede oturduğunu biliyordu. "Leydi Ingram'ın, çocuklarının ve mürebbiyelerinin Güneyden mi geliyor?"

"Evet."

Bayan Redmayne sanki ani bir nefes çekmiş gibi küçük, keskin bir ses çıkardı.

"Bu arada, Leydi Ingram onu gördüğünüzde nasıl görünüyordu?"

Livia omuz silkti. "Bugünlerde genellikle nasıl görünüyorsa öyle. Güzel ve oldukça mesafeli diyebilirim."

"Yorgun, mutsuz ya da şaşırılmış görünmüyor muydu?"

"Belirgin değildi."

"Seni gördü mü?"

"Bize başıyla selam verdi. Çok asil bir şekilde."

"Peki yanınızdan ne kadar yakından geçti?" "On beş, yirmi adım kadar."

Charlotte defterini kapattı. Bir an için kimse bir şey söylemedi. Sonra Charlotte cep fenerini söndürdü ve mırıldandı: "Senin için zor birkaç gün müydü?"

Sesinin yumuşaklığı ... Livia gözyaşlarına boğulmak istedi. *Oh, hiçbir fikrin yok!*

Bay Finch ile karşılaşmasını mümkün olduğunca geçiştirmişti. Gerçekte, Bay Finch onun kardeşi olduğunu hemen itiraf etmemişti - konuşmalarına ciddi sorularla başlamak istememişti. Bunun yerine, bir çeyrek saat boyunca büyük bir canlılık içinde konuşmuşlardı,

Çoğu zaman birlikte gülüyorlardı ve yerden on santim yüksekte yürüyordu.

Ya da belki de altı mil olmuştu. Çünkü yere çakılma her şeyi paramparça etmişti.

Livia, fenerin küçük titreşiminin sönmesinin ardından gelen karanlığa şükrederek, "Şok ediciydi, hepsi bu," demeyi başardı.

Kapıya doğru uzandı. Charlotte elini onun koluna koydu ama bir şey söylemedi.

Bir süre sonra bıraktı.

On üç

ÇARŞAMBA

Charlotte Kensington Bahçeleri'ne ulaştığında yağmur yağmaya başlamıştı bile; gökyüzü ağır, rüzgâr soğuktu - başka bir İngiliz yaz günü. Charlotte, Bayan Watson'ın birinci sınıf mackintosh'u ve lastik çizmeleriyle, her iki saniyede bir yön değiştiren rüzgâra karşı şemsiyelerini açık tutmaya çalışanların yanından geçerken kendini bir ördek kadar su geçirmez hissediyordu.

Kendisi kadar donanımlı bir dadı ve içeride geçirdiği bir günü ilahi bir ceza olarak görecektürden bir çocuk dışında büyük ölçüde boş olan Yuvarlak Gölet'e vardı.

Yakından bakıldığında Yuvarlak Gölet, biraz süslü bir çerçeveye sahip oval bir ayna şeklindedir. Doğu ucunda, göletin genişliğinin kabaca üçte biri kadar olan düz bir kenar, çeyrek mil ötedeki Long Water'a açılan çimenli caddeyle buluşuyordu. Bu düz kenarın her iki ucunda, göletin kıyılarının tekrar kıvrılmaya başladığı yerde bir bank bulunuyordu.

Charlotte kendini Bay Finch'in oturduğu kuzeydeki bankın arkasına yerleştirdi. Daha uzakta ağaçlar vardı ama gölet bir açıklığın ortasındaydı ve etrafı manzarayı en ufak bir şekilde engellemeyen bakımlı çimenlerle çevriliydi.

Livia'nın tarif ettiği mesafeler göz önüne alındığında, Leydi Ingram ve Bay Finch'in birbirlerini nasıl görmediklerini hayal etmek son derece zordu. Bay Finch.

Finch güneye, Livia'ya doğru bakıyor olmalı ve Leydi Ingram da kuzeydoğuya yönelmiş olmalı ve-

Livia, Leydi Avery, Leydi Somersby ve şemsiyeleri görüş alanlarını kapatmadıysa tabii.

Olası değil ama imkansız da değil. Ve Bay Finch, Livia'nın kendisini kaba ya da potansiyel olarak tehlikeli biri olarak görmesini istemeyeceği için sürekli ona doğru bakıyor olamazdı.

İmkansız değil, ancak bir noktada, bir senaryonun olasılığı sıfıra o kadar yaklaştı ki, daha fazla dikkate alınmayı hak etmedi.

Birbirlerini görmüşlerdi.

Sonra ne oldu? Halkın içindeydiler. Leydi Ingram'ın yanında çocukları ve mürebbiyeleri vardı. Ve mürebbiyeye çocukları eve götürmesini emredebilse bile, o anda Bay Finch'e yaklaşması mümkün değildi, hele de sosyetenin en kötü şöhretli iki dedikoducusu yanında dururken.

Adresini almak için yalvarırcasına yazdığı notun nedeni bu muydu? Çünkü onu görmek onu içten içe bir çılgınlığa sürüklemişti ve bu kaotik duygular, yüz yüze gelene kadar ortalığı kasıp kavurmaya devam mı edecekti?

Peki ya Bay Finch, onun tepkisi ne olmuştu? Livia'yla karşılaşmasını etkilememiş gibi görünüyordu. Ama ertesi akşam aniden kasabayı terk etmişti. Gidişi Leydi Ingram'ı görmesinin bir sonucu olabilir miydi? Vicdan azabı mı çekiyordu?

Peki ya Lord Ingram? *O neredeydi?* Pazar öğleden sonraları genellikle çocukları küçük keşif gezilerine çıkaran oydu. Karısı tesadüfen sevdiği tek adamla karşılaşırken, o hâlâ kraliyetin işleri için uzaklarda, kraliçe ve ülkesi için hayatını ve uzuvlarını riske atıyor muydu?

Charlotte, Lord Ingram'ı tartışmalarına dahil etmeyi bırakması gerektiğini düşündü. Gerekçesi hâlâ geçerliydi. Bilse bile ne yapabilirdi ki? Leydi Ingram ile uzun süredir birlikte olan bir arkadaşının medeni bir şekilde görüşmesini mi yasaklayacaktı?

Sizi *küçümseyebilir*, zaman zaman insani duyguları dikkate alan bir parçasına işaret etti.

Ve bu, özünde, onun problemiydi.

Round Pond'dan ayrıldıktan sonra Charlotte gazete bürosuna uğradı. Gazetelere ya da en azından ailesinin abone olduğu gazeteye koymak istediği bir not vardı.

CDAQKHUHA AQDYNTVDKKJSGH MJNEYNT

Bu, Livia ile birlikte küçük bir kızken buldukları, B harfinin yerine X harfini koymaktan ve diğer tüm harfleri bir sıra aşağı itmekten oluşan basit bir şifreydi. Buna Sevgili Livia için Cdaq Khuha adını vermişlerdi.

DEARLIVIA AREYOUWELL I THINK OF YOU

Livia önceki gece pek iyi değildi. Histerinin sınırındaydı ve soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Halka açık toplantılar onu zorlardı. Mevcut koşullar altında bu onu daha da zorluyordu. Ama hiç eğlenmediği bir baloda olması, yaşadığı sarsıntılı sıkıntıyı açıklamak için yeterli değildi.

Gayrimeşru kardeşleriyle karşılaşması bile onu bu kadar etkilememeliydi.

"Buyurun, bayan." Görevli elinde bir makbuzla geri geldi. "Mesajınız yarın gazetelerde olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Charlotte. "Peki, şahsen gelmeden gazeteye ilan vermek istersem, bunu nasıl yapabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Bize mesajınızı, yayınlanmasını istediğiniz tarihleri yazabilir veya telgraf çekebilir ve doğru ücreti içeren bir posta emri gönderebilirsiniz. Bu kadar basit."

"Her gün farklı bir ilan vermek istersem, o zaman her gün yazmalı mıyım?" "Bunu tavsiye etmem. O zaman her gün farklı bir Farklı posta siparişleri, değil mi? Tüm mesajlarınızı bir kerede göndermeniz daha iyi olur."

"Ama ya ne söylemek istediğimi önceden bilmiyorsam?"

Kâtip ona şaşkınlıkla baktı. "O halde uygun gördüğünüz gibi yapmalısınız, hanımefendi."

"Bunu pratikte yapan biri var mı? Her gün farklı bir bildirim gönderen?"

"Hayır." Katip kararlı bir şekilde başını salladı.

Leydi Ingram'ın durumunda bildirimleri gruplar halinde göndermenin mantıklı olduğunu düşündü. Ekstra ücret için üç beş kuruşu kaçırmazdı ama bunu her gün yerine haftada bir ya da iki kez yaparsa mesajların dağıtımını yönetmesi daha kolay olurdu.

Charlotte cep saatini çıkardı, bir erkek saatiydi bu; kadınlar için yapılan saatler daha güzel olsalar da zamanı pek iyi tutmuyorlardı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Bir hanım öğleden sonra telefon eder ya da alırdı. Sezon boyunca evde verilen çaylar, kürek çekme partileri, parkta yapılan gezintiler gibi pek çok başka etkinlik de onun post meridiem saatlerini dakikasına kadar ayarlamasına neden oluyordu.

Ama sabah biraz vakti vardı.

Leydi Ingram'dan gelen son iki not kuryeyle değil, Charing Cross Postanesi'nden gönderilmişti. Mantıklı bir yerdi, çünkü mektupları oradan da isteyebilirdi. Ve eğer Bay Finch'i tanıdıysa ama mekân çok halka açık olduğu için onunla konuşamadıysa, Sherlock Holmes'un Bay Finch'in adresini vermeye karar vermesi ihtimaline karşı her fırsatta mektupları araması gerekmez miydi?

Charlotte'un şansına, postanenin çaprazında bir çay dükkânı vardı. Pencere kenarında bir pozisyon aldı. Postanenin kapısını görmesi, yağmurda ileri geri yürüyen ve saç pomadının reklamını yapan bahtsız bir sandviç panosu adamı tarafından kısmen engellenmişti. Yine de yeterince iyi bir görüş noktasıydı, sıırıslık sokakta durmaktan ya da postanenin içinde oyalanmaya çalışmaktan daha iyiydi.

Gözetleme sıkıcı bir işti. Ve Leydi Ingram'ı gözetlemenin hiçbir anlamı yoktu, tabii Bay Finch'i aslında hiç tanımadığı gibi çok zarar verici bir teoriyi kabul etmeye hazır değilseniz. Charlotte tüm gerçeklere uyan herhangi bir teoriyi, hatta saçma görünenleri bile kabul etmeye son derece hazırdı.

Ama eğer Bay Finch'i tanımıyorsa, Leydi Ingram neden onun nerede olduğunu araştırıyordu? Bunun için Charlotte'un iyi, hatta yarı tutarlı bir tahmini yoktu. Ama önce Leydi Ingram'ın Bay Finch'i tanıyıp tanımadığını kendi gözleriyle görmeliydi.

Sherlock Holmes'un temsilcilerinin önünde değilken gerçekten üzgündü.

Taze bir fincan çay istedi ve yavaşça çöreklerinden bir ısırık daha aldı. Onun gibi iştahlı biri için bile bir oturuşta ne kadar yiyebileceğinin bir sınırı vardı. O da bu sınırlara yaklaşıyordu. Sandalyenin oldukça rahatsız olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve tuvalete gitmeyi özlemeye başlamıştı.

Gözlerini kırptırdı. Pencerenin önünden geçen kişiyi tanıdı: Leydi Ingram değil, Hounslow'daki cinayete rastladıkları gün Lord Ingram'ın Bayan Watson'ın evini gözetleyen kişi olarak işaret ettiği kadındı.

Kadını takip etmeli miydi? Tanrı biliyordu ki bu konularda fazla tecrübesi yoktu. Ve daha önce Claridge's'te *Sackville* olayının ortasında Marbleton'ları gözetlemeye çalıştığından farklı olarak, kimliğini saklayacak bir dul peçesi de yoktu.

Kadın postaneye gitti.

Öte yandan Charlotte'un üzerinde Bayan Watson'ın postanede çıkarmak zorunda kalmayacağı mackintosh'u vardı. Yağmurluğun kapüşonunun altına sığabilmek için de o kadar küçük ve süssüz bir şapka takmıştı ki, neredeyse yok gibiydi.

Çantasında Livia'ya yazdığı bir mektup olduğundan bahsetmiyorum bile.

Nefes verdi, masasına para bıraktı ve aceleyle dışarı çıktı. Caddeyi geçmek istediğinden daha uzun sürdü ama postanede şansı yaver gitti: Tezgâhın önünde duran kadının sırtı kapıya dönüktü. Charlotte, müşterilere kolaylık sağlamak için telgraf formlarının yerleştirildiği standı doğru kaydı ve bir telgraf yazıyormuş gibi yaptı.

Bir memur tasnif odasından döndü ve kadına bir mektup uzattı. Kadın bankodan ayrıldı ve Charlotte'un karşısındaki form standına gitti. Charlotte formunun üzerine hafifçe bir şeyler karalamaya devam etti.

Kadın elindekini bitirdi ve sıradaki tezgâhtara yaklaştı. Charlotte kadının ne dediğini duyamadı ama tezgâhtarın cevabını duydu: Bir şilin ve iki peni istiyordu. Bir telgraf satın alıyordu. Telgraf ücretleri bir yıl önce düşürülmüştü. Artık ilk altı kelime için altı peni ve ilave her iki kelime için bir peni ödeniyordu. Kadın en fazla yirmi dört kelime satın almıştı.

Olağanüstü olmasa da bir kablo için biraz uzun.

Charlotte kadın gidene kadar bekledikten sonra aceleyle telgraf metnini yazdığı sehpanın yanına gitti. Sehpanın yüzeyi pek de iyi durumda değildi. Tahta çukurlaşmış ve oyulmuştu. Kadın, kalemi kâğıdı delip geçmesin diye formunu diğer birkaç formun üzerine koymuş olmalıydı.

Ah, işte buradaydı, onun tam altında duran form.

Ne yazık ki, kâğıttaki silik girintilerden bir anlam çıkarmak zordu. Işığın daha güçlü olduğu dışarı çıktı. Yine de sadece iki kelimeden emin olabiliyordu: *Tanrı*.

Charlotte hiç vakit kaybetmeden kadının telgrafı gönderdiği pencerenin önünde sıraya girdi. Sıra kendisine geldiğinde, biraz da endişeyle, "Özür dilerim efendim ama teyzem az önce gönderdiği telgrafta bir hata yapmış olabileceğini düşünüyor. *Telgraft Illustrated London News*'e göndermiş ama aslında *Times*'a göndermek istemiş."

"Eğer bir şilin ve iki peni karşılığında telgraf gönderen kadından bahsediyorsanız, içiniz rahat olsun hanımefendi. Telgrafı *Times*'a o gönderdi."

"Oh, harika. Tanrım, ne kadar paniğe kapıldığına inanamazsınız - gelip kendini kontrol edemeyecek kadar utanmıştı."

"Bu hiç sorun değil, bayan."

"Emin olmak için soruyorum, İncil'deki ayetten bahsediyoruz, değil mi?" "Evet, hanımefendi."

"Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

Arkasını döndüğünde tanıdığı başka birini gördü: Mott, Livia ve Charlotte'un mektuplarının birbirlerine ulaşmasında etkili olan Holmes'un damadı. Adamın miyopluğu konusunda haklıydı: Adam tel çerçeveli bir gözlük takıyordu.

Bugün, beklenmedik bir anda karşılaşmaktan çekinmediği insanlarla karşılaşma günüydü. Mott da onu görünce aynı derecede şaşırmış görünüyordu ama telgraf form standında onunla buluşmak için ikinci kez işaret etmesine gerek kalmadı ve bunu yaparken gözlüklerini bir kenara bıraktı.

"Kız kardeşimden benim için bir şey getirdin mi?"

"Hayır, Bayan Holmes. Sadece onun için sizden bir şey var mı diye bakmaya geldim."

"Var, ama henüz postaya vermedim." Çantasından bir mektup çıkardı ve ona verdi. "Pulu kullanabilir."

"Bunu ona
vereceğim." "O
nasıl?"

Mott oldukça diplomatik bir tavırla, "O ... devam ediyor," dedi. "Ya Bayan Bernadine?"

"Onu görmüyorum. Hakkında pek bir şey de duymadım. Bir dahaki sefere hizmetkarların salonuna gittiğimde seni sorabilirim."

"Bunu yapar mısın? Teşekkür ederim."

Zahmeti için ona biraz para verdi, postaneden çıktı ve çay dükkanına döndü.

Mott'u birkaç dakika sonra, mackintosh'unun altında kamburlaşmış bir halde çıkarken tekrar gördü. Ama Leydi Ingram'ı görmedi, ne o zaman, ne de çay dükkanında dışarıya bakarak geçirdiği saatlerin geri kalanında.

Charlotte öğleden sonra saat birden biraz sonra Bayan Watson'ın evine vardı ve hayatında ilk kez sadece öğle yemeğine ihtiyacı olmadığını değil, çaysız da yapabileceğini düşündü.

Odasına çıktı, kapıyı kapattı ve yazı masasının önüne ağır ağır oturdu. Başından beri Leydi Ingram ile Bay Finch arasındaki ilişkide bir terslik olduğuna inanmıştı. Şimdi *her şey* yanlış geliyordu.

Tamamen mantıklı olan yanı hem Leydi Ingram'ı hem de Bay Finch'i eşit derecede araştırmak istiyordu. Pratikte, Bay Finch'e konsantre olmalıydı. Bilinmeyen varlık oydu, onu atlatmaya devam eden kişi, durumun tüm uyumsuzluklarını anlamlandırmanın anahtarı.

Bir önceki akşam Bayan Redmayne ne yapmayı planladığını sorduğunda, Bay Finch'in odasına bir göz atmak istediğini söylemişti. Şimdi Bay Finch'in odasını incelemesi *gerekliyordu*. Neler olup bittiğini tam olarak anlaması *gerekliyordu*.

Belki de Leydi Ingram'ın histerisinden bir parça ona bulaşmıştı. Ya da belki de Livia'nın perişanlığının bir kısmıydı. İçinde mantıklı bir temeli olmayan ama yine de çok daha korkunç ve uğursuz hissettiren bir aciliyet arttı.

Bayan Watson'ı öğleden sonra salonda gazete okurken buldu. "Hanımefendi, dün gece bana Bay Lawson'ın bir zamanlar usta bir kilit açıcı olduğunu mu söylemek istediniz?"

Bayan Watson ayağa kalktı, kâğıt elindeydi. "Elbette, Bayan Holmes, şunu demek istemiyorsunuz-"

"Biliyorum," dedi sessizce. "Bay Finch hakkında ne zaman bir şey öğrensek, bu sadece durumu daha da anlaşılmaz hale getirmeye yarıyor. Artık parça parça ilerlemek istemiyorum. Gerçeği öğrenmenin zamanı geldi."

Korku Bayan Watson'ın güzel gözlerini kararttı. Çenesi çalıştı. Parmaklarının baskısı altında kâğıt buruştu. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve şöyle dedi: "Tavsiye ettiğim ya da istediğim bu değildi, ama ben de giderek daha fazla huzursuz oluyorum - iç organlarım çok sıkı sarılmış bir yay gibi hissediyor. Eğer bunun güvenli bir şekilde yapılabileceğinden eminseniz..."

"Riskler hakkında herhangi bir söz veremem, böyle şeylerden hiç anlamam. Tek bildiğim, Bay Finch'in kilidini açmaktan, açmazsam bir sonraki adımda öğrenebileceklerimden çok daha az korktuğum."

Bayan Watson sesli bir şekilde nefes verdi ve buruşturduğu gazeteyi bir kenara fırlattı. "O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Bayan Watson, Charlotte'un yedeğinde Bay Lawson'la konuşma görevini üstlendi. Damat ve arabacı tekrar hapse dönmekten korkuyordu. Ama Bayan Watson, alacağı risklere karşılık teklif ettiği ödülün miktarından bahsedince gözleri fal taşı gibi açıldı ve kararını verdi. Tam olarak ne tür kilitlerle karşılaşacaklarını sordu, sonra da hazırlanmak için günün geri kalanını istedi. "Yıllardır yasadışı bir şey yapmadım, bahis bile oynamadım anne."

Charlotte öğleden sonrasının geri kalanını koyu mavi-gri tonlarında, özgürce hareket etmesine izin veren bir kıyafet edinmek için harcadı - eteklerin dizlerde modaya uygun bir şekilde daralması yoktu.

Alacakaranlıkta yağmur durdu, ama bir peasouper geldi ve Londra'yı bir buhar denizine çevirdi. Charlotte bunu uğurlu bir işaret olarak kabul etti: Poyraz hem yayaları hem de at arabalarını sokaklardan uzak tutacak ve insanları erkenden yatağa gönderecekti.

O ve Bay Lawson gece yarısından kısa bir süre sonra Bayan Watson'ın evinden ayrıldılar, Bay Mears'ın şoförlüğünde, her ne kadar mevcut atmosfer koşullarında bir gözcüye pek ihtiyaç duyulmasa da, gözcü olarak da görev yapacaktı. Charlotte, Bayan Woods'un evinde Bay Lawson'a servis kapısına kadar rehberlik etti ve kapı çeyrek saat sonra açıldı.

Bodrum karanlık ve sessizdi, servis merdivenleri de aynı şekilde. Charlotte hiç korkmadığını hissetti -Bayan Watson'a, "Bayan Watson'ın

Bay Finch'in kilidini açmaktan korkmuyordu. Kuşkusuz bu çok daha büyük bir suçtu ama özünde bu eylemin, babası evde yokken onun çalışma odasına girmekten hiçbir farkı yoktu.

Bay Finch'in odasına girdiğinde, bilmesi gereken her şeyi keşfedecekti.

Birinci kata kadar yol gösterdi. Karanlık, güven verici bir şekilde keten tohumu yağı ve balmumu kokuyordu. Geçitteki halı ayak seslerini bastırıyordu. Geçidin en ucundaki yüksek pencereden neredeyse fark edilmeyen bir parıltı yayılıyordu, bir şekilde sisi delmeyi başaran sokak lambalarının ışığı.

Bay Finch'in adını söyleyince durup dinlediler, Bay Lawson kulağını kapıya dayamıştı. O tatmin olunca Charlotte elindeki cep fenerinden biraz ışık çıkardı. Bay Lawson alet çantasını açtı ve işe koyuldu.

Bir kat yukarıda birisi daktilosunu ağır ağır tıkırdatıyordu. Ev zaman zaman gıcırıyor, gecenin serinliğinde küçülüyordu. Ve iki kez uzaktaki bir trenin kusursuz düdüğü duyuldu.

Ama o kadar sessizdi ki, cep fenerinin içindeki küçük alev bir şenlik ateşi gibi vınıyor ve çatırdıyor gibiydi. Bay Lawson'ın hafifçe tıkanmış burnundan aldığı nefesler, üçüncü küçük domuzun evinde oflayıp puflayan kurdu akla getirdi. Ve başlangıçta kulağa çok yumuşak ve nazik gelen kilit açma aletleri, şimdi Charlotte'a bastonunun Bayan Watson'ın bastonuyla çarpıştığını düşündürüyordu.

Bay Lawson neredeyse Charlotte'a çarparak ayağa kalktı. Cep fenerinin yaydığı loş ışıktaki yüzü gergindi.

Sorun ne? diye mırıldandı.

Kulağını kapıya dayadı. O da aynı şeyi yaptı, parmak uçları karıncalanıyor, kalbi hızla çarpıyordu.

Sessizlik, derin, geniş bir sessizlik. *Tıkırtı, tıkırtı, tıkırtı -ama* bu sadece daktiloydu, hala kullanılıyordu. Bekle. Bu bir ayak sesi miydi? İşte yine oradaydı, daha yakın.

Art arda gelen hızlı tıkırtılar, bir tabancanın kurulma sesi.

O ve Bay Lawson birbirlerine baktılar ve kaçtılar.

On dört

PERŞEMBE

"Bu kabul edilemez. Tamamen kabul edilemez," dedi Charlotte, vurgulamak için fazladan bir koklama yaparak.

Tekrar Bayan Woods'un evindeydi, bu kez salonda, üzerinde, duyarlılıkları klasik Yunan'a daha uygun olan Livia'nın çeşitli şekillerde "korkunç", "iğrenç" ve "kesinlikle zevksiz" olarak nitelendirdiği altın sarısı ve kırmızı bir misafir elbisesi vardı. Charlotte elbisenin *başka* ne işe yarayabileceğini pek düşünmemişti; gözleri sadece Livia'nın "kesinlikle zevksiz" bulduğu şeylere takılmıştı. Ama anlaşılan o ki, böyle bir kıyafet dünyanın Bayan Woodse'larının gözünü korkutmak için mükemmeldi; gösterişli olması itibar ve otoriteye dönüşüyordu.

"Bayan Cumberland "ı bin yıl kadar bir süre daha görmemeyi umduğundan kuşku duyulmayan ev sahibesi ellerini ovuşturuyordu. "Affedersiniz hanımefendi, ama tam olarak kabul edilemez olan nedir?"

"Her şey olabilir Bayan Woods, her şey olabilir. Elbette bunların tek suçlusu siz değilsiniz - ne de olsa kardeşim yetişkin bir adam. Ama yine de derin bir hayal kırıklığına uğradım. Bu kurumdan daha iyisini beklerdim."

"Hanımefendi, lütfen, izin verirsiniz-"

"Oh, evet, size haber veririm. Dünden önceki gün kardeşimin şirketini ziyaret ettim. İstifasını iki ay önce sunmuş.

nerede olduğunu. Bunu siz yapmadınız. Ama verdiğiniz diğer iki referansı da ziyaret ettim. Oxfordshire'daki ev sahibesi onu hiç duymamış. Avukat da altı ay önce emekli olmuş. Bu referanslardan herhangi birini kontrol etmediniz mi?"

Bayan Woods'un ağzı bir açıldı, bir kapandı, bir açıldı, bir kapandı. Şüphesiz, seçim sürecinde daha az titiz davrandığı için yakalanmanın dehşeti içindeydi. Ayrıca, Bay Finch'in pek de övgüye değer olmayan davranışlarından dolayı suçlanmanın şaşkınlığı.

Ama Henrietta hâkimiyetinin büyük bir kısmını bu şekilde elde ediyordu, çünkü çeşitli kusurlarla suçladığı kişiler genellikle kendilerini savunamayacak kadar sarsılmış ve ona haksızlık ettiğini söyleyemeyecek kadar kibar oluyorlardı.

"Ben ... um ... Bay Finch yer için başvurduğunda çok yoğun bir hafta olmalı. Ve anlamalısınız ki Bayan Cumberland, o *çok* hoş bir genç adam. Bunu hiç hayal etmemiştim."

"Referanslar bunun içindir Bayan Woods, böylece yanlış izlenimlerle kolayca yönlendirilmeyiz. Eviniz hakkında bilgi almak için sorduğumda, bazı kaynaklara göre geceleyen kadın konuklara izin verdiğinizi öğrendiğimde daha da rahatsız oldum. Bu nasıl bir gevşekliktir? Burada hiçbir standarda uymuyor musunuz? Kardeşimin yaptığı şey bu mu, gerektiği gibi işe gitmek yerine kadınları odasında ağırlamak mı?"

Bayan Woods'un dehşeti tamdı. "Kesinlikle hayır! Bunlar asılsız söylentiler. Ben Hristiyan erkekler için en saygın müesseseyi işleten Hristiyan bir kadınıam."

"O zaman odasını görmeme izin verin," dedi Charlotte, üretmeye gerek duymadığı bir ciddiyetle. "İtibarsız kadınlarla dolu olmadığını kendi gözlerimle göreyim."

Bayan Woods bir yarış tazısı hızıyla merdivenlerden yukarı fırladı. Charlotte onun peşinden giderken, en başta yapması gerekenin bu olduğunu düşündü. Tek ihtiyacı olan birkaç iftira atmakken neden yasaları çiğnesin ki?

Neyse ki önceki gece hiçbir şey olmamıştı. O ve Bay Lawson hızla bodruma inmiş, servis kapısından çıkmış ve bekleyen vagona binmişlerdi. Kaçışlarına tanık olan Bay Mears'ın arabayı hareket ettirmek için ısrar etmesine gerek kalmamıştı. Ve Bay Lawson servis kapısında çalışırken gizlenmelerini sağlayan sis, onları potansiyel takipçilerden çabucak gizlemişti.

Ama Bay Lawson içtenlikle korkmuştu. Charlotte buna sebep olduğu için üzgündü. Ve bu sabah Bayan Watson'ın Charlotte'u gözünün önünden ayırmaması için epeyce ikna etmesi gerekmişti.

Bayan Woods, Bay Finch'in kapısının önünde durdu ve kapıyı çaldı. "Şehir dışında olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Oh, öyle. Bu bir alışkanlık, hanımefendi. Her zaman kapıyı çalarım. Beylerime haber vermeden içeri girmek istemem ve eminim onlar da bunu benden daha fazla istemezler."

Kapı, naibin Avrupa'nın ilk beyefendisi olduğu zamanlarda moda olan oryantal motiflerle döşenmiş büyükçe bir oturma odasına açılıyordu. Çalışma odası gibi görünen daha küçük bir oda vardı ve masanın üzerinde boş bir defter duruyordu.

Bayan Woods büyük bir heyecanla yatak odasının kapısını açtı. "Bakın, burada hiç kadın yok!"

Aynı titrek enerjiyle Charlotte'a bitişikteki özel banyoyu göstermeye devam etti. Charlotte dudaklarını iki yana iterek, "*Pekâlâ, ama ben yine de bu konuda kuşkuluyum,*" dedi.

Asıl istediği şey fotoğraflara bir göz atmaktı. Nihayet Bayan Woods, odalarda itibarsız bir kadının bulunabileceği -ama bulunmadığı- tüm alanları göstermişti. Charlotte, Henrietta'ya özgü bir çene eğme hareketiyle doğruca şömineye yöneldi.

Fotoğraflar küçüktü, bir buçuk santime iki santim. Hepsi manzara ve sadece manzaraydı.

Charlotte bakakaldı.

"Elbette, Bayan Cumberland, resimlerinde hiçbir sorun olamaz."

Charlotte'un bu fotoğrafları daha önce görmüş olması dışında. Son zamanlarda.

Bayan Marbleton'ın Claridge'deki odalarını gezerken, M r s . Marbleton, Bayan Moriarty'nin takma adı, kızlık soyadı Sophia Lonsdale.

Çocukları Frances ve Stephen Marbleton olarak kayıtlı olan iki genç, fotoğrafçı olarak seyahat etmek üzere ülkeyi dolaşmışlardı. Seyahatleri sırasında, neredeyse tanımlanamayan pek çok doğal manzarayı kaydetmişlerdi. Ancak *tanımlanamaz* olmaları Charlotte'un onların neye benzediğini hatırlamadığı anlamına gelmiyordu.

Çerçeveleri söktü. "Bayan Cumberland-"

"Şşşt."

Henrietta'dan daha kötü olmaya başlamıştı. Ama karşılık vermeyen kişiliği işe yaradı. Bayan Woods uysalca dilini tuttu.

Aradığı şeyi ancak tüm çerçeveleri söktükten sonra bulabildi: Bir karede, sergilenen fotoğrafın arkasında başka bir fotoğraf vardı. Ve bu fotoğrafta insanlar vardı, iki adam. Biri sırtını kameraya dönmüş, diğeri kameraya bakıyordu.

Charlotte kameraya bakan kişiyi hemen tanıdı. Sakalı, Newmarket ceket ve pantolonu, hatta bastonu bile vardı ama bu bir kadındı. Frances Marbleton.

Resmi Bayan Woods'a gösterdi. "Bay Finch bugünlerde böyle mi görünüyor?"

"Hayır, hayır, o Bay Finch değil. Ama onu daha önce görmüştüm, o Bay Finch.

Carraway, Bay Finch'in arkadaşı."

Bu, odalardaki kadın sesini açıklıyordu -Charlotte sesleri çok iyi hatırlıyordu, ama Frances Marbleton'ı bir kez daha duymuştu, o da genizden gelen bir tınıyla, geniş bir Cockney aksanıyla konuşmuştu. Ve bir gece önce kapının diğer tarafında tabancasını kuran da pekâlâ o olabilirdi.

"Bay Finch hala orta boylu, ince yapılı, kahverengi gözlü ve hafif kıvrık saçları olan biri mi?"

"Evet, burada bulunduğu süre içinde sakal bıraktı ama evet, onu bu şekilde tanımlayabilirim."

Charlotte fotoğrafı yere bıraktı.

Stephen Marbleton ve Myron Finch aynı kişi miydi? Bunun mümkün olduğunu düşündü. Bay Marbleton'ın bu yaz başında onun evinde kısa bir süre görünmesinden önceki ya da sonraki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hayatının büyük bir bölümünü Myron Finch olarak geçirmiş olabilirdi, Sir Henry Holmes'un gayrimeşru oğlu, Leydi Ingram'ın Bayan Alexandra Greville olduğu zamanki talihsiz talibi, Bayan Marbleton'a bir tür ortak olarak katılana kadar.

Ama bu, onun Myron Finch *olmama* ihtimalinin yanında çok zayıf bir ihtimaldi.

Eğer iki farklı adam olsalardı bu çok şeyi açıklardı, değil mi? Stephen Marbleton Leydi Ingram'la buluşmadı çünkü Leydi Ingram ile taklit ettiği adam arasındaki gizli anlaşmadan haberi yoktu. Aynı nedenden ötürü, Leydi Ingram ile taklit ettiği adam arasındaki

Leydi Ingram her gün biraz daha aklını yitiriyordu. Ve tabii o zaman Yuvarlak Havuz'da birbirlerine bakabilirlerdi, ikisi de diğesinde herhangi bir anlam görmeden.

Ama neden Myron Finch'i taklit ediyordu?

Ve gerçek Myron Finch neredeydi?

Kardeşi neredeydi?

Eli yumruk haline geldi. Şimdi dava hakkında neden huzursuz hissettiğini biliyordu. Bir gece önceki aceleciliğini, tedbiri elden bırakışını şimdi anlıyordu. Başarısızlıkla sonuçlanan suçunun işlendiği yere bir an önce dönme ve sonunda bu odalara girene kadar ısrar etme kararı şimdi mantıklı hale gelmişti.

Ama çok mu geç kalmıştı? Stephen Marbleton, Myron Finch'in araya girip bu işe bir son vermeyeceğinden emin olmasaydı, onu açıkça taklit etmeye cesaret edebilir miydi?

Stephen Marbleton'ın ev sahibesine söylediği gibi gerçekten uzakta olduğunu varsayarsak, Charlotte Frances Marbleton olsaydı, yeterince güvenli olduğunu düşündüğü bir yerde kalsaydı ve gecenin bir yarısı kilidinin açıldığını duysaydı, oradan nasıl ayrılırdı? Önce suç unsuru olabilecek her şeyi arardı - bir süredir bu tür gizli faaliyetlerde bulundukları için muhtemelen çok fazla eşya olmazdı. Ve sonra, ortağına bir mesaj bırakacak mıydı?

Eğer böyle bir şey yapmış olsaydı, bu yere dışarıdan bir ilgi olduğunu ve buranın aranabileceğini bildiği için, bunu kolayca gözden kaçmasını sağlayacak şekilde yapardı.

Charlotte küçük odadaki boş defteri hatırladı. Daha yakından incelemek için geri döndüğünde defter hâlâ boştu. Ama yandan incelediğinde, ortasına yakın bir sayfa diğerlerinden biraz daha kalın görünüyordu. Ve o sayfayı açtığında, bir iğne ile delinmiş olduğunu gördü.

Defteri çantasına koymadan önce kısa bir süre gözlerini kapattı. "Bay Finch'e bizi hayal kırıklığına uğrattığını söyleyin, Bayan Woods. Yapması gereken çok fazla açıklama olacak."

Charlotte mors alfabesi bekliyordu. Ama delinmiş olan defter sayfasını kaldırdığında, noktaların Braille alfabesiyle yazılmış olduğunu gördü.

Körler alfabesi.

Sadece birkaç gün önce ölü bir adamın ceketinin içinde Braille alfabesini bulmamış olsaydı, bu kendi başına özellikle ilginç olmazdı.

Defteri yavaşça indirdi ve sanki bir tabutun kapağını kapatıyormuş gibi hissederek kapattı. Kendini her zaman en kötüsüne hazırlıklı bir insan olarak görürdü. Ama korkunç bir şey olabileceğini bilmek ve bunun kesinliğiyle yüzleşmek - bu, bir fincan çay ve bir parça erikli kek eşliğinde *canne de combat* hakkında okumak ile titreyen kalçalar ve zor nefesler gibi humerus sarsıcı gerçeklik arasındaki farktı.

Sakinleşmek için kendine yarım dakika verdi, sonra da arabanın tepesine vurdu. "Tam burada inmek istiyorum!"

James's'ten Bayan Watson'ın evine gidiyordu ama Duke Caddesi ile Oxford Caddesi'nin kesiştiği nokta inmek için mükemmel bir yer haline gelmişti.

Portman Meydanı'na gittiğinden beri.

On beş

Müfettiş Treadles'ın görüştüğü kişinin *daha az* açık sözlü olmasını dilediği pek görülmemiştir. Ama korkunç derecede düzenli, ufak tefek, kır saçlı dul Bayan Egbert'i durdurmak mümkün değildi.

Treadles ve Çavuş MacDonald'ı çalışma odasında kabul ettikten sonra hemen bir yığın belge sundu. *Bunlara bir göz attıktan sonra çay için ararım.*

Rahmetli kocasıyla birlikte Londra çevresinde yaklaşık beş düzine konut sahibi olmuşlardı. Kocasını altı yıl önce vefat etmiş ve yetişkin oğulları olmasına rağmen tüm mülkleri ona bırakmıştı. "Oğullarımızın iş konusunda kafalarının çalışmadığını çok iyi biliyordu. İyi çocuklardı ama hiçbiri inşa ettiklerimize bakabilecek kapasitede değildi."

Treadles bir an için etkileyici masanın arkasında Bayan Egbert'i değil, bir fincan çay ikram etme ve biraz hoşsohbet olma zahmetine katlanamayacak kadar sert ve verimli olan kendi karısını gördü.

Hayatında ilk kez kayınbiraderinin iyiliği ve uzun ömürlü olması için dua etti.

"İlgilendiğiniz ev 69 yılında inşa edildi," dedi Bayan Egbert. "İlk birkaç yıl kiracılar genç bir aileydi. '72 kışında koca ve çocukların hepsi gripten öldü. Dul eş o yaz evi terk etti. Evi tekrar kiraya verdik ve gazetelere ilan verdik. Genellikle boş bir evle ilgilenenler yazarlar ve evi görmek için randevu isterler. Ancak Bay de Lacy sadece bir yıllık kira için posta havalesi kabul edip etmeyeceğimizi sordu.

"Bir yıllık kiranın peşin ödenmesine hiç itirazımız olmadı. Posta havalesini aldıktan sonra, evin anahtarlarını kendisine gönderdik.

Genel Postanede, talimat verdiği gibi. Anlaşmaya göre, bir temsilcimiz mlk yilda en az bir kez -endişe edilecek bir durum varsa daha sık-denetleyecekti. Ve şartımız hemen kabul edildi."

Onlara de Lacy'den gelen mektupları ve ona gönderilen mektupların kopyalarını, iptal edilmiş posta emirlerini, mülkten alınan tüm paraları ve bakımıyla ilgili tüm masrafları listeleyen bir defterdeki düzgün numaraları gösterdi.

"Bay de Lacy ile ilk temasımız bu kadarla sınırlı kaldı. Sonraki yıllarda, bir önceki yıl ödenen srenin bitiminden bir ay önce, hiç aksatmadan bir posta emri gönderdi. Gördüğünüz gibi, her yıl ona yazdık ve temsilcimizin evi inceleyebileceği bir tarih ayarladık. Her zaman önerdiğimiz zamanı kabul etti ve her zaman o sırada Londra'da olmayacağını ve temsilcimizin elindeki anahtarı kullanarak eve girmekten çekinmemesi gerektiğini söyledi.

"Tüm teftiş raporları elimde. Artık korkunç bir şey olduğunu bildiğime göre, Bay de Lacy gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Ancak yüzlerce kiracım var, bazıları oldukça can sıkıcı ve hiçbir zaman sorun çıkarmayan ve hesaplarını her zaman peşin ödeyen bir kiracının birkaç tuhaflığını görmezden gelmekten çok mutluydum."

Sayfalarca titizlikle tutulmuş kayıtlarla karşılaşan Treadles, Bayan Egbert'in biraz daha ketum olmasını diledi. Eğer onun bir şeyler sakladığını hissedebilseydi, o zaman bir dayanak noktası bulabilirdi. Ama onun şeffaflığı, en başta korktuğu sonuca varmasına neden oldu: soruşturması açısından bu da bir başka çıkmaz sokaktı.

Her şeyi dikkatle incelediği izlenimini verdi ve hatta birkaç soru sordu. Ama sonunda, Bayan Egbert'in evinden elinde hiçbir şey olmadan ve daha yüzeyi bile kazımamış olduğuna dair sarmal bir korku hissiyle ayrıldı.

Yüzey orada bir yerdeydi ve o yüzlerce mil uzakta, bir nakliye sandığından çıkmaya çalışıyordu.

"Bakalım sizi doğru anlamış mıyım, Bayan Holmes," dedi Lord Bancroft. "Finch'in, evde bulunan l adamın adı olduğunu söylüyorsunuz.

Hounslow; iki, o senin gayri meşru üvey kardeşindi; ve üç, o şu anda Stephen Marbleton tarafından taklit ediliyor."

O ve Charlotte göz kamaştırıcı bir salonda oturuyorlardı: Burası Lord Bancroft'un karı koca olarak yaşamalarını planladığı evdi; ilk evlenme teklifini yapmadan önce, başaracağından emin olduğunda Charlotte'un zevkine göre dekore edilmişti. Charlotte, Lord Ingram'dan hikâyenin tamamını hiç dinlememişti ama Lord Bancroft'un onu elde edemeyince burayı bir iş yerine dönüştürmeye karar verdiğini varsaymak mantıklı görünüyordu. Kraliyetin işi.

Genellikle Charlotte evde olmaktan hoşlanırdı: Lord Bancroft'un onun dekor açısından nelerden hoşlandığına dair tahmini yüzde üç bile değildi. Ama bugün tek görebildiği Hounslow'daki ölü adamdı, yüzü acı ve şoktan bir maske gibiydi.

Bu onun Bay Finch'e ilk ve son bakışı mıydı?

"Kesinlikle," dedi. "Eğer Bay Finch'in eski sevgilisi, onun başına korkunç bir şey geldiğine inandığı için gelip yardım istemeseydi, kimse onun kayboluşuyla ilgili bir şey bilmeyecek ve polisin elinde kimliği belirsiz bir ceset daha olacaktı."

"Bu davada bu tam olarak doğru değil. Kurban, bir arkadaşı tarafından Bay Richard Hayward olarak teşhis edilmiştir."

Bu Charlotte için yeni bir haberdi. "Dur tahmin edeyim. Bay Hayward Londra'da yeniydi ya da en azından bu arkadaş için yeniydi. Arkadaşı onun kökeni hakkında hiçbir şey bilmiyor. Polis de bir şey bulamadı."

"Durum gerçekten de böyle."

"O halde kurbanın hangi isimle teşhis edildiğinin bir önemi yok." "Bir an için ölen adamın ismini bir kenara bırakalım. Benim bilmediğim şey Stephen Marbleton'ın kendisini Bayan Livia'yla neden tanıştırdığını anlıyorum. Onunla iletişime geçmek dikkatinizi çekmek içindi. Onu gördüğünüz anda maskesi düşecekti - ki aşağı yukarı öyle de oldu. Bana Marbleton'ların Livia Holmes ile Sherlock Holmes arasındaki bağlantı hakkında hiçbir fikirleri olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Güzel. Teorisini elinin tersiyle itmedi. Bunun yerine, makul gerekçelerle karşı çıktı ve iddialarını gerekçelendirmeyi ona bıraktı.

Onu ciddiye alma isteğinin kendi lehine çok büyük bir puan olarak sayılması insanlığın durumu hakkında üzücü bir yorumdu, oysa bu medeni söylemde asgari bir nokta olarak kabul edilmeliydi.

"Bayan Marbleton'ın Sackville davasının sonlarına doğru bana yazdığı mektupta, Sherlock Holmes olarak yaptığım çalışmalarda bana özellikle başarılar diliyordu - bu klanın becerikliliği göz önüne alındığında, Sir Henry Holmes'un kızı, gözden düşmüş Charlotte Holmes'tan başkası olmadığımı bilmediklerini varsaymak dikkatsizlik olurdu. Bay Marbleton'ın Livia'ya neden yaklaştığına gelince, bunun sadece bir zorunluluk meselesi olduğunu varsayabilirim.

"Bay Finch'in görevden alınmasının bir sebebi vardı. Bay Marbleton'ın onu taklit etmesinin bir nedeni var. Muhtemelen Bay Marbleton, Bay Finch'in akrabalarının bir şeyler bildiğine inanıyordu - çok önemli bir şeyler."

Lord Bancroft, "Ama az önce bana ailenizden hiç kimsenin Bay Finch ile kişisel bir ilişkisi olmadığını söylediniz," dedi. "Babanız sadece avukatları aracılığıyla. Kız kardeşleriniz, gayrimeşru erkek kardeşleriyle tanışma fikrine direnç gösterdiler. Hiç tanışmadıkları bir adam hakkında ne bilebilirler ki?"

"Bazen insan ne bildiğini anlamadan bir şeyler bilir. Bay Finch'le hiç tanışmamış olmama rağmen onun ölümünü günlerdir bildiğim söylenebilir, hatta cesedini bile inceledim. Ama daha fazla bilgi ortaya çıkana kadar ne bildiğimi bilmiyordum. Belki de Bay Marbleton ailemden birinin farkında olmadan sahip olabileceğine inandığı tek bir kayıp parçanın peşindeydi."

Lord Bancroft'un kâkları birbirine çarptı - gerçekten de yakıksız bir adam değildi. "Teorinize tam olarak ikna olduğumdan emin değilim Bayan Holmes, ama Bay Finch'le bu işi araştırmaya hazırım."

Yine onun lehine bir başka nokta: Sadece dinlemeye değil, aynı zamanda harekete geçmeye de istekliydi - bu sadece bir astına verilen basit bir emir olsa bile. "Gerçek Bay Finch mi, yoksa sahtekâr mı?"

"İkisi de."

Ama teorilerini henüz bitirmemişti. Onun bir sonraki teori hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. "Sackville olayı bittikten sonra Somerset House'a gittim ve Sophia Lonsdale'in evlilik kayıtlarına baktım. Moriarty adında biriyle evli olduğunu öğrendiğimde, Lord Ingram'a bu ismi bilip bilmediğini sordum. O da size gitti ve siz de onu bu adamdan uzak durması konusunda uyardınız."

"Ben yaptım."

"Resmi olarak Sophia Lonsdale yıllar önce öldü. Toplayabildiğim kadarıyla, bir kayak kazası olarak rapor edilmişti. Moriarty'nin hafife alınacak bir adam olmadığını öğrendikten sonra, onun

onunla yaşamayı dayanılmaz bulmuş ve bu nedenle kaçmak için kendi ölümünü sahnelemişti. Ama şimdi o kadar emin değilim.

"Ya tek taraflı bir plan yerine, ortaklaşa planlanmış, ortaklaşa uygulanmış bir oynusa? Belki de kadının onun için potansiyel bir zayıflık olduğunu, düşmanlarının onu hedef alarak ona zarar verebileceğini fark ettiler. Ama eğer düşmanları onun öldüğüne inanıyorsa, o zaman bu önemli bir zaafi etkisiz hale getirmiş olur."

Lord Bancroft bir santim öne eğildi. "Moriarty'nin bu olaya karıştığını mı ima ediyorsunuz?"

"İma etmekten de öte, umarım," dedi Charlotte. "Bunu açıkça söylüyorum. Vigenère şifresi bana hep aşırı gelmiştir. Ölü adamın giysilerindeki Braille alfabesi de gülünç derecede karmaşıktı. Sonra Bayan Marbleton'ın beni ilk çağırdığında sunduğu şifreleri hatırladım. Elbette onlar çok daha basitti ama yine de benzer bir Barok havası vardı.

"Moriarty'nin yörüngesinde olanlar için şifreli iletişim kurmak, dışarı çıkarken şapka takmak kadar gerekli ve vazgeçilmez kabul ediliyor olabilir. Deşifre ettiğim Vigenère kodunun hayati bir bilgi aktarımından çok, alıcının Hounslow'daki eve giden yolu bulup bulamayacağını görmek için bir test olduğunu varsayıyorum. Ayrıca, ölü adamın geride bıraktığı Braille alfabesiyle Metropolitan Polisi'nden bir dedektife değil, teşkilatın bir üyesine, her yerde, özellikle de beklenmedik yerlerde bu tür ipuçları aramaya daha alışkın birine işaret etmeye çalıştığını iddia ediyorum."

"Ölen adamın, yani sizin iddianıza göre Bay Finch'in onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Bu, örgüt içinde bir bölünme olduğu ve ölümün kardeş katli olduğu anlamına gelir."

"Evet."

Lord Bancroft'un ifadesi spekülatif bir hal aldı. "Haklı olmanızı isterim. Onların tarafındaki herhangi bir bölünme benim için iyi haberdur."

"Ama belki de uzun sürmez. Muhalefeti ortadan kaldırdıktan sonra daha verimli ve daha acımasız olabilirler."

"Ya da tüm organizasyonu kargaşaya ve misillemelere sürükleyebilir." Ona baktı. "Ben bir fırsatçıyım, Bayan Holmes. Her türlü fırsata hazırlıklı olmalıyım."

Örneğin, daha önce onu geri çeviren bir kadının artık bunu yapacak durumda olmadığını fark ettiği bir zaman gibi mi? "Doğal olarak," diye yanıtladı.

"Oportünist biri olarak, sizi öğle yemeğine davet etmek için bu fırsatı kaçırmamalıyım."

Charlotte saatine baktı. Neredeyse öğle yemeği vakti *gelmişti*, bu da midesini ihmal etmediği için onun lehine bir başka puandı. "Teşekkür ederim. Size katılmaktan memnuniyet duyarım."

Kardeşiyle büyük olasılıkla ölü bir adam olarak karşılaştığını öğrendiği gün bile hâlâ yemek yemesi gerekiyordu.

Öğle yemeği, öğünler arasında sonradan akla gelen bir şeydi. Kahvaltı bir gereklilikti, akşam yemeğinin bir havası vardı, çay herkesin hoşuna giderdi, ama öğle yemeği genellikle bir önceki geceden kalan birkaç parça et, biraz ekmek ve peynirle geçiştirilirdi.

Ancak Lord Bancroft'un öğle yemeğinde ince, çıtır tavuk pirzoları, mükemmel bir dana etli ve jambonlu turta, daha da iyi bir soğuk erikli puding ve Charlotte'un daha önce hiç görmediği bir şekilde, küçük bir tabak yoğunlaştırılmış süte batırılmış bol miktarda yaz meyvesi vardı.

Yoğunlaştırılmış sütün Amerika'da çok popüler olduğunu, bunun da İç Savaş sırasında askerler için erzak olarak her yerde bulunmasından kaynaklandığını anladı. Ancak İngiltere'de yoğunlaştırılmış süt şüpheli bir üne sahipti. Yine de içinde küçücük bir nokta şekerli yoğunlaştırılmış süt bulunan bir çileğin son derece lezzetli olduğunu iddia edemezdi.

"Yoğunlaştırılmış sütün anne sütünden mahrum kalan bebekleri beslemek dışında bir amaçla kullanılabileceğini bilmiyordum," dedi.

Lord Bancroft, "Evde aşçım bunun için daha iyi bir kullanım alanı buldu," dedi. Lord Bancroft, en az salon kadar şatafatlı olan yemek odasında son derece rahat görünüyordu; Lord Bancroft'un, bazı beklentileri olan bir genelevin nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettiğinden bir adım yukarıda ya da aşağıda olduğunu bilmesine imkân yoktu. "Kaynar suda birkaç saat hafifçe ısıtılan yoğunlaştırılmış süt, tadı yumuşak karamele benzeyen bir tür süt reçeline dönüşecektir."

"Aman Tanrım."

"Tam olarak benim tepkim." Lord Bancroft Charlotte'u inceledi. "Umarım bu haber sizi teklifime daha da yakınlaştırır?"

"Öyle," diye itiraf etmek zorunda kaldı Charlotte.

Charlotte romantik aşkın bozulabilir bir madde olduğuna inanıyordu; en taze ve en lezzetli halini sınırlı bir süre yaşadktan sonra bayatlıyor, hatta tamamen çürüyordu. Aşkın önceliğine inanmayan bir kadın olarak, adamın teklifine son derece uygun davranmalıydı.

Ne yazık ki, küçük bir tercih meselesi vardı: Tek başına olmayı Lord Bancroft'un karısı olmaya kesinlikle tercih ediyordu. Tek sorun, böyle bir anda kendi tercihine ne kadar önem vermesi gerektiğiydi.

"Güzel," dedi. "Belki siz, Bayan Watson ve Bayan Redmayne bu günlerde evimde bir akşam yemeği yemeyi düşünürsünüz? Üçünüzü ağırlamak benim için bir onur olur."

Bayan Watson'la daha fazla birlikte olmasına karşı çıkmayacağını söylediğinde, sanki yasak bir randevu düzenliyormuş gibi Bayan Watson'ı gizlice ziyaret etmesini yasaklamayacağını kastettiğini düşünmüştü. Adamın Bayan Watson'ı ya da Bayan Redmayne'i kendi evinde kabul etmeye açık olduğunu bilmiyordu. "Davetinizi iletmekten memnuniyet duyarım."

Sherlock Holmes olarak müşteri kabul etmesi konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini sormaya neredeyse korkuyordu.

Lord Bancroft başını eğdi. "Peki ya kız kardeşleriniz, onlar iyi mi?"

Ah, avantajını tam olarak nerede kullanacağını biliyordu. O da bunu onayladı. Ne de olsa, bir pazarlığa yaklaşan yetişkinlerdi. Elindeki her türlü aracı kullanarak ona pazarlık yapacak durumda olmadığını hatırlatmakta özgürdü.

O daha cevap vermeden bir hizmetçi, "Lord Ingram sizi görmek istiyor, lordum," diye anons etti.

Lord Ingram içeri girdi, gri bir salon takımı giymişti, bol kesimli ve çok mütevazı bir kumaştan yapılmıştı; bilmeyen biri onu bisikletli bir kurye sanabilirdi. Çizmelerinde ve pantolonunun paçalarında belirgin çamur izleri vardı - büyük metropolün şu anda sahip olduğu yollar ve işlevsel kanalizasyon sistemi düşünüldüğünde, Londra'dan kaynaklanmış olamayacak kadar çamurluydu.

Taşra çamuru, o zaman, iki saatten daha eski değil.

Gazeteler ona demiryoluyla iki saat içinde hangi yerlerde havanın uygun olduğunu söyleyebilirdi. Hatta gazeteler, Bancroft'la şifreli bir telgraf yerine yüz yüze konuşmak için neden aceleyle Londra'ya döndüğüne dair ipuçları bile verebilirdi.

Livia'nın aksine Charlotte gazeteleri fevkalade aydınlatıcı buluyordu. Ama insan nereye bakacağını bilmeliydi - çoğu zaman ön sayfayı süslemeyen yazılarda ya da bir makalenin ilk yirmi paragrafı dışındaki cümlelerde konunun gerçek önemi kazara ortaya çıkıyordu.

Lord Ingram onun kardeşinin masasında bulunmasına beklediği tepkiyi verdi, şaşkınlığı -ve bu bir telaş izi miydi? "Bayan Holmes, nasılsınız? Bancroft, sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Lord Bancroft izin istedi. Kardeşler odadan ayrıldılar. Birkaç dakika sonra Lord Ingram tek başına döndü ve yerine oturdu. "Bancroft üzüntülerini ilettiler, Holmes. Acil meseleler, vesaire."

Ona Holmes diye hitap ettiğini duymak bu kadar rahatlatıcı olmamalıydı ama oldu. *Holmes* aralarının iyi olduğu anlamına geliyordu. Ya da en azından normal şartlarda. "Elbette. Nasılsınız lordum?"

Hounslow'daki evin önemini keşfettikleri günden beri birbirlerini görmemişlerdi. Bu arada adamın saçları kısalmıştı ama aradaki fark en çok yüzünün kemik yapısını daha fazla fark etmesinde belirgindi.

"Ben yeterince iyiydim. Ya sen?"

Toz tabakasını düşündü - hiçbir şey hissetmeden, onu geri çekip altındaki bedeni ortaya çıkarıyordu. "Aynen. Sanırım geçen Cumartesi beni aniden terk ettiğinden beri kendinle ne yaptığını sorgulamamalıyım."

"Sorabilirsiniz ama cevap veremeyeceğim, beni bağışlayın. Peki ya sen, sen ne yapıyordun?"

Aklına karısının telaşlı mektubu ve Charlotte'un onu son kez yüz yüze gördüğünde gözlerindeki umutsuz umut geldi. *Hayır, korkarım bu tamamen yanlış. Başka bir Bay Finch bulmuş olmalısınız.*

Ve başından beri haklıydı.

"İlginçtir ki ben de cevap veremiyorum. Umarım beni affedersiniz."

Lord Ingram'ın gözleri Charlotte'a dikilmişti. Onun zihni Charlotte'unkiyle uzaktan yakından aynı şekilde çalışmıyordu: Onunki mantık ve gerçeklerin soğuk, hızlı hesaplamalarıyla uğraşırken, onunki daha çok ince bilenmiş bir içgüdüye dayanıyordu. Ona göre iyi bir içgüdü, beyinden ziyade içgüdü tarafından işlenen mantık ve gerçeklerden ibaretti; analizin her adımını sıralayamayabilirdi ama bu, ulaştığı sonucun daha az sağlam olduğu anlamına gelmezdi.

"Siz bir şey yaptınız," dedi. "Benim yaptığım gibi genel bir özür dilemiyorsunuz. *Benden* özellikle *sizi* affetmemi istiyorsunuz."

Yoğunlaştırılmış süt tabağına bir ahududu batırdı ve orada bıraktı. "Haklısın."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ve alacağım tüm cevap bu mu?"

Bakışları hâlâ ahududuyu sütlü banyosunda gezdiren parmaklarındaydı. Kolunu yandaki sandalyenin arkasına dayamıştı, görünüşte rahat bir hareketti ama gizli bir güç yayıyordu. Alçakgönüllü kahverengi yeleği ve mütevazı beyaz gömleğinin altında, göğsü eşit bir şekilde yükselip alçalıyordu.

-Bekliyordu.

Onu biraz daha bekletti, ahududuyu yorgun bir salyangoz hızıyla yedi - bu sefer hiçbir şey tatmadı.

Kaşlarını kaldırdı.

İçini çekti. "Açıktır ben yanlış bir şey yapmadım. Ancak işler karmaşık ve muhtemelen bir araştırmacı olarak dürüstlüğümlü bir arkadaş olarak sadakatimden üstün tutan bazı kararlarımdan dolayı suçlanacağım."

"Genellikle daha açık ve net konuşuyorsun." Gözlerini onun yüzüne kaldırdı. "Tüm bu laf kalabalığından, *bana* karşı sadakatsizlik olarak yorumlanabilecek bir şey yaptığınızı mı anlamalıyım?"

Başını salladı, bir an için başparmağının hareketiyle dikkati dağılmıştı, yavaşça yandaki sandalyenin tepe demirini okşuyordu.

"Sherlock Holmes olarak yaptığınız iş sırasında mı?"

Tekrar başını salladı, hâlâ parmaklarının süslü sandalyenin üstündeki çentik ve girdapları sıyrıp geçmesi dikkatini dağıtıyordu.

"Daha açık ol."

Biraz pişmanlıkla gözlerini adamın elinden kaçırdı. "Yapamam. Daha önce söylediklerimin ötesinde bir şey söyleyemem."

"Bunun beni kızdıracağını mı düşünüyorsun?"

Kafa sallamak fazla dan çeneleri küçültebilseydi, kendisinininkini sadece bir nokta ikiye indirirdi. "Ama bilmemek sana zarar vermez."

Gözleri buluştu, adamınki soğuk ve karanlıktı. "Benden sana güvenmemi mi istiyorsun?" "Sana öyle bir şeyin ortasında olduğumu haber veriyorum ki

"Ne olduğunu bilseydiniz, hoşunuza gitmezdi."

Gözleri kısıldı. "Hoşlanmadığım pek çok şey var. Ama örneğin bir polo maçını kaybetmekle evimin yanması aynı şey değil."

Sadece kendini tekrarlayabildi. "Daha önce söylediklerimin ötesinde bir şey söyleyemem."

Sessizdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandığını duydu.

Parmakları ses çıkarmadan, üzerinde durdukları tepe demirine sırayla vurdu. "Yıllar önce bana bir şey söylemiştin. Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama özünde bana erkeklerin, hatta akıllı başında erkeklerin bile mükemmel bir kadın bulabilecekleri yanılsamasına kapıldıklarını söylemiştin. Sorun arayışta değil, mükemmellik tanımında yatıyor, yani bir erkeğin hayatına sorunsuz bir şekilde entegre olacak, varoluşunun her yönünü aydınlatmak için tam olarak doğru miktarda zeka, zeka ve ilgi alanlarını erkeğinkiyle uyumlu hale getirecek güzel bir kadın."

Şimdiye kadar yaptıkları en uyumsuz konuşmalardan biri olan, müstakbel Leydi Ingram hakkındaki o konuşmayı hatırladı.

"Beni bu yanılsamaya inanmamam konusunda uyarmıştınız ve ben de bundan hiç hoşlanmamıştım. O zaman söylemedim ama ayrılırken, senin kesinlikle mükemmel bir kadınla karıştırılmayacağını düşündüm. Hiçbir erkeğin hayatına kolayca uyum sağlayamayacağın aşikârdı ve hiç kimse hayatının amacının olduğun kişiden başka bir şey olmak olduğunu düşünemezdi.

"O zamanlar bunlar iyi düşünceler değildi. Kafamda büyük bir küçümsemeyle, hatta zehirle uçuştular. Bu arada senin hakkındaki düşüncelerim hiç değişmedi. Ama bugünlerde aynı düşünceleri büyük bir teslimiyetle ama daha da fazla hayranlıkla düşünüyorum." Gözleri tekrar buluştu. Adamın gözleri hâlâ aynı gizemli karanlıktaydı ama şimdi gözlerinde bir sıcaklık vardı; söylediği gibi, derin bir şefkat, büyük bir teslimiyet ama daha da büyük bir hayranlık. "Neyin peşinde olduğunu öğrendiğimde seni her türlü hainlikle suçlayacağımdan eminim, ama kiminle uğraştığımı bilmediğim söylenmesin. Sık sık anlaşmazlığa düşüyoruz ve bu da dostluğumuzun bir gerçeği."

Masanın öbür ucuna uzandı ve çileklerle yoğunlaştırılmış süt tabağını aldı. "Ama kefaretin için ve ben senden daha aç olduğum için bunlara el koydum."

Onu yemek yerken izledi. Tercihler nasıl ortaya çıkıyordu? Yüz hatlarının düzeninden mi yoksa ses tonundan mı kaynaklanıyordu? Lord Bancroft'un Lord Ingram'dan daha az bilge ya da daha az güçlü olduğu kesinlikle söylenemezdi. Yine de kardeşlerden biri onda yumuşak ve oldukça soğuk bir onay uyandırırken, diğeri ...

"Bunların yasak meyveler olduğunu çok az biliyordun," dedi ona. "Ve karşılığında bir ödeme alacağım."

"Huh," dedi cevap olarak.

"Sanırım bu evde bir karanlık oda var. Zaman buldukça Bancroft için negatifleri banyo ettiğimize inanıyorum. Bir fotoğrafın kopyasını almak istiyorum."

"Hangi fotoğraf?"

"Hounslow'daki evden kurbanın yüzünün net bir görüntüsü." Çatalını yere bıraktı. "Bunu neden istiyorsunuz?"

Leydi Ingram'ın adını ve genel geçmişini atlayarak açıkladı. Adam biraz kuşkuyla dinledi. "Bu adamın senin üvey kardeşin olma ihtimalinin olmadığını anlıyorsundur."

"Bunu anlıyorum. Yine de aksi kanıtlanmadıkça böyle düşünmek zorundayım. Bir fotoğraf istiyorum, böylece onu gerçekten tanıyanlara gösterebilirim. Bu şekilde öyle ya da böyle emin olabilirim."

"Bu meseleye daha fazla karışmamalısınız. Eğer dediğiniz gibiyse ve Moriarty ya da ortakları işin içindeyse ..."

"Ben sadece onun kardeşim olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum."

"Peki ya gerçekten öyle olduğu ortaya çıkarsa ne yapacaksınız?"

"O zaman Bancroft'tan acilen meselenin özüne inmesini isteyeceğim. Eğer endişelendiğiniz buysa, aceleyle gidip katilin peşine düşecek değilim."

"Bu bir söz mü?"

"Evet."

"Son zamanlarda çok fazla söz verdim." Adam ona şüpheyile baktı. "Burada bekle."

Birkaç dakika sonra elinde bir zarfla döndü. "Güvenimi suistimal etme."

"Yapmayacağım."

Kadın zarfa uzandı ama adam bırakmadı. "Özür dilediğin şey bu değildi, değil mi?"

"Hayır."

"Gözlerimin içine bakmıyorsun."

Onun gözlerinin içine baktı.

Bakışlarını başka yöne çevirdi, nedense onun bakışlarını tutamadı.

Zarfı ondan aldı. "Teşekkür ederim lordum. Ben kendim çıkarım."

Aslında Bayan Watson, Great Windmill Sokağı'ndaki aşevinin uzun süredir üyesiydi. Bir destekçi olarak tesisleri gezmişti. Bu yetersiz aşinalığa dayanarak, Bayan Burns'ün tekrar ne zaman orada olacağını öğrenme görevini üstlendi. İlk başta sadece bir not göndermeyi düşündü, ancak sonunda bizzat gitmeye karar verdi, böylece Bayan Burns ile tanıştığında bir gönüllü olarak edindiği deneyimlerden bahsedebilecekti.

Tam olarak emin olamıyordu ama etrafta onu takip eden kimse yok gibiydi, bu da rahatlatıcıydı. Şansı aşevinde de yaver gitti. Personelden sorumlu telaşlı kadın ona şöyle bir baktı ve "Bayan Burns'ün bugün burada olması iyi bir şey anne. O sana ne yapılması gerektiğini söyleyecektir."

Büyük mutfağın yarısına geldiklerinde Bayan Watson terlemeye başlamıştı bile. Mutfakların son derece sıcak yerler olduğunu bildiği için hafif giyinmişti. Yine de sıcaklık ve nem göğsüne büyük bir tuğla duvar gibi çarpmış, nefes nefese kalmasına neden olmuştu.

"Bayan Burns" -kadın başını mutfağa açılan bir odaya uzattı- "Burada gönüllü bir abonem var. Ona ne yapması gerektiğini gösterebilir misiniz lütfen?"

Sesi yalvarır gibiydi. Bir yığın şalgamın arkasında duran Bayan Burns bu istekten pek de onur duymuşa benzemiyordu. Ama taburesinden kalktı, kadının kendisini Bayan Watson'a takdim etmesine izin verdi ve onu karşıladı. Kadın aceleyle uzaklaştıktan sonra, Bayan Watson'ın kendisine zarar vermeden bıçakla şalgam soyup soyamayacağını sordu.

Bayan Watson tereddüt etti. Çocukken evde mutfak işlerine düzenli olarak yardım etmişti. Ancak orta yaşlı bir kadın olarak bir süredir ufak tefek işlerde çalışmamıştı.

"Eğer sebzeleri soyamıyorsan, onları fırçalaman ve yıkaman için seni görevlendirebilirim ama bu daha zor bir iş."

"Çok sayıda patates ve şalgam soydum ama son zamanlarda soymadım. Birkaç tanesini deneyip hala becerikli olup olmadığımı görebilir miyim?"

Neyse ki o eski becerileri çabucak geri gelmişti - bir zamanlar elmaları tek bir şeritte soyabiliyordu. Bayan Burns şaşkınlığını gizleme zahmetine girmede. Bayan Watson'ı mutfakta tam bir rezalet olmadığı için övme zahmetine de girmede. "Güzel. Yapacak çok işimiz var."

Bayan Burns, Bayan Watson'a hemen güzel gelmemiştir. Ama çok geçmeden hizmetçinin kıvrak vücudunu ve ince kemikli yüz hatlarını fark etmişti bile. Şalgamları, başkalarının dualar ya da savaş planları için ayırdığı bir ciddiyetle soyuyordu.

Bayan Watson da şalgamlara odaklandı, ta ki yığını üçte iki oranında azaltana kadar. Birisi soyulmuş şalgam sepetini almaya geldi ve hem Bayan Burns hem de Bayan Watson ağır kabin mutfak masasına taşınmasına yardım etti, orada doğranacak ve büyük kazanlara ekleneceklerdi.

Soyma alanındaki taburelerine döndüklerinde, Bayan Watson konuşmaya başlamak için uygun bir zaman olduğuna karar verdi. "Burada mı çalışıyorsunuz, Bayan Burns?"

Bayan Burns başını salladı. "Ben bir gönüllüyüm, Bayan Watson." "Ama deneyimsiz biri değilsiniz. Sık sık gelir misiniz?"

"Her hafta bir kez."

"Böyle bir adanmışlığa hayranım."

Bayan Burns omuz silkti. Hareketlerinde bir incelik vardı. Ona uygun bir elbise giydirirseniz, Dr. Swanson'ın meslektaşlarının eşlerinden daha az hanımefendi gibi görünmezdi. Bayan Watson daha önce Bayan Morris'in aşırı şüpheli olabileceğini düşünmüştü. Hâlâ durumu yargılayacak kadar gerçeği bilmiyordu. Ama Bayan Burns'le tanıştıktan ve Dr. Swanson'ın övgülerini duyduktan sonra bir şey netleşmişti: Bayan Burns bir sonraki Bayan Swanson olmak istiyorsa, bunu başarmak için çok gerçekçi bir şans vardı.

"Hizmetinizde misiniz, Bayan Burns?"

Bu, Bayan Burns'ün biraz temkinli bir bakış atmasına neden oldu.

"Evet." "Burada olmak için yarım gününüzün bir kısmını feda ediyorsunuz."

"Bugün olmaz. İşverenim tatilde, dolayısıyla zamanım bana ait."

"Şansınızı deneyip küçük bir tatil için kendiniz gitmediniz mi?"

"Evde hizmetçiler var, birinin onlara göz kulak olması gerekiyor. Ve tatiller çok pahalı," dedi Bayan Burns biraz da üzüntüyle. "Şimdi ne kadar çok biriktirsem, hizmetten o kadar çabuk ayrılabilirim."

Bayan Burns bir işverenle evlenerek hizmetten ayrılmayı planlıyor olsaydı, parası konusunda bu kadar dikkatli olur muydu?

"Hâlâ çok gençsin. Emekliliğe daha uzun yıllar var."

Bayan Burns'ün gözlerinde ilk kez bir kıvılcım belirdi. "Ah, ama kendi tahminime göre, ki çok ihtiyatlı bir tahmin yapıyorum, emekliliğime sadece üç yıl kaldı."

"Gerçekten mi?"

Bayan Watson şaşırmıştı. Hizmet sektöründe çalışanların, maaşlarını yemek ya da barınma için harcamak zorunda olmadıkları göz önüne alındığında, makul bir birikim yapmalarının mümkün olduğunu biliyordu. Ama herhangi bir iş kolunda çalışan çok az insan harcamalarını asgari düzeyde tutacak disipline sahipti. Özellikle işi monoton olanlar için zevk aramak ve bunu zor elde etmek çok insani bir şeydi.

"Eskiden bir hanımefendinin hizmetçisiydim ve saç süslemede çok iyiydim; diğer hanımlar hizmetimi almaları için hanıma yalvarırlardı. Bir süre Londra'da kalacağıma ve bazı genç kızlara kuaförlük becerilerimi öğreteceğime inanıyorum. Ama bu olmadan da yeterince param olmalı."

Bayan Watson başını salladı. "Bu harika."

"Biliyorum. Üç yıl daha. Ama bazen her gün o kadar uzun gelebiliyor."

"Efendiniz ve hanımınız çok mu talepkâr?"

"Efendimin bir şeyi yok. Metresi yok, dul bir erkek. Ama kızı onunla kalmaya geldi ve en başından beri benden hoşlanmıyor." Bayan Burns dudaklarını büzdü. "Nahoş ya da başka bir şey yapmadı. Ama birinin ne zaman gitmenizi tercih edeceğini bilirsiniz. Kocasını şu anda denizde, onun dönmesini ve kendisinin gitmesini bekleyemem. Sadece üç yıl kaldı, başka bir eve taşınmak istemiyorum."

Soyulmuş bir şalgamı sepete attı. "Ama mecbur kalırsam yaparım."

On altı

"Kardeşinin *öldüğünü* mü düşünüyorsun?" Bayan Watson ve Penelope hep bir ağızdan haykırdılar.

Çay içerken Bayan Holmes hem bugün Bayan Woods'ta öğrendiklerini hem de bir hafta önce Lord Bancroft'un kur yapmasının bir parçası olarak kendisine eğlenmesi için gönderdiği bir Vigenère kodu üzerinde çalışırken ortaya çıkardıklarını anlatmıştı.

"Lord Bancroft henüz ikna olmadı. Ve onu suçlamıyorum. Doğrudan bir kanıt yok. Şu ana kadar Bay Finch'in boğularak öldürülmesi ve katillerini gizlice uyaran bir palto giyerek boş bir evde bırakılması için hiçbir neden yok. Bu yüzden önce ölü adamın kimliğini tespit etmeliyim."

Bayan Watson sanki biri omurgasının dibine buz gibi bir el koymuş gibi hissetti. "Nasıl?"

"Leydi Ingram'a mektup yazdım ve bu akşam bizi ziyaret etmesini rica ettim." Bayan Holmes çantasından bir zarf çıkardı. "İçinde ölü adamın bir fotoğrafı var. Bunu ona göstermeyi planlıyorum."

Leydi Ingram'ın eli titredi.

Penelope nefes alamıyordu. Ölüler onu rahatsız etmiyordu - bunun için çok fazla diseksiyon dersi almıştı. Ölülerin fotoğrafları onu daha da az etkiliyordu. Ama bu akşam bir tıp öğrencisinin soğukkanlılığını kendinde toplamayı başaramadı. Bu akşam ölümün şiddetine ve ölen kişiyi seven kişi üzerindeki potansiyel olarak aynı derecede şiddetli etkisine tamamen maruz kalmıştı.

Leydi Ingram zarfın kapağını kaldırdı. İçindekileri çıkarmadan düşmesine izin verdi. Tekrar kaldırdı ve her şeyin kucağına düşmesine izin verdi.

"Beni bağışlayın ama az önce söylediklerinizden bir şey anladığımdan emin değilim."

Sesi titriyordu. Gösterişli elbisesinin eteğindeki kristal boncuklar, titreyen dizlerinin yönettiği küçük bir senfoni gibi birbirine çarpıyordu. Saat çok geç olmuştu -daha önce Yukarı Baker Sokağı'na ancak gece yarısına doğru varabileceğini, o zaman katılacağı bir balodan birkaç dakika çalabileceğini bildiren bir not göndermişti- ve odanın lambaları kireçli yüzünde çok sert bir şekilde parlıyor gibiydi.

"Son görüşmemizde bana Bay Finch'in durumunun iyi olduğunu söylemiştin. Tatil yaptığını ve ev sahibesini etkilediğini söylemiştiniz. Neden aniden polise gittiniz?"

Penelope, fotoğrafın Kriminal Soruşturma Departmanı'ndaki bir kişi tarafından elde edildiğini açıklamıştı, ki düşününce bu tamamen yanlış değildi. "Yanlış Bay Finch'i yakaladığımız konusunda ısrar ettiğiniz için kararınızı ciddiye almaya karar verdik. Ya gerçekten yanlış adamı yakaladıysak? Ya gerçek Bay Finch'e bir şey olduysa? Eğer başına kötü bir şey geldiyse, polis bunu er ya da geç öğrenecekti. Bay Finch'in ölümüne dair hiçbir kayıt yoktu. Bu yüzden getirilen ve henüz kimlikleri belirlenmemiş cesetleri görmek için ayarlamalar yaptık.

"Bu beyefendi gençti ve talihsiz ölümünden önce saygın bir durumda olduğu anlaşılıyordu. Kimsenin kim olduğunu bilmediği kayıp bir adam için beklenmedik bir adaydı."

"Peki nerede bulundu?"

"Bu konuda bilgimiz yok - sadece bu fotoğrafı elde etmek bile büyük bir zahmetti. Ama Scotland Yard'a gitmek yerine fotoğrafı burada görmenin sizin için daha kolay olacağını düşündük." Penelope bir an durakladı. "Herhalde bu olasılığı düşünmüşsünüzdür."

Leydi Ingram gözlerini kaçırıldı. "Elbette öyle. Ve son zamanlardaki kaygısız tavırları hakkında söylediklerinizden sonra, onun yerine ölmüş olmasını defalarca diledim. Şimdi sanırım onu lanetledim."

Leydi Ingram'ın umutsuzluğunun etkisinde kalan Penelope, kendi gözlerinin de yaşlarla dolduğunu hissetti. "Sizi bu kadar üzdüğüm için özür dilerim hanımefendi. Lütfen

Unutmayın ki resimdeki Bay Finch olmayabilir. Biz sadece bu olasılığı ortadan kaldırmak istiyoruz."

Leydi Ingram'ın dudakları kıpırdadı ama espri yapmadan. "Yani seçeneklerim onun ölmüş olması ya da bensiz hayatının en güzel anlarını yaşıyor olması."

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sonunda muhtemelen iyi bir şey keşfedemeyeceğinizi biliyordum. Ama belki binde bir ihtimal de olsa bir umut besledim..."

Elleri yumruk haline geldi. Zarfı kaptı ve fotoğrafı çekip çıkardı. Yüzündeki ifade tarif edilemezdi; tiksinti ile coşku arasında bir şeydi. "Bu, bu Bay Finch değil!"

Penelope yutkunarak nefes aldı. "Öyle değil mi? Tanrıya şükür!"

Leydi Ingram hem zarfı hem de fotoğrafı bir kenara fırlattı. Nefesleri körük gibi geliyor, gözleri sımsıkı kapanıyordu. "Beni unutmasını tercih edeceğim günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız."

Penelope resmi düştüğü yerden aldı, ölü adamın grotesk ifadesi karşısında ürperdi ve zarfın içine geri itti.

Leydi Ingram şaşkınlıkla zarfı ondan aldı. Fotoğrafı çıkardı, yüzüstü olduğu gibi çevirdi ve baktı. Birkaç saniye sonra tekrar nefes nefese kaldı. "Özür dilerim. Bir an için şüpheye kapıldım. Ya yeterince dikkatli bakmadıysam? Ya onun hayatta olmasını arzularken bir hata yaptıysam?"

Zarfı Penelope'ye geri verdi. "Ama hayır, bu gerçekten Bay Finch."

Penelope bu çilenin onun için fazla olup olmadığını merak etti. Ne de olsa, kalp kırıklıklarına rağmen hayatın daha sert yanlarıyla hiç karşılaşmamış, korunaklı bir kadındı. Ne diyeceğini bilemediğinden çayını karıştırdı ve Leydi Ingram'ı kendi haline bıraktı.

Birkaç dakika sonra Leydi Ingram ayağa kalktı ve hareketin belinde yarattığı acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Gitmeliyim, yoksa yokluğum fark edilecek."

"Tabii ki."

Ağır bir sesle iç çekti. "Buraya son geldiğimde beni uyarmıştınız. Sanırım sonunda ne demek istediğinizi anladım Bayan Holmes: Soruşturmanın devam etmesinin bana kazandıracağı hiçbir şey yok.

"Bay Finch'in ölmediğine sevindim. Umarım anlattığınız kadar iyidir. Gelecek yıl Albert Memorial'daki randevumuza geleceğim.

Ondan sonra her yıl. Belki bir gün onu tekrar görürüm. Belki de görmeyeceğim. Ama sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Bayan Watson rahatlamış bir halde, "O zaman yaşıyor, Bay Finch," dedi. "Ya da en azından Hounslow'da öldürülen adam o değildi."

Leydi Ingram gitmişti. Yukarı Baker Sokağı 18 numaranın hanımları çay ve bisküvi için salonda toplanmışlardı. Daha doğrusu Bayan Holmes çay ve bisküvi içti; Bayan Watson ve Penelope birer parmak viski yudumladılar. Büyükbabanın saati bir süre önce gece yarısını çalmıştı, ama kimse emekli olmaya niyetli görünmüyordu.

Bayan Holmes madlenini parlattı. "Lord Bancroft'a gerçeklerin parlak hipotezimi yerle bir ettiğini haber versem iyi olacak."

Her zamanki gibi kayıtsız görünüyordu, ama daha önce Leydi Ingram fotoğraftaki adamın bir yabancı olduğunu söylediğinde, Bayan Watson'a yanıldığına çok sevindiğini bildirmek için yeterli olan sesli bir nefes almıştı.

"O halde Bay Finch konusunda ne yapmalıyız?" diye sordu Bayan Watson. Leydi Ingram'ın akli başına gelmiş olabilirdi ama bulabildikleri tek Bay Finch'in sahte olduğu ortaya çıkmıştı.

"Bay Mears'ın taklit ettiği avukat Bay Gillespie'yi hatırlıyor musunuz?" Bayan Holmes kendine bir fincan çay daha doldurdu. "Bu öğleden sonra dönerken ofisine uğradım ve yarın onu görmek için randevu aldım. Gerçi babamı konuya dahil olduğum konusunda uyarmaksızın ondan maksimum bilgiyi almak için ne söyleyeceğime dair henüz hazır bir hikayem yok."

"Bir fikrim var," dedi Penelope. "Leydi Ingram'ın rolünü oynayabilirim - tabii ki başka bir isimle. Demek istediğim, onun hikayesinin kemiklerini kullanabilir, Bay Gillespie'ye Bay Finch'in kayıp olduğunu söyleyebilir ve bazı bilgileri ortaya çıkarabilirim."

"Bu fikri sevdim," dedi Bayan Holmes kararlı bir ifadeyle. Bayan Watson'a döndü. "Daha önce sorma fırsatım olmadı, hanımefendi, ama bugün aşevine giderek bir şey öğrendiniz mi?"

Bayan Watson, Bayan Burns ile yaptığı konuşmayı anlattı. "İşvereniyle hiç ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Tabii ki, biri

Kurnaz ve dikkatli olduğunu ve bir yabancıya bile ağzından baklayı çıkarmayacağını söyleyebilirim. Ama bana dürüst ve açık sözlü biri gibi geldi."

Bayan Holmes baKını salladı ve Bayan Watson'ın gözlemi hakkında baKka bir yorum yapmadı. Planlarını tartıştılar. Bayan Watson Cumartesi günü aşevine geri dönecekti -Bayan Burns o gün tekrar zaman ayırmayı planladığını söylemişti. Bayan Redmayne, Bay Gillespie ile görüşebilmek için de Blois hanımlarına Bath gezisinde eşlik etmekten vazgeçecekti.

"Ben Bayan Redmayne ile gideceğim," dedi Bayan Holmes. "Bir arkadaşın varlığı Bayan Redmayne'in iddialarının daha inandırıcı görünmesine yardımcı olacaktır."

"Ama babanızın yakın bir arkadaşıyla görüşmenin akıllıca olduğundan emin misiniz?" Bayan Watson, Bayan Holmes'un tanınması durumunda ortaya çıkabilecek istenmeyen sonuçları düşünmeden edemiyordu.

"Bay Gillespie ve ben hiç tanışmadık," dedi Bayan Holmes. "Ama neye benzediğimi biliyor olsa bile, bu noktada, bu almak istediğim bir risk."

Bir süre sessiz kaldılar, Bayan Watson Bayan Holmes'un görünümünü değiştirmek için tiyatro makyajını nasıl kullanacağını planlamakla meşguldü.

Penelope boğazını temizledi. "Umarım Bayan Holmes, Lord Bancroft'un evlilik niyetinden haberdar olduğumu bilmek sizi şaşırtmaz."

Bayan Watson da dedikoducu olduğu ortaya çıktığı için utanarak boğazını temizledi. Ama Penelope'nin de dediği gibi, bu Bayan Holmes'u pek şaşırtmış olamazdı.

Bayan Holmes sadece Penelope'nin devam etmesini bekledi.

"Lord Bancroft ile bugün ya da dün görüştünüz, gece yarısını geçtiğimize göre. Merak ediyorum, bir cevap için sizi zorladı mı?"

"Söyledi, ama bu kadar çok kelimeyle değil." Bayan Holmes çayını yudumladı ve tabaktaki madlenlerin geri kalanına özlem ve özür karışımı bir duyguyla baktı. "Sanırım Lord Bancroft benim onun için mükemmel bir kadın olduğumu düşünüyor."

Penelope, "Bu fikir pek hoşuna gitmişe benzemiyor," dedi.

"Bir erkek için mükemmel kadın olarak görülmek bir kadına iltifat etmek değildir, bu daha çok bir erkeğin kendisini nasıl gördüğü ve neye ihtiyacı olduğuyla ilgilidir." Bayan Holmes iç çekti. "Eğer evlenirsek, ya ben onun yanılmasını sağlam tutmaya çalışırken tükeneceğim ya da Lord Bancroft seçiminden dolayı ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacak. Muhtemelen ikisi de."

Bayan Watson kendini tutamadı. "Lord Ingram senin hakkında ne düşünüyor?"

"Lord Ingram?" Bayan Holmes'un dudaklarının hareketi ya bir gülümsemeye ya da bir anlık pişmanlığa işaret ediyordu. "Yaşayan en kusurlu kadınlardan biri olduğumu her zaman anlamıştır. Tanrıya şükür."

On yedi

CUMA

Livia hayretle sayfalara baktı.

Sherlock Holmes'un hikayesini yazıyordu. Ve bunu idam sehpasına çıkmak üzere olan bir mahkûmun çılgın hızıyla yapıyordu.

İki karar kelimelerin gevşemesine yardımcı olmuştu. Birincisi, hikâyeye suçun kökeniyle başlamamayı tercih etmişti. Ne de olsa asıl mesele Sherlock Holmes'tu. İkincisi, onu anlatıcı yapmayı denedikten ve başarısız olduktan sonra, bu rolü yerine getirmek için Bayan Watson'ın kurgusal erkek eşdeğerini kullanmayı seçti.

Ve bu mükemmeldi. Watson, Charlotte'a şaşkınlık ve tedirginlikle bakan herkesin ve Charlotte'a çıkarımını özenli ayrıntılarla açıklattıktan sonra *bunu benim de tahmin edebileceğimi* söyleyen herkesin vücut bulmuş haliydi.

Suç mahalline gitmişlerdi. Olay yerinde aylak aylak dolaşan sarhoşun katilin ta kendisi olduğunu fark etmeyen ve yanlışlıkla düşürdüğü duygusal bir eşyayı bulmak için geri dönen bir polis memurunu ziyaret etmişlerdi. (Livia henüz ne olacağına karar vermemişti. Bir cameo broş mu? Bir madalyon mu? Önemli değil, daha sonra bir şeye karar verebilirdi). Ve şimdi Sherlock Holmes, katili kendisine çekmek için söz konusu duygusal eşya hakkında bir gazete ilanı sipariş etmişti.

Ama katil gelecek miydi?

Livia esnedi. Dört buçuktan beri ayaktaıdı, yazıyordu. Ve şimdi saat neredeyse yediydi. Kahvaltı etmek istemiyordu ama biraz çay içmek istiyordu.

Kahvaltı salonuna indi, kendine bir fincan doldurdu ve gazetenin başına oturdu. Hemen arkasındaki yeni Cdaq Khuha mesajını fark etti.

CDAQKHUHAGDHRMNSNTQXQNSGDQXTSXDVAQD
DEARLIVIAHEISNOTOURBROTHERBUTBEWARE

Elleriyle ağzını kapattı. O onların kardeşı değil miydi? O onların kardeşı *değildi*!

Bu uzun zamandır aldığı en iyi haberdı.

Koşarak üst kata çıktı, yatağına uzandı ve rahatlamış bir halde nefes nefese kaldı. Tanrı'ya şükür. Resimdeki her şey hâlâ yanlıştı ama Tanrı'ya şükür duyguları artık ensest değildi.

Ancak beş dakika sonra doğrulup kaşlarını çattı. Elbette dikkat edecekti ama o adam kardeşleri değilse kimdi?

Bay Richard Hayward'ın katili olduğı iddia edilen De Lacy, su altında kalmamış olsaydı bile, yine de oldukça büyük olurdu.

Thames Nehri'nde iyice ıslandıktan sonra, güçlü ve iri yarı mı yoksa sadece şişman ve yumuşak mı olduğunu anlamak zorlaştı.

Muhtemelen ikisinin arasında bir yerde. Müfettiş Treadles'ın karanlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceğı biri değildi; ama böyle bir yerde böyle bir adamla karşılaşmış olsaydı, o da gereksiz yere korkmazdı.

"İlginç bir eşarp," diye yorumladı avuş MacDonald.

Adam, boynundaki beyaz ve kırmızı çizgili yazlık atkı dışında kayıtsızca giyinmişti; renkler o kadar canlıydı ki, desen çamur tabakasının altında bile seçilebiliyordu.

Müfettiş Treadles malzemeyi parmaklarının arasında hissetti. İpek olduğuna şüphe yoktu, hafif ama güçlüydü. "Ön raporu okudun, MacDonald. Patoloğun boğulduğunu söylediğı eşarp bu mu?"

"Teorisi bu, efendim. Boynun etrafındaki çürüklerin boğulmaya işaret ettiğini söyledi. Ama ölüm nedeninin boğulma olmadığından emin olabilmesi için adamı açıp ciğerlerini kontrol etmesi gerekecek."

Treadles ölü adamın yattığı levhanın etrafında bir tur daha attı. "Bazı tanıklarla konuşalım."

Charlotte, Bayan Watson'ın kendisini lekeli ve en az on beş yaş daha yaşlı gösterme teklifini reddetmişti. Bayan Watson'a, "Onun bir metre karşısında oturacağım, hanımefendi," demişti. "Makyajlı bir yüz, bana daha az değil, daha çok dikkat etmesini sağlayabilir."

Ama şimdi Bay Gillespie'nin bir metre karşısında otururken, "makyajlı bir yüzle" daha iyi olup olmayacağını merak ediyordu. Bay Gillespie ona bakmıyordu ama ofisine girdiklerinde gözlerini birkaç kez hızla kırptırmıştı. Her ne kadar Bayan Redmayne'in resitaline gereken ilgiyi gösteriyor gibi görünse de, sanki kendi aşırı hevesli sekreteriymiş gibi masasındaki eşyaları yeniden düzenlemeye devam etti.

"Beni dinliyor musunuz, Bay Gillespie?" Bayan Redmayne hemen sordu.

Avukat acı dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Elbette hanımefendi. Lütfen devam edin."

Ama görünüşe göre Bayan Redmayne'in içgüdüleri doğrudu ve ona zerre kadar dikkat etmemişti, çünkü şimdi etmek zorunda kaldığında, geniş gözlerle oturuyor, sık sık gözlerini kırptıyor, neredeyse aynı sıklıkta kaşlarını çatıyor, hatta birkaç kez başını sallıyordu, olumsuzlama belirtmek için bir hareket değil, olağanüstü durumlarda insanın rüya görmediğinden emin olmak için kendine verdiği hızlı bir çingirak gibi.

Genç ve güzel bir kadının ağlamaklı sıkıntısıyla karşılaşan yaşlı bir adamdan beklenebilecek sempatik bir tepki değildi.

Bayan Redmayne'in anlattığı birçok acının sonunda, onu dikkatle inceledi. "Bu bir şaka, değil mi, Bayan-ah-"

"Bayan Gibbons," diye yardımcı oldu Bayan Redmayne. "Doğru, Bayan Gibbons. Şüphesiz bunların hepsi bir şaka."

"Bunu nasıl söylersiniz?" diye bağırdı Bayan Redmayne, inandırıcı bir şaşkınlık gösterisiyle.

"Çünkü buraya gelip bana onunla ilgili bu hikâyeyi anlatan ilk kadın sen değilsin."

"Ne? Ne?!"

Bayan Redmayne'in sesi tiz bir şekilde yükseldi. Bir an sonra Charlotte'un kucağına yığıldı.

"Ah, Tanrım. Ah, Tanrım!" diye haykırdı Charlotte korku dolu bir sesle, ama ellerini sıkmaktan da geri durmadı.

"Bir doktor çağırayım mı?" dedi Bay Gillespie, gülmesi mi yoksa çok içmesi mi gerektiğinden emin olamayan bir adamın ifadesiyle.

Charlotte'un aklından adama kim olduğunu bilip bilmediğini açıkça sormak geçiyordu ama maskaralığa devam etmeye karar verdi. "Zavalıcık çok utanacak. Bakalım kendine gelecek mi?"

İkisi de Bayan Redmayne'e baktı, Charlotte birkaç kez yanaklarına vurdu. Bayan Redmayne'de "canlanma" belirtisi görülmezince, Charlotte onun konuşmayı kendisinin devralmasını kastettiğine karar verdi.

"Onu uyarmaya çalıştım, Bay Gillespie, uyardım. Bulunmak istemeyen bir adamı bulmaya çalışmanın aptallık olduğunu söyledim. Ama gençlere hiçbir şey söyleyemezsiniz, değil mi?"

"Hayır, yapamazsın. Bugünlerde olmaz."

Yüz ifadesi daha kontrollüydü. O da onun gibi maskaralığa devam etmeyi mi seçmişti?

"Sizi görmeye gelen bayan uzun boylu, zayıf, güzel, esmer, koyu renk gözlü, yirmi altı yaşlarında, ağzının köşesinde güzellik işareti olan bir kadın mıydı?"

"Neden, evet."

Charlotte korsajının düğmelerini sıkıca tuttu. "Ah, şu serseri! Bir keresinde onu kızla birlikte görmüştük ve Stokes'tan gelen kuzeni olduğuna yemin etmişti."

"Bay Finch'in bu kadar sadakatsiz olduğunu öğrendiğim için çok üzgünüm. Ama o gayrimeşru biri ve sizin suçladığınız kişinin onun karakterine büyük saygı duyması bir hataydı."

Charlotte abartılı bir şekilde içini çekti. "Daha çok genç. Umarım bu ona değerli bir ders olur."

Kapı çalındı. Bay Gillespie'nin sekreteri aklına takıldı. "Efendim, Bay Malcolm burada ve sizi görmek için acele ediyor."

Bunu duyan Bayan Redmayne yavaşça doğruldu. "Aman Tanrım," dedi belli belirsiz, "kendimi ne kadar tuhaf hissediyorum. Ne oldu?"

"Sana sonra anlatırım, canım."

"Ama durun," dedi Bayan Redmayne Bay Gillespie'ye. "Bay Gillespie sizde mi?"

Finch'in bilinen son adresi? Buna ihtiyacım var."

Bay Gillespie bir an için çelişkili göründü.

Bayan Redmayne ayağa kalktı ve ayağını yere vurdu. "Almalısınız. Onu alana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Evet, evet, elbette. Buna mecbur olduğum için çok mutluyum."

Ama Charlotte onun onları hiç de memnun etmediğini biliyordu. Bay Gillespie'nin ofisinden ayrıldıklarında, Bayan Redmayne'e avukattan aldığı kâğıt parçasını karşılaştıkları ilk hurda toplayıcısına verebileceğini söyledi.

Bayan Redmayne dehşete kapılmıştı. "Bu doğru adres değil mi?"

"Hayır," dedi Charlotte. "Ama görünüşte bizim için yazmak üzere çıkardığı dosyada adresi gördüm."

"Ama elini önüne koydu."

Ama Charlotte'un adrese baş aşağı bakarak her satırı ezberlemesi için çok kısa bir süre yetmişti.

"Bunun bir önemi yoktu," dedi. "İyi iş çıkardık diyorum."

Bar sert bir yerdi, ucuz bira ve kötü yemek kokuyordu. Ama aynı zamanda, hiç güzel olmamış gibi görünen ama bir İsviçre saatinin hassasiyetiyle bir araya getirilmiş, sert görünümlü bir kadın olan sahibesini taklit ederek, olması gerekenden çok daha temiz ve keskindi.

Treadles nereden bildiğini bilmiyordu ama kadının bir zamanlar fahişelik yaptığından emindi.

En hafif tabirle fahişeleri sorgulamaktan hoşlanmıyordu.

"Bayan Bamber, ölü adam bu barın arka tarafından çok uzak olmayan bir yerde kıyıya vurdu. Etrafta görgü tanıkları toplandığında ve müşterilerinizden biri bu adamı iki gece önce barda gördüğünü ve onunla bir saat boyunca konuştuğunu söylediğinde, siz onunla çeliştiniz ve kurbanın müessesenize hiç gelmediğini söylediniz."

"Ben yaptım."

"Gerçeği söylerseniz başınızın belaya gireceğinden mi endişe ediyorsunuz?" "Söylediğim şey doğrudur. Buraya gelen müdavimleri tanıyorum. Buraya gelen

Aslında gelen yabancılara daha fazla dikkat ediyorum, kavga çıkarırlar ya da hesabı bana bırakırlar diye. İki gece önce bir adam Young Boyd ile bir süre konuştu. Ama ölen adam? O değildi."

"Geçmişteki mesleğiniz göz önüne alındığında size neden inanayım Bayan Bamber?"

Kadın durdu, sonra Treadles'a küçümseyen bir bakış fırlattı. "Eğer bana inanmaya niyetiniz yoksa, zamanımı boşa harcamayın, Müfettiş. Şurada Genç Boyd var. Onun hesabını alın. Ve bunu yaparken, ondan sizin için bugünün manşetlerini okumasını isteyin."

Kadının kendisine karşı neden küçümseyici davrandığı Treadles'ı şaşırtmıştı. Yine de onun bakışı bir şekilde kendini aşağılanmış hissetmesine neden oldu. Ona sertçe teşekkür etti ve öğleden önce bir bira içen Genç Boyd'un oturduğu yere gitti.

"Bay Boyd, iki gece önce tanıştığınız adamla ilgili anlattıklarınızla ilgileniyoruz."

Genç Boyd sevimli bir sarhoş tanımına uyuyor gibiydi - ya da en azından zararsız bir sarhoş. Polislere titrek bir el uzattı ve gülümseme ve hevesle doluydu - şüphesiz bedava bir bira umuduyla. Treadles isteksizce bir bira istedi.

"İyi bir adamdı. Büyük, iyi bir adam. Bana içki ısmarlayıp durdu. Sonra aramız iyi ve neşeliyken bana bir sır tutup tutamayacağımı sordu," dedi Genç Boyd, Treadles'ın şimdiye kadar karşılaştığı en az sır tutabilecek adamdı.

"Ona söyledim, tabii ki! Bana Londra Kulesi'nde işkence yapsalar da tek kelime etmem. İşte o zaman bana mesleğinin katillik olduğunu söyledi. Hizmetlerini kiraladığını ve bunun kötü bir yaşam olmadığını, ancak fantezi de olmadığını söyledi. Ama bir şeyler ters gitmiş ve kaçmak üzereymiş.

"Ben de ona polisten korkup korkmadığını sordum. Güldü ve sadece namusluların polisten korktuğunu söyledi. Onu işe alan insanlardan korkuyordu. İşin sessiz sedasız halledilmesini istiyorlardı ve polis bir şekilde Hounslow'da onun kokusunu almıştı. Şimdi de onu kiralayanlar, polisin *kendilerini* bulamayacağından emin olmak için ondan kurtulmak istiyorlardı."

"Kim olduklarını sordun mu?"

"Suçlu olduklarını söyledi. Ama yankesici değillermiş. Onun gibi kiralık katil bile değiller. Onlar suç kralları ve kendi ellerini neredeyse hiç kirlletmiyorlar. Öldürdüğü adam onlara kazık atmaya çalıştı. Onlar da peşine düştüler. Ve bu adam, adının de Lacy olduğunu söylemişti, kendi günlerinin sayılı olduğunu düşünüyordu. Tanrım, eğer bu konuda haklı değilse."

Treadles, Genç Boyd'a kuşkuyla bakıyor, gazetelerde okuduklarını uydurup uydurmadığını merak ediyordu; ta ki de Lacy adı dudaklarından dökülene kadar. Bunu kendisi de yeni öğrenmişti ve kamuya açık bir bilgi *değildi*.

"Sana adını söyledi mi?"

"Ve ona sadece bu ismin verildiğini, gerçek isminin bu olmadığını ve hatta bu ismi kullanan ilk kişi olmadığını söyledi."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra gitti. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmedim; kaçıp güvenli bir yere saklanmayı başarır diye düşündüm. Ama bu sabah oradaydı, bir kapı çivisi kadar ölü, şişmiş ve çirkin bir şekilde."

Treadles daha fazla bilgi toplamaya çalıştı ama Young Boyd kendini tekrar etmeye başladı. Treadles bir bardak daha içmek için işaret etti, bu da Genç Boyd'un onlara daha önce anlattıklarını nakış gibi işlemesine neden oldu.

Tanığın daha fazla işe yaramayacağını anlayan Treadles ona teşekkür etti ve ayağa kalktı.

"Bu arada, Bay Boyd," dedi MacDonald, "şu manşeti bizim için okur musunuz? Sanırım okuyabiliyorsunuz?"

"Elbette yapabilirim." Genç Boyd gözlerini kısarak büyük, kalın harflere baktı ve mırıldanıp cebinden bir çift bükülmüş gözlük çıkarana kadar biraz daha gözlerini kıstı. "Kraliçe Balmoral'a gidiyor."

Treadles içten içe küfretti. "Bu de Lacy ile tanıştığınız gece gözlüklerinizi takıyor muydunuz?"

"Tabii ki hayır. Okumak dışında hiç çıkarmadım ve pek okumam. Ama yolumu bulacak kadar iyi görebiliyorum ve onun süslü atkısını gayet net gördüm."

Bayan Watson, Leydi Ingram'ın Bay Gillespie'yi ziyaret ettiğini öğrendiğinden beri kafasını dolduran düşünce bulutlarını nihayet dile getirerek, "Leydi Ingram'ın bize her şeyi anlatmamasına neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum," dedi. "Geriye dönüp baktığımda, bize söylemesi gerekmeyen her şeyi saklamış olabileceği çok açık. Ne de olsa yasadışı bir görevdeydi.

"Ve bir danışman dedektif yerine önce bir avukata gitmesi mantıklı. Ancak seçenekleri tükendikten sonra Sherlock Holmes'u ziyaret etmesi düşünülebilir. Ama elbette bu, Bay Gillespie'nin adresinin hiçbir yere çıkmayacağı anlamına geliyor."

Şapkasının kurdelelerini gereksiz bir güçle sıktı. "Her neyse, lütfen zaten bildiğiniz şeyler hakkında saçmalamamı dinlemeyin, Bayan

Holmes."

Oxfordshire'a geri dönmüşlerdi. Bay Gillespie'nin Bay Finch'e verdiği en son adres onları pitoresk bir köye getirmişti. Uzun zamandır Londra'da yaşayan Bayan Watson, yeşil, açık arazileri ve mütevazı bir taş kilisenin etrafında toplanmış bir mezranın özünde İngiliz güzelliğini görmeyi seviyordu. Gençliğinde tam da böyle bir yerde yaşamış ve köylülerin yabancılara, özellikle de gitmeyi düşünen yabancılara karşı önyargılarının üstesinden gelmekte zorlanmıştı. Ama sırf bir tanesi tatsız çıktı diye tüm küçük taşra yerleşimlerini kötülemek onun doğasında yoktu. Bu tür yerlerin çoğunun manzarası kadar sakinlerinin de sevimli olduğunu, köy hayatının huzur ve sessizliğinin merak ve yüce gönüllülük ruhuyla bir arada var olduğunu hayal etmeyi tercih ederdi.

Köy barında Bayan Holmes için bir tabak sosis ve püre-biftek ve böbrek pudingi sipariş etti. Sade ama doyurucu olan bu yemekler meyhanenin kendi birası olan hafif ve ferahlatıcı bir birayla yıkandı. Meyhanecinin karısı başka bir şey isteyip istemediklerini sormaya geldiğinde, yaz bittiği için yaz trifle'ı mı yoksa uzun zamandır hiçbiri tatmadığı için sıcak muhallebi içinde reçelli roly-poly mi yemeleri gerektiği konusunda hararetli bir tartışma başladı.

Her birinden birer porsiyona karar verdiler ve meyhanecinin karısı döndüğünde Bayan Watson hazırды.

"Bir dakikanız varsa Bayan Glossop, size bir süredir bu binada yaşıyor olabilecek genç bir adam hakkında bir soru sorabilir miyim?"

Bayan Glossop'un gözleri büyüdü. "Acaba Bay Myron Finch ile ilgileniyor olabilir misiniz?"

Bu kez Bayan Watson şaşırmamıştı. Ne de olsa, Bay Finch'in adresi Leydi Ingram'ın işine yaramasaydı ne işe yarardı ki? "Evet, öyle. Bay Finch'in bir müşterisi adına araştırma yapıyoruz. Bay Finch'in yerini bulmaya çalışan Sherlock Holmes'un."

Sherlock Holmes ismi Bayan Glossop üzerinde herhangi bir etki yaratmadı ama masadaki iki kadını merak ve endişe arasında bir şeyle değerlendirdi. "Siz bayanlar özel dedektif misiniz?"

"Kardeşim danışman dedektiftir," dedi Bayan Holmes. "Bayan Hudson ve ben ona çabalarında yardımcı oluyoruz. Şu anda sağlığı eskisi gibi değil. Bu nedenle seyahat gerektiren girişimler bize düşüyor."

"Ne kadar cesur olmalısın."

Bayan Watson alçakgönüllülükle, "Çok fazla seyahat gerektirecek müşterileri kabul etmemeye çalışıyoruz," dedi. "Ama ne olursa olsun, kısa bir süre önce bir hanımefendi Bay Finch'in olması gereken yerde olmadığından endişelenerek bize geldi. Londra'da yerini tespit edemediğimiz için, memleketten birilerinin kendisinden haber alıp alamayacağını öğrenmeye çalışalım dedik."

Bayan Glossop başını salladı. "Yardım etmek isterdim ama hiçbir şey bilmiyorum. Bir şey bilmesi gereken biri varsa o da benim, değil mi? Bir ay önce gelip Bay Finch'i soran o adamdan sonra merak ettim. Ben de Bay Glossop'a sordum. Amcası ondan önce burada kiracıymış ve yirmi yıl önce Dul Finch'le evlenmiş.

"Burada bir kökeni yoktu; yaşlı Bay Glossop'la evlenmeden önce on yıl boyunca Sweetbriar Lane'deki eski bir kulübede sadece kendisi ve oğlu yaşadı. Buradakilerin onun hakkında söyleyecek pek bir şeyi yok; halktan birinin karısı olduktan sonra bile içine kapanıktı. Oğlu hakkında daha da az şey biliyorlar. Okula erken gönderilmiş. Okulda kriket oynadığını ama tatillerde eve geldiğinde köyün çocuklarıyla hiç oynamadığını söylediler. Sadece yaşlı Bay Glossop'un atlarına bakar ve kitap okurmuş.

"Onu burada en son bir düzineden fazla yıl önce annesi ve yaşlı Bay Glossop'un cenazesinde görmüştüm; birbirlerinden kırk sekiz saat sonra ölmüşlerdi. Zatürre için kötü bir kıştı. Bay Glossop ve ben yaşlı Bay Glossop'u o kadar iyi tanımıyorduk, öldüğünden bile haberimiz yoktu. Avukatından barı bize bıraktığını bildiren bir mektup aldığımızda çok şaşırdık. Bay Glossop, genç Bay Finch'in bardan pay alamamasına çok üzülmüş. Bay Finch'e mektup yazdı ve istediği zaman gelip bizimle kalabileceğini söyledi."

"Nereye yazmış Bay Finch?" diye sordu Bayan Holmes.

"Oh, okulunda. Oxford yakınlarında bir erkek okulundaydı. Bay Finch de kibar bir şekilde cevap yazdı ve çok teşekkür ettiğini ama yakın zamanda dönmeyi düşünmediğini söyledi. Aradan bir ya da iki yıl geçtikten sonra Bay Glossop tekrar yazdı ve Bay Finch yine aynı şeyi söyleyerek cevap verdi. Ondan son haberimiz de bu oldu."

Bayan Holmes'un başka bir sorusu daha vardı. "İkinci kez yazdığınızda o hala okulda mıydı?"

"Okulun adresine yazdık ama iletilmiş olabilir. Cevap yazdığı adres farklıydı, Oxford'da bir adrestir. Adam Bay Finch'i sorduğunda ona o adresi verdim. Bir dahaki sefere Bay

Glossop ve ben Oxford'a gittik, etrafı dolaştık, çünkü çok fazla insan onu soruyordu-"

"Bekle." Bayan Watson onun sözünü kesti. "Hâlâ onu soran başka insanlar da mı var?"

"Oh, o kısma gelmedim mi daha? Doğru, adam geldikten sonra köylülere Bay Finch'i sormaya başladım. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Sormak aklıma gelmeyen tek kişi kocamdı, onun da benden fazla bir şey bilmediğini düşündüm. Ancak daha sonra tesadüfen konu açıldı ve o zaman bana geçen Nisan ayında Bay Finch'i sormaya gelen iki adamdan bahsetti. O gün soğuk algınlığı nedeniyle yataktaydım ve o tüm müşterilere hizmet etti. Birkaç gün çok yoğundu, bu yüzden ben diğer adamdan söz edene kadar olayı tamamen unutmuştu."

"Bay Glossop bana bunun Nisan ayında gelen iki adamdan biri olup olmadığını söyleyebilir mi?" diye sordu Bayan Holmes, küçük bir fotoğraf uzatarak.

"Ona sorabilirim."

Bayan Glossop iki dakika sonra döndü, heyecanlı görünüyordu. "Bay Glossop tam olarak emin değil ama öyle düşünüyor."

Bayan Watson fotoğrafı geri vermek için elini uzattı. Bu, Bayan Holmes'un Bayan Woods'un evinde bulduğu, Frances Marbleton'ın kameraya baktığı genç Marbleton'ların fotoğrafıydı.

"Bay Finch'i arayan başka birileri var mı? Herhangi bir bayan?"

"Hayır, bildiğimiz kadarıyla başka kimse yok. Sizden başka da bayan yok."

"Bir ay önce tek başına gelen adamın görünüşünü tarif edebilir misiniz?"

"Kırkklı yaşlarındaydı diyebilirim. Orta boylu. Zayıftı. Bir ara mendiliyle başının üstünü sıvazlamıştı, yarı keldi. Yüzünü pek hatırlayamıyorum, bilirsiniz işte o yüzlerden biriydi."

Bayan Holmes başıyla onayladı. "Biraz geriye gitmeniz sakıncası yoksa, Bayan Glossop. Bay Glossop'la en son Oxford'da birlikte olduğunuz zaman hakkında bir şeyler söylüyordunuz?"

"Doğru ya. Bay Finch'in bize verdiği adrese bakmaya karar verdik. Orası artık orada değil. Yani, bina hala duruyor ama artık bir pansiyon değil. Bir terzi burayı devralmış. Zemin kat dükkan; o ve terziler üst katta yaşıyor."

Bayan Glossop neşelendi. "Bay Glossop biz oradayken bana güzel bir tippet aldı, son zamanlarda işler iyi gidiyor."

Bardan ayrıldıktan sonra Bayan Watson ve Bayan Holmes köy kilisesini ve mezarlığını ziyaret ettiler. Kilise kayıtları Dul Finch'in yaşlı Bay Glossop'la evlendiği tarihi doğruluyordu. Mezarlık da çiftin ölüm tarihlerini doğruluyordu. On altı yıldır bu köyde yaşayan, oldukça zayıf görünümlü ama nazık bir adam olan papaz da, Bayan Glossop'un Myron Finch hakkında kimsenin fazla bir şey bilmediği iddiasını, kendisinin bu konudaki derin cehaletiyle doğruladı.

"Bay Finch'in karakterinde soğuk bir şeyler olabileceği aklınıza geliyor mu, Bayan Holmes?" diye sordu Bayan Watson. "Gayri meKru olmanın arkadaKlığa engel teKkil edebileceğini anlıyorum, ama bütün hayatını bu köyde geçirmiK olmasına rağmen *kimseyle* kayda değer bir yakınlık kurmamıK olması?"

Yetim kaldıktan sonra zaman geçirdiği köyden pek hoşlanmamıştı. Ancak daha geniş bir dünyaya kaçtıktan sonra, kendisine iyi davranan genç bir kadınla, kadının doğum sırasında ölümüne kadar yazışmaya devam etmişti.

"Ama sanırım bir kişiyi hararetle sevmesi ve aynı zamanda aralarında büyüdüğü insanları görmezden gelmesi mümkün," dedi kendi sorusunu yanıtlarken.

Oxford'a giderken Leydi Ingram'ın atalarının evine uğradılar. Küçük malikâne, Lord Ingram'ın servetinin eseri olarak süslü ve ladinli görünüyordu.

Yakındaki köyde hiç kimse Myron Finch'in adını duymamıştı. Ve hiç kimse yaşlı Bayan Greville ile ilgili romantik bir ilişkiden haberdar değildi. Bununla birlikte, Greville'lerin Güney Fransa ve İtalya'ya büyük bir tura çıktıklarında, aslında Oxford'da oldukça harap bir evde kaldıklarına dair söylentiler olduğunu doğruladılar.

Bayan Watson, "Muhtemelen orada tanışmışlardır," diye teoride bulundu. Bayan Holmes kendi fikrini söylemeye cesaret edemedi.

Bayan Watson bu duruma hem seviniyor hem de biraz üzülüyordu. Bayan Holmes ilk misafiri olduğunda konuKmak için daha fazla çaba sarf etmiKti. Ama şimdi, sessizliğin onun doğal alışkanlığı olduğunu anlayan Bayan Watson, aksi yönde bir zorlama olmadıkça sessiz kalabilecek kadar rahat hissettiği için rahatlamıştı. Ama bu, Bayan Holmes'un konuştuğu zaman, bazen rahatsız edici olsa da büyüleyici bir arkadaş olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Bayan Glossop'un verdiği adresi gezdiler ve buranın bir zamanlar kentteki genç profesyonel erkekler için bir pansiyon olduğunu doğruladılar. Öğle yemeğini birkaç saat geçtikleri için Bayan Watson, Bayan Holmes'un gözlerini etrafta çekici bir çay dükkânı aramak için gezdirmesini bekliyordu. Onun yerine, "Oxford Üniversitesi'ni hiç ziyaret ettiniz mi, hanımefendi?" diye sordu.

"Yaptığımı sanmıyorum."

"Hızlı bir turla sizi baştan çıkarabilir miyim? Ben de hiç gitmedim."

Elbette Bayan Holmes eğitim almak istemişti. Ülkenin en iyi üniversitelerindeki kadın kolejleriyle ilgilenirdi. "Evet, kesinlikle."

Hoş bir öğleden sonrayı çeşitli kolejlerin yeşil alanlarında yürüyerek, büyük cephelerine hayran kalarak ve Cherwell Nehri'nin yumuşak sularında kulaç atarak geçirdiler.

Bayan Watson'ın aklına bu düşünce ancak Londra'ya dönerken trende geldi. "Sizce bir ay önce Bay Finch'i soran adam kim olabilir? Sizce Leydi Ingram bize gelmeden önce başka birini mi tuttu?"

"Adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Bayan Holmes bir an durakladı. "Ama Lord Ingram'a benzemediğine sevindim."

Bayan Watson ona baktı. "Sizce Lord Ingram'ın bütün bu olaylara karışmış olması mümkün mü?"

"Şu anda kesin olarak bildiğim tek şey ne kadar az şey bildiğimiz. Leydi Ingram tüm gerçeği söylemiyor. Lord Ingram'ın olup biten her şeyden haberdar olmadığından ya da bu işte hiçbir parmağı olmadığından neden bu kadar emin olalım?" Bayan Holmes yavaşça nefes verdi. "Ama dediğim gibi, o adamın o olmadığına sevindim."

Müfettiş Treadles, Scotland Yard'dan ayrılmadan kısa bir süre önce patoloğun resmi raporunu aldı: Ölen adamın ciğerlerinde su yoktu, boğulma sonucu ölmüştü.

Parmaklarını rapora vurdu. Beklenmedik bir şey yoktu. Ve açıkçası, "de Lacy" boğularak ölmüş olsaydı, hepsi aynı olurdu.

Eğer günün yarısını kafasında bestelediği raporu yazmayı seçerse.

Genç bir adam olan Richard Hayward, Londra'da sahte bir isimle yaşıyordu. Servetini yasadışı yollardan elde etmişti. Bu yasadışı yollar onu yakaladığında, de Lacy olarak bilinen profesyonel bir katilin ellerinde öldü. De Lacy, polisin dikkatini çekince, Hayward'ın ölmesini isteyen aynı suç unsurlarının misillemesiyle kendisinin de karşılaşacağından korktu. Sarhoş edici maddelerin etkisi altında olan de Lacy, Lambeth'ten Bay Lucas Boyd'a hayat hikayesini itiraf etmiş olup, ifadesi ekte sunulmuştur.

Gerçekten elit suç unsurlarının Scotland Yard ile Majesteleri Kraliçe'den daha az ilgisi vardı. Olayları bu şekilde anlatırsa, amirleri fazlasıyla tatmin olacaktır. *Aferin, Treadles. Böyle bir davayı ancak bu kadar ileri götürebilirsin. Dosyala ve yeni gelen dosyaya bir göz at.*

Ancak olayların bu versiyonunun düpedüz bir yalan değilse bile en azından bir serap olduğunu biliyordu. Birileri, Genç Boyd'un kalibresinde, üstelik yarı kör bir ahmağın bu hikâyeyi polise anlatmasını sağlamak için büyük bir zahmete katlanmıştı. Aynı kişinin bir adamı öldürmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

-Ya da en azından bir ceset bulup Young Boyd'un kendine özgü yaz atkısını tanıması için doğru yere gittiğinden emin olmak.

Ancak bunun bir aldatmaca olduğunu bilen Treadles, yine de onun böyle bir rapor sunmayacağından emin olamıyordu.

Güzel evine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ses boş mekânda yankılandı. Karısı bir kadın grubuyla buluşacaktı - yaklaşık altı ay önce onlara katılmıştı. Gittiğinde onu özlerdi. Ancak bu akşam orada olmadığı için mutluydu.

Onu bu şekilde, üstlerinin önünde son derece yetkin ve verimli görünme arzusuyla mücadele ederken -ve muhtemelen bu arzuya yenilirken- görmeyeceğini.

Bu arzu Alice'ten değil, Sherlock Holmes'tan kaynaklanıyordu; bir kadının işini kendisinden daha iyi yapmasını istemiyordu. Ama Alice'in bir zamanlar -ve belki de hâlâ- ev hayatlarıyla hiçbir ilgisi olmayan hırslar beslediğini öğrendiğinden beri aynı adam olmamıştı.

O kadar çılgınca başarılı olmak istiyordu ki, kadın bir daha asla Cousins Manufacturing'i yönetmeyi hayal edemeyecekti. Ona o kadar çok çocuk vermek istiyordu ki, bir daha asla zamanı olmayacaktı. Ama Tanrı, kadının

Onlar için ikincisi. Peki ya birincisi - sırf bir sonraki terfisine bir adım daha yaklaşabilmek için gerçekten de yalanlarla dolu bir rapor yazar mıydı?

Bilmiyordu.

Ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu.

Saat on biri geçiyordu ve Charlotte biraz keyifsizdi. Bu çok sık olmazdı, ama olduğunda, o garip huzursuzluk üzerine geldiğinde, bununla başa çıkmak için pek donanımlı değildi. Bu, mantıklı bir şekilde geçirilemeyecek ya da çığ gibi büyüyen bir pastanın altında ezilemeyecek bir şeydi.

Bir süre odasında volta attı. Sonra tekrar giyindi ve dışarı çıktı: *Roma Harabelerinde Bir Yaz*'ı yeniden okuyabilirdi ve o kitap şu anda Sherlock Holmes'un raflarını süslüyordu.

18 Yukarı Baker Sokağı karanlıktı. Bir ışığa uzandı. Gaz alevi parladı ve basamakları aydınlattı.

Yukarıdan küçük bir ses geldi. Ev gece soğuyor ve daralıyor mu? Tavan arasında bir fare mi? Yukarı tırmandı ve salona doğru yürüdü.

"İyi akşamlar, Bayan Holmes."

Merdiven aplikleri odanın kehribar rengi bir bölümünü aydınlatırken başka yerlerde koyu gölgeler bırakıyordu. Selamlama gölgelerden geldi.

Sese doğru döndü. "Bay Marbleton, sanırım?" Yumuşak bir kıkırdama. "Sherlock Holmes'un dehasının gerçek olduğunu görüyorum."

"Dehaya gerek yok. Daha önce kısa da olsa sohbet etmiştik. Sesleri unutmam."

Kapının yanındaki lambayı yaktı. Bay Marbleton elinde bir tabancayla büyükbabasının saatinin yanında duruyordu.

"Size ve Bayan Marbleton'a biraz çay? Bir doktorun ilgisine ihtiyacı var mı?"

"Nasıl-"

"Havada kan kokusu alabiliyorum ve sen yaralı görünmüyorsun."

Stephen Marbleton nefes verdi. "Bayan Marbleton iyi. Kurşun sadece omzunu sıyırmış. Yarayı sizin güzel viskinizle temizledim ve biraz borasik merhemle sardım."

Charlotte başını salladı, doktor bundan fazlasını yapamazdı. Bayan Marbleton'ın sessizce uyuduğu yatak odasına girdi.

"Ona Sherlock'un iyi afyonundan da verdin mi?"

Bayan Watson, nekahat dönemindeki bir hastanın yatağının başucunu süsleyen her zamanki tentür ve patentli ilaç çeşitlerinin bulunmasını sağlamıştı.

"Yaptım. Teşekkür ederim."

Elini genç kadının alnına koydu. Ateşi yoktu. Ama yara çok yeniydi. Enfeksiyon kapıp kapmayacağını bir süre daha bilemeyeceklerdi. Bayan Marbleton'ı dinlenmesi için yalnız bıraktı, ispirto lambasının üzerine bir çaydanlık koydu ve bir tabağa birkaç madlen koydu. "İkiniz yemek yediniz mi?"

"Var. Ama madlenler çok makbule geçer. Birazını benimle paylaşır mısın?"

Ana dili İngilizce olan çoğu kişi kabuk şeklindeki, yivli küçük keklerin adını hemen söyleyemezdi. Ancak Stephen Marbleton'ın bir aksan çorbası vardı; bu aksan yabancı kökenlerden çok, yurt dışında geçirilmiş önemli bir yaşamın ipuçlarını veriyordu. "Ben madlenleri kendim için servis ederim, şansınızın olması için hızlı ve acımasız olmanız gerekir."

Adam gülümsedi. Kadın gülümsemeye karşılık vermedi. Adam gençti, ondan daha gençti. Belli ki solaktı. Kısa bir süre önce sıcak iklimlerde yaşamıştı. Kurgudan hoşlanıyordu. Kıyafetleri konusunda biraz kibirliydi ama pratikliği engelleyecek kadar değil.

"Hounslow'daki ceset hakkında polisi uyaran siz miydiniz?"

Polisler koşarak oraya gitmişlerdi çünkü evde uygunsuz şeyler olduğuna dair bir telgraf almışlardı.

Başını hafifçe salladı ama inkâr etmiyordu. "Elbette Sherlock Holmes bunu bilirdi."

Saat yarım saati çaldı, sonra tık taklarına devam etti. "Kalmamıza izin verdiğiniz için çok teşekkür ederiz," dedi.

"Bana neden Bay Finch'in kimliğine büründüğünüzü söyleyin," dedi aynı anda.

İçini çekti, onun karşısına oturdu ve bir madlen uzattı. "Bayım. Finch'te istediğimiz bir şey var."

"Biz kimiz?"

"Ailem, annem, babam, kız kardeşim ve ben."

"Anneniz Bayan Marbleton mu?"

"Evet."

"Baban mı?"

"Bay Marbleton, elbette."

"Peki Bay Moriarty ile ilişkisi olan Bay Marbleton kim?"

"Eğer sorduğunuz buysa, ikisi aynı adam değil."

Charlotte bir madeleine kemirdi. "O zaman şu anda Richard Hayward olarak bilinen adamın ölümünden sorumlu olmadığınızı anlıyorum. Ama bunu tesadüfen öğrenmediniz."

"Evi izliyorduk. Ev pek önemli bir yer değildi ve bir süredir de değildi. Orada yaşayan adam ücret karşılığında çirkin hizmetler veriyordu. Bir süredir Moriarty için çalışıyordu ama kendisinden istenen şeyi neden yapmasının istendiği hakkında hiçbir şey bilmemekten mutlu olan bir astıydı. Yine de elimizdeki birkaç ipucundan biriydi."

"Annen Moriarty'nin örgütü hakkında daha fazla şey bilmiyor mu?" "Onu yıllar önce terk etti."

"Ve onunla karşılıklı fayda sağlayacak şekilde işbirliği yapmıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Ona baktı. "Pek de güven verici bir cevap değil."

"Annemin hayatının büyük bir kısmını biliyorum. Moriarty neredeyse on beş yıldır peşimizde ve sır saklamaya gücümüz yetmez. Herhangi bir cehalet -yani bir dayanak noktası bulmasına izin verilen herhangi bir yanlış varsayım- tüm aile için felakete yol açabilir. Bir şey bilmediğimi söylemem yeterince güven verici bir cevap olacaktır."

Güçlü bir karşılık. Zihninin tamamen rahatladığını düşünemezdi ama verdiği neden kesinlikle yeterince açıktı. Su ısıtıcısını ispirto lambasından aldı ve demliğe sıcak su doldurdu.

"Bay Finch sizin için değerli bir şeye nasıl ulaştı? Moriarty için mi çalışıyordu?"

"Öyleydi."

Bay Finch'in her şeye rağmen hayatta olabileceği ortaya çıktığında, onun da Moriarty ile hiçbir bağlantısı olmadığının ortaya çıkacağını ummuştı. Elbette bunun boş bir umut olduğunu her zaman biliyordu ama yine de.

"Ne zamandan beri? Peki Moriarty'yi nasıl buldu ya da tam tersi?"

"Moriarty için çalışmaya ne zaman başladığını bilmiyorum. Moriarty'nin gayrimeşrulukla lekelenmiş olanları tercih ettiğini biliyorum - başarıya aç ve acımasız olma eğilimindedirler çünkü dünya onlara acımasız davranmıştır. Ortadan kaybolduklarında kimse onları pek özlemiyor ve battaniyenin yanlış tarafında doğmuş genç, hevesli adamlar için her zaman hazır bir kaynak var."

"Yani onda senin istediğin bir şey olduğunu söylediğinde, Moriarty'ye ait bir şey olduğunu mu kastediyorsun?"

"Bu doğru." "Ne oldu?"

"Tam olarak bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, önümüzdeki yıl harekete geçirilecek planlarla ilgili bir dosyanın mevcut olduğu. Planlar Bay Finch ve Richard Hayward olarak da bilinen Bay Jenkins ile aynı anda ortadan kayboldu. Moriarty planların ortadan kaybolmasından ve astlarının ihanetinden son derece rahatsız."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi bu kadar genç biri için acıydı. "Bu konuda ne kadar az şey bilersen o kadar iyi."

"Pekâlâ. Bu Bay Jenkins de gayrimeşru muydu?"

"Aynen öyle. Anladığım kadarıyla o ve Bay Finch aynı okula gitmişler ve aynı evde kalmışlar."

Yani Bay Jenkins'in yetim olduğu konusunda bir bakıma haklıydı. Kardeşi ve Bay Jenkins gibi genç adamlar için, kendilerini o uzak, iyi doğmuş babaların çocukları değil de, dikkatsizce geride bırakılmış çöp torbaları gibi hissetmek nasıl bir şey olmalıydı? Ve Moriarty gibi bir adamın, en azından başlangıçta, onların güvenini ve sadakatini kolayca kazanmış olması şaşırtıcı mıydı?

"Bay Finch ve Jenkins bu planlarla neden kaçtı?" diye sordu.

"Bu konuda elimde güvenilir bir istihbarat yok, sadece spekülasyon var." "Peki sizin tahmininiz nedir?"

"Bu planlarda şantaj için kullanılabilecek bir şeyler olabilir -Moriarty iyi para veriyor ama bir adamın hala bir servet hayal etmeyeceği kadar değil."

"Şüphesiz, bu tür rüyalar Moriarty ile karşı karşıya gelme korkusuyla yumuşatılmış olmalı." "İşte bu yüzden kendi tahminimden tam olarak emin değilim. Başka bir

Moriarty'nin hizmetinden ayrılmak istemiş olmaları ve planların ellerinde olmasının güvenliklerini sağlayabileceğine inanmış olmalarıdır."

"Neden kendini bu işe bulaştırdın? Amacınızın Moriarty'den mümkün olduğunca uzak durmak olması gerekmez mi?"

"On beş yıl boyunca aynı yerde nadiren üç aydan fazla kaldık ve kaldığımızda da güvende ve saklı olduğumuzu düşündüğümüzde ..." Bir nefes aldı. "Moriarty hakkında bir şey istiyoruz. Bir şey

onun *bizim için* endişelenmesini sağlayacak bir şey. Onu bizi yalnız bırakmaya zorlayacak bir şey, çünkü önce bu onu yok edecek."

"Peki Bay Finch'i taklit ederek bunu nasıl başarmayı umdunuz?"

"Onu bulamadık. Bu yüzden onun bizi bulmasını ummak zorundaydık." "Ailesine yaklaşıyor muyuz?"

"Düşündük ki, ailenizle temas kurma girişimlerimizde pervasız davranırsak, belki de babanızı, avukatlar aracılığıyla sert sözler gönderecek kadar kızdırırız ve bu da Bay Finch'in bir sahtekâr olduğunu anlamasını sağlar."

"Sonra ne olacak?"

"Babanıza üç kez mektup yazdık ve her seferinde adresimizi verdik. Umudumuz Bay Finch'in Sir Henry'den haber aldıktan sonra bizi bulmasıydı. O zaman ona bir pazarlık teklif edecektik: Güvenliğine karşılık dosyayı verecektik."

"Onun güvenliğini nasıl garanti edebilirsiniz? Kendininkini bile garanti edemiyorsun."

"Ve yine de Moriarty tarafından yıllarca arandıktan sonra hala hayattayız, hala az çok tek parçayız. Bedenini ve ruhunu bir arada tutmasına yardım etmek için başka kim daha iyi bir konumda olabilir?"

Bu kadarı doğru olabilirdi. Bay Hayward-cum-Jenkins, Moriarty'nin hizmetinden ayrıldıktan sonra kesinlikle eskisi kadar uzun yaşayamamıştı.

"Beden ve ruhu bir arada tutmaktan bahsetmişken... Bayan Marbleton'a ne oldu?"

"Bu gece Bayan Woods'un evine gittik. Gece yarısı ziyaretinizden sonra ilk düşündüğü Bay Finch'in geldiği olmuş. Ertesi gün bana bir telgraf gönderdi. Eve girmeye çalışırken sizi Bayan Woods ile konuşurken görmüş. Sadece siz olduğunuz için geri dönmenin o kadar da tehlikeli olmayacağını düşündük. Aslında asıl endişemiz Bayan Woods tarafından görülmemektir."

"Pusuya düşeceğimizi hiç tahmin edemezdik. Neyse ki Dr. Vickery akşam gezmesinden eve geldi ve biz servis merdivenlerinde geçidin açılmasını beklerken odasına girdi. İşte o zaman kapımızın içeriden açılıp kapandığını gördük."

"Yine de büyük ihtimalle ya siz ya da Bay Finch olduğunu düşündük. Ama en azından gardımızı almıştık. Uzun lafın kısası, sonunda peşimizdekileri atlatmayı başardık."

"Bundan emin misin?"

"Bu bizim uzmanlık alanımız."

Zaten Bayan Watson'ın arazisinde olduklarına göre kesinlikle öyle olmasını umuyordu. "Buraya neden geldin o zaman?"

"Sackville olayının sonlarına doğru annemin size yazdığı mektubu gördüm. O mükemmel bir karakter yargıcıdır. Eğer o size güveniyorsa, ben de güvenebilirim."

"Buranın izleniyor olabileceğinden endişe etmediniz mi?"

"Bu gece Moriarty'nin yordakçıları kaçmamızı bekledikleri için demiryolu terminallerini gözlüyorlar."

"Bunu, bir demiryolu terminaline gittiğiniz ve orayı gözetim altında bulduğunuz anlamına alıyorum."

"Kesinlikle. Ayrıca, size bir soru sormak istiyorum." "Devam et."

"Neden Bay Finch'i arıyorsunuz?"

"Onu bir müvekkil adına aradım, Bay Finch'in sürekli görüştüğü eski bir arkadaşı."

Bay Marbleton kaşlarını kaldırdı. "Müşteri kim?"

"Bu bilgiyi açıklamaya yetkim yok."

"Peki müşteri onunla akraba olduğunuzu bilmiyor mu?"

"Bundan yüzde yüz emin olamam. Bayan Marbleton beni görmeye geldiğinde Sherlock Holmes'un Myron Finch ile akraba olduğunu biliyor muydu?"

"Sizi tamamen farklı bir konu için çağırdı." "Bu benim soruma cevap değil."

"Hayır, bilmiyorduk. Ama daha sonra, bağlantıyı öğrendiğimizde, onu barındırmadığınızdan emindik, en azından burada değil, çünkü evi baştan aşağı kontrol ettik. Ve burada boş bir eviniz varken onu Bayan Watson'ın evinde saklamak delilik olurdu."

Charlotte başını salladı, çaydanlığın içinde demlenmekte olan çayı kontrol etti ve ona bir fincan doldurdu. "Bir sorunuz daha var, değil mi?"

Bir dakika boyunca ona baktı. "Sanırım öyle. Kız kardeşin iyi mi?" "Onunla kaç kez görüştünüz?"

Çayına şeker ekledi. "Üç kez."

"Gerekenden fazla."

Biraz renklendi mi? "Belki de. O iyi mi?"

"Hayat Livia için kolay değil, hiçbir zaman da olmadı. O zeki, anlayışlı bir kadın ama zekasının ve anlayışının hiçbir değeri olmadığına inanıyor."

"Aynı şeye inanmanız için üzerinizde baskı hissetmiş olmalısınız."

"Hiç de değil. Böyle bir baskının var olduğunu anlamak için çok çaba sarf etmem gerekti; bireysel ya da kolektif olarak başkalarının fikirlerine karşı duyarlı değilim. Ama Livia yle. Kendisinden ne beklendiğinin ve bunun olduğundan ne kadar farklı olduğunun dayanılmaz bir şekilde farkında. Eksikliklerini bir an bile hissetmiyor."

Stephen Marbleton ayından bir yudum aldı; sanki uşuyormuş gibi fincanı iki eliyle tutuyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Böylece onun kırılgan olduğunu anlarsınız, eğer bunu zaten fark etmediyseniz.

Küçük bir flört yüzünden yok olmayacak ama acı çekecek."

"Beni ondan uzak durmam için mi uyarıyorsun?"

"Hayır, ama olası sonuçlara dikkat çekmek bana yakışır, böylece devam etmeyi seçerseniz, bunu tam olarak farkında olarak yaparsınız."

Ayağa kalktı. "Yorgun olmalısın. Ben kendim ıkarım."

On sekiz

CUMARTESİ

Charlotte erkenden kalktı, mutfaktan bir sepet yiyecek aldı ve Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya uğradı. Davetsiz misafirlerinin gittiğini görünce şaşırmadı ama evin ne kadar temiz ve el değmemiş görüldüğünden oldukça etkilendi.

Sherlock'un yastığının altına bir not sıkıştırılmıştı.

Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz. Daha hayırlı koşullar altında tekrar görüşmeyi umuyoruz.

Charlotte, Bayan Watson'ın kapısının önünde nöbet tutan kadının İncil'den bir ayeti gazetede ilan edilmek üzere telgrafla gönderdiğini öğrendiği gün, *Times*'ın arşivlerine başvurma talebinde bulunmuştu. Sonunda izin çıkmıştı.

Buranın gürültülü bir yer olmasını bekliyordu. Ama matbaalar şu anda kullanılmıyordu ve gazetenin ofisleri, hareketli olsa da, bir akşam yemeği partisinin verildiği gecede bir misafir odasından çok daha sessizdi.

Büyük, iyi aydınlatılmış bir yazı işleri odası tüm operasyonu düzenliyordu; ortasında büyükçe bir meşe masa ve duvarlar boyunca dizilmiş, yazma eylemini kolaylaştıracak her türlü alet ve edevatla donatılmış daha küçük masalar vardı. Yazı işleri odasının yanında, yolu gösteren memurun söylediğine göre, editörlerin yemek odası bulunuyordu.

Yemek odasının hemen aşağısındaki arşivde *Times* gazetesinin kuruluşundan bu yana çıkan tüm sayıları bulunuyordu. Charlotte'a kısa talimatlar verildi ve sonra göz atması için bırakıldı.

İncil'den ayetlerin haftada bir yayınlanacağını düşünmüştü. Oysa ayda üç kez, hep aynı tarihlerde çıkıyordu. Üç yıl önceki gazeteleri kontrol etti ama ayetler orada yoktu. Ancak dikkatlice baktığında, bir Roma rakamına ve ardından bir sayıya dönüşen haftalık bir şifre buldu. *VIII, 260, XI, 81, XIV, 447*, ve böyle devam ediyordu.

İncil'den bahsediyor gibi görünmüyorlardı. Charlotte ayağa kalktı ve yüzlerce sözlük ve ansiklopediyle çevrili bir düzine redaktörün çalıştığı yan odaya yürüdü. *Britannica Ansiklopedisi*'nin 8. cildinin 260. sayfasını buldu. Giriş *İngiltere*'ydi.

Diğer şifrelerin her biri de bir giriş verdi - eğer ifade ettikleri şey buysa.

Ama tüm bunların amacı neydi?

Bir süre düşündükten sonra Portman Meydanı'ndaki eve gitti ve Lord Bancroft'a bir not bıraktı.

Bana verdiğiniz Vigenère şifresi tam olarak ne zaman telgraf olarak g ö n d e r i l d i ? Vereceğiniz bilgi çok makbule geçecektir.

Bayan Burns sözünün eri olarak aşevine dönmüş, havuç soyuyordu. Bayan Watson bir önlük bağladı ve bir yığın sebze ilğine saldırdı.

"Bazen buraya yardım için gelen başka hanımlar da oluyor. Ama onlar titizdir. Çok kirli, ağır ya da sıcak bir Gey yapmak istemezler. İyisiniz Bayan Watson," dedi Bayan Burns, neredeyse bir saat geçtikten sonra.

Bayan Watson güldü. "Muhtemelen hanımefendi olmadığım içindir, Bayan Burns. Ben bir müzikal tiyatro oyuncusuydum. Bir dükle evlensem bile, gerçek hanımlar bana burun kıvrırdı."

Bayan Burns yaptığı işi bıraktı. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Sizinle dalga geçmek isteseydim, Bayan Burns, size ne kadar saygıdeğer olduğumu söyledim, tam tersi değil."

"Yani gerçekten sahnedeysiniz, şarkı söylüyor ve dans ediyordunuz?" "Anlatıldığı gibi."

"Ve sahne kapınızda diz çökmüş, sizden iyilik dilenen beyefendiler?"

Bayan Watson yine güldü. "Dizlerinin üzerinde değil. Ama evet, orada burada tanıştırmak isteyen birkaç beyefendi vardı."

"Ne değil, ha?"

"Oh, bunu biliyorsun."

Bayan Burns kaşlarını kaldırdı, ama yüz ifadesi skandaldan ziyade sevinç doluydu. "Umarım çöplerden birini seçmişsinizdir."

Bayan Watson alçakgönüllülükle, "İşin bu yönünü yönetmek için kendi yöntemlerim vardı," dedi.

Bayan Burns başını salladı ve soymaya devam etti. "Aşevinde bir aktrisle karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Kitapçılarda, tren istasyonlarında ve bir keresinde Pennine tepelerinde yürürken eski tanıdıklara rastladım. O kadar da nadir değiliz, özellikle de Londra'da."

Bayan Burns başını biraz daha salladı. Sonra Bayan Watson'a baktı ve şöyle dedi: "Tiyatroya her zaman ilgi duymuşumdur. Sahneye çıkmak değil, dikkatinizi çekerim, bütün o yabancıların bana bakmasını istemezdim. Ama herkesin olduğu bir yerde olmak özgürleştirici olurdu, değil mi, şey, kırmadan nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama-"

Bayan Watson gülümseyerek, "Kimsenin o kadar da saygıdeğer olmadığı bir yerde," diye bitirdi.

"Bu nedenle saygının kazanılması gerekir, çünkü herkes aynı temelde başlar."

"Eşitlikçi bir meslek arıyorsanız, tiyatronun sizin cevabınız olduğundan emin değilim. Ve mevki için itişip kakışma, sezonun en yoğun olduğu zamanlarda toplumda görebileceğiniz her şey kadar şiddetli. Ama ben sevdim. Sahne almanın belli bir büyüğü var ve çirkin çılgınlıklar da olsa harika bir dostluk kurabiliyorsunuz."

Daha ziyade hayatın kendisi gibi.

Bayan Burns cevap vermedi. Mutfakta bıçaklar doğrama tahtalarında gümbürdüyor ve su ısıtıcılarından buhar tıslıyordu.

Bayan Watson, Bayan Burns'ün merakının sona erdiğini düşünüyordu ki Bayan Burns, "Zaman zaman tiyatroyu düşünmemin bir nedeni de eskiden tanıdığım biri. O, dedikleri gibi, özel bir inanca sahipti."

"Yani, onun romantik ilgisi kadınlarla değil."

"Evet, o ikna. Aklının bir köşesinde tiyatroya katılmak vardı; orada kendi gibilerden o kadar tiksineceklerini düşünmüştü."

"Tamamen haksız değil. Tiyatroda onun gibilerden genel nüfustan daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Orayı daha az yalnız ve daha az tehlikeli bulurdu. Ama bu herkes tarafından iyi muamele göreceği ya da kostümüyle yanlarından geçerken sahne görevlilerinin ona çirkin isimler takmayacağı ya da kaba hareketler yapmayacağı anlamına gelmiyor."

"Hiçbir yerde ütopya yok, ha?"

"Korkarım ki hayır. Elimizdeki tek şey bu." Bayan Watson bir an durdu. "Ve siz, Bayan Burns, ileri gitmek istemem ama çok güzel bir kadınsınız. Hizmetinizde hiç sorun yaşadınız mı?"

Bayan Burns omuz silkti. "Açıkçası, bu tür şeyler söz konusu olduğunda bir kadının yakışıklı olup olmamasının önemli olduğunu sanmıyorum. Bir erkek güzel bir kadının önünde birdenbire elini kadının eteğinin altına sokmanın kendi hakkı olduğuna karar vermez. Eğer o tür biriye, belki de kadın güzel olduğunda bunu yapma olasılığı daha yüksektir. Ama kadın güzel olmasa bile, yine de kendini memnun etmek için bunu yapacaktır."

İyi bir cevaptı ama Bayan Watson'ın aradığı cevap değildi. "Umarım efendinizle aranızda bir sorun yoktur?"

"Hayır, o iyi, Dr. Swanson. İhtiyacım olandan daha fazla konuşuyor ama iyi."

"Ya bir gün sana aşık olur ve evlilik teklifiyle gelirse?"

Bayan Burns kıkırdadı. "Aklıma bir fikir geldi. Eğer bunu yaparsa, ona parayla bakmayı bedava bakmaya tercih ettiğimi söyleyeceğim."

"Başarılı bir doktorun karısı olmanın başka avantajları da olmalı. Bir kere o sinir bozucu kızına hükmedebilirsin."

"Cezbedici, ama yeterince cezbedici değil - yüzünü hiç görmemeyi tercih ederim. Ayrıca, benim bir sevgilim var." Bayan Burns eğildi. "Adı Gabrielle -Üç kızı olan zengin bir dul için çalışıyor."

Kontesler. Ve günün birinde birlikte Fransa'nın güneyine çekileceğiz."

"Oh," dedi Bayan Watson. "Yani zavallı doktorun hiç şansı olmadı."

Bayan Burns yine kıkırdadı. "Eğer bir düğün olsaydı, belki düşünürdüm. Düşeslerin etrafta dolaşıp sevgililer edindiğini biliyorum. Ama bir doktor benden çok şık ve düzgün olmamı bekleyecektir. Gerçi öyleyim. Benim için Gabrielle'den başka kimse olmadı, ama yaşlı Dr. Swanson'a onunla yatmaktansa Gabrielle'le yatmayı tercih ettiğimi söylesem küplere binerdi."

"Ya da size katılmak isteyebilir. Asla bilemezsin."

Bayan Burns kıkırdamaya başlamadan önce Bayan Watson'a bakakaldı. Bir dakika boyunca birlikte güldüler, sonra bir sepet patatese başladılar.

"Hmm, olay örgüsü kalınlaşıyor mu yoksa inceliyor mu?" diye sordu Penelope. Teyzesi kestiriyordu ve Bayan Holmes, Jo Teyze'nin aşevinde öğrendiklerini kısa ve öz bir şekilde anlatmıştı - Sherlock Holmes işinde asla sıkıcı bir an olmazdı. "Eğer Bayan Burns Dr. Swanson'la zerre kadar ilgilenmiyorsa, o zaman Bayan Morris kendini kandırıyor muydu?"

"Bana ilk geldiğinden beri sağlığından hiç şikâyet etmedi," dedi Bayan Holmes. "Daha sonra karşılaştığımız her seferinde, formda ve bundan memnun görünüyordu."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bayan Morris'i tekrar arayacağım ve birkaç soru daha soracağım."

Penelope başını salladı, kendi sorunu olmadığı için rahatlamıştı. Seyahatlerinden iki kartpostal göndermiş olan de Blois hanımları hakkında biraz konuştular. Sonra Penelope yeterince havadan sudan konuştuğuna karar verdi.

"Lord Ingram hakkında gerçekten şüpheleriniz mi var, Bayan Holmes?"

Bayan Holmes'un yüzü Madonna'yı andıran bir dinginlik içindeydi. "Pek değil." "Ama dün Jo Teyze'ye, Lord Ingram'ın o gece Bay Finch'in peşine düşen adam o olabilir." "Yine de onun gönderdiği biri olabilir."

"Bay Finch ile kaçtığını düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışmadığından nasıl emin olabilirim?"

Penelope, Lord Ingram'ın Leydi Ingram'ın eski yiğidi hakkında gizlice bilgi topladığını hayal etmeye çalıştı. Hayal edemedi ama tıpkı Bayan

Holmes da bu olasılığı tamamen göz ardı edemezdi. Leydi Ingram'ı artık sevmiyor olabilirdi ama o hâlâ onun karısı ve çocuklarının annesiydi. O ayakkabıları giyen kişi dışında kim onun ne yaptığından ya da yapmadığından emin olabilirdi ki?

"Babam kendini zeki bir adam olarak görüyor," diye devam etti Bayan Holmes, "ve annemin vasat bir zekâyâ sahip olduğuna inanıyor. Bu yüzden ilişkilerini anneme ince bir şekilde işaret ediyordu. Ama anladığım kadarıyla annem, babam bu sinyalleri gönderme zahmetine girmeden önce her zaman çok iyi biliyordu.

"Bir ev halkı pek çok sır saklayabilir. Ama Lord Ingram gözlemcidir. Belki de Leydi Ingram bu yazdan önce her şeyi ondan gizlemeyi başarmıştır. Ama Bay Finch'in ortadan kaybolmasının ardından yaşadığı hareketlilik göz önüne alındığında, her şeyin yolunda gitmediğine dair bir fikri olduğunu düşünmek çok da mantıksız değil."

"Ama bahsettiğimiz adam - Lord Ingram'ın göndermiş olabileceğini düşündüğünüz adam - Bay Finch'in köyünü bir ay önce ziyaret etti. Ve Bay Finch'in kaybolması bundan daha yakın bir zamanda oldu."

"Leydi Ingram'ın anlattıklarına tam olarak güvenemeyiz. Bay Finch'i nerede bulacağı konusunda hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ancak babamın avukatına yaptığı ziyaret bize söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösterdi. Eğer davanın bir yönü hakkında yalan söylediyse, başka yönleri hakkında da pekâlâ yalan söylemiş olabilir."

Penelope iç çekti. "Keşke Lord Ingram'ın bu işe karışmadığından emin olabilseydim." "Olmayabilir de - her halükarda aktif olarak değil. Ama ne olursa olsun, eğer

Karısı da işin içine girirse, o zaman o da bu karmaşadan kaçamaz."

Penelope'nin yüzünde hayal kırıklığı belirtileri belirmiş olmalı ki, Bayan Holmes çok nazik bir şekilde, "Bayan Redmayne, tıbbi bir sorum var. Bana yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Lord Ingram'ın şehirdeki evlerinde karısının yatak odasına son adımını atmasının üzerinden yıllar geçmişti. Değişiklikler olmuştu; şöminenin üzerinde yeni bir saat, daha önce orada olduğunu hatırlamadığı iki küçük deniz manzarası. Ama genel olarak oda o kadar tanıdık geliyordu ki, neredeyse makyaj aynasında güzel saçlarını tararken yüzünde mutlu bir gülümsemeyle karısının bakışlarıyla karşılaşmayı bekliyordu.

Hayır, sevinçli gülümsemeler evliliklerinin önceki dönemlerine aitti. Adam bu odaya son girdiğinde kadın gülümsemişti ama bu gülümseme göstermelik, neredeyse zoraki bir gülümsemeydi.

Onunla sevişmek istemiş, fiziksel yakınlığın aralarındaki mesafeyi, ne yaparsa yapsın kapatamayacağı bir mesafeyi kapatabileceğini ummuştı. Ama sonunda, iyi geceler dileyip başka bir şey söylemeden ayrılmış, onun özel alanında kendini o kadar istenmeyen biri gibi hissetmişti ki.

Ertesi hafta vaftiz babası beklenmedik bir şekilde vefat etmişti. Ve ona vaftiz babasının vasiyetindeki servet yerine sadece beş yüz poundluk bir yıllık gelirin miras kaldığını söylemişti. Ve kadın öfkeden deliye dönmüştü. Onunla çok zengin bir adam olacağı beklentisiyle evlenmişti, diye bağırды ve şimdi onunla bir hiç uğruna evlenmişti. Şimdi çocukları boşu boşuna Yahudi kanı taşıyordu.

İlk başta onun öfkesi onu cesaretlendirdi - öfke somuttu, öfke gerçektir, öfke araştırabileceği ve hakkında daha fazla şey öğrenebileceği bir şeydi. Her şey onu umutsuzluğa düşüren kibar uzaklıktan daha iyiydi.

Aslında söylediği şeyin kafama yerleşmesi dakikalar, saatler, günler aldı. Gerçekleşmesi.

Zorunluluklar dışında bir daha hiç konuşmamışlardı. O zaman neden buradaydı, onun odasındaydı?

Yaptığı hareket, kelimelere dökmek istemediği bir cevaptı. Yarı mahcup ama açıklanamaz bir şekilde mecbur kalarak, sadece kraliyetin sırlarını sattığından şüphelenilenlere ayrılması gereken bir titizlikle odayı aradı.

Odasından bir şey çıkmayınca, onun evde olmadığı zamanlarda bazen kullandığını bildiği çalışma odasını aradı. Oradan da bir ipucu çıkmayınca - ne yazık ki daktilo şeritleri üzerlerinde en son hazırlanan metnin okunaklı bir kaydını tutmuyordu- dikkatle kitap koleksiyonuna baktı. Hizmetçiler kitapların tozunu düzenli olarak alıyorlardı ama bu günlük rutinlerinin bir parçası değildi ve herhangi bir cildin yakın zamanda raflardan indirilip indirilmediğini anlamak mümkün olmalıydı.

Son zamanlarda kullanıldığına dair açık bir işaret gösteren ilk kitap -üstündeki tozlar atılmıştı- evlilik hukuku üzerine bir kitaptı.

Hukuka özel bir ilgisi yoktu. Bu kitap seti ona hediye edilmişti ve ne bu hediye ne de hediye verenin kim olduğunu hatırlayabiliyordu. Evliliklerin sona ermesiyle ilgili bölüm hariç, sayfalar tamamen kesilmemişti.

Onun peşinde olduğı şey bu muydu? Yoksa gizlice bir
Boşanmak mı?

On dokuz

PAZARTESİ

"Bayan Holmes, Bayan Hudson, ne güzel bir sürpriz." Dr. Swanson ayağa kalktı ve Charlotte ile Bayan Watson'ın ellerini içtenlikle sıktı. "Clarissa'nın dönmesine en az yarım saat daha var; şu anda parkta, sabah sporunu yapıyor. Umarım bu süre zarfında benim eşlik etmem yeterli olur."

Bayan Holmes gülümsedi. "Çok iyi iş görecektir."

"Kahve için zili çalayım mı? Bayan Burns bugün evde ve hepimiz onun harika kahvesinin tadını çıkarabiliriz."

"Hiçbir sakıncası yok."

Bir hizmetçi kahveyi getirene kadar havadan sudan konuşarak vakit geçirdiler. Dr. Swanson kahveyi törenle doldurdu ve ziyaretçileri içeceğin aroması ve lezzeti konusunda övgülerini esirgemedi.

Bayan Holmes kendi fincanını bolca şeker ve krema ile doldurdu. Sonra fincanını bıraktı ve şöyle dedi: "Önceki görüşmemizde size karşı tamamen dürüst olmadığımız için bizi bağışlayın, Dr. Swanson -ve kızınızı da. Gördüğünüz gibi, Bayan Morris bizimle kadınların örgü çemberinde tanışmadı. Onun yerine, kısa bir süre önce kardeşim Sherlock Holmes'a danışmak için kapımıza geldiğinde tanıştık, çünkü kendi evinde zehirlendiğinden korkarak gizlice perişan olmuştu."

Dr. Swanson Sherlock Holmes adını duyunca gözlerini kırıştırdı. *Zehirlenmiş* kelimesini duyunca irkildi. "Zavallı çocuk, bu kadar kuşatıldığını bilmiyordum. Ama burası sadece Londra. Havamız zehirli. Çoğu kişi buna alışkındır ama zaman zaman bazıları soludukları zararlı partiküllere karşı dayanılmaz derecede hassaslaşır."

"Bayan Morris buna inanmıyor. Bayan Burns'ün sizi daha iyi takip edebilmek için ondan kurtulmaya niyetli olduğuna inanıyor."

Dr. Swanson ona bön bön baktı. "Ama bu çok saçma. Bayan Burns hiç de öyle bir kadın değil. Tanrım, bu görüş gerçeklikten o kadar kopuk ki nasıl ele alacağıma dair en ufak bir fikrim yok."

Bayan Holmes öne doğru eğildi. "Bu konuyu ele almanın tek yolu Bayan Morris'e gerçeği söylemektir."

Dr. Swanson ona baktı. "Korkarım ki-"

"Korkarım neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz, Doktor. Kızınız, hizmetçinizin onu hasta etmek için bisküvilerin içine bir şey koyduğuna inanıyor. Ama sorun bisküviler değil, sizin kurcaladığınız içtiği kahveydi."

"Kahvenin içine zehir koymadım."

"Hayır, bunu ona yapmazsınız. Ama onun Londra'yı terk edecek kadar hasta olmasını istiyordunuz. Bu durumda, Bayan Morris'in düşmanlığı Bayan Burns'ün istifasını vermesine neden olabilirdi ve siz bunun olmasını kesinlikle istemiyordunuz."

Dr. Swanson yutkundu.

"Kızınız bize tropikal meyvelere karşı derin bir hoşnutsuzluk duyduğunu beyan etti. Bazen insanlar bir şeyden hoşlanmazlar çünkü tadına tahammül edemezler. Diğer zamanlarda ise, en küçük bir miktara bile ciddi tepki verirler.

"Kardeşim onun bir çeşit tropikal meyveye alerjisi olma ihtimalini düşündü. Ama o bunlardan titizlikle kaçınıyor - tropikal kökenli olmayan kuru meyvelerden bile kaçınıyor. O halde diyetine böyle bir alerjeni sokmak nasıl mümkün olabilir?"

"Ona, eskiden kendi kahvenizi yaptığınız için aşına olduğunuz fıçı odasında, hindistan cevizinden elde edilen Hindistan cevizinden yapılmış sicim olduğunu hatırlatana kadar kafası karışmıştı. Küçük bir miktarı öğütülmüş kahveye benzeyecek şekilde kesmek ya da öğütmek sizin için çok zor olmasa gerek. Oda çok aydınlık değil ve her halükarda Bayan Morris'in

daha birkaç saat önce öğüttüğü kahvede bir terslik olduğundan şüphelenmek için hiçbir neden yok."

Dr. Swanson sandalyesinin kollarını kavradı. "Clarissa'ya söyleyecek misin?"

"Yapmayalım mı?"

"Lütfen, lütfen yapmayın. Bu onu mahveder. Yemin ederim amacım onu incitmek değildi. Dediğin gibi, Londra'yı terk etmesini umuyordum."

"Onun nasıl acı çektiğini gördünüz ama yine de bunu ikinci kez yaptınız."

Mrs.

Watson kendini daha fazla tutamadı. "Sen nasıl bir babasın?"

"Karım öldükten sonra kendimi hayatının sonuna yaklaşmış bir adam olarak görmeye başladığımı anlamalısınız. Yaşlı bir adam. Olaylara olan ilgimi kaybettim. Gazete okumayı bıraktım. Daha önce her zaman hızlı mektuplaşan biriyken mektuplara cevap vermek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Sonra eski hizmetçim emekli oldu ve Bayan Burns geldi. Ve ... ve birden kendimi yeniden genç bir adam gibi hissettim. Daha önce sadece sonumu görebiliyorken, şimdi bir gelecek görüyordum. Güzel ve kültürlü bir kadın. Birlikte tiyatroya ve konferanslara katılabilirdik. Tüm dünyayı gezebilirdik.

"Ona kur yapmak için daha fazla zamanım olsun diye muayenehanemi sattım ama o çok düzgün ve anlaşılmaz biri. Sonunda bana ısınmaya başladığını düşündüm. Sonra Clarissa ziyarete geldi ve hiç gitmedi. Ben de çıldırmış gibi hissetmeye başladım. O bir mücevher, Bayan Burns. Ya eve gelen tüccarlar, ya *onlardan* biri onun yerine elini kazanırsa? Ve sonra Clarissa'nın alerjisini hatırladım..."

Yaşlı bir adam yalvarırcasına Bayan Holmes ve Mrs. Watson.

Bayan Watson çenesini tuttu. "Dr. Swanson, bilmeniz gereken iki şey var. Birincisi, Bayan Burns ile asla başarılı olamayacaktınız. Onun bir sevgilisi var ve ikisi de görevden ayrılır ayrılmaz hayatının geri kalanını o kişiyle geçirmeye kararlı.

"İki, kızınız kocasına geri dönmeyecek. Sherlock Holmes'un şüpheleri vardı. Bayan Holmes ve ben, onun talimatıyla dün Devonport'u ziyaret ettik. Kaptan Morris'in evine başka bir kadın getirdiğini öğrendik. Bayan Morris belli ki böyle bir anlaşmayı kabul etmemeyi tercih etmiş."

"O-o sınırlayıcı!"

"Hayatındaki erkekler konusunda pek şanslı değildi," dedi Mrs. Watson asitli bir şekilde.

Dr. Swanson yüzünü buruşturdu ama iddiasına itiraz etmedi. "Ben ona göz kulak olurum.

Lütfen ona söyleme."

"Yapmayacağız. Bunun onu yıkacağı konusunda haklısınız ve şu anda daha ne kadar yıkımı kaldırabileceğinden emin değilim. Ancak sizden imzalı bir ifade almamız gerekecek ve bu ifade İngiltere Merkez Bankası'nda kilitli bir kutuda saklanacak. Ve iyi olduğundan emin olmak için onu düzenli olarak aramayı planlıyoruz."

Dr. Swanson yutkundu ama istediklerini yaptı. Ayrılmak için ayağa kalktıklarında, "Peki ona ne söyleyeceksiniz?" diye sordu.

"Onu aradığımızı ve soruşturmamızın sonuçlarını size bildirdiğimizi söyleyebilirsiniz; söz konusu kahve çekirdeği partisi hindistan ceviziyle birlikte saklanmış. Bizim için onun hindistan cevizine karşı ciddi bir alerjisi olduğunu doğruladınız ve işte, gizem çözüldü."

Dr. Swanson'ın evinden çıkarken Bayan Holmes, "Hâlâ Bayan Morris'e gerçeği söylememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Belki de haklıydı. Ama Bayan Watson zavallı kadına bunu yapmaya dayanamazdı. Gidecek başka bir yeri yoktu. Kendisine ihanet eden kocasına karşı onu koruyacağına güvendiği babasının da sonunda ona ihanet ettiği gerçeği onu bütün günleri boyunca mutsuz edecekti.

"Ben buradaki servis girişini kullanacağım," dedi Bayan Watson.

Bayan Holmes başını salladı, konuyu uzatmadı. "Arşivdeki randevuma yetişmek için *Times*'a gitsem iyi olacak."

O gittikten sonra Bayan Watson içini çekti ve kendisi de dahil olmak üzere kimsenin kalbini kırmadan müşterilerine yardım edebildikleri durumları hatırlamaya çalıştı. Zaman zaman korktuğu olmuştu ama bu üzüntü tüm korkulardan daha kötü hissettiriyordu.

Seni aptal yaşlı kadın, dedi kendi kendine, servis kapısına doğru inerken. *Çünkü şu anda tehlikede değilsin.*

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Bayan Holmes ona Marbleton'ların Yukarı Baker Sokağı 18 numaraya sığındıklarını ve Bay Finch'in Moriarty ile olan bağlantısının doğrulandığını söylemişti. Havada bir tehlike vardı ve o bunu düşünmeyi bırakmıştı.

Bayan Burns zile kendisi cevap verdi. "Bayan Watson? Burada ne işiniz var?"

Bayan Watson acıyla gülümsedi. "Bana mükemmel kahvenizden bir fincan ikram ederseniz, size her şeyi anlatırım."

Bayan Burns hikâyeyi giderek daha da kuşkulu bir ifadeyle dinledi ama bir kez olsun sözünü kesmedi.

"İşte bu kadar. Teorik olarak, bu dava sadece baba ve kızı kapsıyor. Ama bilmeniz gerektiğine inanıyorum."

Bayan Burns bir süre daha sessiz kaldı. "Bayan Morris'in biraz aptal olduğunu düşünüyordum ama bunu hak etmedi."

"Hayır, yapmadı."

"Ve Dr. Swanson, onda bu tür bir acımasızlık olduğunu asla tahmin edemezdin. Ne kadar rahatsız edici."

"Bunu romantik olarak görmediğine sevindim."

"Aman Tanrım, hayır. Bu bencilce, saf ve basit." "O zaman ne yapacaksın?"

"Sanırım yeni bir yer arayacağım."

"Özür dilerim. İstedığinin bu olmadığını biliyorum."

Bayan Burns gülümsedi. "Benim için endişelenmeyin, Bayan Watson. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum." Bayan Watson'ı kapıya kadar geçirdi. "Teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Bayan Watson eldivenlerini giyerek, "Size hizmet edebildiğim için mutluyum," dedi. "Bu arada, daha önce bahsettiğiniz arkadaşınız hiç tiyatroya gitti mi?"

"Kim? Oh, genç Greville mi? Hayır, kız kardeşi zengin bir lordla evlendi ve bu onun Bohem bir yaşam umudunun sonu oldu."

Charlotte'un seçtiği gazete ilanlarının Moriarty'nin şifrelerine anahtar kelimeler verdiğinden emin olmanın tek yolu onları doğrulamaktı. Lord Bancroft, Vigenère şifresinin telgraf hatları üzerinden gönderildiği kesin tarihi verdiğine göre, Charlotte nihayet testi yapabilecekti.

Ama önce, o tarihteki gazete ilanını bulması gerekiyordu. Kendisine verilen tarih ve öncesini araştırdı. Bu tarih on yıl öncesine ait olduğu için, ilanlar arasındaki tüm şifreli mesajları çözmek için bir tur daha gerekiyordu. Sonunda, deşifre edildiğinde C 2 5 7 yazan bir mesaj buldu. İki hafta öncesine ait benzer bir mesaj düz metin haline getirildiğinde H 146 6 4 yazıyordu.

Bir dakika boyunca harflere ve rakamlara baktı. Sonra düzeltmenlerin odasına gitti ve ellerinde Shakespeare'in eserlerinin bir kopyası olup olmadığını sordu. Meğer raflarda iki tane varmış; biri modern bir baskı, diğeri de Livia'nınki gibi ilk folyonun tıpkıbasımı.

Tıpkıbasıma baktı. Komediler, sayfa 2, satır 5, 7. kelime. *Dünya*. Çözdüğü Vigenère şifresinin anahtar sözcüğü bu değildi. Daha önceki mesajı denedi. Tarihler, sayfa 146, satır 6, 4. kelime. *Büyücü*. Hayır, o da değildi.

Tamamen yanılıyor muydu?

Teorisine göre, Moriarty'den yordakçılara ve yordakçılardan kendi aralarındaki iletişimin neredeyse tamamı şifreliydi. Böyle bir uygulamanın avantajları olduğu kadar sakıncaları da vardı. Aynı şifre çok sık kullanıldığında başkaları tarafından kolayca anlaşılıyordu. Ve iltica edenler olduğunda, sırrı toptan ele verebilirlerdi.

O halde çözüm, son derece sofistike bir şifre seçmek ve ardından düz metnin kodlanacağı anahtar kelimeyi sık sık değiştirmekti. Bu da kendi içinde sorunlar barındırıyordu: Yani, yeni anahtar kelimenin organizasyondaki herkesin aşağı yukarı aynı anda öğreneceği şekilde nasıl yayınlanacağı.

Gazete dağıtım işini üstlendi. Ancak bildirimleri alanların hala ortak bir referansa, bulmaları çok zor olmayacak bir şeye ihtiyaçları vardı. *Kutsal Kitap. Encyclopedia Britannica. Bay William Shakespeare'in Komedileri, Tarihleri ve Trajedileri*, diğeri adıyla Birinci Folyo.

Eğer bir iltica olursa, sorumlular basitçe referans kitabını değiştirirlerdi. İltica edenler yine de gazetede ki ilanları yakalayabilirlerdi, ancak yeni anahtar kelimelerin ne olduğunu tam olarak anlayamazlardı.

Eksiksiz bir sistem. Çalışabilir bir sistem. Ve eğer Moriarty olsaydı, paranoya ve kendine hayranlığın ikiz merceğinden baksaydı, neredeyse mükemmel bir sistem.

O zaman neden bu sistem değildi?

Alnına bir şaplak attı ve en yakınındaki redaktörün şaşkın ve biraz da onaylamayan bakışlarını üzerine çekti. *Elbette*, en titizlikle tasarlanmış sistem bile insan hatasına açıktı. Ya ipucunu gazetelere göndermesi gereken dalkavuk bir hata yapmış olsaydı? Ya bir talihsizlik ya da dikkatsizlik, şifrelerin kilit noktasının gönderilmesinde bir gecikmeye neden olduysa?

Arşive döndü ve *Times*'ın Vigenère şifre diyagramının gönderilmesinden sonra yayınlanan nüshalarını araştırdı. İki gün sonrasına ait bir bildiri deşifre edildiğinde *T 44 7 9* yazıyordu.

Tragedyaların 44. sayfası onu *Titus Andronicus*'a getirdi. İşaret parmağını 7. satıra götürdü. Satırdaki dokuzuncu ve son kelime ... *gerçektir*.

Ve bu, gerçekten de, Vigenère şifresinin anahtar kelimesiydi.

Bayan Holmes öğle yemeğinden bir saat sonra eve döndüğünde, Bayan Watson öğrendikleri hakkında onu bilgilendirmek için acele etti. "Bayan Burns, Oxford'da yaşadıkları süre boyunca Leydi Ingram'ın evinde, daha doğrusu ailesinin evinde çalışmış."

Bayan Holmes şapkasını çıkarırken kısa bir süre durakladı. "Çaydan hemen sonra yola çıkmalıyım, hanımefendi. *Canne de combat* alıştırması yaparken bana geri kalanını anlatır mısınız?"

Bayan Watson şaşırmıştı. O ve Penelope genellikle oturmayı tercih eden Bayan Holmes'a kendini savunma becerilerini geliştirmek için zaman ayırması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalırlardı. Bayan Holmes ilk kez inisiyatifi ele almıştı.

"Tabii ki."

Üstlerini değiştirip spor salonunda buluştular ve Bayan Watson Bayan Holmes'a her zamanki açılış egzersizlerini yaptırdı.

"Bana biraz daha sert gel," dedi Bayan Holmes. "Ve lütfen Bayan Burns'ten öğrendiklerinize devam edin."

Bayan Watson bastonunu daha büyük bir güçle salladı. Bayan Holmes sendeledi.

"Oh, gel. Yaşlı bir kadının seni alt etmesine izin verme. Nerede kalmıştım? Ah evet. Bayan Burns o sırada Leydi Ingram'ın annesinin kuzeni için çalışıyordu. Kuzeninin kız kardeşleriyle birlikte altı aylığına yurtdışına gitme planları vardı ve yanlarına birden fazla hizmetçi almak istemediler, bu yüzden Bayan Burns, Bayan Greville'e bir iyilik olarak ödünç verildi, çünkü Greville'ler kendi personellerini Oxford'a götürmediler - Avrupa'da büyük bir tura çıkmak yerine yakınlarda görece sefalet içinde yaşadıklarının duyulmasını istemediler."

Bayan Holmes güçlü bir şekilde savuşturdu ve Bayan Watson'ın normalde pek rastlamadığı bir çeviklikle Bayan Watson'ın bir sonraki hamlesinin altından eğildi.

genç kadınla birlikte. "Güzel! Çek şu ayaklarını!"

"Ayaklarımı hareket ettiriyorum. Geri kalan kısmım yeterince hızlı hareket etmiyor." "İşte Bayan Burns o tuhaf evdeydi." Bayan Watson gitti.

hesabına geri yatırdı. "Çocukların okula gitmesi gerekiyordu ama bunun için para yoktu. Babaları onlara elinden geldiğince iyi öğretmiş ama Latince ve Yunanca'nın çoğunu unutmuş. Çocukların cahil olduğunu söyledi. Küçük olan umursamadı ama büyük olan bu konuda kendini kötü hissetti."

"Ya kız kardeşleri? Bayan Burns'e onu sormuş olmalısınız."

"Bayan Burns, Leydi Ingram'ın o yaKtaki haliyle ilgili izleniminin hayal kırıklığı olduğunu söyledi." Bayan Watson bir an tereddüt etti, neredeyse silah kolunu Bayan Holmes'un saldırısına maruz bırakacaktı -kız deneyimsiz olabilirdi ama bir fırsatı nasıl değerlendireceğini biliyordu. Bayan Holmes'un sopasını zar zor savuşturdu. "Zaman zaman öfkeye yaklaşan bir hayal kırıklığı."

"Leydi Ingram o sırada on altı ya da on yedi yaşlarında mıydı?"

"Sanırım on yedi. O yılın kışındı."

Bayan Holmes kenara çekildi ve köşeye sıkışmamak için duvara yaslandı. "Babamın ilk nişanlısının evlilik dışı bir çocuk doğurduğu için onu terk ettiğini öğrendiğimde, gayrimeşru bir çocuk sahibi olmanın başlı başına bu reddedilmenin nedeni olduğunu düşünmüştüm - çoğu erkek bu tür aksiliklerden pek sorumlu tutulmasa da. Ancak daha sonra ne olması gerektiğini anladım - Leydi Amelia Drummond'a kur yaparken bir hizmetçiyi hamile bırakmıştı ve Leydi Amelia Drummond onu sadakatsizliği yüzünden reddetmişti.

"Annemle aslında Leydi Amelia'yla evlenmesi gereken gün evlendiğini düşünürsek, Bay Finch en büyük kız kardeşim Henrietta'dan en fazla bir yaş büyüktür. Bu da onu o kış yirmi üç yaşlarında yapıyor."

İki genç insan, ikisi de içinde bulundukları koşullar tarafından sıkıştırılmıştı. "Sizce Leydi Ingram, Bay Finch'le birlikte olamadığı için hayal kırıklığına mı uğramıştı?" diye sordu Bayan Watson. "Ve sizce Bay Finch, Leydi Ingram'la evlenememenin verdiği hayal kırıklığı yüzünden mi Moriarty tarafından işe alınmasına izin verdi?"

"Bay Finch'in ne zaman Moriarty ile aynı safta yer almaya karar verdiğini bilmiyorum.

Stephen Marbleton bu bilgiye sahip değildi."

Bayan Holmes sola doğru savruldu ama yeterince hızlı değildi. Bayan Watson'ın sopası kolunun üst kısmına saplandı. Bayan Holmes irkildi.

"Yine yoruluyorsun canım. Dayanıklılığını artırmalısın, bu da ancak egzersize daha fazla zaman ayırarak olur." Bayan Watson'ın aklının daha muzip bir yanı, ayağını uzatıp genç kadına çelme takıp takamayacağını merak ediyordu ama daha şefkatli olan yanı, bunu yapmadan önce odanın etrafına birkaç dolgu eklemesi gerektiğine karar verdi. "Bu arada, son yıllarda Leydi Ingram'a karşı - sahneye ilk çıktığında olmayan - bir öfke akımı olduğunu fark ettiniz mi?"

"Leydi Ingram'ın içinde her zaman bir öfke vardı, tıpkı kız kardeşim Livia'nın içinde olduğu gibi. Leydi Ingram'ın kendi öfkesini çok daha iyi gizlemesi dışında."

Bayan Holmes elini havaya kaldırarak biraz nefes alması gerektiğini belirtti. Duvara yaslandı, omuzları çökmüştü. "Bu arada hanımefendi, ağır bir şemsiyeniz ya da ona benzer bir şeyiniz var mı acaba?"

"Bay Gillespie bir müşterisini ziyarete gitti ve bugün dönmesi beklenmiyor," dedi telaşlı sekreteri, kırmızı tenli genç bir adam.

Charlotte, Bay Gillespie'nin üzerinde adının baş harfleri bulunan bastonunu girişteki şemsiye standında gördüğünü söylemek yerine gülümsedi. "Bay Gillespie'yi görmeme gerek yok. Eminim, onun güvenilir sağ kolu olarak, Bay -"

"Parsons."

"Evet, Bay Parsons. Eminim bu basit sorumda bana yardımcı olabilirsiniz." "Korkarım ben de edemem, bayan. Gördüğünüz gibi, bana Annemin trenini karşılamak için ofisi erken -aslında şu an itibariyle- kapatıyorum. Şehre ziyarete geliyor ve Waterloo İstasyonu'nda yalnız kalmasını istemiyorum."

Rengi bir dakika içinde pembeden kızıla dönmüştü. Bazı insanların yalan söylediklerinde yüzlerinin onlara ihanet etmesi çok ilginçti, zaten daktilodaki yarım kalmış mektuptan -masasındaki diğer ipuçlarının yanı sıra- onun hâlâ çalışma saatlerinin ortasında olduğunu anlayamamıştı.

"Elbette onun tek başına beklemesini istemezsiniz," dedi nazikçe.

"Kesinlikle hayır. Ama yarın sabah saat onda gelerseniz, eminim o zaman size yardımcı olabilirim."

Ona tekrar gülümsedi. "Gülümseyeceğim. Teşekkür ederim."

Charlotte, Moriarty'nin organizasyonundakilerin mesajlarını nasıl kodlayıp çözdüklerine dair tahmininde haklı olduğuna dair sağlam kanıtlar elde eder etmez, Lord Bancroft'a haber göndererek bir toplantı talep etmişti. Ve şimdi bir kez daha Portman Meydanı yakınlarındaki evin sınırsız salonunda oturuyorlardı.

Times'ın arşiv odasında yaptığı çalışmayı kısaltarak anlattı. "Moriarty'nin sisteminin nasıl çalıştığı konusunda haklı olduğuma inanıyorum. Ancak şu ana kadar elimde tek bir doğrulama noktası var, o da on yıllık bir Vigenère şifresi. Eğer elinizde Moriarty'den geldiğine inandığınız daha yeni şifreleme örnekleri varsa, bunları kullanarak gerçekten bir şeyler bulduğumu doğrulamak isterim."

Lord Bancroft içini çekti. "Bayan Holmes, kendimi hayal kırıklığına uğramış saymalıyım. Notunuzu aldığımdaya, teklifime uzun zamandır beklediğim cevabı sonunda vereceğinizi ummuştum."

"Ah," dedi Charlotte.

"Gerçekten de öyle. İki hafta oldu. Birbirimizi on yıldan fazla bir süredir tanıyoruz. Karakterim, mali durumum ya da bu konudaki samimiyetim hakkında herhangi bir kuşkunuz olamayacağına ikna oldum."

"Hayır, bilmiyorum."

Aslında, kâğıt üzerinde neredeyse mükemmel bir eştiler: Adam da en az onun kadar sıra dışı ve soğukkanlı olduğunu kanıtlamıştı.

"Ziyaretinizin amacına ilişkin ilk tepkimi anladığınıza göre, izninizle talebinizi ele alayım." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Korkarım yanlış anladınız, Bayan Holmes. Eğer Moriarty'nin çalışma yöntemini keşfettiyseniz, o zaman bu yöntemi bana açıklamak sizin görevinizdir. Ben de astlarıma keşfinizin geçerli olup olmadığını kontrol ettireceğim."

Beklediği yanıt bu değildi. Lord Bancroft ona, kendisiyle evlenmek üzere olmayan bir kadının çalışmalarına sürekli erişim sağlayamayacağını hiç de üstü kapalı olmayan bir şekilde bildiriyordu. "Sonuçları bana bildirecek misiniz? Ve ne zaman?"

"Sonuçlardan sadece kraliyet ajanları haberdar edilecektir. Ancak ben bir istisna yapabilirim."

Bu istisnanın ne olacağını çok iyi biliyordu. Başını öne eğdi. "Lütfen açıklayın."

"Kısa süre içinde Leydi Bancroft olacağınıza dair kesin bir söz verirsiniz, aradığınız şeyi temin ederim."

Kafasında oluşmaya başlayan teorileri bilseydi, hayati bilgilerle oyun oynamakta bu kadar acele etmezdi. Ama sorun şu ki, bu teorileri bilmesine hazır değildi.

Aslında, onlar hakkında hiçbir fikri olmaması şarttı.

Ama onun kaptırı talebini gerçekten kabul edebilir miydi? İhtiyacı olan şeyi elde etmek için gönülsüzce evliliğe -evliliğe- girmesi gerçekten bu kadar önemli miydi?

Kağıt üzerindeki ideal eşleşmeleri burada çözüldü. Charlotte'un acımasız bir yanı yok değildi. Ama onun damarlarında soğuk su akıyorsa, Lord Bancroft'un kinde de buzullar vardı. İşin aslı, her türlü anlaşmanın baskı altında yapıldığını düşünse bile, Lord Bancroft'un ona verdiği sözü tutacağından hiç şüphesi yoktu.

Yani bir yanda, kendi başına seçmeyeceği bir adamla onlarca yıl, düşüncesi bile ciğerlerini hidrolik bir prese sıkışmış gibi hissettiriyordu. Ve diğer yandan ... çok, çok daha kötü bir şey?

Onun gözlerinin içine bakarak, "Katılıyorum," dedi.

Bazen insan borçlarını ödemek zorundadır ve onun ki hem derin hem de kapsamlıydı.

Lord Bancroft küçük bir gülümsemeye izin verdi. Hiç şüphesiz şaşırmıştı ama aynı zamanda çok ama çok memnun olmuştu.

"Ama," diye ekledi, "anlaşmamızın ancak bana vereceğin şeyin yararlı olması halinde geçerli olacağını şart koşuyorum."

"Peki bunu nasıl bilebilirim?"

"Oh, bileceksiniz lordum." Gülümsemesine karşılık verdi, çünkü bazen onun da damarlarında bir ya da iki buzdağı dolaşıyordu. "Benden bu kadar çok şey talep ettiğinize göre, sizin tam güveninize sahip bir adamı da ödünç almam gerekecek."

Lord Bancroft'un Charlotte'a verdiği telgraf -daha doğrusu, yanlış yazılmadığından emin olmak için orijinaliyle üç kez karşılaştırdığı kopyalanmış metin- Hounslow'daki evin sırrını keşfetmesinden iki gün öncesine aitti.

Bu da *Times*'ın arşiv odasına tekrar başvurmasına, hatta gazetenin arkasındaki küçük ilanları deşifre etmeye çalışmasına bile gerek olmadığı anlamına geliyordu: Leydi Ingram'ın sorgusu sayesinde Charlotte o döneme ait tüm küçük ilanları not defterine kaydetmiş ve deşifre etmişti.

Telgrafta düz metin olarak yazılmış bir tarih olması da, şifreli mesajları alanların şifrenin ne zaman yazıldığını bilmeleri gerektiği ve böylece şifreyi çözmek için hangi anahtar kelimeyi kullanacaklarını bilebilecekleri fikrini destekliyordu.

Britannica Ansiklopedisi'ni ya da Birinci Folio'yu çıkış noktası olarak kullanan gazete ilanlarının hepsi, bu sayfalardaki tek bir kelimeye net bir şekilde ulaşıyordu. Ancak İncil ayetlerinde nasıl ilerleyeceğinden tam olarak emin değildi. Ayetlerin kendileri şifreli olmadığından, Moriarty'nin organizasyonunun gizli doğası göz önüne alındığında, anahtar kelimelerin reklamı yapılan ayetlerde görülebilen kelimeler olmaması mantıklı geliyordu.

Ama bir ayet bir işaretçi olarak hizmet ediyorsa, neye işaret ediyordu?

İçlerinden birçoğu tökezleyip düşecek, kırılacak, tuzağa düşürölüp yakalanacak.

Yeşaya 8:15.

Bölümün ilk ve son kelimesini, ardından İşaya Kitabı'nın ilk ve son kelimesini denedi, hiçbirini bir şey çözmedi.

Kitabın adı? Hala bir şey yok.

Şakaklarını ovuşturdu. Tabii ki yanlış yoldan gidiyordu: Bir Vigenère şifresini çözüyordu. Anahtar kelimelerin bulunacağı kitaplar son on yılda en az iki kez değişmişti. Yine de temel şifre formunun aynı kaldığını varsayıyordu.

Neye dönüşmüş olabilir? Anahtar kelimelere ilişkin ipuçları artık daha az opak bir örtüye sahip olduğuna göre, şifrenin kendisinin de çözölmesi daha da zor bir hale gelmiş olması gerekirdi.

Wheatstone şifresi mi? Anahtar kelime bilgisi olmadan bunlar neredeyse imkânsızdı. Ama elinde anahtar sözcükler vardı ya da en azından şimdiye kadarki muhakeme zinciri doğruysa adaylar vardı. Bir şifre hazırladı.

beşe beş kare, şifreli metnin harflerini çiftlere böldü ve çalışmaya başladı.

Ve gece geç saatlerde, gerçekten de ISALAH'ın o on günlük dönemin anahtar kelimesi olduğunu doğruladığında, başını masasına koydu.

Sonra içini çekti, defterine tekrar baktı, bir tomar kağıt çıkardı ve yazmaya başladı.

Yirmi

SALI

Livia kendine hayret etmeye devam etti.

Bir önceki Cuma günü, kazara bile olsa ensest düşünceleri hiç işlememiş olmanın verdiği coşku biraz azaldıktan sonra, yazdığı sayfaların yalnızca içine düştüğü duygusal uçurumdan kaynaklandığından endişelenmişti. Kendini daha normal hissetse -ki bunda imrenilecek bir şey yoktu- bir kelime daha yazamayacaktı.

Ama hikaye hızla devam etti. Katil, suç mahallinde bıraktığı duygusal eşyayı alması için yaşlı bir kadın göndermişti. Sherlock Holmes'un takibinden kaçmayı başarmıştı. Ve şimdi bir Scotland Yard müfettişi Holmes'a birini tutukladıklarını söylemeye gelmişti - belli ki yanlış birini - ikinci derece kanıtlara dayanarak.

Kalemmini bıraktı ve parmaklarını büktü. Zaman zaman Charlotte'un daktilosunu özlemle düşündü. Ama yine de Livia'nın pek işine yaramazdı. O şey çok *gürültülüydü*. Ve Livia'nın en iyi -ya da en azından en kesintisiz- yazı yazma zamanının sabahın erken saatlerinde, ailesi uyanmadan önce olduğu kanıtlanmıştı.

Kahvaltı salonuna bir hizmetçi girdi ve erken gelen postayı getirdi. Livia hiçbir şey beklemeden yığına üstünkörü bir göz attı ama en üstteki mektupta daktiloyle yazılmış isim açıkça *Bayan Olivia Holmes* yazıyordu.

Kalın zarfı açtığında ise bir mektup değil, beyaz elbiseli genç bir kadının parktaki bir bankta kitap okurken resmedildiği, elle çizilmiş büyük bir kitap ayracı buldu.

Charlotte, sekreter Parsons tarafından belirtilen saatte Bay Gillespie'nin ofisine geldi. Parsons, yüzü çoktan birkaç ton kızarmış bir halde, Charlotte'un Bay Gillespie'nin ofisine girmesi için ısrar etti.

"Bay Gillespie ile bir işim yok," dedi sessizce. "Sadece ofis için tuttuğunuz günlükten kısa bir sorunun yanıtlanmasını istiyorum."

"Ama Bay Gillespie'den sizi içeri alması için talimat aldım."

Charlotte ellerini şemsiyesinin sapının etrafında kavuşturdu. "Öyle mi? Eğer Bay Gillespie benimle birlikte olmak için bu kadar hevesliyse, gelip beni burada görebilir. Duygularımı ona iletebilirsiniz."

"Sen . . . burada kalacak mısın?"

"Elbette. Sormak için geldiğim soruya cevap vermediniz."

Parsons gözlerini hızla kırıştırdı, sonra birkaç adımda bir Charlotte'a bakmak için geri dönerek uzaklaştı. Çok geçmeden geri döndü ve yanında sadece Bay Gillespie değil, Charlotte'un babası Sir Henry ve damat Mott da vardı.

"Bu kadar saçmalık yeter Charlotte," diye bağırdı Sir Henry. "Hemen şimdi benimle geliyorsun."

"Ah, baba. Nasılsınız? Bay Gillespie. Mott." Elleri şemsiyeyi sıkıca kavradı. Mott'un bu konudaki sadakatinden tam olarak emin olamıyordu ama tarafsız kalsa bile karşısında üç yetişkin adam vardı. Bayan Watson'ın ağır şemsiyesi ne kadar iyi yapılmış olursa olsun, özgürlüğünü korumak için yeterli olmayacaktı. "Maalesef baba, bugün oldukça meşgulüm ve davetinizi geri çevirmek zorundayım."

"Charlotte." Adı bir hırıltı gibiydi.

"Evet, baba?"

"Kendi isteğinizle gelmezseniz ne olacağını size özellikle söylemem gerekir mi?"

"Duymak isterim ama sözünden döndüğü bilinen bir adama inanmakta zorlanabilirim."

Bay Gillespie ve sekreter Sör Henry'ye dehşetle baktılar, ama Sör Henry onların bu suçlamadan mı yoksa sadece böyle bir suçlamadan mı şok olduklarını anlayamadı.

bir suçlama yüksek sesle dile getirilmişti. Yine de Mott, gergin kahkahalara teslim olmamaya çalışıyor gibiydi.

Babası da neredeyse sekreter kadar kızarmıştı. "Bizimle gel yoksa seni dışarı çıkaracağız."

"Hiç sanmıyorum."

El çantasına uzandı, bir Remington derringer çıkardı ve horozunu kurdu - güvenliğini sadece bir şemsiyeye emanet edecek biri değildi.

Sir Henry'nin gözleri büyüdü. Hem Bay Gillespie hem de Parsons bir adım geri attılar.

"Kendi babanı mı vuracaksın?"

"Önce Bay Gillespie'yi vuracağım, merak etmeyin, sadece ayağından. *Sonra* sizi vuracağım, o da ayağınızdan. Ondan sonra kimsenin beni isteğim dışında bir yere götürmekle ilgileneneğini sanmıyorum." Hafifçe gülümsedi. "Bana ateşli silahları nasıl kullanacağımı sen öğrettin, baba. Nişancılığımın mükemmel olduğunu biliyorsun."

Kapı çalındı. Dört adam belirsiz bir şekilde birbirlerine baktı. Kapı tekrar çalındı. Adamlar hareketsiz kaldı.

Kapı açıldı ve Lord Ingram içeri girdi. Odaya şöyle bir baktı ve dudak büktü. "Bu adamları rehin almaya mı çalışıyorsun, Holmes?"

"Pek sayılmaz, lordum. Size de günaydın."

"Onu tutuyor muydun?" Sör Henry'nin sesi yüksek ve sertti.

Lord Ingram masum bir şaşkınlıkla yüzünü ona doğru çevirdi. "Efendim, ben evli bir adamım. Ve sayabileceğim bazılarının aksine, yeminlerime asla ihanet etmedim. Söyleyebileceğim kadarıyla Bayan Holmes da takdire şayan bir tarzda kendini koruyor."

"Sana inanmıyorum."

"Neden yapmayasın ki? Bu odadaki bazılarının aksine, ben de hiçbir zaman sözümünden dönmedim."

Bay Gillespie ve sekreter hep birlikte yutkundular. Mott öksürük krizine tutuldu. Beş dakika içinde iki kez güvenilmezlikle suçlanan Sir Henry, olanlara inanamıyormuş gibi boş boş bakıyordu.

"O zaman burada ne işin var?" demeyi başardı sonunda.

"Kardeşimin emri üzerine buradayım. Bayan Holmes'a evlenme teklif etti ve ona cevabını verene kadar Londra'da kalmasını çok istiyor."

"Lord Bancroft onunla *evlenmek* mi istiyor?"

"Evet."

Sör Henry Charlotte'a döndü, sanki birini boğazlamak istiyormuş gibi bir hali vardı. "O zaman neden evet demedin, seni aptal kız?"

"Geçen sefer ona evet demememle aynı nedenden dolayı. Lord Bancroft ile evli olma fikrine pek sıcak bakmıyorum."

"Yapabilecek olsan bile-"

"*Seni* daha mutlu edebileceğim halde, *bana* saygı duymayan sen dilekler mi?"

"Seni yetiştirenlere duyduğun saygı bu kadar mı?" Sir Henry'nin tükürükleri uçtu.

"Hayır, sana bundan çok daha fazla saygı duyuyorum. Aslında, sana ve anneme yılda yüz pound göndermeyi planlıyorum."

"Bize yaşattığınız mutsuzluğun karşılığını asla ödeyemezsiniz!"

Charlotte kaşlarını kaldırdı. "Sanırım yıllık yüz sterlin istemiyorsun o zaman."

"Ben öyle bir şey
demedim." "İstiyor
musun, istemiyor
musun?" "Evet."

"Mükemmel. Ama bu parayı size içimden geldiği için vermediğimi anlayın. Karşılığında bir şey isteyeceğim."

Sir Henry elini alnına sildi. "Ne? Ne istiyorsunuz?"

"Göreceksin. Ama merak etme, özleyeceğin bir şey olmayacak." Bu kez genişçe gülümsedi. "Şimdi, beyler, Bay Parsons'a bir soru sormaya geldim ve bununla devam etmek istiyorum. Dediğim gibi, benim için yoğun bir gün olacak ve kaybedecek zamanım yok."

"Teşekkür ederim, lordum," dedi Charlotte Lord Ingram'a, onu bir taksiye bindirmesine yardım ettikten sonra.

Başını salladı, güldü ve başını biraz daha salladı. "Zaman zaman babanı yumruklamak istedim ama onu vurur muydum emin değilim."

"Sadece ayağından," diye işaret etti, "ve sadece adam mantıklı davranmayı reddederse."

"Peki ya zavallı avukat?"

"Zavallı avukat kaçırılma girişiminin gönüllü bir parçasıydı." İç çekti. Bay Gillespie'nin olaya karışması beklenmedik bir şey değildi ama yine de bütün bu olanlar tüylerini diken diken etmişti. "Sorun şu ki, iyi bir şey yaptığına inanıyordu. Yetişkin bir kadını hayatının geri kalanında kilit altında tutmaya zorlamak babasına karşı görevinin bir parçasıydı."

Lord Ingram öne doğru eğildi ve onun elini sıktı. "Biliyorsun, senin taşrada çürümene seyirci kalamazdım."

Eldivenli ellerinin teması bir saniyeden kısa sürdü ve sarsıntı omzuna kadar ulaştı. "Biliyorum. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok mutluyum."

Ama söyleyeceklerini duyduktan sonra hâlâ onun arkadaşı olacak mıydı?

Eski sessizlik çökmekle tehdit ediyordu. Başka bir gün olsa buna izin verirdi. Ama bugün konuştu. Ona çocuklarını sordu. Sezon sona ermek üzereyken tekrar ziyaret etmeyi planladığı arkeolojik alanları sordu. Hatta Sezonun son büyük etkinliği olarak kabul edilen, eşinin doğum günü şerefine eşiyle birlikte ev sahipliği yapacakları baloyu bile sordu. O da ona son davalarından ve Bayan Watson'ın onu Londra'nın en önde gelen kılıç ustasına dönüştürme girişiminden bahsetti ve bu da onu güldürdü.

Hackney 18 Yukarı Baker Sokağı'na yaklaşırken, "Bancroft'un seni bugün göndermesine sevindim, çünkü zaten seninle konuşmam gerekiyor. Bir fincan çay içmeye gelir misin?"

Ona temkinli bir şekilde baktı ama sadece "Elbette" dedi.

Sherlock Holmes'un salonuna yerleştiler. Çay yaptı ve Madam Gascoigne'in son başarıları olan, tereyağı kremasının lezzetli dolgusuyla bir araya getirilmiş, hava kadar hafif beze bisküvileri olan bir tabak makaron servis etti.

Ve şimdi, gerçek an.

"Daha önce senden af dilemiştim. Bunu neden yaptığımı öğrenmek üzeresiniz."

Çayını içmeden karıştırıyordu. Şimdi onu bir kenara itti ve içeceklerle ilgileniyormuş gibi görünmekten vazgeçti. "Neredeyse duymak istemiyorum."

Ama başka seçeneği yoktu. *Onun* da başka seçeneği yoktu.

"İki haftadan biraz daha uzun bir süre önce, Leydi Ingram bana geldi. Üzgündü. Sizinle evlenmeden önce birini sevdiğini söyledi.

Albert Anıtı'nda yılda bir kez, onun doğum gününden önceki Pazar günü birbirlerinin yanından geçmek üzere anlaşımlar."

Yüzü ifadesizleştii.

"Bu yıl adam randevuyu kaçırdı. Kadın ne yapacağını bilemedi çünkü onu nasıl bulacağını bilmiyordu. Gazetelerde Sherlock Holmes hakkındaki makaleyi görünce ona danışmaya karar verdi. Aradığı kişinin gayrimeşru üvey kardeşim Bay Myron Finch olduğunu öğrendiğimde, onun akıbeti hakkında bir fikir edinene kadar devam etmek zorunda kaldım."

Gözlerini ona dikti. "Onu görmeyi kabul etmeden önce kim olduğunu biliyor muydun?"

Nefes verdi. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi usulca, neredeyse duyulmayacak şekilde. Bu kadar sessiz söylenen hecelerin bu kadar kınama içermesi şaşırtıcıydı. "Devam et."

Ve o andan itibaren, sonraki bir saat boyunca başka bir şey söylemedi.

Yüz Yıl Savaşları'nın iki katı kadar süren bir sessizlikten sonra tekrar konuştuğunda, bu sadece ona şunu söylemek içindi: "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim Charlotte Holmes, hatta bunu düşüneceğimi bile. Ama Tanrı'ya seninle hiç tanışmamış olmayı dilerdim."

Charlotte yoğun bir gün olduğu konusunda yalan söylememişti. Lord Ingram gittikten sonra trenle Oxford'a gitmiş ve Bay Finch'in eski yatılı okuluna uğramıştı; ulusal ünü olmayan ama yerel prestiji olan bir kurumdu bu.

Bir önceki hafta Glossop'lara yaptığı ziyaretten beri Bay Finch'in eski yatılı okuluyla yazışlıyordu. Bahane olarak, en beğenilen hanımefendilerden birkaçının oğullarının okula gittiği ve birlikte kriket takımında yer aldıkları bir hanımlar yardım derneği uydurdu. Dernek, matmazellere sürpriz yapmak amacıyla bülteninde takımın başarılarıyla ilgili bir makale yayınlamak istiyordu. Yazıyı yazmaktan sorumlu kişi olarak kendisi gelip okulda ne tür fotoğraflar olabileceğini görebilir miydi?

Yanıt netti: *Evet, elbette. Arşiv görüntülerimizi paylaşmaktan memnuniyet duyarız.*

Ve şimdi frak giymiş ve çizgili pantolonlar giymiş yüzden fazla çocuk, on buçuk yıl öncesinden ona ciddiyetle baklıyordu. "Bu

Jones," dedi müdür üzüntüyle, parmağıyla belirli bir çocuğu işaret ederek. "Onu hatırlıyorum, Archibald Jones. Okul tarihinin en iyi vurucularından biriydi. Ne yazık ki babası onu daha fazla eğitmek istemedi. Birçok kolej takımında, hatta belki de bir niversite takımında başarılı olabilirdi."

Charlotte fotoğrafın altındaki, çocukların isimlerinin sıralandığı küçük yazıyı taramakla meşgld. İşte oradaydı, *M. H. Finch*. Dördüncü sıra, soldan dokuzuncu. Ama onu kalabalığın içinde bulamadan, okul müdürü başka bir resmi ona doğru itti.

"İşte Jones'un bir başka fotoğrafı, okul takımının kaptanlığını yaptığı yıl."

Takım fotoğrafında on bir ocuk vardı ve Charlotte'un gözüne hemen bir yüz çarptı. Altta hiç isim yoktu. Fotoğrafı evirdi. Arkasında kurşun kalemle şöyle yazıyordu: *Ayakta, soldan sağa, T. J. Pearson, M. C. Curthoys, O. A. Murray, G. G. Barber, M. H. Finch*.

Karnındaki düğüm çözüldü.

Görünüşe göre kardeşi hayattaydı ve her şeye rağmen güvendeydi.

Leydi Ingram modacı dkknından topallayarak ıktı. Son prova bitmek bilmemişti. Terziler onu bir elbise mankeni olarak kullanmışlardı ve şimdi sırtının alt kısmı sanki derisinin altına bir çivi çakılmış gibi hissediyordu.

Modayı pek umursamazdı ve gösterişli şeylere bu kadar çok para harcamaktan daha da çok hoşlanmazdı. Ne yazık ki, başkaları onun en azından kendi doğum günü balosunda yeni bir elbiseyle boy göstermesini bekliyordu, bu yüzden de sosyetenin taleplerini yerine getirmek için hem zaman hem de para harcamak zorundaydı.

Arabanın koltuğunda bir zarf duruyordu. Arabacısına baktı. Adam gözlerini saygıyla yere dikmiş, onun tırmanmasını bekliyordu. Kadın yüzünü buruşturarak tırmandı; sırtındaki kaslar o kadar gerilmışti ki onu geriye doğru çekti.

İkinci hapsi hem daha hızlı hem de daha kolay olmuştu. Kısa sürede tamamen iyileşeceğini ummuştu ama sırt ağrısı hiç geçmemişti. Neredeyse bir düzine doktora başvurmuş ve hiç kimse ona afyon ve morfin yazmaktan başka bir şey yapamamıştı -sanki bunları kullanacak kadar zayıf olacakmış gibi.

Araba kaldırımından çekilene kadar zarfa bakmadı bile. Ve ancak pencerelerdeki perdeleri indirdikten sonra.

Mühürsüz bir zarf, önünde muhatap yok, içinde daktilo edilmiş bir sayfa. Bu olabilir mi?

Onu kalbine bastırdı. Bunca zaman sonra, sonunda onunla iletişime geçmişti. Çantasından bir kalem çıkardı ve vagon dönüp sallanırken mesajı deşifre etmekle meşgul oldu.

Yüzüne bir gülümseme getirmesi için ona güven: Doğum günü balosunun olduğu gece buluşmak istiyordu. Neyse ki bu sıkıntı onun umurunda değildi.

Sadece onu görmek istiyordu.

Yirmi bir

PERŞEMBE

Sabah saat birde, Strauss'un *Du und du* şarkısının coşkulu bir yorumu sırasında, Leydi Ingram aşırı kalabalık evinden arka servis kapısından çıktı. Tam o anda, evin arkasındaki at arabası sokağında, üzerinde kuş resmi olan ve pencerenin iç tarafına yapıştırılmış bir kağıt parçası dışında hiçbir işaret bulunmayan bir at arabası durdu.

Sıradan bir kuş değil, bir ispinoz.

Kalbi hızlandı. Onu içeride bulmayı umarak arabaya bindi. Ama boştu. Onun yerine koltuğun üzerinde, önünde bir numara ve içinde bir anahtar olan bir zarf vardı.

Araba onu, sezon boyunca Londra'da kalmak isteyen ama ev kiralama zahmetine katlanmak istemeyen taşralı sipahilere ve onların hanım eşlerine hizmet veren bir otele götürdü. Ön kapıları caddeye bakan geniş süit odalar sunuyordu, böylece özel bir konuta girer gibi girip çıkılabiliyordu.

Araba, zarfın üzerinde numarası yazılı olan kapının hemen önünde durdu. Kalbi küt küt atmaya başladı, belindeki rahatsızlığı unuttu, küçük verandaya çıkan birkaç basamağı koşarak çıktı ve anahtarı hevesle kilide soktu.

Süitteki tüm ışıklar yanıyor, her oda parlak bir şekilde aydınlatılmış ve girişten içeriye doğru her oda boş görünüyordu. Tek başına

Salonda bir elini şömineye, diğerini de sırtında yeniden zonklamaya başlayan noktaya dayayarak kaşlarını çatı.

Tam o sırada ön kapı açıldı. Döndü ve içeri giren adama gülümsedi.

Gülümsemesi dondu.

O değil, kocası. "Burada ne yapıyorsun?"

O da kendisi gibi akşam kıyafetlerini giymişti. Yüzündeki ifade ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu: Onda daha önce hiç böyle bir bakış görmemişti, boş değil, boş değil, sadece ... boş.

"Veda etmeye geldim."

"Ne vedası?" Sesi yükseliyordu; konuşmasının şiddetini kontrol edemiyordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır, sen." Kapının hemen içindeki konsol masasının üzerine kadife bir kese bıraktı. "Mücevherlerini getirdim."

Şaşkınlığının içinden, anlayış sızmaya başlamıştı.

O biliyordu. Her şeyi biliyordu. Her şey bitmişti. "Nereden biliyordun?"

"Olman gerektiği kadar dikkatli davranmadın," dedi kibarca. "Senden hiç şüphelenmeyeceğimi sandın."

"Ne kadar zamandır? Ne zamandır benden şüpheleniyorsun?"

Kadının sesi hâlâ yükselirken, onunki sessiz ve dengeli kalıyordu. Bu durumdan en az öğrenilmekten nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

"Fark eder mi? Ben gerçeği biliyorum. Senin yüzünden en az üç kişi öldü."

Kendi güldüğünü duydu. "Öldüler çünkü tehlikeli şeyler yapmayı seçtiler. Ve tehlikeli şeyler yapmayı seçen insanlar bazen eve dönmezler."

Sanki sırtı da onu rahatsız ediyormuş gibi sert bir şekilde oturdu. "Yurtdışındayken birkaç kez neredeyse geri dönmeyecektim. Dönmeyeceğimi mi umuyordun?"

"Artık bir önemi var mı?"

Gözlerini bir parça hüznün gölgeledi. "Hayır, haklısın. Artık bir önemi yok. Sadece git."

Öylece gitmek mi? Onu hiç tanımıyor muydu? Çantasında getirdiği tabancayı çıkardı. "Eğer gidersem, çocuklarımı bir daha görmeme izin vermezsin. En iyisi seni öldürüp yaşlı bir dul olarak hayatıma devam edeyim."

Alnına doğrultulmuş bir ateşli silah karşısında ne şaşırmış ne de rahatsız olmuş görünüyordu. "Kimse senin yaslı bir dul olduğuna inanmaz. Ayrıca, silah sesi duyulursa, gözaltında olmadığın sürece buradan asla ayrılamazsın. Hem sokakta hem de otele açılan kapının diğer tarafında konuşlanmış adamlar var. Başka çıkış yok. Beni öldürürsen çocuklarımız anne ve babalarını kaybeder."

Dudağının içini çiğnedi.

"Bancroft'un yolda olduğundan bahsetmiyorum bile. Onun eline düşersen senin için halka açık bir cinayet davası olmayacak, sadece keşke olsaydı diyeceksin. Yerinizde olsam bir an bile kaybetmezdim."

Tabanca sallandı. Bu gerçekten son muydu? *Bunun* için mi *bu* kadar çok çalışmış ve bu kadar çok şeye katlanmıştı? "Seni uzun zamandır hor görüyorum. Diğer herkes bir sosyete evliliğinin ne olduğunu anlar. Ama sen, senin için gerçek aşktan daha azı olamazdı, değil mi? Senin 'centilmen' sitemlerinden bıktım artık. Uzun süre cehennemde çürüyebilirsin."

"Dışarıdaki araba emrinize amade," dedi, sesi her zamanki gibi yumuşaktı. "Ancak ben olsam eve gidip çocukları kaçırmaya çalışmazdım. Onlar zaten başka bir yerdeler."

Parmağı tetiğin üzerinde sıkılaştı, metal direncin son parçası da kendini ele verdi.

Kılını bile kıpırdatmadı. "Unutma Bancroft. Bu kaçmak için tek şansın. Seni ele geçirdiğinde, senin adına araya giremeyeceğim."

Tüm kolu titredi. O kalın kafatasını parçalayan bir kurşunun görüntüsü çok güzel olurdu. Bunu görmek için neler vermezdi.

Dudaklarından bir
çığlık çıktı. Adam
sadece ona baktı.

Silahı çantasına geri soktu, mücevher kesesini kaptı ve koşarak dışarı çıktı. Bancroft'un eline düşmesine izin veremezdi. Bunu yapamazdı. Bu gerçekten her şeyin sonu olurdu. Hâlâ özgür olduğu sürece, bu sadece geçici bir aksilik olacaktı.

Gelecek büyük zaferden önce küçük bir yenilgi.

Lord Ingram elini cebindeki tabancadan yavaşça çekti.

Şimdi o da titriyordu.

Çocuklar şehirdeki evden çıkarılmıştı, bu doğrudu. Ama dışarıda yardımına koşmaya hazır bir adam yoktu ve yirmi dört saat geçmeden Bancroft'a onun gidişini haber vermeyecekti.

Ona, çocuklarının annesine bu kadarını borçluydu.

Yirmi iki

CUMA

Charlotte makyaj masasının önünde oturmuş, saçlarını topluyor ve çenelerini sayıyordu. Kapı zili çaldı. Charlotte her zamankinden bir saat erken kalkmıştı. Lordum Bancroft'un Ziyaret. Bu olur görünür o vardı sabırsızlığını hafife almış.

Ziyaretçilerini haber vermeye gelen Bay Mears'a, "Lütfen onu Yukarı Baker Sokağı'ndaki salona götür," diye talimat verdi. "Ona çeyrek saat içinde orada olacağımı söyleyin."

Sherlock Holmes'un salonuna vardığında, Lord Bancroft açık bir pencerenin önünde durmuş sigara içiyordu.

"Bugünlerde bir hanımefendinin salonunda sigara içmenin caiz olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Özür dilerim," dedi sigarayı söndürüp pencereyi kapatırken, sesi pek de pişmanlık duymuş gibi çıkmıyordu. "Çay? Uşağınız yapmakta ısrar etti."

"Medeni davranışlara uyması çok iyi oldu. İyi ki biraz da kek istemiş, böylece açlıktan ölmek üzere yatağımdan kalkmak zorunda kalmayacaktım."

Lord Bancroft parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve Charlotte hayatında ilk kez iki adam arasında küçük bir fiziksel benzerlik gördü.

Kardeşlerim. "şimdi çay ve kekiniz olduğuna göre, lütfen bana neler olup bittiğini anlatır mısınız?"

"Lord Ingram size ne söyledi?" "Sadece her şeyi aıklayacağınızı." "Bundan daha fazlasını söylemiş olmalı."

"Pekâlâ. Bu noktada size zaten tahmin etmediğiniz bir şey söyleyemem." Lord Bancroft oturdu ve Mears'ın ısrarla servis ettiği aydan bir fincan içti. Charlotte onun yerine viski içmeyi dilediğini hissetti. "Son zamanlarda iki erkek ve bir kadın olmak üzere iyi ajanlarımızı kaybettik. Aramızda bir hain varmış gibi görünüyordu ama kim olduğundan emin olamıyorduk. Bu sabah kardeşim sabahın ilk ışıklarıyla kapımı çaldı ve bana hainin bizim saflarımızda değil, kendi evinde olduğunu söyledi. Ve karısının balo gecesi, yirmi dört saatten fazla bir süre önce ortadan kaybolduğunu söyledi."

"Tüm söylediği bu mu?"

"Ve sonra gitti. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Tabii ki çocuklarıyla birlikte. Annelerini kaybettikleri günün ertesiydi.

Lord Bancroft beklentiyle ona baktı. Charlotte bir çöreği yarılamiştı ve Lord Bancroft'a her şeyi anlatana kadar geri kalanını yiyemeyeceği hissine kapılmıştı. Ama adamın yeterince uzun süredir beklediğini düşünüyordu.

"Pekâlâ o zaman. Kısa bir süre önce, Sherlock Holmes'un adı gazetelerde, artık tek yaptığı şeyin hiçbir önemi olmayan ev içi soruşturmalar olduğunu ima eden oldukça küçümseyici bir makalede yer aldı. Aslında, sizin nazikçe evlenme teklif ettiğiniz gündü."

"Anlıyorum."

"Ayrılmanızdan bir saat sonra bu adrese kuryeyle bir mektup geldi. Zarfın ve daktilonun Lord Ingram'a ait olduğunu anladım ama Sherlock Holmes'a bir toplantı için mektup yazmasına gerek olmadığına göre, mektup karısından gelmiş olmalıydı. Bu da bana onun son derece özel bir sorunu olduğunu söyledi - büyük olasılıkla bir erkekle ilgili."

"Ve sen de onu görmeyi kabul ettin?"

"Evet, söyledim. Daha doğrusu Bayan Redmayne anlattı. Leydi Ingram bir çift geç aşık hakkında yürek parçalayan bir hikâye anlattı - ki kendisi de bunlardan biriydi - ağzl ebeveynler ve iyi doğmuş bir hanımefendiden beklentiler yüzünden zorla ayrılmışlardı. Ve şimdi sevgilisi kayıptı.

"Bize adının Myron Finch olduğunu ve muhasebecilik mesleğinde çalışan gayrimeşru bir adam olduğunu söyledi. Hiç tanışmamış olsak da böyle bir adamı tanıyordum, üvey kardeşimdi. Sezon başında babama yazdığı bir mektuptan adresini bile öğrenmiştim. Son derece kolay bir dava gibi görünüyordu. Tek yapmam gereken ikamet ettiği yeri ziyaret etmekte ve böylece gerçekten kayıp mı olduğunu yoksa Leydi Ingram'ı sadece halk içinde ve yılda sadece bir kez görmekten sıkılıp sıkılmadığını anlayabilirdim.

"Ancak en başından beri davayla ilgili bir şeyler bana pek de doğru gelmiyordu. Leydi Ingram'ın hikayesini, bize anlatmadıklarını merak ettim. Aslında, kız kardeşim bana Bay Finch'i -ya da Bay Finch olduğunu düşündüğümüz adamı- ve Leydi Ingram'ı birbirlerine çok yakın bir mesafede gördüğünü ve ikisinin de diğerini tanımadığını söyledikten sonra, Leydi Ingram'ın hikayesinin tamamen saçmalıktan ibaret olmasının imkansız olduğunu düşünmedim.

"Bay Finch'in sahte olduğu ortaya çıktığı için daha fazla şüphe çekmekten kurtuldu. Bu durumda elbette onu tanıyamazdı. Ve elbette Bay Finch de Albert Anıtı'ndaki yıllık hasret giderme buluşmalarında onunla karşılaşacağını bilemezdi.

"Ama tüm bunlar boyunca Leydi Ingram'a hiçbir zaman tam olarak güvenmedim. En başından beri onun derinden sevicecek bir insan olmadığını hissettim - en azından romantik anlamda. Bu yüzden onun karakteri olarak gördüğüm şey ile onun hakkında bildiğim her şeyle çelişen imkansız özlem hikayesi arasında her zaman bir gerilim vardı.

"Bir de özel dedektif seçimi meselesi vardı. Başka birine gitmedi, kocasının çok iyi tanıdığı Müfettiş Treadles ile kötü şöhretli bir davada yakın çalışmış olan Sherlock Holmes'a geldi. Sherlock Holmes olduğumu ve Myron Finch'in üvey kardeşim olduğunu bilmediğinden ne kadar emin olabilirdim ki?

"Eğer biliyorsa, bu benim özellikle bu bağlantı için seçildiğim anlamına gelirdi. Ve eğer bu bağlantıyı biliyorsa, o zaman Myron Finch hakkında itiraf ettiğinden çok daha fazlasını biliyor demektir. Ama bu kadar açık sözlü olmaması art niyetli olduğu anlamına gelmezdi. Özellikle benden yardım istediğini bilirim ona yardım etmeyeceğimden korkmuş olabilir. Ayrıca, evli bir kadın olarak kocası olmayan bir erkeği aramak için ne kadar çaba sarf ettiğini itiraf ederse, başkalarının yargısıyla yüzleşmekten kendini aciz hissetmiş olabilir.

"Biz Bay Marbleton'ın neden Bay Finch'i taklit ettiğini anlamaya çalışırken Leydi Ingram'la ilgili çekincelerim bir kenara itildi. Ta ki Bayan Redmayne ve ben babamın avukatıyla konuşup Leydi Ingram'ın onu görmeye gittiğini öğrenene kadar. Bu, onun hangi aileyle bağlantılı olduğunu ve muhtemelen çok daha fazlasını bildiği anlamına geliyordu. Ancak Marbletonlar Bayan Woods'un evinde pusuya düşürüldükten sonra buraya sığınana kadar Leydi Ingram'la ilgili şüphelerim pekişmeye başlamamıştı.

"Lord Ingram bana ilk olarak Bayan Watson'ın evinin izlendiğini söyledi. Moriarty olduğunu düşünmüştüm, hareketlerimizin onu pençelerinden kaçan karısına götürebileceği ihtimaline karşı. Ama şimdi merak etmeye başladım, ya Leydi Ingram'la bağlantılı biriyse ve beni takip etmenin doğrudan Bay Finch'e götürüp götürmeyeceğini görmeye çalışıyorsa?

"Hareketlerimizin izlendiğini ilk öğrendiğimiz günlerde büyük bir dikkatle hareket ettik. Zaman geçtikçe daha az dikkatli olmaya başladık. Kasıtlı olarak kaçamak davrandığımız zamanlarda gözetimin azaltılmış olması ve sonra gardımızı düşürdüğümüzde yeniden başlatılmış olması ihtimali vardı. Ve Leydi Ingram'ı Bay Marbleton'ın adresine istemeden yönlendirmiş olabilirdim."

"Hatırlayacaksınız, size Marbleton'ların Holmes'lara yaklaşmak ve istemeden de olsa ne bildiklerini öğrenmek için Bay Finch'in kimliğine büründükleri ve gerçek Bay Finch'in Hounslow'da öldürülen adam olduğu teorisiyle gelmiştim. Kullandıkları benzer bir kod şeması nedeniyle Moriarty ile Mermeronlar arasında bağlantı kurmuştum ve Leydi Ingram ölen adamın Bay Finch olmadığını kesin bir dille ifade edince teorim çöktü.

"Ama sonra Stephen Marbleton tahminlerimin en azından bir kısmının doğru olduğunu, yani Bay Finch'in Moriarty için çalıştığını doğruladı. Hounslow'daki ölü adam da Moriarty'nin emrindeki meslektaşydı. Ve birlikte iltica etmişler, ayrılırken de Moriarty'den önemli bir şey almışlardı.

"Leydi Ingram'ın Moriarty için Bay Finch'in izini sürüyor olabileceğini düşünmek oldukça zordu. Öte yandan, mükemmel bir konumdaydı. Size yakın kimse yok, bu yüzden en azından kısa vadede en iyi seçenekleri oydu, toplumdan sıkılmış ve kocasına karşı düşmanca davranan son derece zeki bir kadın, sadece kardeşiniz değil, aynı zamanda en güvendiğiniz müttefikiniz."

Bunun üzerine Lord Bancroft bir fincan çay daha içti.

Lord Ingram ağız sıkı ve titiz biriydi. Ama karısı, ne kadar uzakta olursa olsun, aynı evde yaşıyordu. Tamamen şifreli yazılmış olsa ve önemli herkes her zaman takma adlarla anılsa bile bir günlük tutuyordu. Şifreler kırılmak içindir ve sık sık kullanılmaya uygun şifreler daha da fazladır. Kendisi uzakta ve günlüğü de evin dışında olsa bile çocuklarına sık sık mektup yazıyor ve zarflar karısına görev yaptığı yerler hakkında iyi bir fikir veriyordu.

Sevgisi konusunda ona güvenmeyi bıraktığında, bunun kendisini güvende tutmaya yeteceğine inanmıştı.

Charlotte ayını karıştırdı. "Leydi Ingram'ın babamı tam olarak ne zaman görmeye gittiğini öğrenmek için babamın avukatını ikinci kez ziyaret ettim. Cevap, beni görmeye gelmesinden üç hafta önceydi. Bay Finch'in eski köyünde de aynı zamanlarda bir adam gelip ondan haber istemişti. Kadının bilgiyi Moriarty'ye aktardığını ve onun da adamı gönderdiğini iddia edebilirdim. Ama bu sadece bir spekülasyon olurdu.

"Leydi Avery ve Somersby ile konuşup Leydi Ingram'ın bir zamanlar uygun olmayan birinden hoşlandığına dair söylentinin yaşını kontrol etmeyi planladım. Ama bunu öğrensem ve söylentinin yeni olduğu ortaya çıksa bile, bu bana sadece daha fazla ikinci derece kanıt sağlayacaktı.

"Bununla birlikte, Moriarty için çalışıp çalışmadığını test etmenin bir yolu vardı: Eğer çalışıyorsa, ondan gelen bir mesajın şifresini nasıl çözeceğini biliyor olmalıydı.

"Lord Ingram'la konuştum. Leydi Ingram'a eski sevgilisinin izini bulması için yardım etmeye alıştığımın ortaya çıkmasından, Leydi Ingram'ın kraliyetin düşman ve tehdit olarak gördüğü birine bağlılık yemini edip etmediğini öğrenmek için elinden geleni yapması yönündeki son nerime kadar benden hiç hoşnut olmadığını söylememe gerek yok."

şaşılacak bir şey yok. Karısını son kez teste tabi tuttuğunda, onunla sadece parası için evlendiğini öğrenmişti.

Charlotte tekrar çöreğe uzandı. "Ve gerisini biliyorsun."

Lord Bancroft'un dudakları mizahsızca kıvrıldı. "Son görüşmemizde bana bu bilgiyi vermek aklınıza gelmedi mi Bayan Holmes?"

Charlotte onun bakışlarıyla yüzleşti. "Lord Ingram'a büyük bir minnet borcum vardı. ocuklarının annesine yaptıklarınızı takdir edeceğini sanmıyorum."

"ocuklarının annesi artık hepimiz için bir tehdit."

"Eminim bunu dikkate almıştır."

Bunun üzerine Lord Bancroft ayağa kalktı, büfeye gitti ve kendine Sherlock Holmes'un en iyi viskisinden bir fıçı doldurdu. "Geri kalan her şeyi bilmiyorum. Örneğin Bay Finch'in şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

Charlotte çayından hanımefendice bir yudum aldı. "Bu konuda benim de en ufak bir fikrim yok."

Lord Ingram her zaman onun şimdiye kadar karşılaştığı en büyük yalancı olduğunu, nesilde bir kez görülebilecek bir yetenek olduğunu söylerdi. Belki de bugüne kadar yaydığı tüm yalanlar bu ana hazırlık içindi.

"Ama size şunu söyleyebilirim. Moriarty'nin kayıp dosyasını çoktan geri aldığına inanıyorum. Ölü adamın yüzündeki ifadeyi hatırlıyor musun? Onlara aradıkları şeyi verirse hayatının bağışlanacağı söylenen ama yine de bu yüzden boğulan bir adamın ifadesi.

"Leydi Ingram'ı son gördüğümde, Bay Finch'i bulma konusundaki fikrini değiştirdiğini söylememe gerek yok - ve bunu daha önce neredeyse çıldırmış olan biri söylüyor. Bu da bana Moriarty'nin Bay Finch'e olan ilgisinin azaldığını söylüyor. Bay Finch hâlâ hedef tahtasında olabilir ama Moriarty dosyasını geri aldığına göre artık bir haini bulup cezalandırmak için o kadar da acele etmiyor."

Yalan tabii ki. Leydi Ingram ikinci kez baktığında, üzerinde cinayetin işlendiği yer ve tarih yazılı olan ölü adamın resminin arkasını görmüştü. Adamın kim olduğunu anlayabilirdi. Ve Charlotte bilerek ya da bilmeyerek Bay Finch ile Moriarty arasında bağlantı kurmuştu. Bay Finch'le daha fazla ilgilenmekten vazgeçerek ani bir dönüş yapmasının nedeni de buydu.

Ve ölü adamın ifadesi, Charlotte'un gerçek olduğunu bildiği şeyi, dosyayı elinde tutanın arkadaşı olduğunu söyleyen ve sonra yine de ortadan kaldırılan bir adamın ki de olabilirdi.

Lord Bancroft uzun bir süre onu inceledi. Charlotte onun bakışlarını tuttu ve her zamanki tatlı boş ifadesini koruyarak dua etti.

Lord Bancroft sonunda, "Bazen insan ülkesi için fedakârlık yapmalıdır," dedi. "Kardeşim üzerine düşeni yaptı, ben de daha azını yapamam."

Kaşlarını kaldırdı.

"Anlaşmamıza göre, bugün evlilik teklifimi yinelersem, olumlu yanıt vermek zorunda kalacaktın. Ama siz evliliğe harcanmayacak kadar değerli bir kadınsınız. Leydi Bancroft'un

Önüme gelen meselelerle ilgileniyorum - ama siz, size bu sıfatla ihtiyacım var. Teklifimi geri çekmiş sayabilirsiniz, Bayan Holmes."

O da gitti. Odada yalnız kaldığında iç geçirdi. Lord Bancroft ile evlenmekten kurtulmuştu çünkü karısının onu aralarındaki bir hainden kurtardığı bir dünya hayal edemiyordu.

Ya da onun gözlerinin içine baka baka yalan söylemekten hiç çekinmediğini fark ettiği için.

On iki saatten fazla zaman geçmişti ve Müfettiş Treadles, Richard Hayward cinayeti davasının yukarıdan kapatıldığının ilan edilmesi karşısında ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu.

Bir yandan, lanet olası bir müdahale. Öte yandan, artık onun kendini iyi göstermek için yalan söyleyecek kadar korkak bir çakal olup olmadığını öğrenmesine gerek yoktu.

Üçüncü kolda -saatlerin üç kolu vardı, değil mi? Sherlock Holmes'un bununla bir ilgisi var mıydı? Bayan Holmes'u Hounslow'daki bir sefer dışında hiç görmemişti. Lord Ingram'dan da haber almamıştı. Yine de her nedense, kendisi burnu yerde, davanın içinde debelenirken, onların çok daha yüksek bir düzlemde olayı araştırdıklarına dair aklının bir köşesinde hep bir şüphe olmuştu.

Karısının yatakta yanında olmadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Eskiden bir sepetin içindeki iki kedi yavrusu gibi birbirlerine sokularak uyurlardı. Ama birkaç gündür, diğer tarafa yattığında nefes almasına izin vermeyen burnunun ısrarla tıkanmasını gerekçe göstererek, yüzü ona dönük uyuyordu.

Aynı anda ayağa kalktı, kadın odaya girmişti, tamamen giyinmişti, şapkası çoktan takılmıştı, yüzü kasvetliydi.

"Barnaby gece öldü. Eleanor'u görmeye gidiyorum. Sonra da yas kıyafetleri almak için durmam gerekecek."

Duyduklarını anlamak istemeyerek ona baktı. "Bu, Kuzenler İmalat anlamına mı geliyor-"

"Evet, aklıma gelecek. Ama şu anda iş düşünemiyorum, yapacak çok şey var." Eğildi ve onu yanağından öptü. "İyi günler, Müfettiş. Akşam görüşürüz."

Uzun bir süre olduğu yerde donup kaldı, sonra başını ellerinin arasına aldı. Her zaman istediği şeye sahipti ve o bunu hiç hissetmemişti.

daha küçük ya da daha yalnız.

Lord Ingram, Charlotte Holmes'u Devon Sahili'ndeki kulübesine giden yolda yürürken gördüğünde hiç şaşırmadı. Bahçede oynamakta olan çocuklar onu mutlulukla karşıladı. Onları oldukça garip bir şekilde okşadı ve ikram ettiği şekerleri alıp kendi gizli köşelerinde afiyetle yemek için kaçıştıklarında rahatlamış görünüyordu.

"Korkarım çayınız için önerebileceğim tek şey tereyağlı tost," dedi ona.

"Bu yazın bir noktasında, eğer param yetseydi, tereyağlı tost lüksün zirvesi olurdu," dedi neşeyle. "Tereyağlı tost yemekten her zaman mutluluk duyarım."

Kulübenin bekçisiyle konuşmak için izin istedi. Döndüğünde, kadın bahçenin kenarında durmuş, ellerini parmaklıklara dayamış, Hangman kayalıklarının manzarasını seyrediyordu.

"Güzel bir panorama."

"Öyle."

Kadın ona baktı. "Çocuklar nasıl?" "Şimdilik iyi görünüyorlar."

"Onlara ne söyledin?"

"Hastalandığını ve doktorların derhal İsviçre'deki bir sanatoryuma yatırılmasını tavsiye ettiklerini."

"Onu görmeye gidip gidemeyeceklerini sordular mı?"

"Yaptılar. Ama şu ana kadar kendi güvenlikleri için ona yakın olmamaları gerektiğini kabul ettiler - enfeksiyon riski, vesaire."

Başını salladı.

Deniz, kayalıkların dibinde dalgalanıyordu. Martılar gaklıyor ve tepelerinde dönüyordu. Bir meltem esiyor, duyularını tuz, taze ot ve kır çiçekleri kokularıyla dolduruyordu. Küçük körfezin uzak tarafında, koyunlar yeşil burunlar boyunca dolanıyordu, küçük beyaz tüy yumakları.

Tekrar ona baktı. "Peki ya sen?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bazen tüm bu aldatmacanın sona ermesine seviniyorum. Bazen keşke sonsuza kadar cahil kalabilseydim diyorum. Ama sonra onun şu anda ne durumda olduğunu düşünüyorum..." Bir an için gözlerini kapattı, sanki bu türbülans engelleyebilmiş gibi. Suçluluk duygusunu. "Hâlâ çocuklarım, kardeşlerim, dostlarım, her türlü konfora sahibim."

Onunla ilgili son kuruntularım dışında hiçbir şey kaybetmedim. Ama o, özgürlüğünü korumak için her şeyden vazgeçmek zorunda kaldı. Ve Moriarty gibi bir adama hizmet etmenin nasıl bir özgürlük olacağını kim bilebilir?"

"Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan bir kadın tehlikeli olabilir."

"Tetikteyim - çocuklar için geleceği neredeyse kesin."

Onun elini tuttu ve sıktı. Ama tam bırakacakken, o tuttu. "Seninle hiç tanışmamış olmayı dilediğimi söylediğimde ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Sanırım öyle. Hayatındaki en kötü haberin habercisi bendim. Çocuklarınızın annelerini kaybedeceğini size haber veren bendim."

Karısının saygın meslektaşlarının ihanetinden sorumlu olduğunu görmesini sağlayan kişinin de kendisi olduğunu söylemeyecek kadar nazikti. Onunla evlenerek hayal edebileceğinden çok daha büyük bir hata yapmıştı.

"Özür dilerim," dedi.

"Özrün kabul edildi."

Elini bıraktı; bekçi çay ve tereyağlı tostla yola çıkmıştı.

"Bu arada beni dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi, "tek bir kelime bile duymak istemediğiniz halde."

Söyleyecek bir şeyi olduğunda her zaman dinlerdi. Bunu yüksek sesle dile getirmezdi, çünkü o zaten biliyordu.

Çay, büyük bir akağacın gölgesinde demlenmişti. Sıradan bir gözlemci manzaranın rustik güzelliğine dikkat çekebilirdi. Eski bir piknik masasının üzerinde pötikareli bir masa örtüsü; tombul, süssüz çay servisi; mor, beyaz ve soluk pembe kır çiçeklerinden oluşan bir vazo.

Ortaman tadını çıkarabilmeyi diledi. Keşke bu kadar kör olmasaydı. Keşke yarın uyandığında tek sorunu soğuk, sessiz ve düşmanca bir evlilik olsaydı.

Holmes'u çağırdı ve sordu, çünkü hayatının içine düştüğü karmaşadan başka bir şey düşünmek istiyordu, "Bancroft'un teklifine gerçekten evet der miydin, çünkü o sana ihtiyacın olan örneği verdi?"

"Bu bir kumardı. Haklı çıkacağıma ve Bancroft'u örgütü için büyük bir tehlikeden kurtaracağıma bahse girdim. Bu durumda bana borçlu olacak ve saçma bir pazarlığı uygulayacak durumda olmayacaktı."

Sesi sakın ve yansımasızdı ama adam onun o kadar da emin olmadığını hissetti. Halatıyla uçurumdan kurtulan ve şu anda bile hala zor nefes alan bir dağcınıninkine eşit bir rahatlama duyduğunu hissetti.

"Ama bunların hepsi tartışmalı," diye devam etti. "Bancroft davasını geri çekti." "Öyle mi?" Bu onun için yeni bir haberd. "Neden?"

"Görünüşe göre evliliğe harcanmayacak kadar değerliyim ve evlilik konusunda berbat fikirlerim olduğunu sanıyordum." Bir dilim tereyağlı tost seçti. "Şimdi sana bir şey sormama izin ver. Bancroft'a bana tekrar evlenme teklif etmesini öneren sen miydin?"

"Tam tersi, buna karşı tavsiyede bulundum." Bu anı onu hafifçe gülümsetti. "Bancroft bana şansını tekrar denemek istediğini söylediğinde, seni istemeden seninle flört etmesi gerektiğini söyledim."

"Neden olmasın?" diye sordu tostun üzerine reçel sürerken.

"Sana evlenme teklif eden hiç kimse başarılı olamaz. Evlenmeye hazır olduğunuzda, adamın omzuna dokunacak ve isteği kendiniz yapacaksınız."

Reçel kaşığı hareketsiz kaldı. "İnsanların bu kadar kesin olarak bilinmekten nasıl rahatsız olduklarını şimdi biraz daha iyi anlıyorum." Rüzgâr saçlarından gevşek bir tutamı kaldırdı ve dudaklarına doğru çekti. Rahatsız edici tutamı fırçalayarak uzaklaştırdı. "Ama birinin beni bu kadar iyi tanımasına sevindim."

Kaşlarını kaldırdı. "Birisi mi?"

Gözleri onunkilerle buluşmadan önce parlayan ve neredeyse gökyüzü kadar mavi olan denize doğru baktı. "Pekâlâ. Beni bu kadar tanımana *sevindim*."

Livia hikâyesi hakkında konuşmadan duramıyordu. "Ve Sherlock *Holmes* - benim Sherlock Holmes'um- kendi başına bir hayat sürüyor. Yemek yediğini sanmıyorum. Uyuduğunu sanmıyorum. Oldukça kaba, üstün bir adam. Ve onun diğer insanlara aptal olduklarını söylemesini yazmaya doyamıyorum." "Birçok insana aptal olduklarını söylemeyi çok isteyen birini tanıyorum.

aptallar," dedi Charlotte.

"Ben mi?" Livia kıkırdama dürtüsüne direndi ama üzerine yayılan baş döndürücü duyguya engel olamadı. "Tanrım, sanırım haklısın."

Arabanın fenerlerinin ışığında Charlotte gülümsedi. "Ve sen ne yemekten ne de uykudan pek hoşlanıyorsun."

Livia'nın Londra'daki son gecesi idi. Bir şekilde ailesinden akşamki bir konferansa katılmak için izin almıştı. Önemli olan konferans değildi. Önemli olan Charlotte'la orada buluşmak ve sevgili kız kardeşine veda etmektir.

Geç saatlere kadar açık olan bir çay dükkanında, ders henüz bitmemiş gibi davranamayacak hale gelene kadar oturmuşlardı. Ve şimdi de Mott tarafından eve bırakılıyorlardı. Livia, kendisine güzel kitap ayracını gönderen kardeşinden söz edemeyecek kadar utangaç, korkak ve sevinçliydi; bu yüzden, "Eve bu kadar yakın olmanın güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Ah, şimdi anlıyorum ki size Bay'da babamla karşılaşmamdan bahsetmemişim.
Gillespie'nin ofisi."

Charlotte olanları anlatırken, Livia nefes nefese kalmakla kıkırdamak arasında gidip geliyordu. "Demek onca *canne de combat* eğitimi aldın ve sonunda bir derringer kullanıyorsun."

"İnsan uyum sağlayabilmeli."

"Yılda yüz sterlin ile babamdan tam olarak ne koparmaya çalışıyorsunuz?"

"Sen, tabii ki," dedi Charlotte usulca. "Sen ve Bernadine."

Ve bir anda Livia'nın gözleri doldu. Kollarını Charlotte'a doladı. "Özür dilerim. Uzun süre sarılmanın seni huzursuz ettiğini biliyorum. Ama seni çok özleyeceğim. Ve planının başarılı olmasını çok istiyorum ve bunu çok fazla istemekten çok korkuyorum!"

Charlotte onun sırtını birkaç kez sıvazladı. "Her şey yoluna girecek. Bir yolunu bulacağız."

Livia kendini bırakmaya zorladı. Araba durdu. Gözlerinin kenarındaki yaşları sildi ve Charlotte'un ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sana inanıyorum. Bir yolunu bulacağımıza inanıyorum."

Charlotte, Livia'ya Mott'un onu eve götüreceğini söylemişti. Ancak Mott doğruca mews'e gitti, araba evinin kapılarını açtı, lambaları yaktı ve arabayı içeri sürdü.

Tam olarak, arabaya binmesine yardım ettiğinde eline sıkıştırdığı notta ona söylediği gibi.

Arabanın kapıları kapalı ve sürgülüydü. Mott eldivenlerini çıkardı ve şehir arabasının kapısını açtı. "Bayan Charlotte."

Kendisine yardım etmesine izin verdi ve sanki onu ilk kez **g ö r ü y o r m u ş** gibi inceledi. "Merhaba kardeşim."

TEŞEKKÜRLER

Kerry Donovan, Roxanne Jones, Sara-Jayne Poletti, sanat departmanı ve Berkley'deki diğer herkes birinci sınıf çalışmaları için.

Kristin Nelson, her şeyi büyük bir ustalıkla hallediyor.

Janine Ballard, güneşin altındaki en iyi eleştirmen ortak.

Jeff Lord, tarihi dövüş sanatları hakkındaki bilgilerini cömertçe paylaştı.

Tanıştığı herkese Lady Sherlock kitaplarından bahseden kocam. *A Study in*

Scarlet Women konusunda çok hevesli olan herkese. Ve siz, eğer bunu

okuyorsanız, teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

Şimdi satışa sunulan ilk Lady Sherlock gizemini kaçırmayın!

Kızıl Kadınlar Üzerine Bir Çalışma

Meraklı bir zihne sahip olan Charlotte Holmes, üst sınıf toplumda adil cinsten beklenen ağırbaşlılıkla hiçbir zaman kendini rahat hissetmemiştir. Ancak Londra'nın acımasız sokaklarında kendi başının çaresine bakmaya çalışan, toplumdan dışlanmış biri haline geleceğini hiç düşünmemiştir.

Şehir üç beklenmedik ölümle sarsıldığında ve şüpheler kız kardeşi ile babasının üzerine çöktüğünde, Charlotte gerçek suçluları bulmak ve ailesinin adını temize çıkarmak için çaresizdir. Yeni ve eski arkadaşlarından yardım alacaktır; iyi kalpli bir dul, bir polis müfettişi ve onu uzun zamandır seven bir adam. Ama sonunda, Sherlock Holmes takma adıyla toplumun beklentilerine meydan okumak ve görünmeyen bir dehaya karşı zekâsını konuşturmak Charlotte'a kalacaktır.

Fotoğraf: Jennifer Sparks Harriman

USA Today çoksatan yazarı **Sherry Thomas**, iki yıl üst üste RITA® Ödülü'nü kazanmış ve *Publishers Weekly*, *Kirkus Reviews*, *Library Journal*, Dear Author ve All About Romance gibi sayısız "Yılın En İyileri" listesinde yer almış, günümüzde yazan en beğenilen tarihi kurgu yazarlarından biridir. Romanları arasında Lady Sherlock serisinin ilki olan *A Study in Scarlet Women*; *My Beautiful Enemy*; ve *The Luckiest Lady in London* yer almaktadır.

Kocası ve oğullarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadır. Sherrythomas.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.